

КРИСТОФЪР УИТКОМЪ СНАЙПЕРИСТЪТ

Част 1 от „Джеръми Уолър“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 2004

chitanka.info

ПРОЛОГ

Денят на президента

Когато Джеръми Уолър се появи в тихия и полупразен терминал на вашингтонската железопътна гара Юниън Стейшън, големият стенен часовник показваше 23:37. Последваха го тринадесет пътници с доста изтощен вид и здраво стиснати устни. Никой от тях не носеше багаж, вестници или книги. Всички бяха късо подстригани и носеха обикновени дрехи, но трудно можеха да скрият напрежението на хора, събрани за изпълнението на точно определена задача.

Уолър вдигна качулката на дъждобрана си, тикна ръце в джобовете на панталоните и внимателно се огледа. Очите му опипаха кондуктора, който флиртуваше с момичето зад гишето на информацията, после се преместиха на група европейци с раници на гърба, които дремеха в чакалнята в близост до изход Д. Не видя нищо подозрително.

Дишай дълбоко и просто ги пусни, каза си той. Забави крачка и пропусна част от мъжете пред себе си. Стомахът му беше сгърчен от глад, безсънието му пречеше да разсъждава, но нямаше смисъл да се препира. Дълбоко в душата си усещаше, че ако действат внимателно и без да бързат, нощта ще завърши по-добре.

Спря пред магазинчето за сувенири в средата на залата и се престори, че разглежда преспапиетата във формата на Белия дом и тениските с емблемата на ЦРУ, изложени на витрината. Търпеливо изчака и последния член на екипа да изчезне от пространството зад гърба му, наблюдавайки фигурите им в огледалното стъкло. Тази вечер трябваше да работи сам, без професионалната помощ на колегите си.

Добре, рече си той. Хората, които му възложиха задачата, не търпяха грешки. Успехът ще зависи от вниманието към детайла, творческото мислене и богатото въображение — три неща, за които Уолър никога не се доверяваше на другите.

Убедил се, че всички са изчезнали, Джеръми се насочи към историческия вход на железопътната гара и застана под широкия

навес. Нощният въздух тежеше от онази особена влага, която предшества снеговалежа. Тя прониза до кости едрата му фигура и го накара да потръпне. Джеръми беше висок метър и деветдесет и тежеше близо сто килограма. Беше в отлична форма, със стегнати мускули и без капчица излишни тлъстини. В момента обаче този факт не му помагаше, а по-скоро улесняваше проникването на студа под кожата му. Дългите дни на глад и безсъние също си казваха думата — замъгляваха съзнанието и не му позволяваха да си спомни дори елементарни правила на занаята.

Отдръпна се в един по-слабо осветен ъгъл и се опита да направи преценка на обстановката. Овалният паркинг с дългата ограда от подгизнали знамена на високи пилони беше пуст, тук-там се виждаше по някой просяк, който търсеше топло и сухо място. Вляво от паркинга беше спряла патрулна кола на общинската полиция. Двамината униформени вътре кротко отпиваха от картонените си чаши с кафе. Шофьорът на такси зад тях се размърда на седалката и продължи да решава кръстословицата си. Конгресът беше излязъл в зимна ваканция, а президентът отпътува за Тексас. По тази причина градът изглеждаше дълбоко заспал.

Тихият пътник разкърши рамене и потропа с крака, опитвайки се да прогони ледените тръпки и да се съсредоточи върху предстоящата задача. Разполагаше с малко повече от час, за да се придвижи от Юниън Стейшън до египетското посолство. Към един часа след полунощ пред портала на посолството трябваше да спре и да премигне с фаровете си сив кадилак, модел STS, с вашингтонски регистрационен номер. Задачата на Джеръми беше просто да запомни този номер и да обърне внимание на реакцията на охраната на посолството. След което трябваше да се върне обратно на гарата.

Просто и ясно, рече си той и започна да трие една в друга измръзналите си длани. Не разполагаше с пари, карта и кола. Имаше единствено ПИН кода на телефонната карта, който помнеше наизуст, плюс венчалната си халка. Бяха му взели всичко останало.

Предстои ви индивидуална акция с неизвестна продължителност, беше му казал координаторът по селекцията. Задачата ви е да заемете позиция на добре прикрито място за наблюдение и да получите определена разузнавателна информация, без да бъдете разкрити.

Абсолютно ви се забранява да разкривате самоличността си пред когото и да било, с изключение на представителите на ООЗ.

Заповедта дойде без никакви допълнителни указания, без адрес и опознавателен маршрут. Това не го изненада. В крайна сметка ставаше въпрос за *селекция*, направена от Отряда за освобождаване на заложници към ФБР. А това е организация, която всяка година подбира с изключително внимание малцината агенти, одобрени за операции под прикритие. Джеръми беше чакал цял живот настъпването на тази нощ...

— „Интернешънъл корт“ — трийсет и пет, дваисет и едно — промърмори полугласно той, после премести тежестта на тялото си в отчаян опит да задържи някаква топлина в него. Очите му отново пробягаха наоколо, търсейки евентуални проверители. Екипите на ООЗ обикновено се придвижваха с джипове или коли с висока проходимост — най-често огромни модели като „Събърбън“, „Експлорър“ или „Дакота“... Не видя подобен автомобил в района на гарата. Коего означаваше, че ако има проверители, те са си намерили добро прикритие.

— Трийсет и пет, дваисет и едно...

Отново си повтори адреса, който беше получил след телефонно обаждане в дирекцията, осъществено от влаковия телефонен автомат. При нормални обстоятелства нямаше да му е трудно да запомни този номер, но в момента беше толкова изтощен, че трудно му се удаваше каквато и да било умствена дейност. Всеки ден от обучението в ООЗ започваше доста преди разсъмване и свършваше далеч след мръкване, плътно запълнен с 15-километрови кросове, преодоляване на високи препятствия и близък ръкопашен бой. Всяка нощ някой безименен инструктор събуждаше избраниците със зашеметяваща граната или пронизителен вой на сирена. В рамките на броени минути те се оказваха в разгара на реална престрелка на един полигон, който в ООЗ наричаха „Периметъра на смъртта“. На разсъмване отново ги връщаха в калта и ги принуждаваха да се състезават със собствената си способност да оцеляват.

Половината от избраниците вече бяха отпаднали или лекуваха тежки травми. А оцелелите не помнеха дори собствените си имена.

Джеръми използва прикритието, което предлагаше покритата галерия, и търпението му скоро беше възнаградено — черен „Таун

Кар“ спря до тротоара. Покри главата си със забравен от някого вестник „Пост“ и изтича към колата. Египетското посолство се намираше някъде там, сред дъжда — на десетина километра разстояние при хубаво време. Но Джеръми нямаше намерение да ги изминава пеша, защото да премръзне под ледените струи на зимния дъжд би било ненужна глупост. ООЗ искаше хора с акъл в главата и точно това щеше да получи.

Тичайки към колата, Уолър се усмихна на собствената си съобразителност. В резултат на краткия разговор от монетния автомат във влака, съпругата му Каролайн беше поръчала кола под наем. Решението изглеждаше съвсем просто и логично и той неволно се запита дали не е пропуснал нещо.

Вратичката се отвори в момента, в който Джеръми посегна към ръкохватката.

— Добър вечер, сър — поздрави го шофьорът пакистанец, който изглеждаше странно възбуден в този късен час.

— „Интернешънъл корт“ 3521, Северозападен район — разпорежи Джеръми в момента, в който се отпусна на седалката. — И по-бързичко, ако обичате.

Шофьорът мълчаливо кимна, моментално усетил, че този пътник няма да е от разговорливите. Вероятно му беше направило впечатление, че мъжът няма никакъв багаж и е облечен твърде леко за ужасното време навън, но всичко му беше платено предварително и той бе доволен, че няма да излиза под дъжда, за да отваря багажника. Един обикновен пътник, безличен клиент в отвратителната нощ, нищо повече.

Шофьорът хвърли поглед в огледалото за обратно виждане и колата бавно се отлепи от тротоара на Кълъмбъс Съркъл. Отпуснал се на удобната задна седалка, Джеръми правеше отчаяни опити да се стопли. Колата изглеждаше доста запазена. Стъклени чаши върху тъмночервени кърпи, боров освежител за въздух, тиха музика. Каролайн се беше постарала да потърси нещо по-анонимно — Вашингтон е пълен с черни линкълни от модела „Таун Кар“ със затъмнени стъкла. Колата по нищо не се отличаваше от стотици други.

Уолър се отпусна върху меката кожа и затвори очи. Само минутка почивка, рече си той. Пет минути сън за 31-годишния агент на ФБР, озовал се далеч от дома. Те със сигурност го следяха и в момента

се питаха какви по дяволите ги върши. Но в момента това беше без значение. Нямаше как да го видят през затъмнените стъкла, а когато откриеха за какво всъщност става въпрос, той вече щеше да е във влака и да пътува обратно към Куонтико.

— Пристигнахме, сър — обади се шофьорът след време, което не можеше да бъде измерено.

Джеръми стреснато се надигна. Дребният човечец усмихнато му сочеше внушителната каменна сграда, пред която бяха спрели. Разтърка очи и се прокле, че беше заспал.

— Желаете ли да спра точно пред портала? — попита шофьорът.

— Не, не... По-добре паркирайте ей там... — Джеръми посочи едно свободно място от другата страна на улицата. ООЗ едва ли изгаряше от желание да привлече вниманието върху себе си, а и очакваният кадилак вероятно щеше да спре само за секунда. Но и секунда беше достатъчна за изпълнението на задачата.

Посолството изглеждаше някак заспало в нощта. Високият двоен портал се отваряше навътре от будката на охраната. В нея седяха двама униформени полицаи, които отегчено следяха мониторите пред себе си. Триметров каменен зид се простираше между дърветата в двете посоки и чезнеше някъде в мрака. Джеръми взе лист хартия от жабката пред себе си и започна да скицира. Със стрелки отбеляза евентуалните камери и другите механични средства за наблюдение.

— Зад нас има автомобил, сър — обади се няколко минути покъсно шофьорът. — Вероятно ваши познати...

Джеръми рязко се извъртя и проследи с поглед колата, която отби и спря. Дъждът му пречеше да я види ясно, но не и светлината на фаровете, които примигнаха два пъти. *Обектът*, рече си той.

— Мисля, че ни сигнализират, сър — продължи дребничкият шофьор. — Искате ли да се преместим?

Колата спря на петдесетина метра зад тях — прекалено голямо разстояние, за да различи модела и цвета ѝ.

— Не, останете на място, докато... — Джеръми се извъртя на една страна, като внимаваше да не се приближава прекалено близо до прозореца. В същата секунда тъмносивият кадилак модел STS профуча в опасна близост край тях.

JNG 445. Регистрационният номер проблесна ярко, сякаш осветен от неонова лампа.

Джеръми го записа. Стоповете на кадилака бързо се стопиха по посока на авеню Масачузетс. Обърна се отново към посолството, надявайки се да регистрира някакво оживление, но такова липсваше. Никакви светлини, никаква реакция от страна на охраната.

— Е, добре, приятелю — рече с въздишка на облекчение той, усетил безпогрешно, че задачата е изпълнена. — Закарай ме обратно на гарата.

Нямаше нужда от обяснения. На човека му беше платено да кара, а не да задава въпроси.

Отпусна се обратно в удобното кресло, устните му се разтеглиха в доволна усмивка. Най-накрая щеше да се наспи. Петнадесет минути в колата, после още един час по обратния път до Куонтико, може би и още мъничко преди настъпването на утрото. Напрежението започна да се оттича от тялото му. Сякаш някой бе освободил гигантската пружина, притискала дълго време гърдите му.

Шофьорът включи двигателя и пусна дългите светлини. Яркия лъч прониза лапавицата, напомняйки за осветени домове в коледната нощ. Джеръми започна да се навежда напред с намерението да го помоли да пусне някаква друга музика, но очите му изведнъж се разшириха от изумление.

Изскочил сякаш от нищото, в лъчите на фаровете се появи висок и мускулист мъж. В ръцете си стискаше автомат АК-74, чието дуло беше насочено право към тях.

Шофьорът изкрещя, отвори вратата и се изтърколи навън.

Какво става, по дяволите, успя да се запита Джеръми и механично посегна към дясното си бедро. След което си спомни, че ООЗ му бяха отнели служебния Глок 23 още преди началото на селекцията. Светлината във вътрешността на купето го заслепи и той неволно се обърна назад, сякаш искаше да направи кратка справка с посолството. Но вече беше късно. Двете задни врати се отвориха с трясък, мътно проблеснаха оръжия.

— Не мърдай, задник! — изкрещя някакъв глас, после хладното дуло на 9-милиметрово узи се закова на десет сантиметра от носа му.

Последвалите събития се развиха с мълниеносна бързина и изтощеното от безсъние съзнание на Джеръми едва успя да ги обхване. В купето влезе някакъв мъж, който го хвана за врата и заби лицето му в тапицерията. Опитни пръсти извиха ръцете му зад гърба и му

щракнаха белезници. Извиха ги високо нагоре, където беше адски болезнено. Познаваше този способ от специалната подготовка.

Мъжът с узито го принуди да легне на пода, а партньорът му затегна белезниците със специален стоманен ключ. Един ботуш се стовари тежко върху гръбначния му стълб, а дулото на картечния пистолет се заби в слепоочието му. Трите врати на автомобила се затръшнаха в бърза последователност, моторът изръмжа. Лампичката на тавана угасна. Джеръми усети острото убождане на спринцовката в момента, в който колата рязко потегли.

— Как се казваш?

Джеръми отвори очи, като се опитваше да се измъкне от наркотичната мъгла. После побърза да ги затвори отново, тъй като светлината се оказа ослепителна. Прозорци нямаше. Една врата и четири голи стени от бетонни блокчета, разчертани на правоъгълници от спояващото вещество помежду им. По циментовия под течеше вода. Той седеше на метален стол — подобен на онези, с които са обзаведени повечето държавни учреждения. Но този тук беше силно наклонен назад и му трябваша крайни усилия, за да запази равновесие и да не се прекатури през глава.

Ако не беше болката, вероятно щеше да заключи, че халюцинира заради веществото, което му бяха инжектирали. Поради липса на циркулация ръцете му бяха напълно изтръпнали. Раменете му болезнено пулсираха, извити до крайност назад. В устата си усещаше горчивия металически вкус на кръв. Спомни си как го беше треснал в зъбите онзи гадняр Роджър Главър — най-големият побойник в класа им. Но тези тук бяха по-умни и удряха така, че да не причиняват наранявания и да не чупят зъби.

— Как се казваш?

Гласът долетя до него сякаш по дълъг тунел, далечен и монотонен. Главата му клюмна, но бързо отскочи обратно, обляна с леденостудена вода. През вратата беше прокаран градински маркуч. Ризата му лежеше разкъсана на пода.

Какво става, по дяволите, учуди се той. После в гърдите му заклокочи гняв — толкова силен, че заглуши страха и болката.

— Как се казваш?

Пред очите му се появи лицето на Каролайн. Обляха го с нова струя ледена вода. После дойде ред на децата — Мади, Крис и Патрик. Потръпна от студ.

Тряс! Нов удар, тежък като парен чук, го улучи в лицето.

Главата му клюмна, носът му издуха кървава пяна направо върху гърдите. Получи пристъп на гадене, но в стомаха му нямаше нищо, което да повърне. Очите му се насълзиха, едра капка кръв се откъсна от разбитата му долна устна и падна на пода.

Кои са те, запита се той в мига, в който мъглата в съзнанието му се проясни и му позволи да разсъждава. Египтяни? Но какво ги интересува египтяните някакъв непознат в наета кола? Американци? Но кои? Не са от ФБР, просто защото в Бюрото не използват подобни методи.

Хей, я почакай, заповяда си Джеръми. Не носеше нищо — нито служебна карта, нито значка, нито документи за самоличност. Може би наистина не знаят кой е. Разкритието го накара да отвори очи и да вдигне глава. Тези хора явно бяха допуснали огромна грешка.

— Спрете! — задавено прошепна той. — Спрете! Казвам се...

Но думите заседнаха в гърлото му. Може би заради неволното потръпване от ледената вода, може би защото езикът му просто не успя да преодолее съпротивата на разбитите устни. Нещо в измъченото му съзнание изведнъж замръзна и му попречи да разкрие самоличността си. Може би точно това искат — да признае, че е...

ДЗЪН-Н-Н-Н...

Високочестотният електронен вой го накара да подскочи в стола. Прониза ушите му с ужасна сила — по-оглушителен дори от зашеметяващите гранати на ООЗ, но в същото време далеч по-продължителен от тяхното действие. Наподобяваше зъболекарска бормашина, която проникваше направо в мозъка му. Опита се да я махне от себе си, но тя остана в ушите му, още по-силна и по-противна...

— Как се казваш? — изрева право в лицето му някой.

Господи, какво става? — запита се Джеръми и усети как губи съзнание.

— Няма да говори — обади се друг глас с бостънски акцент. — По-добре изпробвайте водната дъска...

Движение, груби ръце, маса. Проснаха го по гръб, а главата му увисна от ръба. Двама го държаха, а трети надяна дебел кожен ремък на челото му. Стегнаха го здраво, извивайки главата му до отказ назад, почти перпендикулярно на тялото.

— За последен път питам: кой си ти?

Очите на Джеръми подскачаха нагоре-надолу, търсейки на какво да се спрат. На вратата се очерта фигурата на нисък и мургав мъж, който пристъпи напред и се изправи над главата му. Носеше зелена тениска, косата му беше дълга. Очите му се заковаха в очите на Джеръми, разпръсквайки изтощението, болката и страха, за да достигнат до истинския, ужас, скрит дълбоко в душата му.

— Казвам се Джордж — представи се почти любезно ниският мъж. — Искам да чуя твоето име...

Джеръми направи опит да извика, но коженият ремък опъваше главата му толкова силно, че не беше в състояние да издаде дори звук. Опита се да разхлаби белезниците си, от устата му излетя неразбираемо гъргорене. В стаята се възцари тишина, нарушавана единствено от бълбукането на водата, която течеше от маркуча и се изливаше в канала.

Мургавият покри очите му с кърпа, светлината се превърна в сивкаво сияние. Стегнат като дете на зъболекарски стол, Джеръми очакваше болката. Но удари не последваха. Някой притисна парче плат към лицето му, друг наля някаква течност в гърлото му.

Джеръми се задави, напълно объркан от това, което усещаше. Течността изригна през ноздрите му в момента, в който направи отчаян опит да предотврати проникването ѝ надолу по трахеята, към сгърчените от липса на кислород дробове. Тялото му започна да се гърчи, ръцете и краката му отчаяно се бореха с белезниците. Течността неумолимо се спускаше надолу към дробовете му, прогонваше въздуха, изключваше гласовете, звуците и светлината...

Пред очите му отново пробягаха образите на близките му. Спомни си странни неща: плюшено мече се спуска надолу по стълбите, миризма на мед и корнфлейкс за закуска...

Стаята грейна с металически блясък, после потъна в непрогледен мрак.

Когато се върна в съзнание, Джеръми с учудване установи, че е напълно почистен и облечен, без никакви белезници. Седеше в старовремско кресло, ръцете му лежаха отпуснати върху облегалките. От тавана висеше полилей в стил ар деко, който обливаше помещението с мека разсеяна светлина. Телевизорът на метър от него работеше, усмихнатата физиономия на Пат Саджак започваше поредното шоу Колелото на късмета, предавано на живо.

Джеръми се огледа, опитвайки се да разпознае мястото. Стените бяха покрити с тапети от брокат, прикрепени към пода и тавана с помощта на месингови лайстни. Хотел, при това скъп, заключи той.

Седмина от всичките тринадесет избраници на ООЗ кротко почиваха, настанени по дивани и удобни кресла. Повечето бяха навели глави и тъпо съзерцаваха пода. Изглеждаха абсолютно разбити, лишени напълно от самоличност и амбиции. До вратата се бяха изправили още двама души — шофьорът пакистанец и мъжът с автомата АК-74.

Джеръми опипа с език вътрешната страна на подутите си устни — просто за да се увери, че не сънува. Инстинктът го караше да скочи на крака и да побегне, но нещо във вида на колегите му избраници сякаш наля олово в краката му. Никой от тях нямаше намерение да си тръгва. Може би знаеха нещо, което не му беше известно...

— Дайте ми едно Р! — обади се един от участниците в телевизионната игра. Асистентката обърна три бели квадрата от думата.

— Обичат го това шибано Р и това си е! — ухили се шофьорът пакистанец.

В помещението изведнъж се появиха двама служители на ООЗ. Размениха няколко думи с пазачите при вратата, след което координаторът на селекцията — дебелак на име Куин, се изправи в центъра на помещението. Проговори навъсено и едновременно с това безразлично, сякаш смаяните лица насреща му бяха просто част от обзавеждането.

— Следва индивидуална акция с неизвестна продължителност — обяви той. — Целта ви ще бъде...

В момента, в който човек си мисли, че най-сетне се е доказал, се оказва точно обратното...

ФАЗА ПЪРВА

Алиса скочи на крака, внезапно осъзнала, че никога досега не е виждал заек с джобче на жилетката и часовник, който да вади от него. Изгаряща от любопитство, тя се втурна през полянката след него — точно навреме, за да види как късата му опашка изчезва в една голяма заешка дупка, зееща сред коренищата.

В следващия миг Алиса се шмугна по петите му, без изобщо да помисли как ще се върне обратно.

Луис Карол, „Алиса
в страната на чудесата“.

1.

Четири месеца по-късно

— Откривам заседанието на комисията.

Сенаторът на САЩ Елизабет Бийчъм — представителка на Демократическата партия от Южна Каролина, удари с дървеното чукче по масата и огледа зала С-407 — специалното помещение за секретни заседания в просторната сграда на Капитолия. Тази сутрин тук беше особено тихо, тъй като заседанието беше закрито за репортерите, телевизионните камери и тълпите туристи, които често присъстваха на други форуми.

— Добро утро, господа — добави Бийчъм, механично отбелязвайки, че пак е единствената жена сред двадесетината присъстващи. Винаги е така, помисли си тя. За двадесет и три години във Вашингтон беше ставала свидетелка на какви ли не промени, но Конгресът продължаваше да бъде най-влиятелният мъжки клуб в света. Фактът, че един доминиран от републиканците Сенат я беше избирал три пъти подред за председател на комисията — единственият непартиен вот от десетилетия насам — нямаше нищо общо с пола. Тя беше завършен професионалист в един свят, който говореше на свой собствен език, с неудоволствие се разделяше с всякакви тайни и изискваше безкомпромисно спазване на установените правила. Дори републиканците бяха наясно, че имат нужда от нея.

— Преди да започнем, искам да се отбележи в протокола, че това е заседание на сенатската Комисия по разузнаването... — сенатор четири мандата, Бийчъм говореше високо и ясно, с отлично, изискано южняшко произношение. — Темата е свързана с някои чисто технологически въпроси, които трябва да бъдат изслушани и разгледани. Всички справки, разговори и процедури са строго квалифицирана информация, отначало докрай.

Бийчъм продиктува датата, часа и списъка на свидетелите, седнали на първия ред пред нея. Редом с двамата представители на ЦРУ имаше по един човек от Националната агенция по сигурността, Военното разузнаване, ФБР и Департамента за вътрешна сигурност.

Четеше имената бързо и ясно, като класна наставница, проверяваща добре познатите си ученици. Това беше процедура, бюрократично препятствие, което беше преодолявала хиляди пъти досега.

— Благодаря за присъствието на всички ви — кимна в заключение тя, а гласът ѝ прозвуча леко разсеяно. Шестимата постоянни членове на комисията се бяха настанали в удобните си кресла и търпеливо чакаха. Очите ѝ се сведоха към сутрешния брой на „Вашингтон Пост“, разтворен дискретно на коленете ѝ.

БИЙЧЪМ И ВЕНАБЪЛ ВКОПЧЕНИ В СХВАТКА НА ЖИВОТ И СМЪРТ, гласеше водещото заглавие на първа страница. Въпреки усилията на Демократическата партия да излъчи свой кандидат за президент до края на март, надпреварата все още беше непредвидима. Губернаторът на Кънектикът Дейвид Рей Венабъл водеше с четири делегатски гласа, но ръководителите на партията в много щати от Калифорния до Ню Хампшър бяха твърдо решени да гласуват по съвест и в резултат на това Вашингтон тънеше в догадки и спекулации. Месец преди националния конгрес на Демократическата партия Бийчъм беше съвсем наясно, че една лека промяна в инерцията — под формата на добре изнесена медийна кампания например — би била напълно достатъчна, за да я превърне в първата жена претендент за Белия дом, издигната от едната от двете големи партии в страната.

— Позволете ми да добавя, че днес имаме честа да посрещнем един много специален гост — вдигна глава тя, опитвайки се да върне вниманието си към дневния ред. — Това е господин Джордън Мичъл.

Леко кимна към елегантно облечен мъж, който наперено седеше зад масата на свидетелите срещу нея. Мичъл имаше снежнобяла, безупречно подстригана коса и носеше очила в стил Джон Дийн, а скъпият му костюм влизаше в ярко противоречие с редицата безлични военни униформи и доста жалките чиновнически сака от изкуствена материя.

— Добре дошъл, господин Мичъл — поздрави го сенаторката. — Много мило, че сте тук.

Джордън Мичъл не се нуждаеше от представяне. Президент и основен акционер на „Бордърс Атлантик“ — най-голямата телекомуникационна компания в света, той беше пряк конкурент на Бил Гейтс за челното място в списъка на американските милиардери. Книгите му от поредицата „Как да успеем в бизнеса“ често влизаха в

годишните класации за бестселъри, а ловките му сделки пълнеха финансовите страници на световния печат. Списанията често го слагаха на кориците си, а популярното предаване „60 минути“ на два пъти му беше правило подробен портрет.

— Добро утро, госпожо председател — усмихна се Мичъл. — За мен е голяма чест да свидетелствам пред оглавяваната от вас комисия. От години се възхищавам на вашата обективност и проникателност, на усилията ви да защитавате тази велика страна. Бих добавил, че на живо изглеждате още по... още по-ангажирана, отколкото по телевизията...

Омайник, записа Бийчъм в бележника с кожени корици, разтворен на масата. За щастие не беше нейният тип. Мъжете като Джордън Мичъл се държат снизходително с жените, отхвърлят всякакви опити да бъдат контролирани и се съобразяват единствено със собственото си мнение. Този тук живее в някакъв свой свят, който се състои от крайни срокове, балансови отчети и финансови анализи. За две десетилетия в Конгреса се беше нагледала на такива като него. Парите и властта го издигаха високо над обикновените бизнесмени, но тук едва ли можеха да му помогнат.

— Благодаря — кимна тя, опитвайки се да се покаже поласкана. — Тази комисия цени високо желанието ви да бъдете полезен. Доколкото разбрах, сте отменили едно пътуване до Дубай, за да бъдете с нас...

Мичъл леко склони глава, без да каже нищо.

— Още веднъж искам да повторя, че това заседание е секретно и обсъжданите теми трябва да останат тук, между тези четири стени — продължи сенатор Бийчъм. — Всички добре разбираме колко чувствителен е въпросът, който ще обсъждаме. Аз ви моля да се чувствате удобно и да бъдете максимално откровени.

Мичъл ѝ отвърна с любезна усмивка. Във Вашингтон той се чувстваше удобно само когато се придържаше към двете си железни правила: 1. Никога не се доверявай на политик и 2. Никога не казвай нещо, което не искаш да чуеш два часа по-късно по новините на Си Ен Ен. Джордън Мичъл бе вложил няколко милиарда долара в проекта, който беше поканен да обсъдят, и по никакъв начин нямаше да сподели с Бийчъм и компания онези неща, които биха застрашили инвестицията му.

— Ако разрешите... — прозвуча един спокоен мъжки глас от залата.

Не, по дяволите! Пак започва — намръщи се Бийчъм и се обърна с лице към Марселъс Парсънс, сенатор републиканец от Монтана. Високият и кльоцав някогашен скотовъдец поправи вратовръзката си, прокашля се и започна да изстрелва залповете на високомерната си тирада.

— Искам да подчертая колко много сме поласкани от присъствието ви тук, сър — каза той. — Разработените от вашата компания нови телефони от системата сигурна снопова трансмисия — ССТ, ще възстановят лидерските позиции на САЩ на световния телекомуникационен пазар. Наистина сме много поласкани!

Бийчъм направи отчаян опит да не се задави от мазните приветствия на Парсънс. За технологията, разбира се, беше прав. Именно заради нея се бяха събрали тук: компанията на Мичъл беше разработила нова, напълно защитена и евтина система за кодиране, позволяваща на абонатите комуникация без опасност от прихващане или подслушване. Тя беше съвместима с клетъчни и стационарни мрежи, действаше ефективно и във виртуалното пространство — една реализирана мечта за всички делови хора, Интернет брокери и частни адвокати.

За съжаление терористи, престъпници, чужди правителства и изобщо всеки, който може да отдели 59,99 долара месечно, щяха да се радват на същата защита. В случай че Мичъл откажеше да сподели тайната си технология с разузнавателните агенции на Съединените щати, компанията „Бордърс Атлантик“ положително щеше да блокира усилията за прехващане на телефонните сигнали през следващите двадесет и пет години.

— В такъв случай да започваме — предложи на глас тя. — Господин Мичъл, предполагам разбирате нашата загриженост относно ССТ технологията. Всяка година правителството на Съединените щати изразходва десетки милиарди долари за информация относно намеренията на враждебни на страната чужди сили. Както ще чуете от останалите свидетели, почти осемдесет процента от цялата ни информация идва по пътя на сигналното прехващане. То е жизненоважна част от националната сигурност.

Свидетелите на комисията — учени на държавна служба и ръководители на разузнавателни проекти, почти едновременно изпълнаха гърбове и проточиха шии, вероятно с надеждата, че Бийчъм ще поиска подкрепата им. Всеки от тях беше наясно, че подобни заседания имат съвсем реални последици, всеки имаше желание да даде своя принос.

— Бих искал да подчертая, че не всички изявления на председателя съвпадат с намеренията и мнението на тази комисия! — гневно подхвърли Парсънс, прочисти гърлото си и кимна директно към Мичъл: — Аз например предпочитам да се позова на Първата, Четвъртата и Петата поправки на конституцията и да напомня на всички гордите традиции на тази страна в областта на предприемачеството и иновациите.

Бийчъм захвърли писалката на масата и мрачно поклати глава. Трудно ѝ беше да толерира празната помпозност, особено пък когато се намекуваше за липса на респект към конституцията.

— Сенаторе, в момента не става въпрос за Хартата на правата на човека... — започна тя, но Парсънс безцеремонно я прекъсна.

— А за какво става въпрос? — извика той. — Защо Сенатът на Съединените щати привиква един от най-известните бизнесмени и го обвинява в...

— Не го обвинявам в нищо, сенаторе! — с леден тон отговори Бийчъм. — Просто исках да...

— Моля ви, моля ви! Госпожо председател, сенатор Парсънс... — Джордън Мичъл вдигна ръце като боксов рефер, който прекъсва поредния клинч. Още преди да направят встъпителните си изявления, уважаемите законодатели вече започваха да се ритат и хапят. — Разбирам добре и двете страни на проблема — добави той с онази подкупна самоувереност, с която продаваше книги и клетъчни телефони. — Но веднага искам да ви напомня, че подобни спорове и възражения са съпътствали всички открития в областта на комуникациите от телеграфа насам. В момента, в който частният сектор предложи нещо ново, правителството надава вой, че то ще блокира усилията му да защитава сигурността и благосъстоянието на гражданите. В същото време не може да се очаква, че технологическият сектор ще запази предимството си пред чуждестранната конкуренция и едновременно с това ще се подчини на

наложените от вас ограничения, които отразяват неспособността ви да го управлявате.

— Ние сме във война, господин Мичъл — натъртено подхвърли Бийчъм. — Война с тероризма. Не мога да ви покажа оригиналните сведения, но ФБР и ЦРУ разполагат със сигурни доказателства, че през следващите няколко месеца се планира удар срещу някоя от големите финансови институции на Америка. А ССТ телефоните, които възнамерявате да пуснете на пазара, ще позволят на терористите сигурни комуникации и съответно ще затруднят силно нашата работа. Да не говорим, че ще бъдат дадени и човешки жертви...

Парсънс моментално настръхна. Подобно на членовете на различни сенатски комисии по сигурността, и той беше получил секретния доклад, маркиран с гриф СКИ — строго класифицирана информация — и известен сред някои вашингтонски кръгове като „Матрица 1016“, в който се съобщаваше за замисъла на малко известна фундаменталистка организация от Саудитска Арабия да атакува и унищожи Федералния резерв^[1]. Но в доклада липсваха конкретни данни и нищо не даваше право на Елизабет Бийчъм да чете морал на един от водещите американски бизнесмени.

— Основната задача на тази комисия е надзор, а не регулиране! — гневно подхвърли той. — Една от най-важните ѝ функции е да предотвратява злоупотребата с власт, да бъде сигурна, че правителството никога не превишава правата си. Не виждам никаква връзка между класифицираните доклади на разузнаването и новата телефонна система на господин Мичъл!

— Сенаторе, разрешете — вдигна ръка Мичъл. — Напълно разбирам, че водим война с тероризма и всеки един от нас има своята отговорност. Но проблемът е там, че не можем да спрем технологическия напредък в името на сигурността. Частният сектор не би открил и разработил Интернет, микровълновите комуникации, сателитите и още хиляди забележителни открития, ако учените бяха вкарани в рамката на някакви ограничения, наложени от правителството...

— Това е друго — поклати глава Бийчъм. Беше прекарала живота си в разузнавателната общност и познаваше по-добре от всеки друг на Капитолия нейните скрити пътечки и огледални лабиринти. — Прехващането на сигнали е едно от най-силните ни оръжия за борба с

тероризма, но вашето откритие изведнъж го превръща в неефективна отживелица.

— Но, моля ви! — възкликна с добре изиграно възмущение Мичъл. — Разузнавателните централи винаги са откривали начини да се справят със сложните кодиращи системи. Спомнете си за програмата „Хищник“ на ФБР или за „Ешелон“ на Националната агенция по сигурността. И двете бяха създадени за подслушване на иначе сигурни комуникационни средства, и двете показаха висока ефективност. Но хората имат определени очаквания относно сигурността на своите телефони и компютри и за щастие на потребителите моята компания откри начин да възстанови тази сигурност. Това не е предателство, а добър бизнес...

— Ние не се опитваме да ограничим правото на личен живот на американците — поклати глава Бийчъм. Две десетилетия на Капитолийския хълм бяха напълно достатъчни, за да си изгради стабилно чувство по отношение на националната сигурност и да усеща всякакви опити за спекулация в тази посока. — Ние браним своето право да разследваме и да събираме информация.

— Това ми е ясно — кимна бизнесменът. — Но вие сте публична фигура на избираема длъжност, докато „Бордърс Атлантик“ е частна компания със своите акционери, борд на директорите, маркетинг анализатори и юристи — и всички те, без никакво изключение, заявяват, че ние имаме законното и морално право да разработим тази нова технология...

— Замълча малко за допълнителен ефект на думите си, после продължи: — Ако сте убедена, че трябва да направите пъпна дисекция на новата ССТ технология, значи се включвате в отбора на нашите конкуренти. Ще ви моля обаче да не превръщате „Бордърс Атлантик“ в предизборен лозунг на своята кампания. Не ни употребявайте за политически цели.

Бийчъм се облегна в стола си, вътрешно смаяна от тази откровена арогантност. Тя възнамеряваше да се пребори с един все по-уязвим президент със залязваща репутация, а Мичъл беше усетил това и ловко го използваше за собствена изгода.

— Не вярвате в това, което казахте, нали? — подхвърли тя.

— Не мислите, че правото да спечелите някой долар е по-важно от правото на правителството да се защити.

— Аз не съм шпионин, а бизнесмен, госпожо сенатор — отвърна Мичъл и закова очи в нейните. А тя с неудоволствие установи, че от него се излъчва сила. Личното богатство на този човек беше около 47 милиарда долара, освен това управляваше огромна международна компания. Такива хора не скланят глава пред никого.

— Господин Мичъл е прав — побърза да се обади Парсънс. — Новата кодираща технология означава хиляди нови работни места, милиарди долари приходи, търговско равновесие и пазарен дял, който...

— Който означава два нови завода във вашия избирателен район! — добави неволно Бийчъм и моментално се прокле за своята невъздържаност.

Парсънс се втренчи в нея, същото сториха и останалите шестнадесет членове на комисията. Политиците често ровят в калта, но избягват да се замерят с нея. Всеки участник в политиката беше наясно, че избирателите гласуват за чековите си книжки. Затова едва ли имаше жив човек на изборна длъжност, който да не приветства в избирателния си район строителството на заводи като тези на Мичъл.

— Мисля, че уважаемата госпожа сенатор от Южна Каролина трябва да се замисли върху собственото си лобиране и протекции за тютюневата промишленост, а едва след това да хвърля камъни по евентуалното промишлено строителство в Монтана! — натъртено процеди Парсънс.

Това, което започна като кротко изслушване на свидетели, бързо се превръщаше в бой без правила.

— „Бордърс Атлантик“ е горда да разкрие близо хиляда и петстотин нови работни места в една икономически слаба област на Съединените щати — тактично обяви Мичъл. — Ние можехме да построим няколко нови завода в Тайланд, Мексико и дори в Китай, но предпочетохме да останем тук и да използваме най-високо производителната работна ръка в света... На практика се обявяваме за запазването на всички нови и високоплатени технологии в границите на САЩ, където е мястото им.

Браво, мислено изръкопляска Бийчъм. Добре се е подготвил.

— Не възразявам срещу заводите, а срещу технологията, господин Мичъл — каза на глас тя. — Тези работни места няма да

струват много, ако американците, които ги заемат, живеят в постоянен страх от терористични атаки.

Спря в момента, в който усети, че говори като на предизборен митинг. Тръсна глава, на лицето ѝ се появи широка усмивка.

— И така, преди да обявим господин Мичъл за светец, нека все пак му зададем няколко въпроса — подхвърли тя.

— Цялата сутрин съм на ваше разположение, госпожо сенатор — отвърна Мичъл и леко кимна с глава по посока на Парсънс и останалите членове на комисията. Поведението му беше самоуверено, по нищо не личеше, че се е засегнал.

Юридическият помощник на Бийчъм — харвардски възпитаник с клубна вратовръзка и измачкано сако, се приведе над нея с папка в ръка. Вътре имаше паметни записки, статистически данни, купища компрометиращи факти. Само един от тези материали — строго секретно заключение за състоянието на националната сигурност — беше достатъчен, за да накара Мичъл да седне на задните си части, облечени в отлично скроен панталон, но тя все още не виждаше смисъл да прибъгва до този коз. В отсъствието на телевизионни камери и жадни за политически сензации репортери слушането не беше нищо повече от неофициално изясняване на отношенията.

Сенатор Бийчъм остави писалката и отпи глътка вода от чашата пред себе си. Демократ в царството на републиканците, тя си даваше ясна сметка, че част от тях открито оспорват нейната власт. И какво от това — запита се тя. Този мръсник е добър, но аз съм още по-добра.

— Бийф! Бийф, Бийф!

Джеръми Уолър си проби път през тълпата, търсейки най-доброто място за наблюдение. Петдесетината командоси от ООЗ се бяха струпали в близост до детската площадка, която се намиреше в околностите на базата за обучение „Хамптън Оукс“ във Вирджиния. Членовете на ООЗ бяха задължени да живеят в максимална близост с основната тренировъчна база на морските пехотинци в Куонтико, с оглед бързото им събиране в случай на тревога. Това място беше на пет минути пеша оттам, а самият Джеръми съвсем наскоро беше прехвърлил семейството си в една къща малко по-нататък по същата улица:

— Разкажи им играта, Великане! — извика някой.

Център на всеобщото внимание беше Албер Девроа — щурмовак от екипа „Чарли“, когото всички наричаха „Бийф“. Висок над метър и деветдесет и тежък 134 килограма, той въпреки всичко приличаше на първокурсник от Военноморската академия, който дебютира във футболния отбор, а не на опитен агент на ФБР. Късо подстриганата му коса блестеше под яркото следобедно слънце, по врата му се стичаха вадички пот. Колената на защитните му панталони бяха изцапани с прах и следи от влажна трева. Което означаваше, че вече е опитал веднъж.

— Какъв е маршрутът и най-доброто време? — пожела да узнае един от съекипниците му.

Бийф се втренчи в лицето му, дишайки тежко. Естествено, въпросът беше риторичен — мъжете прибягват до такива неща, когато искат да скрият страха си.

„Маршрутът“ изглеждаше съвсем ясен. Бийф стоеше зад стартова портичка, направена от няколко вратички за крокет и едно градинско гребло. Добре отъпкана пътечка водеше към ливадата зад къщата му, извиваше се между щанга с тежести и портативен батут. Свършваше пред стар обръч за хула — хоп, поставен редом с градински стол от бяла пластмаса. Върху седалката беше закрепена чаша от прозрачна пластмаса, пълна до ръба с леденостудена бира „Майкълъб“.

Правилата бяха прости: всеки участник в състезанието имаше право на два опита да се промуши през обръча, да направи една лицева опора, а след това да седне на стола и да изпие бирата. Засичаше се времето на всеки опит, най-бързият печелеше.

Но, както при всички състезания между командосите на ООЗ, и тук имаше допълнителна трудност. В случая тя се криеше някъде между обръча за хула — хоп и градинския стол. Съвсем наскоро Албер беше инсталирал невидима ограда за кучето си, която минаваше по границите на парцела. А обръчът лежеше точно върху заровения в земята шок сензор.

По всяка вероятност всички щяха кротко да си хапват хамбургерите с царевица, ако една от съпругите не беше изказала мнението, че електрошоковият сензор е доста жестоко средство за възпитание на домашните любимци. На което Албер отвърна, че вече

го е изпробвал върху себе си и го намира за напълно поносим. Това твърдение роди и идеята за предизвикателството. То от своя страна ги отведе до създаването на правилата, а правилата — до самото състезание. Само двадесет минути по-късно всички гости от мъжки пол се изсипаха пред къщата, за да се пробват срещу невидимата преграда.

Джеръми съзнаваше, че участието в това състезание го поставя в доста трудно положение. В качеството си на член на ШНО — Школата за нови оператори към ООЗ — на изпитателен срок, той все още не беше утвърден в постоянния състав на елитния клуб. Агентите ветерани наоколо несъмнено щяха да очакват пълно себеотдаване от него, но това съвсем не означаваше, че ще им е приятно да бъдат победени от един „шибан новак“.

От дипломирането го деляха само три дни и никак не му се искаше да настройва срещу себе си хора, под чието командване щеше да бъде през следващите пет-шест години.

— Хайде, скъпи, направи го!

Присила, съпругата на Албер, се беше надвесила от задната веранда и крещеше с пълен глас. Повечето съпруги на командосите не биха си позволили подобна намеса, но Присила беше известна с буйния си нрав. С едната си ръка размахваше ръжена от барбекюто, което димеше до нея, а с другата придържаше Бийф младши. Изобщо не й пукаше как изглежда, сега всичко беше въпрос на чест.

Джеръми си намери място в края на тълпата и леко поклати глава. Независимо от характера на състезанието, всеки от командосите размахваше като ятаган дълбоко вродената си максима, че единствено най-силните оцеляват. Това вероятно имаше смисъл, но само донякъде. Разбира се, че само първият печели при евентуалната престрелка. Второто място е без никакво значение.

— Готов ли си?

Бийф раздвижи глава наляво-надясно върху масивните си рамене, пропука с пръсти и кимна. Ароматът на сандвичи с раци и свинска скара се носеше на вълни над потъмнялата трева в задния двор. Сред тълпата се гонеха деца, които очевидно нямаха никакво отношение към предстоящата война на възрастните.

— По местата...

Куини, който също беше възпитаник на Военноморската академия, беше застанал близо до стартовия бокс. Едната му ръка лежеше върху рамото на Албер, а другата стискаше хронометър.

— Готови...

Тълпата се смълча. Присила Девроа свали ръжена.

— Старт!

Настъпи пълна лудница. Петдесет яки мъже и избрана част от синовете им започнаха да крещят с пълно гърло, сякаш бяха свидетели на бой с камъни.

— Бийф, Бийф, Бийф!

Във въздуха се появи гора от стиснати юмруци, всички се надсмиваха на мъките на Бийф.

Отначало той тръгна бавно, поставяйки нетърпението си под контрол. Първите десетина крачки бяха лесни, но с приближаването му към заровения в земята сензор, кучешкият нашийник около врата му започна да издава предупредителни сигнали право в ушите му. Напредването стана значително по-трудно, а сигналите се превърнаха в шокови заряди. Тялото му беше пронизано от силна болка, тъй като естествените му електрически заряди бяха превърнати в импулси за блокиране на мускулите.

Бийф направи опит да увеличи скоростта, съзнавайки ясно, че първи ще блокират основните двигателни мускули. Краката. После гърбът. Ще се сгърчат до степен, която ще направи невъзможни каквито и да било движения, независимо от усилията на волята му.

Вкара в действие всичките си 134 килограма мускули и сухожилия. Така трябва да бъде, рече си. Присила го гледаше, колегите щурмоваци го подкрепяха. Целият ООЗ разчиташе на него, мамка му! В случай че не успее да се добере до стола, там можеше да се окаже някой проклет новак, който несъмнено ще поиска да спечели „Кучешката“ купа. А това не се беше случвало нито веднъж през цялото 21-годишно съществуване на ООЗ.

Бийф прекоси поляната, гмурна се в обръча и падна на колене. Макар и с цената на огромни усилия, дланите му успяха да се залепят за земята.

Една лицева опора, рече си той. Само една! Опразването на халбата с бира беше лесна работа.

На триста петдесет и пет километра южно от Куонтико, в околностите на Ралей, Северна Каролина, седмина корпоративни мениджъри се бяха събрали да изиграят една друга игра. Центърът „Д’Артанян“ по нищо не се различаваше от хиляди подобни на него бизнеспаркове — половин дузина едноетажни бунгала с остри покриви, големи прозорци и предостатъчно места за паркиране. Зъболекарите и педиатрите ги харесват заради спокойната атмосфера и лесния достъп. Офис 411 беше нает само седмица по-рано от медицинското дружество „Д-р Ернандес и сътрудници — общопрактикуващи лекари“. Съответният надпис на вратата все още миришеше на боя.

В скромно обзаведената чакалня седяха шестима мъже и една жена. Слънчевите лъчи проникваха през евтините щори. Купчина парцаливи списания лежах на върху масичката, имитация на дърво. На стените бяха окачени репродукции в дървени рамки, купени от второкласен супермаркет.

— Проклети евтинджоси! — полугласно изръмжа един от бизнесмените. — Виждал съм публични домове, които са обзаведени по-добре!

Един-двама от присъстващите кимнаха с усмивка, другите не реагираха.

Няколко минути след появата им се отвори една от вътрешните врати и на прага се изправи възрастна сестра с очила на носа и хокейни наколенки на краката. На табелката на ревера ѝ пишеше „Деби“.

— Добър ден — поздрави тя. — Доктор Ернандес ще ви приеме след секунда, но за да приключим по-бързо, ще ви помоля да се съблечете по бельо.

— Стига бе! — реагира един от новодошлите. Всички бяха шефове на могъщи и световноизвестни компании, а тази лелка им заповядва да свалят дрехите си! Нечувано! На всичкото отгоре сред тях имаше и една жена, при това изключително привлекателна жена! В корпоративна Америка не стават такива неща. Особено пък в днешно време, когато един случаен поглед може да стане повод за обвинение в сексуален тормоз.

— Моля, направете го — настоятелно рече сестра Деби и тръгна да излиза. — След малко се връщам.

Отначало никой не помръдна, но след кратка размяна на изпитателни погледи пръв се раздвижи корпоративният шеф по сигурността на име Дитер Планк — блед мъж с очила, който бавно разхлаби възела на вратовръзката си „Хермес“, разкопча ризата си и изрита леките си мокасини марка „Ферагамо“. Докато другите петима мъже и дамата седяха неподвижно и се чудеха дали наистина искат да свалят раираните си брони, господин Планк спокойно смъкна панталоните, събра останалите си вещи и ги положи в спретнатата купчинка на килима.

После се върна на мястото си. Коремът му се сгъна на няколко пласта, които бяха абсолютно лишени от косми и изглеждаха странно — като млечнобели кренвирши, полегнали един върху друг в скута му. Очилата със сребърни рамки мътно проблясваха на изпотения му нос.

Няколко минути по-късно вратата се отвори и сестра Деби отново влезе в стаята.

— Докторът ще... — Рязко замълча, очевидно смаяна от факта, че пациентите не бяха изпълнили разпореждането ѝ. — Много се извинявам — рязко смени тона си тя, — но докторът е прекалено зает и не може да ви чака!

Категоричността на тези думи не остави никакво място за недоразумения. Тези млади лъвове на американския бизнес печелеха десет пъти повече от нея, но първата крачка към поста изпълнителен директор на компанията минаваше през вратата зад гърба ѝ. А Деби държеше ключа.

— Виждам, че сте готов, сър — извърна се към германеца тя. — Оттук, ако обичате...

Дитер вдигна акуратно сгънатите си дрехи и зашляпа с боси крака след нея. Вратата се затвори зад гърба му с леко щракане.

— Майната му! — обади се след малко един от другите мъже, смъкна костюма и жилетката с марка „Хуго Бос“ и остана по изненадващо яркочервено бельо. Консултантът по човешките ресурси от Орландо изчака още една минута, после намръщено започна да сваля дрехите си. В рамките на няколко минути се съблякоха и всички останали. В корпоративния свят, в който цветът на дизайнерския

етикет често е достатъчен критерий за мощ или уязвимост, тези хора току-що бяха признали своето безсилие.

Докато Джеръми Уолър и колегите му се къпеха в морето от тестостерон навън, жена му Каролайн седеше в компанията на останалите съпруги от ООЗ и се опитваше да запази самообладание. Десетмесечният Патрик беше пропуснал следобедния си сън и никак не беше щастлив. Мади и Кристофър лудееха наоколо заедно с останалите деца. В понеделник на Каролайн ѝ предстоеше презентация в службата и никак не ѝ беше до глупостите, с които си запълваха следобеда.

Но денят беше предварително отреден за ООЗ. Точка по въпроса. Никакви спорове, никакви извинения. Церемонията включваше и официалното завършване на ШНО, но това беше отделна работа. Днес беше ден на семейството и присъствието на всички беше задължително.

— Какво прекрасно момченце! — възкликна една жена с префърцунен вид, която протегна ръка да избърше лигите, плъзнали по брадичката на Патрик. — Вие вероятно сте Каролайн Уолър, а това трябва да е Патрик...

Сякаш разпознал името си, Патрик отново започна да реве. Добре подбран момент, няма що, рече си Каролайн.

— Аз съм Луиз Канел, скъпа — представи се дамата и я възнагради с бодряшка усмивка. — Искрах само да ви поздравя с добре дошли на борда...

Каролайн беше чувала това име. Съпругът на дамата беше Стив — един от командирите на щурмовите екипи.

— Приятно ми е — промълви тя, без да знае какво друго да добави. Как се благодари на съпругата на човек, заради когото Джеръми всеки ден се прибира подут, окървавен и полумъртъв от умора?

— Обадете ми се начаса, ако имате нужда от нещо... Трябва да се държим заедно, докато нашите момчета си вършат работата.

Луиз я дари с още една любезна усмивка, след което се обърна и изчезна. Каролайн не остана с впечатлението, че ще изпита желание да ѝ довери най-съкровения си тайни, но все пак замълча.

Рязката промяна в начина на живот дойде малко неочаквано за семейство Уолър. Първите четири години след постъпването на Джеръми във ФБР бяха чудесни. Живееха в Спрингфийлд, Мисури — жив, приятен и нескъп град, който им предлагаше съвсем поносим стандарт на живот срещу началната заплата на Джеръми от 41370 долара годишно. Северна Вирджиния от своя страна изглеждаше като огромна човешка спалня, лишена от всякакво чувство за общност. Тук жилищата бяха далеч по-скъпи, а в продължение на близо година тя остана у дома с бебето и това създаде особена празнина в биографията ѝ, която причини доста проблеми при търсенето на работа. Дори с диплома на магистър по психология, тя беше принудена да приеме нископлатено място в някаква общинска служба.

За щастие Мади и Крис харесаха новото си училище, намериха си и много приятели в квартала. Съпругите на останалите курсанти в ШНО бяха изградили нещо като затворена мрежа за взаимопомощ, която се занимаваше с всичко — от гледане на децата до първата среща на някое поизраснало момиче. Джеръми изглеждаше истински щастлив с новата си работа, въпреки неустановеното работно време и честите контузии. Това беше неговата сбъдната мечта и тя постепенно свикна с нея.

— Мамо, мамо, следващият ще бъде татко!

Мади се стрелна покрай нея, зачервена и възбудена. Езикът ѝ се показва през дупката на мястото на предните ѝ зъби, превръщайки нормалния английски език в трудноразбираемо фъфлене.

Патрик я гледаше втренчено изпод биберона си, усещайки края на спокойния период.

— Каролайн! — извика женски глас, след което пред нея изскочи Присила Девроа, окачила Бийф младши на специалните презрамки пред гърдите си. — Мъжът ти сериозно е решил да натрие носа на другите! Няма ли да го гледаш?

Това изобщо не ѝ беше минало през ума. Но предвид поведението на останалите съпруги, просто нямаше друг избор. Жените на командосите винаги им засвидетелстват подкрепата си. Това правило е всесилно точно толкова, колкото и брачната клетва.

— Хайде, скъпа, върви — подкани я Мелиса Товар и протегна ръце да поеме Патрик, кимайки към задната веранда. — Викай за него!

Сестра Деби се появи в чакалнята точно час и десет минути по-късно, когато шестимата бизнесмени вътре вече бяха крайно изнервени. Те продължаваха да седят разсъблечени, лишени от обичайните лаптопи, електронни бележници и клетъчни телефони, с които да си запълват времето. Мъжът с червения комплект се беше сгушил на креслото с наметнато на раменете сако, потънал в дълбоко притеснение. Единствената жена беше най-накрая, запазила самообладание и пренебрегваща крадливите погледи на останалите, привлечени от изящното ѝ италианско бельо.

— Неприятно ми е да го кажа, но доктор Ернандес беше повикан за спешен случай в болницата — подвижна през отворената врата сестрата. — Страхувам се, че ще се наложи да уточним нов час за визитата ви по-късно през седмицата...

Изявлението ѝ беше посрещнато с мрачно мърморене и тежки въздишки. Тези хора не бяха свикнали да си губят времето, най-малкото, — след като са ги съблекли по долни дрехи.

— На излизане се отбийте на рецепцията, за да си запазите час — добави сестра Деби и побърза да изчезне.

— Тая май си прави майтап с нас! — възкликна мъжът с червеното бельо, после се наведе за дрехите си на пода и побърза да намъкне панталоните. — Цяла сутрин висим да чакаме някакъв тъп преглед, третират ни като шибани новобранци! Нямам време за подобни глупости!

— А бе тия за какви се мислят? — подкрепи го един от останалите бизнесмени, без да се обръща конкретно към никого. Другите мълчаливо се обличаха, успели да запазят самообладание. Вратата се отвори, когато всички бяха готови. На прага се изправи сестрата с бележник в ръце.

— Съжалявам, че ви причинявам неудобство, но току-що уредихме да ви прегледа друг доктор — обяви тя. — Ще ви помоля отново да се съблечете...

— Без мен! — отсече мъжът с червеното бельо и тръгна към изхода, последван от още един бизнесмен. Останалите четирима покорно се съблякоха, изпълнявайки искането на сестрата.

— Мислех, че след уволнението от флота няма да ми се налагат подобни неща — промърмори един от мъжете, но върху лицето му

липсваше недоволство. Човекът просто се опитваше да завърже разговор.

Адвокатът латиноамериканец до него протегна ръка и се усмихна:

— Джоел Гарсия от юридическата кантора в Ню Йорк... И вие ли сте тук заради проекта „Куантис“?

Бившият моряк кимна и се представи:

— Фред Хастингс от офиса в Портланд.

— Марк Ден Оудън — последва го и мъжът до тях. — Аз съм мениджър на завода в Банкок.

Последният кандидат — високата жена с атлетична фигура и ориенталски черти, седеше с прибрани колене и отпуснати в скута ръце. Равномерно загорялото ѝ, добре поддържано тяло под скъпата дантела излъчваше меко сияние и неудържимо привличаше погледите на останалите.

Жената би могла да се представи като Сирад Мално, вицепрезидент на филиала за електронни технологии на компанията в Атланта. Би могла да се похвали с шеметното си издигане по корпоративната стълбица или пък да посочи, че от централата в Ню Йорк са я повикали специално за новата длъжност. Но тя не направи нищо подобно. Сдържана и спокойна, хубавата жена в края на редицата продължаваше да мълчи и да гледа право пред себе си.

Джеръми тактично изчака и зае място в редицата на желаещите да се пробват едва когато се увери, че всички ветерани са минали преди него. Не след дълго Куини сложи ръка върху рамото му и нулира хронометъра си. Групичката на школниците от ШНО се беше оформила малко встрани и изразяваше подкрепата си с вдигнати палци и приятелски подвиквания. Всички разбираха, че Джеръми има последен шанс да подобри постижението на Бийф. Макар че мъжаката от ООЗ не успя да стигне до бирата, той единствен съумя да се промуши през обръча и да направи лицева опора. Останалите участници в състезанието отпаднаха далеч по-рано, въпреки огромното си желание за успех.

— Готов ли си? — попита Куини.

Джеръми се наведе и прехвърли тежестта си на левия крак, после разпери ръце и закова очи в стола, който се белееше в другия край на полянката.

— По местата, готови...

— Опа-а! — изкрещя Лотшпайх, предизвиквайки доста недоволни гримаси. Новобранците трябва да си държат устата затворена.

— Старт! — извика Куини.

Джеръми рязко полетя напред — като състезател по дълъг скок, който иска да набере максимална скорост, преди да се отлепи от земята. Очите му бяха заковани в обръча за хула — хоп, ушите му изключиха всякакви звуци, дори и поощрителните възгласи на тълпата. Ярката следобедна светлина помръкна, миризмата на печено месо изчезна. Звънкото гласче на Мади се стопи някъде надалеч.

За разлика от повечето хора, които в подобни моменти се стремят максимално да се съсредоточат върху конкретната цел, Джеръми започна да обмисля различните възможни варианти. Вместо да избере един-единствен подход за решаване на проблема, умът му се стремеше да обхване цялото огромно разнообразие от възможности.

Това не остана незабелязано от оценителите на ООЗ по време на селекционния процес. Докато повечето кандидати си пробиваха път с главата напред, преодолявайки препятствията с груба сила, Джеръми прилагаше творчески решения и проявяваше изобретателност. По време на една от тренировките с виртуално вземане на заложици той избягна пряката конфронтация, като се престори на обикновен уличен пияница и успя да се промъкне през задната врата, докато ООЗ оценителите очакваха класическа директна атака. Друг път спечели първото място в 30-километров преход през пресечена местност благодарение на хрумването си да задигне велосипед от гаража на полицейската академия, с който безпрепятствено задмина всички свои конкуренти.

Какви правила — учудено попита той, когато един от участниците го обвини в измама. Бяха им посочили крайната цел с потвърдени от системата за глобално позициониране координати на финала. Никой не спомена за каквито и да било правила за преодоляване на разстоянието.

Оперативното командване на ООЗ прие аргументите му и продължи да наблюдава изявите му с нарастващ интерес. И той напълно го оправда. Независимо дали участваше в предварително аранжирани арести, престрелки на „Периметъра на смъртта“, роли под прикритие, или физически състезания, той неизменно подхождаше творчески и се показваше невероятно изобретателен. Невинаги беше най-бързият или най-силният, но винаги успяваше да постигне състояние на бистър ум и бързи реакции.

Индустриалните психолози, наети за оценка на кандидатите, единодушно подчертаваха това в своите доклади. Невероятно, пишеше в тях. Забележително. И координаторите по селекцията от ООЗ бяха съгласни с тях. Резултатите на още двама кандидати се доближаваха до Джеръми по отношение на коефициента за интелигентност, но никой не съперничеше на психологическия му профил. По отношение на оригиналност, интуитивна интелигентност и емоционална зрелост (все ключови качества за командоса от ООЗ) този човек се открояваше далеч над останалите. Беше наистина съвършен.

Но докато се приближаваше към обръча, Джеръми изобщо не мислеше за тестове за интелигентност или личностни характеристики. Улови усмивката на Каролайн, която междувременно се беше появила на верандата. Мадри се спускаше по пързалката в съседство, а екипът го наблюдаваше със смесени очаквания. Тръсна глава и се съсредоточи върху непосредствения проблем. Единствените препятствия между него и халбата студена бира бяха неколкостотин волта електрическо напрежение и едно гимнастическо упражнение.

Прекося полянката, изчака да се приближи на около метър и половина от обръча и скочи. Ръцете му се приземиха във вътрешността на обръча, колената му рязко се присвиха и се залепиха за корема, тялото му се стрелна напред. Мускулите му изразиха протест с няколко инстинктивни спазми, но те бяха като детска игра в сравнение с това, което последва. Остра като нож болка проряза черепа му и светкавично се спусна надолу по гръбначния стълб. В съзнанието му се появиха странни възприятия: миризма на разтопен марципан, вкус на лимон, тънък писък в ушите.

Една лицева опора, нищо повече, рече си той. Протегна ръцете си напред, рефлексът свърши останалото. Разбра, че е победил в момента, в който се оттласна нагоре и застана на колене. Усмихна се,

въпреки че продължаваше да се тресе от високото напрежение. Оставаше му единствено да седне на стола и да изпие бирата.

Бавно се изправи на крака и застана в средата на кръга. Уви полупарализираните си длани около халбата, обърна се да седне и стъпалата му се отлепиха от земята.

После всичко свърши. Болката изведнъж изчезна. Съзнанието му отново започна да възприема звуците и формите. Отделни части на тялото все още го боляха, но това беше по-скоро спомен за болката, отколкото реално усещане. Мади ентусиазирано му махаше от горната площадка на пързалката.

Обърна се да погледне групата командоси от ООЗ, скупчени на хвърлей камък от него. Колегите от школата бяха малко встрани и стискаха палци да има сили да довърши състезанието. Фриц Лотшпайх — най-близкият му приятел сред тях — бавно кимна с глава, подканяйки го да сложи точка на проклетия регламент.

Но нещата не бяха толкова прости. Тук ставаше въпрос за традиции. Джеръми бе имал шанса да се отличи от тълпата, да бъде забелязан. Колегите му вероятно не бяха допусkali нищо подобно до момента, в който краката му се отлепиха от тревата, а тялото му се отпусна в пластмасовия стол. Тези действия доведоха до изключването на електрическия ток, просто защото източникът беше изгубил заземяването си — в случая собственото му тяло. Прост физически закон, известен на всички от ученическите години. Благодарение на него птиците могат да кацат невредими по далекопроводите с високо напрежение. В момента, в който краката му се отделиха от добре отъпканата пътека, проклетият нашийник се превърна в обикновена кожена каишка, която дори Мади би могла да нахлузи на врата си без никакъв проблем.

Тълпата го зяпаше така, сякаш в центъра на кръга се беше настанил някакъв призрак с подвити нозе. Така изтекоха двадесетина секунди, може би и повече.

— Пресвети Боже! — изръмжа най-сетне Бийф. — Какво му стана на тоя човек?

Джеръми изчака още малко, сигурен, че вкусът на разтопен марципан ще се разсее. После вдигна халбата и се обърна към скупчените зрители.

— За ШНО — кратко обяви той.

Всякакви други тостове биха се възприели като предизвикателство.

Сестра Деби се появи в чакалнята след още час и половина.

— Няма да повярвате — промърмори извинително тя. — Но вторият доктор, който трябваше да ви направи тестовете, напусна клиниката по лични причини... Много съжалявам, но в крайна сметка ще се наложи да ви запишем нов час.

Гарсия шумно се изсмя. Хастингс само поклати глава и побърза да посегне за панталоните си.

— Какво ви става, бе хора? — попита с недоумение той.

— Просто си върша работата — отвърна сестра Деби и побърза да затръшне вратата след себе си.

Директорът на завода в Банкок бавно започна да закопчава ризата си.

— Изобщо не ми пука — промърмори той. — Нали всичко става в работно време?

Жената се обличаше със същите спокойни движения, с които се беше съблякла. Първо полата, после бялата ленена блузка и коланчето. Закопча дрехата си с бързи и точни движения, обръщайки гръб на останалите.

— Можете ли да повярвате? — попита я Хастингс, едва сега осъзнал, че тази жена цяла сутрин не беше отворила уста. — На бюрото ме чакат два недовършени доклада. Ако знаех, че ще ни...

Рязкото отваряне на вратата го накара да млъкне. На прага се появи сестра Деби. Ръцете ѝ притискаха бележника към гърдите, очите ѝ гледаха надолу.

— Току ще се обади от централата — обяви тя. — Казаха, че изпращат програмния директор, който ще ви прегледа... — Замълча за момент, а когато се обади отново, гласът ѝ издайнически потрепери: — Искат пак да се съблечете...

— Да бе, как не! — саркастично се изсмя Хастингс. — Кажете на вашия програмен директор да ми целуне задника!

Гарсия завърза обувките си. Ден Оудън закопча колана си.

— Хайде — обърна се директорът на завода към жената. — Не позволявайте на тези идиоти да ви правят на маймуна!

Сестра Деби гледаше как тримата мъже се насочват към изхода. В чакалнята остана единствено мълчаливата жена, която свали жакета си и отново започна да се съблича.

— На практика това няма да е необходимо, госпожо — спря я Деби. — Докторът ще ви приеме веднага...

Изчака Сирад да приведе тоалета си в ред, след което ѝ направи знак да излезе от чакалнята и я поведе по някакъв коридор. Крачеше бързо и продължаваше да държи бележника като щит пред гърдите си.

— Благодаря за сътрудничеството — усмихна се тя миг след като спря пред една затворена врата. — Много мило от ваша страна, че приехте спокойно това, на което ви подложихме...

Обърна се и почука два пъти, после отвори. Помещението се оказа ослепително бяла стая, обзаведена единствено с продълговата заседателна маса със стъклен плот и шест обикновени стола. Край нея се бяха настанили неколцина мъже, които правеха отметки в бележниците пред себе си.

— Поздравления, госпожице Мално — обади се мъжът, заел председателското място. — Вие току-що преодоляхте първото препятствие в процеса на кандидатстването си.

Сирад смаяно поклати глава, неспособна да произнесе дори една дума. Това съвсем не беше лекарски кабинет. Мъжете около масата нямаха намерение да правят медицински прегледи, просто защото бяха същите шестима колеги, които бяха чакали цял следобед заедно с нея. А човекът, който я поздрави, беше Дитер.

[1] Министерството на финансите на САЩ. — Б.пр. ↑

2.

Стая 3171 на „Албъмарл Билдинг“ в Ню Йорк беше известна сред деловите кръгове като „Бойната зала“. Всяка корпорация разполагаше с подобно помещение — светая светих на топ мениджмънта, където се обсъждат враждебни рисковани поглъщания, различни пълномощия и се вземат купища стратегически решения. Но тази бойна зала имаше наистина легендарна слава.

Проектирана от Едуард Х. Кларк в разгара на „Златната ера“, разкошната заседателна зала беше останала почти същата както преди век. И кой ли би дръзнал да промени мястото, на което младият президент Теодор Рузвелт беше влязъл в ръкопашна схватка с някакъв нахален железопътен бос? Мълвата твърдеше, че първият самоубиец в „Черния четвъртък“ на 1929 година се е хвърлил именно от прозорците с мраморни первази на това помещение, прелетял тридесет и един етаж и се размазал върху една паркирана на втора линия лимузина „Уилс Сен Клер“. Масивната заседателна маса от червен дъб в средата все още носеше белега от куршум 45-ти калибър, който рикоширал в един от тежките месингови канделабри „Полдинг Фарнъм“, след като побеснял от ревност бивш президент на компания го изстрелял към тавана в пристъп на ярост.

Повечето корпоративни заседателни зали отдавна са оборудвани с модерна комуникационна техника, Интернет връзка и електронни заглушители, но това не важеше за Бойната зала, която продължаваше да излъчва имперското величие на една друга епоха. От изящната орехова ламперия до тъмните тонове на разкошния персийски килим с гигантски размери, стая 3171 притежаваше мрачния, заплашителен чар на място, където се раждат конфликти.

Джордън Мичъл я харесваше точно такава. Той беше убеден, че хората работят по-добре под заплаха. Израз на това убеждение беше разпореждането му трите стени на залата да бъдат украсени с подобрани екземпляри от прочутата му оръжейна колекция, включваща различни модели на карабините „Хенри“ и полицейските палки „Лъдит“. И макар че корпоративните войни се водят с клетъчни

телефони и частни самолети, Джордън Мичъл никога не пропускаше да напомни на хората си доказаната от времето истина, че грубата сила е най-ефективното средство за победа.

— Какви са й процентите? — попита той, докато водеше един от помощниците си към Бойната зала. Беше облечен в сив костюм, шит на Савил Роу, с вратовръзка „Шарве“, чиито плътно преплетени копринени нишки блестяха като слюда. Насочи се към обичайното си място начело на заседателната маса, където го чакаше закуската — рохки яйца, пресен сок от грейпфрут и няколко парченца сухар, сервирани в съдове от стар китайски порцелан.

— Според последните допитвания на Си Ен Ен, „Тайм“ и „Галъп“, Венабъл води с три пункта — отговори началникът на личната му канцелария Траск, бивш морски пехотинец. — Това е статистически верен резултат, но през изминалата седмица Бийчъм бележи ръст от четири пункта и води пред Венабъл сред хората, които най-вероятно ще отидат да гласуват. Следващият брой на „Нюзуик“ ще я снима на корицата, а в утрешния брой на „Ю Ес Ей Тудей“ ще се появи подробен портрет. Набрала е доста силна инерция...

— Засега — промърмори Мичъл, взе едно яйце от подноса и продължи да крачи напред-назад.

— Президентът най-много се страхува от нея — позволи си малък коментар Траск. — Тя има име, признание, харизма и болезнено неопетнено минало... Не знам какво мислите, шефе, но много хора са на мнение, че тази страна най-после е узряла за главнокомандващ от нежния пол...

— Възможно е, но това няма нищо общо с пола — кимна Мичъл. — Просто тя е единственият участник в надпреварата, който има кураж... — Взе една вилица и започна да почуква черупката на яйцето. — Без съмнение ще се опита да ни използва в предизборната си кампания — нали знаеш, като обект на порицание... Успее ли да убеди избирателите, че ССТ представлява заплаха за националната сигурност, като нищо ще ни създаде проблеми с лиценза...

— Няма да се получи — убедено отвърна Траск. По принцип той рядко си позволяваше да изрази категорично становище, но случаят беше прекалено очевиден. — Хората гласуват с чековите си книжки, по съвест и в хармония с ценностната си система. Но никой не гласува за или против мобилния си телефон...

— Тук изобщо не става дума за мобилни телефони! — троснато отвърна Мичъл. — Става въпрос за страх. През минатата година Конгресът е похарчил за борба с тероризма повече, отколкото за всички останали социални програми, взети заедно — образование, здравеопазване, социални помощи, транспортна инфраструктура. И въпреки това продължава да вижда заплахи. Нахлухме в две чужди държави, започнахме възстановяването на техните правни и разузнавателни общности, въпреки изоставащата икономика наляхме двеста милиарда долара във военни операции. И какво получихме в замяна? Нищо. Никакви оръжия за масово унищожение, никакви връзки между Саддам Хюсеин и Ал Кайда. На американския народ му дойде до гуша от тероризма и той вече е убеден, че политиката на сегашния президент изобщо не му гарантира сигурността.

Мичъл остави вилницата и разтърка слепоочията си. Никак не обичаше денят му да започва с главоболие.

— Ако тя съумее да свърже ССТ с тероризма посредством тази... „Матрица 1016“, ние ще имаме сериозни проблеми — мрачно промърмори той. — Получихме ли вече доклада?

Траск посегна към купчината тънки папки за документи.

— Тук е, сър — отвърна той и подаде на шефа си документа от 34 страници, напечатан върху бланка на Военното разузнаване и подпечатан в горния десен ъгъл със синия печат на Сенатската комисия по разузнаването. — Терминологията е почти изцяло на военното разузнаване, но хвърлете един поглед на седма страница...

Мичъл прелисти доклада и в душата му потрепна тихо задоволство. Благодарение на богатството и контактите си беше получил строго секретна информация, която повечето от членовете на комисията по разузнаването в Сената бяха виждали в силно редактиран вид. Вниманието му беше привлечено от подчертан с жълто пасаж.

— По всичко личи, че са прехванали някакви сигнали — най-вече телефонни разговори и Интернет трансакции... — промърмори той. — Но какво от това?

— Четете по-нататък — посъветва го Траск.

— „Достоверен източник от Риад и високопоставен оперативен работник в Ню Йорк предупреждават за сериозни контакти между доказани симпатизанти на «Ал Кайда» и известна американска корпорация — прочете на глас Мичъл. — Честотните анализи и

косвената информация в доклада на ФБР, обозначени под номер 315A-WF-17753 и докладът на Службата по проследяване (ВА-799, ВА-811) сочат, че...“

Очите на Мичъл изведнъж се изцъклиха, четенето прекъсна.

— Да, точно така — обади се Траск. — Те знаят за нашите контакти със саудитците.

— Което означава, че са проследили нашите комуникации, но не могат да ги дешифрират — усмихна се магнатът, а очите му пробягаха по останала част от документа, търсейки още маркирани в жълто редове. Всички телефонни контакти между Ню Йорк и Риад бяха осъществени чрез прототипи на новата ССТ технология. — Ето защо Бийчъм е толкова нервна... Явно е прочела този доклад по-подробно, отколкото останалите членове на комисията. Докъде стигнахме?

— Снощи Риад подписа меморандума за разбирателство — отговори Траск. — Новият спътник АРВИС ще бъде изстрелян във вторник от космодрума „Свободний“. Утре нашата магнитнорезонансна и микровълнова апаратура тръгва по море, а визите и останалите паспортни формалности би трябвало да бъдат готови до...

— Би трябвало? — прекъсна го Мичъл. — Какво означава „би трябвало“?

— Ще бъдат готови — поправи се Траск. — Всичко е твърдо уговорено, господин Мичъл. От трансферите на финансовите средства до пунктовете за медицинска евакуация на територията на Катар. Всичко върви по план: в края на лятото „Куантис“ ще бъде най-горещата стока на четири континента.

Чертите на Мичъл омекнаха, в душата му потрепна гордост. Остави папката на масата и продължи закуската си. Подобно на повечето телекомуникационни компании, „Бордърс Атлантик“ също пострада от буксуващия американски пазар, но докато конкурентите отписваха значителни суми от балансовите си отчети и правеха всичко възможно да скрият проблемите с помощта на счетоводни магии, Мичъл беше удвоил финансирането на развойно — техническата дейност. В резултат учените от неговите лаборатории предложиха нов шифровъчен алгоритъм, базиращ се на т.н. „теория за стохастичната вълнова генерация“. Програмните мениджъри го уверяваха, че новата шифровъчна система е толкова напредничава, че на базовите компютри

на НАСА ще им трябва поне една година само да очертаят в общи линии нейните параметри.

Мичъл планираше след два месеца да предложи на пазара новия си модел ССТ телефон, който щеше да носи името „Куантис“. Той бе по-малък, по-лек и далеч по-красив от всичко, което се предлагаше на пазара, но в същото време и в състояние да предава няколко гигабайта информация, включително пълноцветно видео, с помощта на шифровани микроснопове. Времето на таксите за извънградски и международни разговори и на минутните тарифи безвъзвратно изтичаше. Срещу една сравнително скромна продажна цена и месечен абонамент от 59,99 долара потребителите щяха да се наслаждават на първия в света абсолютно безопасен и Интернет съвместим клетъчен телефон, предлагащ наистина неограничени възможности за комуникация. Апаратчето с дебелината на вафла тежеше под 60 грама, работеше с обикновена батерия за часовник и можеше да влезе в горното джобче на всяко сако, без дори да го издуе. По всичко личеше, че то ще предизвика революция на пазара.

— Добре, нека видим какво става с продажбите — смени темата той. — Дай ми цифрите... — Лапна един сухар и добре поддържаните му пръсти пробягаха по купчината папки.

Траск мълчеше и чакаше. Показалецът на шефа му спря на една зелена папка, маркирана с етикет „Издателска дейност“.

— Номер две, сър — обади се той. — През изтеклата седмица сте продали тридесет хиляди копия, при това само на вътрешния пазар. А в ръцете си държите снощните сведения на нашия източник в „Таймс“...

Мичъл отвори папката с подбрани вестникарски материали, рецензии и вътрешни анализи на продажбите. Последната му книга, озаглавена „Занаятът“, грееше високо в списъка на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“, но все още беше далеч от заветното първо място.

— Добре — кимна той и отпи глътка сок от грейпфрут. — Дори много добре...

На лицето му се появи широка усмивка. Радваше го не толкова успехът на книгата му, колкото бързината, с която главният му помощник беше отгатнал и преценил намеренията му. Собственият източник в „Ню Йорк Таймс“ беше нещо очаквано, но по-важното беше, че разполага с отговорни ръководители като Траск, които

буквално четяха мислите му. Във време, в което управлението на персонала често се въртеше около грижата за пенсионните проценти, гъвкавото работно време и самоактуализиращите се места за почивка, „Бордърс Атлантик“ изграждаше ръководните си кадри по старомодния начин — чрез заплаха. Нека „Ай Би Ем“ и „Ксерокс“ създават своите банди от капризни и високоплатени мениджъри, често си казваше Мичъл. Но Египет е построил пирамидите с помощта на ръжена супа и камшици от биволска кожа. Докато Рим е загинал в разкошните си бани.

— Според нашите изчисления следващата седмица тя ще се изкачи до номер едно — обади се Траск. — Не само в класацията на „Ню Йорк Таймс“, но и в тази на „Ю Ес Ей Тудей“...

Мичъл кимна с глава. В „Занаятът“ се описваше управленски стил, който беше нарекъл „Асиметрична динамика“. Нещата всъщност опираха до стратегията на Наполеон — „разделяй и владей“, но опитните му редактори я бяха маскирали много добре с уолстрийтски жаргон и куп поучителни военни истории. В преситена икономика като американската всеки търси иновационните стратегии. Мичъл беше сигурен, че този проект ще има силен търговски ефект и продажбите ще бъдат големи.

— Ще те държа лично отговорен — промърмори той и лакомо довърши закуската си.

— Разбира се, сър.

Траск умееше да долавя нюансите по един наистина невероятен начин. Сега отстъпи крачка назад и мълчаливо зачака. Мичъл започна да преглежда първата за деня купчина документи, съдържаща прогнози за борсови операции, маркетингови анализи и нормативни документи на Министерството на външните работи. И двамата умееха да четат изключително бързо — с един поглед обхващаха по цяла страница, времето за закуска им стигаше за една книга, а за част от уикенда, прекаран във вилата в Бъркшир, бяха в състояние да усвоят основните положения на курса по управление на хеликоптер.

— Какво става с бъдещата ни придобивка? — попита Мичъл и измъкна една отделна папка — лично досие, маркирано като строго поверително. Под червено — бялата корица се съдържаха абсолютно всички детайли от един живот, който Мичъл следеше отблизо вече две години. Субектът беше бяло лице от мъжки пол, тридесет и една

годишен, женен, с три деца. Той покриваше всички нормативи, притежаваше точните препоръки и отговаряше на всички критерии. А според речника на борсовите спекуланти на Мичъл, по отношение на сигурността и надеждността, този мъж се класираше на „едно ниво под смъртта и данъците“...

— Седемнадесетият етаж има грижата за това, сър — отговори Траск. На този етаж беше разположен отделът по сигурността на „Бордърс Атлантик“, който се занимаваше с всички операции по привличане на желаните сътрудници. Повечето служители нямаха представа как точно се върши това и тънеха в догадки, а етажът на отдела бързо получи прякора „Заешката дупка“. — Следим всяка негова стъпка, държим под отчет резултатите му, включително психологическите оценки на поведението му. И трябва да кажа, че продължава да изглежда много добре...

Това е хубаво, помисли си Мичъл. Стенният часовник показваше седем и десет сутринта и закуската приключи. Дойде време за истинската работа.

— Дай да организираме един реален тест и да го видим как ще се представи — подхвърли гласно той.

Траск кимна и си отбеляза задачата. В продължение на години се занимаваше с издирването на подходящи кандидати за освобождаващите се ключови длъжности в компанията — задача, която съвсем не беше от леките. Но в условията на една преходна икономика най-трудно му беше да намери опитни и надеждни убийци.

В понеделник сутринта Джеръми скочи в колата и подкара към службата. Усмивката му беше толкова широка, че му пречеше да вижда пътя. Въпреки победата в състезанието с кучешкия нашийник в двора на Бийф, той все още не беше носител на официалното звание „оператор“. Това щеше да стане едва след официалната церемония по случай завършването на школата. Днешният празник щеше да отбележи кулминацията на усилията му като цяло, на упорития труд по време на двуседмичната селекция и шестте месеца в ШНО. От този радостен миг го дяляха не повече от двадесетина минути.

Намали пред главния портал на академията на ФБР, показва значката си на охраната и подкара по сенчестата алея на кампуса,

построен през 70-те години на миналия век от стъкло и лакирани кафяви тухли. Въпреки славата си на едно от най-добрите полицейски учебни заведения в света, Академията на ФБР му приличаше на обикновен общински колеж в Средния Запад, лишен от по-специални отличителни белези. По тесните пътечки се разхождаха елени, които почти никога не обръщаха внимание на дълбоко замислените курсанти, на които се натъкваша. Намек за истинските цели и задачи на Академията представляваше единствено далечната стрелба и свиренето на автомобилни гуми. И оградата от бодлива тел, разбира се...

А дълбоко в гората се намираше комплекс, който нямаше нищо общо с полицейската академия. Съвсем близо до входния портал на 400-акровия периметър се издигаше Институтът за електронно разузнаване, в който специално акредитирани учени и технически сътрудници разработваха най-сложните системи за подслушване и наблюдение, използвани от ФБР.

Още по-нататък, по продължението на алеята „Хувър Роуд“, се намираше новата модерна криминологична лаборатория, за която неотдавна бяха похарчени 130 милиона долара. Научни работници в непромокаеми стерилни скафандри работеха върху различни нервнопаралитични вещества, други се занимаваха с цялостната разработка на революционно нови технологии — например създаването на специални рекомбинирани препарати, които са в състояние да „подушат“ ДНК и които някой ден биха позволили на криминалистите да определят самоличността на някой непознат чрез обикновена проба от въздуха. Компютърни специалисти разработват и проучват шифровъчни бази данни, ентомолози изучават трупните микроорганизми, за да получат повече сведения за влиянието на околната среда върху жертвите на насилие.

Крайната цел на Джержъми обаче се намираше на по-малко от километър по-нататък, отвъд класните стаи и новото покрито стрелбище на стойност няколко милиона долара. Това беше ООЗ — най-строго охраняваната и секретна клетка от дейността на ФБР.

На практика всеки посетител, получил пропуск за достъп до района на академията, може да се приближи достатъчно близо, за да хвърли едно око, но никой — включително агенти, туристи и членове на семействата на операторите — не може да надникне във

вътрешността на сградата. Единственият начин за достъп до ООЗ е включването в някой от неговите екипи, състоящи се от 7-членни звена от снайперисти или командоси.

Джеръми свърна в паркинга, изключи мотора на своя „Събърбън“, грабна служебната си раница и се насочи към портала. Пристъпи към една металическа кабина в близост до него и вкара личната си карта в електронно кодираната ключалка. На оградата беше окачена табела с надписи ЗАБРАНЕНА ЗОНА и САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ НА ООЗ, които станаха повод за поява на широката му усмивка. След по-малко от час и той щеше да попадне в категорията „служител“. Това щеше да стане по време на РББР, или ръкопашния бой от близко разстояние, предварително планиран за „Периметъра на смъртта“.

— Бетси! Почакай малко, Бетси!

Само един човек на света можеше да си позволи да нарича сенатор Елизабет Бийчъм „Бетси“. Това беше Марселъс Парсънс, който в момента подтичваше след нея по коридора, който водеше към кабинета ѝ.

— Името ми е Елизабет, Марселъс — подхвърли, без да намалява крачка, тя. — Какво има? Тази сутрин съм много заета!

— Искам да си поговорим за онези глупости около Джордън Мичъл и петъчното му явяване пред комисията...

В дясната си ръка той държеше по един екземпляр от „Ню Йорк Таймс“ и „Вашингтон Пост“. Както можеше да се очаква, новината за показанията на Мичъл пред комисията беше стигнала до пресата и тя ѝ беше отредила първите си страници. Неназовани източници (със сигурност от лагера на Мичъл) бяха започнали бойните действия, твърдейки, че закритото заседание на комисията е било използвано неправомерно, за да спре развитието на новите революционни технологии.

Стратегията да се даде публичност на този въпрос е доста рискована, рече си Бийчъм, но хората на Мичъл са готови на всичко, за да не ги обвинят в елементарно печалбарство. Тероризмът продължаваше да е тема номер едно на предизборната кампания, а мултинационалният статут на „Бордърс Атлантик“ я правеше уязвима

срещу пропитите с национализъм нападки на демократите. На практика Бийчъм беше очаквала първи удар от страна на Мичъл. Това беше единственият му шанс.

— Понеделник сутрин е, а аз още не съм изпила дори чаша кафе — промърмори тя. — Но в замяна на това успях да прочета дитирамбите на новите ти партньори в „Пост“. И май не разбрах докрай онази част, в която се говори за секретността на процедурите ни...

Продължи да крачи по коридора, без да намалява ход.

— Но не знаеш кой е пуснал тази партенка на пресата — отвърна с пъшкане Парсънс, който се напрягаше докрай, за да не изостане. — Господ ми е свидетел, че нищо в тази сграда не остава за дълго време скрито. Освен това нямах предвид статията в „Пост“. Имах предвид собственото ни поведение пред членовете на комисията...

— Може би имаш предвид моето поведение пред комисията — хладно го поправи тя. — Предполагам ще кажеш, че е редно да се държа „по-президентски“ и не би трябвало да нападам толкова открито новия ти благодетел...

— Не, не... — смутено заекна Парсънс. — Виж какво, Бетси... Елизабет... Тези нови заводи наистина означават много за моя щат и ти прекрасно го знаеш. Джордън Мичъл не е разрушителят на западната цивилизация, за какъвто го вземаш — той е само бизнесмен, който иска да пусне на пазара един дяволски добър продукт!

— Ами да, точно като Фриц Хабер — кимна Бийчъм.

— Кой?

— Химикът, който откри отровния газ „Циклон-Б“... — Извади мобилния си телефон, но после се сети, че сигналят в помпозните мраморни зали е твърде слаб. — Мичъл е спекулант, който е готов да продаде националната сигурност в името на печалбата — тръсна глава тя. — И аз възнамерявам да го спра!

— Чакай, чакай... Двамата с теб работим от много години заедно. Може и да сме имали различия, но никога не съм си представял, че нещо подобно може да...

— Нещо подобно ли? — закова се на място Бийчъм. — Говорим за масовото производство на клетъчни телефони, които терористите могат спокойно да използват като радиостанции по време на операциите си! Говорим за обезсмислянето на десетилетия

изключително скъпа научноизследователска дейност, благодарение на която днес имаме възможността да подслушваме всички земни комуникации, базиращи се на изпращането на сигнали! Не мисля, че американският народ ще нарече новата играчка на Джордън Мичъл „нещо подобно“... Всъщност, ако бяхме повдигнали въпроса два месеца по-рано, днес нямаше да водим този разговор!

— Какво имаш предвид?

Лъчите на сутрешното слънце проникнаха през откренатата врата на близкия кабинет и безпощадно осветиха не особено приятната фигура на Парсънс, издължена и мършава.

— Не се прави на наивен — срязва го Бийчъм. — Джордън Мичъл залага на твоята помощ, за да спечели останалите членове на комисията. Нима наистина допускаш, че изобщо му пука за горките работни хорица в Монтана? Обещава да построи въпросните два завода там с единствената цел да те държи в ръцете си.

— О, моля те! — изръмжа Парсънс. — Никой не може да държи в ръцете си един Марселъс Парсънс! Освен това комисията по разузнаването не е регулативен орган — тоест, ние не можем да му нареждаме какво да прави, не можем дори да внесем въпроса за обсъждане в пленарна зала. Защо тогава трябва да му пука за нас?

По очите му личеше, че този човек наистина не разбира за какво става въпрос.

— Инвестирал е милиарди в този продукт и желанието му е час по-скоро да го предложи на пазара — кротко каза Бийчъм. — Едно сенатско разследване за връзката на новите му клетъчни телефони с националната сигурност е последното нещо, което би пожелал. Ако обявим на всеослушание, че мобилният телефон „Куантис“ е удобно оръжие за терористите — особено в сегашния политически климат — той положително ще бъде спрял от Комисията за национална сигурност.

Парсънс мълча толкова дълго, че Бийчъм се запита дали изобщо е мислил за подобно развитие.

— Но това е смешно — каза най-сетне той. — Това е просто...

— Това е истината! — отсече Бийчъм. Направи опит да спре дотук, но отвращението й беше толкова силно, че думите излитаха от устата й по собствена воля, без команда от мозъка. — Във време, когато хора като Джордън Мичъл могат да натрупат повече богатства

от цели държави, парите неминуемо означават и власт. Те са моторът, който движи света. Политиката е само ауспухът на този мотор.

— Знаеш ли какъв е проблемът на хора като теб, Марселъс? — остро попита тя. — Политическата ви далновидност е закърняла. Всичко опира до пари — най-вече до онези, които се харчат за обществени нужди. Автомобилни магистрали, субсидии за селското стопанство, изобщо всичко, което създава работни места и привлича бюджетни средства и вестникарски заглавия по посока на избирателите ви.

— Не се опитвай да превърнеш дълга ми към избирателите в Монтана в нещо недостойно! — сопнато отвърна Парсънс. — Разбира се, че представлявам техните интереси. Това ми е работата.

— Работата ти е да представляваш всички американци — контрира Бийчъм. Самата тя бе усетила необходимост от по-широк електорат дори преди новата си роля като претендент за президентския пост. — А какво ще кажеш за евентуалните жертви, ако телефоните на Мичъл помогнат за организацията и провеждането дори на една-единствена терористична акция? Чел си „Матрица 1016“ и знаеш, че става въпрос за съвсем реална и непосредствена заплаха...

— А ти какво ще кажеш, ако те помоля да слезеш от коня и да говориш за истинските причини на всичко това? — изпречи се на пътя ѝ Парсънс. — Трябва ти удобен проблем за предизборната кампания, с оглед увеличаване на твоите и на партията ти шансове в президентската надпревара! Ти се обяви срещу Патриотичния закон, срещу Закона за защита на родината, срещу войната в Ирак. Все губещи теми. И сега ти трябва нещо, което най-после ще повиши рейтинга ти!

Парсънс направи крачка назад и се обърна да си върви, после изведнъж промени намеренията си.

— Недей да ми четеш проповеди, Елизабет. Нищо в тази сграда не се случва без предварително изяснени мотиви, всеки мисли единствено за това, което може да спечели...

Двамата сенатори се втренчиха един в друг, изведнъж осъзнали, че в обикновено пустите коридори започнаха да надничат главите на различни сътрудници.

Бийчъм рязко понижи глас.

— Аз вярвам в тази страна, Марселъс — просъска тя. — И нямам никакво намерение да продам сигурността на двеста и осемдесет милиона американци, за да можеш ти да предложиш два нови завода на избирателите си. Твърдо решена съм да спра опасността и ако трябва да използвам за лост националната президентска кампания, със сигурност ще го направя!

Несъразмерно голямата долна устна на Парсънс започна да трепери по начина, по който обикновено го правеше, когато бе ядосан.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита той. — Мисля, че това е начинът да покриеш неправомерното изразходване на четиридесет милиарда долара годишно, за които толкова разпалено се бориш през последно време. За всичките тези строго секретни проекти, които никой няма право да види. Нямах какво да покажеш на избирателите и това е причината да се нахвърлиш върху Джордън Мичъл.

Бийчъм понечи да отвърне на удара, но невежеството на Парсънс беше толкова огромно, че ѝ попречи да си отвори устата. Да, Комисията по разузнаването действително бе отказала да разсекрети няколко от тъй наречените „черни“ програми, но поради единствената причина че процесът на тяхното финансиране изискваше допълнителна секретност.

— Това ли ти е проблемът? — попита тя и с недоумение поклати глава. — Секретните операции? — Благоприличието изискваше да спре дотук, но никъде в наръчниците по етикеция не пишеше как да се справи човек с арогантни тъпаци, обути в каубойски ботуши от тюленова кожа.

— Войната срещу тероризма е нещо далеч по-сложно от незаконните присвоявания, сенаторе! — изръмжа тя. — Дори най-обикновен арест в чужбина може да се провали, ако дадена страна откаже да пропусне самолетите ни през въздушното си пространство. Една строго секретна операция може да се провали от обикновена вестникарска дописка. Не се опитвай да превърнеш подкрепата ми за Комисията по разузнаването в обикновена лакомия за странична изгода.

— Той ще намери начин да те спре — заканително отвърна Парсънс.

Бийчъм се наведе достатъчно близо, за да усети аромата на пресен бекон, който се долавяше в дъха му.

— Ще ти дам един съвет, сенаторе — прошепна тя. — Правосъдието. То е на моя страна...

Сенатор Марселъс Парсънс рязко се обърна и започна да се отдалечава. А тя остана да гледа след него, заслушана в звучното потракване на токовете му по мраморния под, леко поклащайки глава. Изпитваше искрена омраза към този човек, от безвкусната вратовръзка чак до каубойските му ботуши.

— Моля за внимание... Да започваме!

Специалният агент надзорник от контингента на ООЗ Били Лутър беше заел място зад високата катедра в претъпканата класна стая без прозорци. На стената зад него имаше две черни дъски, върху лавиците на противоположната стена бяха подредени номерирани халби от бира. Пространството между тях беше запълнено от петдесетина мъже в зелени, пристегнати в кръста пилотски комбинезони и бели тениски с логото на екипа — орел, стиснал верига в ноктите си, под който имаше две думи на латински: *Servare vitas* — Да спасиш живот...

ООЗ има много традиции, но сутрешната сбирка е сред най-старите от тях. Всеки работен ден точно в осем всички членове на отряда се виждат, за да се запознаят с непосредствените задачи.

— „Хотел“? — попита Лутър.

Чък Прайс прочисти гърлото си и отвори малък бележник с черни корици. След близо пет години като командир на екипа „Хотел“ — специализираният авиоотряд на ООЗ, той знаеше процедурите наизуст.

— Пайпс и Фиш съм изпратил в Редстоун, Харбау чете ОТ отсреща, а Големия Джак ползва РДП след онова предаване в Кхалин...

Превод: щурмоваците Майк „Пайпс“ Синот и Джон Фишър усъвършенстват уменията си да работят с експлозиви в Армейската сапъорска школа, намираща се в Хънтсвил, Алабама. Люк Харбау води курс по отбранителна тактика (ОТ) отсреща, в един от учебните центрове на Академията на ФБР, а Джак Мориси ползва редовния си ден почивка (РДП) след акция. През същата нощ той се беше прибрал

от Банкок, където бе взел участие в спешна мисия по залавянето на беглец.

— „Ехо“? — Били отбеляза нещо в дневника пред себе си и продължи с проверката на щурмовите екипи.

— „Ехо“ на линия — гласът на Ед Деймън се обади някъде откъм дъното на помещението.

Вратата се отвори и в помещението се плъзна командирът на ООЗ Лес Мейсън, който безшумно зае един от столовете до стената. Останал единствен от основателите на ООЗ, той се радваше на далеч по-голямо уважение, отколкото можеше да получи чрез званието си — изпълнителен помощник специален агент. Личното му досие наподобяваше каталог на най-големите инциденти и кризи, в които се бяха намесвали правоохранителните сили на Съединените щати: безизходното им положение при инцидентите „Завет“, „Меч“ и „Божията ръка“ през 1985-та, Сперивилският снайперист през 88-а, отвличането на Фауаз Юнис през 87-а, бунтовете в затвора Таладега, Уако, Руби Ридж, Косово, Йемен и др. Той беше участвал във всички тях.

— „Рентген“?

— Бъки и Кокс са в Литва по онази задача на ЦРУ — обади се Хесус Смит. Той беше с най-висок чин сред всички командири в ООЗ и един от най-уважаваните. Преди да постъпи във ФБР, беше служил в армейските подразделения „Делта Форс“, или — както още ги наричаха — „Групата за бойни приложения“, където го бяха наградил с няколко ордена за храброст. Притежаваше характер, който го открояваше сред останалите и го превръщаше в естествен лидер, беше солиден и улегнал.

— Тайни излиза в отпуск по майчинство, или по-скоро по бащинство... Във всеки случай за известно време ще отсъства...

— Не знаех, че е забременял — обади се някой и това моментално отприщи закачките. Пръв се възползва Дейв Шелънбай — щурмовак от екипа „Чарли“.

— Чух, че щял да кърми през цялото време — подхвърли той.

Класната стая се разтърси от оглушителен смях.

— Стига, стига — размаха ръце Били, но и на неговото лице грееше широка усмивка. После побърза да повика и последните два

екипа: щурмоваците от „Чарли“ и „Голф“ и снайперистите в екипите, наречени „Янки“, „Уиски“ и „Зулу“. Всички бяха налице.

— Твои са, шефе — рече Били, обръщайки се към Лес Мейсън.

Лутър отстъпи от катедрата, освобождавайки място за Мейсън. В помещението се възцари тишина. Новаците бяха петима и седяха най-отзад: Уолър, Майк Мос, Хорхе Салинас, Уил Андрюс и Фриц Лотшпайх. В качеството си на ООЗ оператори от най-новото поколение, те бяха преодолели абсолютно всички препятствия. Вече беше време да стъпят на борда.

— Знаете, че не си падам по церемониите — обяви Мейсън. Зад гърба му имаше девет години служба в отряда на снайперистите, които потвърждаваха това изявление. — Но все пак бих искал да ви кажа някои неща...

Ръцете му легнаха върху катедрата, сякаш търсеха подкрепа.

— Нашата страна е в състояние на война. Можем да я наречем с различни имена — сенчеста война, война зад затворени врати, но при всички случаи това е една трудна за разбиране война. Водим я срещу враг, който е по-силен, по-гъвкав и по-мобилен от всичко, което познаваме досега. Той няма униформа, а понякога му липсва и име...

Лес замълча и прочисти гърлото си.

— След няколко минути ще получите заповед за изпълнението на задачи по места, които дори не сте сънували, ще ви се наложи да вършите неща, които никога не сте си представяли. Но преди да ударите камбаната, трябва да сте наясно, че приемането на тази заповед означава всеотдайност. Означава саможертва. Означава съвършенство — като начин на живот, във всичко — от учебните стрелби в „Периметъра на смъртта“, до възпитанието на децата ви.

В душите на всички присъстващи потрепна гордостта.

— Тук властват два неотменими закона — продължи командирът. — Първо, мисията винаги е най-важна, преди всичко останало. Всеки от нас разчита на колегата си да запази живота му.

Никой не мигна. Всеки ден минаваха покрай Дъба на Макалистър — величественото 21-годишно дърво, посадено в памет на първия оператор на ООЗ, убит при изпълнение на служебния си дълг. Всички знаеха какво е неговото значение.

— Второ, казаното между тези стени си остава между тях — ръката му посочи спартанското мото, изписано на гръцки над вратата:

EXO TES THYRAS OUDEN, което в превод означаваше: „Извън тази врата — нищо“.

— Не ме интересува дали става въпрос за непокрити пътни разходи, или отбиване на движението от района на Белия дом — предупреди Лес. — Ако имаш проблем, споделяш го тук и той си остава тук. Точка. Нашата единствена предпазна броня е честта.

Шелънбай започна да чука с кокалчетата си по масата, останалите бързо го последваха. Получи се страховит тътен, като ритуала на древните войни, удрящи с юмруци по щитовете си преди началото на боя. Очите на всички се заковаха върху курсантите, които бяха наредени край стената в дъното, дълбоко впечатлени от странния начин, по който колегите им изразяваха своята солидарност.

— *Servare vitas* — извика Мейсън, повтаряйки мотото на щурмоваците. След което кимна на Били, който отиде в ъгъла и взе в ръце една голяма корабна камбана от бронз, прикрепена към дебела дървена поставка. От основаването на Отряда на 3 януари 1983 до ден-днешен всички нови оператори изпълняваха този ритуал. Един по един те се изправяха пред отряда, изричаха на висок глас новополучения си „алфа номер“, удряха камбаната и се заклеваха във вярна служба.

Били постави тежката, излъскана до блясък камбана върху първата маса. Лес отново прочисти гърлото си.

— Специален агент Уил Т. Андрюс — обяви той. — Екип „Чарли“.

Били стана и се насочи към масата, правейки огромни усилия да прикрие усмивката си.

— XR-27 встъпва в длъжност — обяви той, протегна ръка и дръпна езичето на камбаната. Помещението изведнъж се изпълни с брилянтно чистия ек на пробудения метал и предизвика много спомени.

Мейсън обаче не беше склонен да си губи времето в сантиментални спомени.

— Специален агент Фриц Лотшпайх, екип „Рентген“.

Фриц излезе отпред, удари камбаната и извика:

— XR-78 встъпва в длъжност.

Уес продължи по списък: специален агент Майкъл А. Мос, екип „Ехо“ щурмоваци; специален агент Хорхе Салинас, екип „Хотел“ — щурмоваци... Стисна ръцете на повиканите, поздравявайки ги с

авторитетно кимване. Когато приключи, очите му се насочиха към дъното, където седеше последният човек от списъка.

— Специален агент Джеръми М. Уолър, екип „Рентген“.

Джеръми стана и тръгна към предната част на стаята. Ако му бяха дали право да избира, вероятно щеше да предпочете щурмоваците, но в ООЗ нямаха практиката да се съобразяват с личните предпочитания. Все пак беше добре, че двамата с Фриц щяха да са в един екип. При ШНО това се случваше изключително рядко.

— ХР-28 встъпва в длъжност — извика той и дръпна езичето на камбаната. От вълнение му се стегна гърлото, а погледът му се замъгли. Стисна ръката на Лес и тръгна обратно към мястото си, опитвайки се да поддържа стоицизма, с който толкова много се гордееха тези мъже.

Снайперист, помисли си той. Така да бъде. Мисията винаги е на първо място, независимо дали това ти харесва, или не...

3.

Беше петък, в навечерието на първия уикенд на юли. Елизабет Бийчъм шофираше към дома си и както винаги слушаше предаването „Да вземем всичко предвид“. Мениджърът на кампанията беше на мнение, че въпреки анемичния си рейтинг Националното обществено радио е по-верен барометър за настроенята в Демократическата партия от всички останали обществени медии. Три седмици преди националния конгрес на партията цялата страна говореше за политика, а нейното име често се споменаваше като водач на листата на кандидатите.

— Листи — промърмори полугласно Бийчъм. — Твърде много проклети листи.

Всичко това започваше да ѝ писва. Кампанийни срокове, ораторски изяви, приеми за набиране на средства, класации в различни допитвания, заключения на фокусни групи, активисти на националния конгрес, регионални организатори, индекси на вота — този списък спокойно можеше да продължи. Бумагите преливаха върху бюрото ѝ в комисията, в Сената, в предизборния щаб, на бюрото в дома ѝ. Листи и класации имаше в колата ѝ, в куфарчето ѝ, в джобовете ѝ, в сънищата ѝ...

Натисна газта и колата се насочи на север, към Рок Крийк Паркуей. Стискаше волана с две ръце и мислено прехвърляше задачите, които предстоеше да отхвърли преди речта си в Ботаническата градина, организирана от Обединените профсъюзи. А те никак не бяха малко: кратко отскачане до дома за един душ и смяна на дрехите, още по-кратко спиране на Норт Капитол №400 за среща с Крис Матюс, после телефонно интервю със Си Ен Ен. И всичко това за по-малко от два часа, които я деляха от важната реч пред ръководството на най-влиятелния профсъюз в страната.

Речта. Ти си една проклета глупачка, Елизабет, изруга се мислено тя. Това трябваше да бъде първото нещо в списъка на нещата, които не искаше да забрави, но въпреки това я остави там, върху писалището в Сената. Удари с юмрук по кормилото и с това предизвика усмивката на

един минувач, който приятелски ѝ намигна и вдигна палец. След обявяването ѝ за основен претендент в надпреварата за номинацията вече нямаше анонимност, нямаше интимни мигове и място за емоции. Някой винаги наблюдава, напомни си тя, докато насочваше колата към изхода за Джорджтаун. Налагаше се да включи и самообладанието в списъка на нещата, върху които трябваше да работи.

Насочи се на изток по улица М, движението ѝ се стори понатоварено от обикновено. По тротоарите и в кафенетата се блъскаха студенти, от които се излъчваше кипяща енергия. По всяко друго време тази гледка би я привлякла, тъй като обичаше младите хора на своя град, но не и тази вечер. Участието в президентската надпревара означаваше да забрави всякакви капризи или спонтанни прояви. То означаваше дисциплина и всеотдайност, стратегическо и целенасочено мислене. Означаваше още... — Брр-Брр-Брр — Ходът на мислите ѝ беше прекъснат от вибрациите на мобилния телефон.

— Ало? — включи се тя, след като провери самоличността на повикващия. Номерът изглеждаше толкова познат, колкото нейния собствен.

— Още ли сте у дома? — попита плътен мъжки глас. Принадлежеше на административния ѝ помощник Джеймс Хастингс.

— Тъкмо излизам на Уисконсин — отвърна тя и рязко завъртя волана, за да заобиколи една студентка от Джорджтаун, която шареше от платно в платно със скутера си. Веднага след това имаше стеснение заради ремонт на пътя. Единственото платно беше задръстено от автомобили и приличаше по-скоро на оживен паркинг, на който изнервени шофьори размахваха юмруци и си разменяха гневни реплики.

— Хей, преди да съм забравила! — сепна се тя. — Оставих върху бюрото речта, която трябва да произнеса довечера пред профсъюзите...

— Слушате ли радио? — прекъсна я Джеймс. Явно се намираше в предизборния щаб, тъй като в слушалката се долавяха напрегнати гласове, жужене на офис техника и непрекъснат телефонен звън.

— Опитвам се! — язвително отвърна Бийчъм и посегна към копчето за усиление на звука точно навреме, за да хване познат глас, който за миг заглуши грохота на машините за разбиване на бетон и издънените докрай радиоапарати в колите около нея. Беше на Парсънс.

Какви ли глупости ще надрънка, по дяволите, разтревожено се запита тя.

— Разполагам с речта му — промърмори Джеймс, очевидно опитвайки се да поднови разговора. — Настроен е враждебно към намеренията ни за „Бордърс Атлантик“. Не е зле да го чуе какво ще каже... Хей, извинявам се, но трябва да вървя... Обадете ми се, след като той... — Нещо прещрака и линията прекъсна. Това беше част от лудницата, владееща всеки час и всяка минута от живота ѝ.

— Доколкото ми е известно, сенатор Бийчъм има определени задължения към гражданите на тази страна — изквича от високоговорителя Марселъс Парсънс. — Но тя дълбоко греша, ако възнамерява да ги използва за предизборни цели. Пред нас стоят много важни въпроси, в които трябва да вложим усилия. Най-вече изясняване на стратегията ни за борба срещу тероризма и хармонизиране действията на ФБР, ЦРУ и НАС, които трябва да танцуват според една и съща музика. В края на краищата ни предстои избор на президент по време на войната, която водим с тероризма, а не избор на генерален директор...

Бийчъм нервно изключи радиото, направи завой на пресечката с Проспект Стрийт и се насочи към дома си. Отдавна ѝ беше втръснала патетиката на Парсънс. Не казваше нищо ново, а да продължава да слуша идиотските му лозунги означаваше да си съсипе настроението. Нещо, което в никакъв случай не биваше да прави преди речта, която предстоеше да произнесе. Обединените профсъюзи все още не ѝ бяха предложили безусловната си подкрепа, а тази вечер беше големият ѝ шанс да я получи и да се сдобие с реално предимство пред Венабъл.

— Трябва да си блестяща, Елизабет — промърмори тя, имитирайки учителя си по ораторско майсторство. Прогони Парсънс от мислите си и завъртя кормилото на мерцедеса по посока на редицата стари, но елегантни къщи от кафяв пясъчник. В една от тях живееше вече повече от двадесет години. По принцип обичаше своите две Каролини, но животът на политиците се крепи на по-широки корени. Нейните се бяха разраснали тук, в Джорджтаун, сред доста еkleктична общност от администратори, художници и финансисти. Понякога имаше чувството, че се намира на милиони километри от

тютюневите плантации на Бъркли Каунти, но през 201 дни от годината — когато заседаваше Сенатът — постоянният ѝ адрес беше улица Н, номер 173.

— По дяволите, Елизабет! — изруга се тя. — Кога най-сетне ще се оплачеш в общината от нетърпимото положение с паркирането? — Изви врат и се опита да направи маневра покрай един прекалено огромен седан. Две бяха ексцентричните привички, които често я вкарваха в беля: навикът да разсъждава на глас и хамалският език. Малко жени ругаеха на публични места по начина, по който го правеше Елизабет Бийчъм. А на още по-малко това им се прощаваше...

— Вече си прекалено дърта за подобни упражнения! — изръмжа тя, дръпна ръчната спирачка и праметна чантичката си през рамо. Така ръцете ѝ останаха свободни за куфарчето с документи и дрехите, които беше взела от химическо чистене. Повечето хора си мислят, че високопоставените държавни служители си имат специално назначени сътрудници, които се грижат за всекидневието им — например транспорта и почистването. Бийчъм обаче не искаше да изглежда „твърде скъпа за поддръжка“ в очите на избирателите. Разбира се, голяма част от досадните грижи поемаха членове на екипа, щатни и доброволни служители, но тя все пак ставаше сама от студеното си легло и сама се обличаше.

Тръгна по улица Ф към дома си, опитвайки се да изхвърли от съзнанието си Парсънс, Мичъл, „Матрица 1016“ и всичко, свързано с новата ССТ технология. Макар и малко задушна, вашингтонската вечер беше приятна — един от онези магически финали на деня, в които слънцето блести ниско над Потомак, заливайки мраморните и бронзови статуи с плътни фосфоресциращи отблясъци в алено и розово. Червено време, както го наричаха кореняците. Според легендата, през лятото на 1861, когато Ейбрахам Линкълн за пръв път станал свидетел на такъв залез, той го изтълкувал като прокоба за кървава война.

— *Strugger di gioia di timor mi sento...* — пропя на глас Бийчъм, опитвайки да оправи настроението си с аматьорско изпълнение на арията на Адриана Лекуврьор. Може би днешното червено време също е предзнаменование за война, помисли си тя. Макар че президентският

кръстоносен поход срещу тероризма отдавна беше изгубил инерция, битката му с демократите тепърва щеше да набира сила.

Сенатор Бийчъм крачеше бързо, но очите ѝ с удоволствие опипваха саксиите с попрецъфтели невени и кашпите с азиатски азалии, с които изобилстваха градините от двете страни на улицата. Кварталът беше доста променен в сравнение с дните на първата ѝ поява през 1982 г., но продължаваше да бъде най-любимото ѝ място в цял Вашингтон. При все че повечето от старите фамилии се бяха изнесли, продавайки имотите си на по-млади, по-богати и по-незаинтересовани хора, къщите и терените около тях продължаваха да излъчват предишното си викторианско очарование. Ако не бяха рейндж ровърите, пътеките за фитнес и матраците за йога по терасите, Бийчъм едва ли би забелязала някаква промяна от времето, когато дойде да живее тук.

Докато спре пред собствената си порта, сенаторката вече беше успяла да възвърне самообладанието си. Майната им на Парсънс и Мичъл, майната на кухите им оправдания, каза си тя и отново започна да обмисля предстоящата си изява на мероприятиято за набиране на средства. Нямахше смисъл да приема лично нападките, те бяха част от политиката — просто и ясно. С годините се беше научила да ги смята за нещо неизбежно.

Вкара ключа в античната ключалка и отвори. В къщата се носеше аромат на стара кожа и свежи цветя — аромат, който обичаше. Баща ѝ Ансъл Бийчъм я беше отгледал в мъжки дом — огромно южняшко имение с десетки стаи от онези, които вашингтонската преса обича да иронизира. Днешното поколение от закleti непущачи заклейми тютюнопроизводството и то престана да бъде занимание за джентълмени. Но Елизабет продължаваше да цени наследството му. Благодарение на тютюна тя получи добър живот и никога не забравяше този факт.

— Хей! — извика тя в мига, в който пристъпи във входния вестибюл. Направи го по навик, тъй като прекрасно знаеше, че днес икономката ѝ има почивен ден.

Тръсна дрехите от химическото, чантата и куфарчето си върху кръглата маса в средата на помещението, след което се обърна и тръгна към кухнята, наслаждавайки се на спокойствието и тишината в старата къща. Нещо в сгъстяващия се здрач ѝ напомни за първите ѝ дни тук, в

сърцето на Джорджтаун. Едно време това място било извън чертите на някогашния Вашингтон и миришело на блато, а там, където днес се намира Институтът Смитсън, имало пазар на роби...

Спомни си как блясъкът на разкошния махагон и старата дъбова ламперия се отразяваха в очите на съпруга ѝ Пол, заплепен от красотата на къщата. Професор по история в Университета Джорджтаун, Пол с вълнение научи, че имотът е бил собственост на Елингтън Пийч — уважаван вашингтонски адвокат, който след Гражданската война бил обявен за шпионин на Конфедерацията. Обладан от изследователска страст, Пол се беше заел да възстанови в детайли историята на новия си дом. В резултат на задълбочените му търсения сред строителни скици и документи беше установено, че Пийч е изградил скрита стълба, която свързва мазето с тайна стая на втория етаж. По всяка вероятност членове на нелегалната му организация са я използвали, за да влизат в къщата, където са планирали своите операции. Практическото проучване, извършено с помощта на електрически фенерчета и железни лостове, откри още едно тайно помещение точно над кухнята и все още напълно използваем тунел за бягство, който водеше до лехите с петунии на съседите.

Но всичко това се беше случило отдавна, още преди любимият ѝ съпруг да се разболе от рак и да я остави сама във Вашингтон. Днес тайната стая беше заключена и празна, каквато е била в продължение на повече от век. Елизабет рядко се сецаше за нея — обикновено в късни следобеди като днешния, когато угасващата светлина я връщаше към по-прости и по-щастливи времена.

— Липсваш ми, скъпи — подвикна тя към мъжа, когото продължаваше да носи в сърцето си през всичките години, които я деляха от смъртта му. Имаше моменти, в които дори беглият спомен за него ѝ помагаше да върви напред.

Подмина вратата на килера в задната част на къщата, после някакъв шум я накара да се закове на място. Изминаха няколко дълги секунди, преди да осъзнае, че е проскърцването на стълбите — един от гласовете на старата къща, който беше чувала хиляди пъти.

— Роза? — попита тя. — Нали щеше да си вземеш почивен ден?

Домашната ѝ прислужница я нямаше, разбира се. В момента със сигурност беше при дъщеря си в Александрия.

Къщата потъна в глуха тишина.

— Хей? Роза? На теб говоря!

Бийчъм направи крачка назад и вдигна глава към главното стълбище, но то се оказа абсолютно пусто. Постоя известно време със затаен дъх, после тръгна към кухнята с намерението да си налее чаша вино. Старите къщи постоянно скърцат и пъшкат, а аз имам нужда от глътка вино, рече си тя.

През седмиците след завършването на школата Джеръми Уолър почти не обръщаше внимание на политиката. От щаба на ООЗ му дадоха само три дни да си организира нещата, след което го изпратиха на километър и половина по-надолу по пътя, където се намираше Военноморската школа по снайперизъм. Там трябваше да изкара специализиран едномесечен курс. Докато Андрюс, Мос и Салинас се присъединиха към своите щурмови екипи и започнаха да опознават отвътре сградата на ООЗ, Уолър и Лотшпайх прекарваха дните си сред ръжени ниви и борови гори, усвоявайки тънкостите на занаята, правилата на поведение в полеви условия, изграждането на укрития, определянето на разстоянието до целта, начините за маскировка — изобщо всичко, което инструкторите наричаха „изкуство да се убива“...

— Ястреб на Уокър едно — стресна го напрегнат мъжки глас. — Засичам движение в шести квадрат.

Днешното упражнение се наричаше „дебнене“ — процес, който включваше пълзене през открито пространство, търсене на укритие в гола местност и ликвидиране на противниковия снайперист, преди той да предприеме враждебни действия. Джеръми лежеше по очи на сред прорязана от плевели ечемичена нива и слушаше радиообмена по портативна радиостанция, каквато използваша морските пехотинци. Последните лъчи на залязващото слънце приятно затопляха раменете му. Коленете и лактите му кървяха от пълзенето по твърдата като камък червеникава глина на Вирджиния. Току-що се беше измъкнал от лобното място на някаква лисица, но от разхвърляните парчета козина и вътрешности изпита дълбокото подозрение, че тук е всъщност е бил убит един обикновен опосум. Разбира се, нямаше как да бъде сигурен,

тъй като след два дни под парещите лъчи на слънцето всички мърши миришат еднакво.

Изкуството да се убива, глупости, рече си Джеръми. Ако в тая гадна и уморителна дейност имаше някакво изкуство, значи той нямаше очи да го види.

— Задръж, Ястреб! — изкомандва един нисък и набит морски пехотинец. — Тръгвам към теб.

Полето затихна, докато тежките стъпки на боеца бавно се отдалечаваха.

Дисциплина, напомни си Джеръми. Макар че правилата все още му се струваха малко объркани, целта на тази игра с високи залози изглеждаше достатъчно ясна: той разполагаше с четири часа да пропълзи през откритата местност, да открие добре замаскирания противник и да го извади от строя с мощната си карабина. На всяко друго място подобна цел би прозвучала категорично и недвусмислено, но в Куонтико нищо не беше толкова просто, колкото изглеждаше. Преди всичко, защото „врагът“ беше инструктор от корпуса на морските пехотинци на име Питс, който се беше маскирал някъде между далечните дървета и с помощта на дългогодишния си опит и отличния оптически мерник държеше местността под наблюдение. Курсантите го наричаха „Ястреб“ заради невероятно острия поглед и уменията да ги открива, независимо от маскировката или обходните маневри. Питс беше пазителят на „мишената“, макар че, официално погледнато, той беше пляката, за която се бореха всички. Но на практика нещата често се обръщаха...

За да спечелят точки, курсантите трябваше да преодолеят няколко серии от препятствия с прогресивно нарастваща трудност. Откриването на мишената и произвеждането на изстрел по нея носеха едва пет точки. Ако и след първия изстрел снайперистът остане неразкрит — използваша се бойни патрони, въпреки очевидните рискове — той трябваше да остане абсолютно неподвижен, докато покрай него не минеше някой от контролиращите „туристи“, при това на не повече от една ръка разстояние. Ако и тогава останеше неоткрит от Ястреба, снайперистът трябваше да изстреля втори патрон, този път под пряко наблюдение. Не го ли откриеха пак, „туристът“ щеше да протегне ръка да го докосне. Щеше да получи девет точки само в случай че се е маскирал толкова добре, че Ястреб продължава да не го

вижда. Десетата му се даваше само ако успее да се оттегли незабелязано — нещо, което на практика бе почти изключено.

За съжаление за неколцина от курсантите днешното упражнение беше десето поред и последно за двуседмичния цикъл на „дебненето“. Всеки от тях трябваше да събере минимум 80 точки, сред които задължително трябваше да има и една пълна десетка. Разбира се, Джеръми прояви своите качества и в тази трудна игра на котка с мишка, но около една трета от морските пехотинци отпаднаха. Със своите 70 точки Лотшпайх беше полужив.

— Какво правим тук, по дяволите? — прозвуча висок и нервен шепот някъде отляво. Джеръми извъртя глава и видя партньора си от ООЗ на някакви пет-шест метра по-нататък. Беше се залепил за земята и приличаше на безплътна сянка, но никак не беше щастлив.

— Не мърдай, преди да съм открил онзи задник — разпореди се Джеръми. Правилникът не разрешаваше никаква взаимна помощ между курсантите, но Лотшпайх (който между другото беше родом от Чикаго) не успя да се адаптира към това учение. А днешният ден беше решителен за него, защото ако не изкараше пълна десетка, щеше да отпадне.

— Виждаш ли го? — попита Фриц, без да помръдва.

— Още не.

Слънцето беше кацнало ниско на хоризонта, оставаха не повече от тридесет минути дневна светлина. Времето изтичаше, а те все още нямаха идея къде могат да открият Питс.

Джеръми леко повдигна глава и прецени обстановката. Той знаеше, че няма да има никакви проблеми с изстрела, в случай че засече мишената. Точната стрелба му се удаваше напълно естествено, колкото и странно да бе за страничния наблюдател. Оръжието беше почти без значение, макар че в случая беше въоръжен с карабина 308 калибър, сглобена и настроена според личните му предпочитания от оръжейниците на ФБР: цевта от неръждаема стомана „Харт“ беше монтирана на свободно окачен приклад от фибростъкло „Макмилън“, а подобният на скъпо бижу прецизен спусък беше изчислен на тежестта 2,25 фунта — точно толкова, колкото тежи спусъкът и на стандартната армейска карабина „Ремингтън“. Неподвижно фиксираният оптически мерник „Юнертъл“ 10x10 беше комплектуван с 8-милиметрова кожена възглавничка за буза, която предлагаше максимално удобство.

Денем или нощем, в арктическият студ или пустинната жега, гърмящата тояга на Джеръми беше изключително сериозно оръжие, създадено да причинява максимални щети, особено когато се използват и двете му сгъваеми крачета. В нетрепващите му ръце то беше в състояние да вкара три последователни куршума в мишена с размерите на хокейна шайба, при това от 800 метра разстояние.

За съжаление Джеръми не можеше да стреля по това, което не вижда. За да успее да се върне в играта, той трябваше да си намери по-добра точка за наблюдение и оттам да започне ново сканиране на местността в търсене на мишената.

БУУМ! Пушечният изстрел екна над нивата с гръмотевична сила. Някой го изпревари, вероятно защото търпението му се беше изчерпало.

Никакъв проблем, рече си Джеръми. Морските пехотинци не дават награди за бързина.

— Стой на място, а аз ще се опитам да намеря някакво прикритие — прошепна той. Някакви полуизсъхнали драки вдясно му се сториха подходящи за нов наблюдателен пост. Познаваше правилата на играта достатъчно добре, за да си даде сметка, че когато ястребът привлече вниманието на един снайперист, останалите могат незабелязано да сменят позициите си. Веднага разбра, че по-добър шанс едва ли ще има.

— Дръж си задника ниско, докато се върна! — предупреди приятеля си той. Досега нямаше случай снайперист на ООЗ да не издържи този изключително тежък курс и той нямаше никакво намерение да остави Фриц да бъде първият. — Ако правиш това, което ти казвам, след един час ще си прием бирата. За твоя сметка...

След тези думи се раздвижи и тялото му се плъзна по сухата трева. Някъде в тази нива се спотайваше сержант от морската пехота, въоръжен с четири пъти по-мощен телескопичен мерник от неговия и с десетилетен опит. Но Джеръми сериозно възнамеряваше да го ликвидира.

Сенатор Бийчъм издърпа една бутилка от специалната дървена ракла на пода, погледна етикета и напълни чашата си. После изгаси лампите, които Роза беше забравила включени, обърна се и се

заизкачва по стълбите към спалнята за бърз душ. Официално разпространените сведения за личното ѝ състояние твърдяха, че то възлиза на сума между 3 и 7 милиона долара, но въпреки това тя не виждаше защо трябва да се пилее електричество.

Дръж сметка за центовете, а доларите сами ще се погрижат за себе си, обичаше да казва баща ѝ. Именно държейки сметка за центовете, той беше успял да превърне 40 акра запустели земи в най-цветущата плантация на Чарлстън. А Елизабет нито за миг не забрави ползата от спестовността.

Минавайки през вестибюла, тя взе почистените дрехи и куфарчето си, изкачи стълбите и тръгна по широкия коридор, който водеше към спалнята — втората врата вляво. Преди да запали осветлението, тя хвърли нещата си върху огромното плантаторско легло и спусна щорите на френските прозорци, които покриваха едната стена от пода до тавана. Те бяха много добри през деня, защото щедро пропускаха топлите слънчеви лъчи, но след залез-слънце ставаха опасни, тъй като даваха шанс на всякакви папараци, репортери и любопитни съседи. Подобно на всички публични фигури, Елизабет отлично знаеше, че педантичната предпазливост понякога предотвратява огромни и наистина неизчислими щети.

Осигурила интимността на спалнята си, тя отпи глътка мерло, задържайки за миг хладната стипчива течност на върха на езика си. После остави чашата на френския си секретар, прекоси дрешника и влезе в банята. След броени секунди звукът на шуртящата вода и вкусът на виното започнаха своето комбинирано действие по изтласкване на всекидневния стрес от съзнанието ѝ. Позиционни декларации, списъци с гости, официални платформи и всякакви членове и параграфи изведнъж изгубиха своето значение. Тя излезе от банята и застана в средата на гардеробната.

— Имена — промърмори на отражението си в двуметровото огледало Бийчъм. — Как се казваше съпругата на Франк Морган? — Смъкна жакета с марката „Лорд и Тейлър“, повтаряйки си колко е важно да помниш по име съпругата на човека, от когото очакваш поне 100000 долара за предизборната си кампания.

— Нанси — сети се тя. — А синовете им са Даръл и Джон...

Нанси беше организираща демократите в дълбоката провинция на Вирджиния — тъй наречената „конска страна“, които бяха дарили

към 1,7 милиона долара, главно на следобедни чайове и мачове по поло. Джеймс беше поставил семейството на централната маса, в знак на почит за солидното дарение.

— Дъщерята на Том Коликовски, която току-що роди момче... Емет? Атол? Не, Андерс — промърмори тя. — Андерс... Къде по дяволите изчезнаха нормалните човешки имена като Дик и Фред?

Разкопча блузката си, съблече я и едва тогава погледна часовника си. До речта оставаше точно толкова време, колкото ѝ беше необходимо да се концентрира сред ароматните соли във ваната. Окачи блузката си на тапицирана закачалка и се извърна с лице към струята.

Нещо привлече вниманието ѝ, докато сваляше полата си. Вечерните светлини танцуваха странен танц из старата къща. А образът в огледалото изглеждаше сериозно разтревожен. Странно как започнаха да ми личат годините, рече си Бийчъм, останала по сутиен и слипове. Гравитацията и дългите години в политиката бяха взели своето, особено сега — по време на предизборната кампания, бе прехвърлила физическите упражнения в часовете, запазени за сън. На петдесет и пет години все още привличаше вниманието, но повече с авторитета и поста, отколкото с външния си вид.

Мобилният телефон иззвъня в момента, в който се запъти към ваната. Наложил се да се върне до леглото, за да отговори.

— Ало?

Хладният въздух накара кожата ѝ леко да настръхне.

— Сенатор Бийчъм, обажда се от Анди Пелтие от Групата — представи се плътен мъжки глас. — Съжалявам, че ви безпокоя у дома, но ме натовариха да ви предам, че заседанието във връзка със „Старфайър“ е пренасрочено за тринадесет нула-нула по молба на президента.

Бийчъм поклати глава и преглътна нелюбезната забележка, която кацна на устните ѝ. Този човек се водеше на щат в Съвета за национална сигурност и беше член на Групата за антитерористична дейност. А „Старфайър“ беше кодова дума за секретния сателитен проект на Националната разузнавателна служба — един от трите важни проекта на правителството, които попадаха под пряката заплаха на новия ССТ телефон на Джордън Мичъл. Самото споменаване на думата „Старфайър“ по открит телефон нарушаваше поне половин дузина предписания за сигурност.

— Добре, ще бъда там — кратко отвърна Бийчъм и побърза да затвори. Ако му беше направила забележка за непредпазливото обаждане, само щеше да продължи диалога в услуга на евентуалния подслушвач. В случая беше по-уместно да направи писмено оплакване, което НАС нямаше как да пренебрегне.

— Ще те видим какво ще кажеш, като ти отнема разрешителното — промърмори тя. Така и не успя да свикне с отношението на сътрудниците на Белия дом, особено на републиканците. Подобно на шефа си, повечето от тях притежаваха его с тексаски размери и не проявяваха никакъв интерес към правилата, създадени да държат в подчинение по-незначителните хора.

Бийчъм отново се насочи към банята, натискайки в движение бутоните на мобилния си телефон. Ако хванеше Джеймс, преди да е излязъл, той щеше да подготви оплакването. На главата ѝ имаше прекалено много неща, за да свърши всичко.

Джеръми пропъзля десетте метра за малко повече от десет минути и с облекчение се претърколи в плитката яма, оформила се в коренищата на повален дъб. Вратът го болеше, очите му пареха, жаждата го умоляваше да се изправи на крака и да обяви почивка. Но той само поклати глава и прогони еретичните мисли от главата си. Болката е слабост, която напуска тялото, твърдяха началниците в ООЗ. И по тази причина не бива да ѝ се позволява да замъглява съзнанието.

— Добре, мръсно! — прошепна малко по-високо от позволеното той, имайки предвид Питс. — Къде си се окопал, по дяволите?!

Извади бинокъла си от калъфа с пушката и внимателно надникна от новото си прикритие. Започна да оглежда полето от най-високия бор на хоризонта в посока отляво надясно, местейки уреда с най-много пет градуса. Откриеше ли мишената, щеше да има достатъчно време да премести Фриц на нова позиция и по този начин да му осигури нужните точки.

А ако имаше късмет, вероятно щеше да изкара една десетка и за себе си. В настоящия момент това би било особено сладко, тъй като между морските пехотинци и командосите на ООЗ се беше развихрило остро съперничество. Един от най-опитните снайперисти в

противниковия лагер — рейнджър Накамура, се беше обзаложил на цялата пиячка в бара довчера, че ще закове пръв Ястреба и ще прибави нова десетка към богатата си колекция от награди. А Джеръми, който прие облога, нямаше никакво намерение да пои четиринадесет прежаднели мъжаги от собствения си джоб.

Мисли като жертвата, заповяда си той, използвайки указанията на инструктора. Влез в главата й, победи я със собствените й средства.

Оглеждаше терена с методична педантичност, потискайки желанието да избърза, за да не изпусне последната дневна светлина. Къде бих се скрил аз, ако ми се наложи да се преборя с цял клас амбициозни снайперисти? Беше сигурен, че първата работа на Питс е била да си намери добро укритие със слънцето в гърба. По този начин то щеше да заслепява приближаващите се ловци и да увеличи шанса за огледални проблясъци на оптическите им мерници. На второ място в списъка на Ястреба щеше да бъде топографията. Поради факта, че нивата беше леко наклонена към плиткото дърво на северозапад, той със сигурност бе избрал горния край, някъде около първите дървета на гората. За да стигне незабелязано дотам, снайперистът наистина трябваше да стане невидим, особено пък ако използва пътеката по синора. И накрая, той трябваше да използва маркери по терена, за да могат наблюдателите да се ориентират, когато ги повика да засекаат поредния разкрит курсант. Поради терена и разстоянието трябваше да избере за маркер нещо, което стърчи нависоко и се вижда отдалеч — например разклонение на дърво или по-големичък прекършен клон.

Джеръми огледа хоризонта с миниатюрния бинокъл и най-сетне откри каквото търсеше. Там е, рече си. На негово място бих се скрил именно там. Очите му се заковаха в стогодишна лиственица. Позналото много природни катаклизми дърво беше различно от околните, главно благодарение на двойния си ствол, който не приличаше на нищо наоколо. Огледа основата му и скоро видя достатъчно: старши сержант Еймъри Питс в цял ръст клечеше сред корените с мишена във формата на 20-сантиметрова чиния, издигната малко над главата му.

Джеръми маркира целта с помощта на заден азимут от 187 градуса, след което се замисли за възможностите. Слънцето беше увиснало ниско над хоризонта, най-много след двадесетина минути щеше да се стъмни. От досегашните изстрели му стана ясно, че все

още никой не беше засякъл Питс. Курсантите стреляха по сенки, в безплодни опити да наберат повече точки. Все още имаше шанс да победи.

— Стига с тая криеница, Уолър — промърмори на себе си той. — Време е да се залавяш за работа.

Бийчъм влезе в банята, продължавайки да набира някакъв номер на мобилния си телефон. Още беше бясна заради грубото нарушение на правилата за сигурност, благодарение на което отново се сети за Джордън Мичъл. Матрица 1016 предлагаше конкретни и точни доказателства, че новият мобилен телефон „Куантис“ представлява заплаха за националната сигурност. За съжаление тя нямаше как да даде гласност на този доклад, нямаше как да го превърне в обществено достояние. Докато Мичъл държи Парсънс в джоба си, Сенатът никога нямаше да започне открит дебат по темата.

Прекъсна набирането и се наведе да спре водата, която заплашваше да прелее. Невероятно, рече си тя. Предупрежденията на ЦРУ и НАС за предстояща терористична атака срещу някоя от основните финансови институции в страната сякаш бяха без значение. За Марселъс Парсънс и групичката около него бяха важни единствено заводите в Монтана и, естествено, силно привлекателната ССТ технология, свързана с тях. За тях те означаваха долари, работни места, гласове на избиратели. Все реални неща. Докато класифицираните доклади предлагаха единствено спекулации.

Провери с пръст температурата на водата. Стори ѝ се прекалено гореща, за да скочи веднага във ваната, затова отново включи мобилния си телефон и започна да набира. Разкопча сутиена си със свободната ръка, преметна го на една от металическите пръчки до ваната, след което свали и долната част от бельото си. И тогава го видя — отначало само сянката, а след това и фигурата с неясни очертания, която бързо премина покрай рамката на отворената врата. Неволно се сви и започна да отстъпва към гардеробната.

— Кой е там?

В първия момент изобщо не ѝ мина през ум за крадец, проникнал насилствено в къщата. Реши, че е някой друг — Роза, Джеймс... Примигване на някой от стенните аплици. Ръководният пост

в Сената на САЩ все пак ѝ беше създал чувство за имунитет. Повече от две десетилетия беше живяла в тази къща — и в този град — без никакви проблеми по отношение на сигурността.

— Кой е там?

След което го чу. Подът от дебели чамови талпи зад гърба ѝ тежко изскърца и тя изведнъж осъзна, че е гола и си има компания.

— Какво става, по дя... — понечи да извика тя, но думите отказаха да излетят от гърлото ѝ. Една ръка се протегна изотзад и рязко я обърна. Озова се очи в очи с преминал четиридесетте бял мъж, който побърза да я завърти в обратна посока и тя не успя да разгледа лицето му.

— Съжалявам, сенаторе — промърмори мъжът. Никакви емоции, никаква следа от акцент или говорни дефекти. — Нищо лично...

В първия момент тя почти му повярва. Реакцията на жертвата, която отказва да приеме реалността. Докато непознатият я хващаше за косата, през главата ѝ преминаха серия ирационални мисли: Чашата с вино остана в спалнята... Колата има нужда от реглаж... Дъхът на Парсънс винаги мирише на бекон...

Непознатият намести шията ѝ в свивката на ръката си. Пред очите ѝ пробягаха очертанията на различни предмети. Завесата на душа. Кобалтовосинята керамична чаша на мивката. Цветната татуировка върху ръката на мъжа, изобразяваща търкалящи се зарове. Усети с гърба си грубата материя на ризата му. Беше си сложил ръкавици — от онези, хирургическите, изработени от тънка и еластична гума. Такива носеха хората, които преди години бяха откарали мъжа ѝ с линейката. Направи опит да се освободи и облечените в гума пръсти потънаха дълбоко в плътта ѝ.

— Моля ви... — опита се да изпроси милост тя, но ръцете на мъжа се заключиха около шията ѝ и рязко дръпнаха. Тялото ѝ политна назад, краката ѝ се плъзнаха по мокрите плочки, ръцете ѝ напразно потърсиха да прикрият голите гърди и окосмението между краката ѝ.

— Моля ви... недейте!

Не по този начин! Не тази вечер...

Страхът ѝ премина в гняв и тя направи закъснял опит да се бори. Хватката около шията ѝ се затегна. Мъжът изричаше някакви слова, които потъваха без следа в бързо помръкващото ѝ съзнание. Последната ѝ мисъл беше съжалението за пропуснатата гореща вана...

Джеръми се плъзна наляво и запълзя обратно към Лотшпайх. От позицията си в корените на дървото нямаше да е трудно да излезе победител, но първо трябваше да доведе тук и партньора си.

— Фриц! — повика го с напрегнат шепот той в момента, в който преодоля тясното открито пространство. После изведнъж се закова на място. Пред очите му се разкри ивица смачкана трева, но от приятеля му нямаше дори следа.

Какво става, по дяволите, запита се объркано той. Главата му остана наведена, тъй като се страхуваше да не разкрие позицията си. Затрещяха пушечни изстрели — отчаяните курсанти изпразваха напосоки оръжията си. Те идваха отляво, отдясно и отзад, а само един от тях — откъм дерето. Което означаваше, че Накамура все още не беше открил Ястреба.

Притиснал се плътно в сухата трева, Джеръми се опитваше да определи шансовете си. Очевидно на Фриц му беше писнало да чака в съгъстяващия се здрач, а надеждите му да открие мишената окончателно се бяха стопили. Неговата „охлювена следа“ чезнеше наляво, в посока, обратна на дерето, но от мястото, на което се намираще, Джеръми нямаше как да определи докъде е стегнал. Дали разполагам с достатъчно време, за да го настигна?

ТРЯС! Вниманието на Джеръми беше привлечено от звучното пропукване на настъпена вейка. Той обърна глава тъкмо навреме, за да види облечения в маскировъчна униформа снайперист, който се плъзна към дерето на някакви си две дължини от него.

Уолър разполагаше с достатъчно време, за да огледа облеклото и оборудването и да си направи заключение за човека. Снайперистите от морската пехота тикаха оръжието пред себе си, докато този внимателно влачеше добре подплатения калъф. Беше обут във велурени рейнджърски ботуши, с уред за нощно виждане и рошаво конопено наметало. Спокойно би могъл да носи и табелка с името си. Нямаше никакво съмнение, че това е Лотшпайх.

— Наблюдател номер две, най-добре е да се насочиш насам — обади се гласът на Питс по радиото на „туриста“. — Спипах един стрелец, който се намира на двайсет метра от теб, шест нула-нула часа...

Джеръми замръзна на място, докато „туристът“ отмине, после се гмурна по следите на приятеля си в коловозите от стъпкана ръж. Ситуацията се променяше бързо, нямаше време за предпазни мерки.

БУМ! — ечна поредният пушечен изстрел, този път право пред него.

— Мамка му! — изсъска Джеръми. Някой го беше изпреварил.

— Къде си? — подвикна един от „туристите“ наблизко, опитвайки се да открие стрелеца. Джеръми отново замръзна на място и зачака. Беше сигурен, че от радиостанцията на наблюдателя всеки момент ще прозвучи полезна за него информация. В момента Питс положително е насочил телескопичния си бинокъл в друга посока, тъй като е обзет от естественото желание да „изпържи“ максимален брой участници в играта още преди да прозвучи финалната камбана.

— Нищо не виждам! — разнесе се недоволният шепот на Питс. — Кажи му да стреля още веднъж...

БУМ! ДЗЪН!

До ушите на Джеръми долетя ясният тенекиен звън на овалната ламаринена мишена. Някой бе открил Питс и вече спечели осем точки.

— Нищо не виждам! — дрезгаво повтори Ястреба, който никак не обичаше да губи. — Кой ме гръмна?

— Накамура — обяви наблюдателят с достатъчно силен глас, за да бъде чуто от всеки.

Джеръми усети как слепоочието му започва да пулсира. Разполагаше само с няколко минути до края на състезанието, а още не беше произвел дори първия си изстрел. Ако Накамура успееше да се върне при микробуса, без да бъде разкрит, довечера целият клас щеше да пие за сметка на Джеръми.

— Още не си победил! — заканително прошепна той, събра такъмите си и последва Лотшпайх, който бе успял да се изгуби в гъстата растителност. Вдясно забеляза малка зелена туфа, израснала между жилавите коренища. Пътят до нея изглеждаше прекалено открит, но нямаше време за търсене на по-безопасни пътища. Трябваше да рискува.

Последните два-три метра до укритието Джеръми премина буквално вкопал се в земята. За миг остана напълно неподвижен, после вдигна бинокъла за бегъл оглед на обстановката. Перфектно! Пред очите му се беше разстлала цялата долчинка. Лотшпайх се окопаваше

вляво от него, зад коренището на някакъв смърч, опитвайки се да заеме максимално добра позиция за стрелба. Накамура беше залегнал на метър-два пред него и мъдро изчакваше Питс да насочи вниманието си към някоя друга жертва.

Джеръми направи светкавична оценка на ситуацията. До настъпването на мрака оставаха не повече от четири-пет минути. По всичко личеше, че Лотшпайх е открил мишената и разполагаше с прилично укритие, но все още не беше готов за стрелба. Ако Джеръми вземеше решение да го изчака, времето нямаше да им стигне за стрелба по целта и максимална оценка. На този етап беше по-добре Лотшпайх да победи Накамура, просто и ясно.

За него оставаше една-единствена възможност. Пресегна се и внимателно издърпа пушката от калъфа, после подреди растителността около себе си така, че да премахне евентуалните сенки и силуети. Огледа внимателно целта и терена около нея, тъй като искаше да бъде сигурен, че нищо няма да отклони куршума. После извади от раницата си къса градинарска ножица и старателно изряза тесен улей във високата трева, който трябваше да скрие излитащите от дулото пламъци. Нагласи мерника на едно и половина, след това предвиди и четвърт минута вятърно отклонение. Вече беше сигурен, че изстрелът ще бъде точен. Накрая сложи пълнителя и спусна предпазителя. Едно леко натискане на спусъка щеше да съобщи на Накамура, че нещата все още не са приключили.

Докосна спусъка с пръст, после потърси овалната мишена над главата на Питс през телескопичния мерник. Започна да изпуска въздуха от гърдите си — едно от задължителните условия за снайпериста, който се готви да произведе изстрел. Боляха го всички мускулчета по тялото, включително и най-малките. Езикът му беше набъбнал от жажда. Времето изтичаше.

Безкрайно внимателно погали лекия като перце спусък и зачака Накамура да се раздвижи. Вече беше почти тъмно и саможивият морски пехотинец явно искаше да приключва. За тази цел беше достатъчно да пропълзи обратно през дерето и да изчезне. Нетърпението му да спечели със сигурност щеше да победи дисциплината, която диктуваше да изчака.

— Още малко задръж... Още малко... — шепнеше Джеръми, наблюдавайки как Накамура пропълзва покрай него, буквално на една

ръка разстояние, но без да го забележи. Лотшпайх изглеждаше почти готов; от произвеждането на изстрел го деляха най-много тридесет секунди.

Днес не ти е ден, дървена главо, рече си Джеръми. След което най-новото и най-смъртоносно попълнение на ООЗ изпусна последния остатък от въздух в гърдите си... и стреля.

Бийчъм дойде на себе си сред локва кръв. Свести се изведнъж, сякаш се пробуждаше след един от онези кошмари, при които човек скача изпотен от леглото и не знае дали е жив. Но сега беше друго. Тя падна назад толкова бързо, колкото се беше надигнала. Моментално ѝ прилоша. Болката дълбаеше в основата на черепа, някъде към тила, но беше прекалено слаба, за да оправдае кръвта наоколо. Локви и пръски в различни нюанси на червеното — в зависимост от количеството и мястото, на което се беше разляла.

Спусна ръка между краката си, питайки се дали ще познае, че е била изнасилена. Но и там беше изтръпнала, както по цялото тяло. Усещаше се някак встрани от него, сякаш беше излязла от кожата си и не знаеше как да се върне в нея.

Успя да се надигне и да застане на колене, подпирайки се на ваната. От водата продължаваше да се извива пара, а кранът капеше и сякаш разбиваше на парченца земното притегляне около нея. *Пльонк, пльонк, пльонк...*

— О, Елизабет! — простена тя. Очите ѝ с ужас пробягаха по помещението. Хубавата ѝ баня приличаше на декор от филм на ужасите. Кръвта беше навсякъде. По стените личаха отпечатьци от кървави пръсти, такива имаше и по разкъсаната завеса на душа, увиснала от ръба на пречупената пластмасова рамка. Дълга кървава диря се проточваше по посока на коридора, където смътно се очертаваше обезформено петно. Сякаш тялото на смъртно ранен човек беше изгубило там последните си сили.

— Стой по-далеч от мен! — изкрещя Бийчъм, обзета от ужасното подозрение, че онзи мъж дебне в коридора и всеки момент ще се нахвърли върху нея. Направи опит да отскочи назад, но краката ѝ се плъзнаха по окървавените плочки на пода. Тялото ѝ политна и се блъсна в умивалника, а оттам се строполи долу. Затисна нещо ръбесто,

което се оказа клетъчният ѝ телефон. До него лежеше пистолет — полуавтоматичен колт 45-ти калибър, който татко ѝ беше подарил, когато се премести във Вашингтон.

Големият град си е голям град, беше ѝ казал той. *И едва ли е много по-различен от Ню Йорк по отношение на престъпността.*

Рязко сграбчи пистолета, стисна плъзгавата ръкохватка и инстинктивно потърси спусъка. После в съзнанието ѝ проблесна удивлението. Пистолет ли, объркано се запита тя. Но защо светят всички лампи? Кога най-сетне общината ще вземе мерки срещу неправомерното паркиране? Сложих ли тапата на бутилката с вино? Нямаше време да се чуди откъде се е появил пистолетът. Разумът напълно я беше напуснал.

— Да не си мръднал, мръсник такъв! — изкрещя тя, но не получи отговор.

Внимателно, внимателно, обади се предупредителен глас в главата ѝ. Обзе я страх, примесен с доста силна доза гняв. Направи една предпазлива крачка към зейналата врата. Държеше тежкия пистолет с две ръце пред себе си, дишаше плитко и на пресекулки. Умееше да стреля, беше израснала с оръжията. Баща ѝ я беше учил да си служи с тях по най-рационалния начин — независимо дали отстрелват развъдилите се около фермата лисици, или ловуват дивеч за храна. Но никога не ѝ се беше налагало да използва оръжието за самозащита. До днес...

Бийчъм завъртя дулото към гардероба, после отново го насочи към вратата. Движението ѝ предизвика странно шумолене, но тя не успя да определи на какво се дължи то. Пистолетът в ръцете ѝ потрепваше, сякаш не знаеше накъде да го насочи. Наоколо нямаше никой. Чуваше единствено собственото си дишане и равномерно поканване на водата от крана на ваната.

— Кой си ти? — истерично изкрещя Бийчъм. Пред очите ѝ проблеснаха звезди. Под умивалника имаше две празни гилзи. Огледалото до вратата беше счупено. Мъжка обувка стърчеше редом с тоалетната чиния. В душата ѝ изведнъж нахлу океан от емоции. Някой беше проникнал в къщата ѝ и я беше нападнал. Все още беше тук, но тя имаше пистолет и възнамеряваше да го спре.

Пристъпи под рамката на вратата и се изправи на сантиметри от петното. *Къде ли може да бъде?*

— Не искам да стрелям, но ще го направя! — извика предупредително тя.

После, без никакво предупреждение, избухна в истеричен смях, сменен след броени секунди от не по-малко истерични ридания. Емоциите ѝ бяха толкова бурни, че едва успяваше да задържи пистолета в ръцете си. Обливаха я на горещи и студени вълни, редуващи се със силни тръпки. Опитваше се да каже нещо, но думите излитаха напълно неразбираеми от устата ѝ, очите ѝ продължаваха да оглеждат с учудване и ужас кървищата около нея.

Предпазливо зави зад ъгъла на основния коридор и се насочи към стълбите, като не крачеше нормално, а по-скоро влачеше краката си по пода. Приближаващият вой на сирени ѝ помогна да преодолее тъмния, изпъстрен с ярки звезди тунел, в който сякаш се движеше. Пистолетът се клатеше в ръцете ѝ, но тя продължаваше да го стиска, опитвайки се да го насочи напред, към подножието на стълбите и входната врата. Кървавата диря продължаваше и надолу, към потъналото в мрак входно антре.

Понечи да изкрещи поредното предупреждение, но видя синьо-червените мигащи светлини навън и затвори устата си. Пистолетът изтропа в краката ѝ. Ръцете ѝ изведнъж се парализираха, главата ѝ отново се изпразни, окаменяла от ужаса на преживяното нападение.

Как е възможно това, запита се безмълвно тя, втренчила празен поглед надолу. Входната врата зееше отворена. Нападателят беше изчезнал.

БУМ!

Джеръми видя как Ястреба трепна и се сви зад телескопичния си бинокъл в момента, в който двата куршума на ООЗ операторите — единият негов, а другият на Фриц — издрънчаха в овалната мишена над главата му. Точно това беше чакал — ясният и категоричен звук на смъртоносното попадение. Двамата не биха могли да постигнат подобър синхрон дори с метроном.

Обърна се към партньора си в момента, в който той презареди и вкара втори патрон в магазина си.

Питс моментално насочи телескопа си в посоката, от която бяха дошли изстрелите. Там лежах трима снайперисти, но само един от тях

беше на открито, засечен моментално от орловия му поглед. Накамура.

Джеръми се отдалечи от окуляра на оптичeskия си мерник с единствената цел да се наслади на удивлението, изписало се по намазаното в защитни цветове лице на противника си.

— Майната ти, Уолър! — дрезгаво извика морският пехотинец.

— Какво виждам? — попита „турист“ № 2, който побърза да цъфне над Накамура с радиостанция в ръце.

— Снайперист в краката ти — беше отговорът. И Накамура изгоря, заемайки едва десето място в днешното класиране.

— Кажи на последните двама стрелци, че светлината ще стигне само за единия от тях — долетяха инструкциите на Питс.

— Нека се възползва Лотшпайх — отвърна с усмивка Джеръми. Този път партньорът му се беше маскирал много добре. Ястреба нямаше начин да го открие.

БУМ! Фриц изстреля втория си патрон в момента, в който Джеръми си събра нещата и бавно тръгна към микробуса, абсолютно сигурен, че приятелят му ще получи пълна десетка. И въпреки че днес Джеръми Уолър не успя да удържи победа над Корпуса на морските пехотинци, той със сигурност спечели...

Шефът на полицията на окръг Колумбия се появи лично на местопрестъплението в дома на Бийчъм. Там завари половин дузина агенти на ФБР и Сикрет Сървис, две линейки, няколко коли на противопожарната охрана и лекаря на Сената. Президентът беше позвънил по телефона от Китай, където бе на официално посещение, за да получи информация за състоянието ѝ — ловък политически ход, примесен с известна доза лична симпатия. Пред къщата бяха паркирани подвижните телевизионни станции на Си Ен Ен, Фокс ТВ и три от най-големите национални телевизии, които предаваха на живо. Цялата улица беше блокирана от полиция и разчистена от зяпачи.

— Знам, че ви е трудно, госпожо — обади се един от следователите в отдел „Убийства“ — нисък и плешив мъж, приближаващ петдесетте, който се наведе над Бийчъм с искреното намерение да я успокои. Тя винаги се беше възприемала като силна натура, но сега изведнъж избухна в сълзи, дълбоко разстроена от

бруталната атака и пълното объркване след неочаквания развой на събитията.

— Не помня — каза през сълзи тя. — Нищичко не помня...

Пред очите ѝ проблясваха и изчезваха неясни образи, които не ѝ говореха нищо. Един мъж с ръкавици, свил ръка около гърлото ѝ. Татуировка, кръв, пистолет...

— Изобщо не му видях лицето — добави тя, имайки предвид нападателя. — Но какво ще стане с официалната ми вечеря? Някой трябва да се обади и да предупреди, че не мога да присъствам... — Огледа се, смаяна от множеството непознати физиономии, които бяха нахлули във величествения ѝ дом.

— И загасете тези лампи, ако обичате! Хаби се много електричество. Това е моят дом, все пак! Няма ли да престанете?

Някой ѝ подаде лист хартия и помоли за разрешение да претърсят къщата. Тя се подписа, без изобщо да погледне текста. Разбира се, че могат да претърсят дома ѝ. Нямаше какво да крие.

— Госпожо, ще се обадим на вашите домакини за вечерята — осведоми я детективът, после махна с ръка на един от минаващите наблизо униформени полицаи и му заповяда да изключи част от осветлението. Това моментално намали раздразнението на Бийчъм. — Значи изобщо не го видяхте? — подхвърли той. — А защо тогава сте се въоръжила с този пистолет?

Детективът беше разследвал стотици убийства — семейни, екзотични, серийни, бандитски, по поръчка и такива, свързани с грабежи. Но нито едно от тях не бе свързано с толкова високопоставена личност. Бийчъм беше сред най-известните фигури в Сената на САЩ, основен кандидат в президентската надпревара и може би най-голямата знаменитост от женски пол в цял Вашингтон. Кабелните канали вече бяха прибягнали до услугите на разни учени глави, които чертаеха различни траектории и графики, репортерите заливаха зрителите с какви ли не предположения. Шефът на полицията възнамеряваше да даде пресконференция. Ако изиграе козовете си както трябва, като нищо ще го покажат по телевизията, помисли си развеселено детективът. И децата му ще изпаднат в луд възторг.

— Пистолетът ли? — подхвърли Бийчъм и с недоумение се огледа, сякаш отговорът на този въпрос се криеше някъде сред античните мебели и маслените платна, с които беше пълна голямата

стая. — Изобщо не съм се въоръжавала... Когато се свестих, пистолетът беше до мен...

— Значи не си спомняте кога сте го взели? — попита детективът и в ръката му се появи малък бележник с меки корици. Пръстите на другата механично натиснаха бутона на черен автоматичен молив. Един фотограф от екипа на криминологите се плъзна покрай тях, устремен към завесата на душа. Из цялата къща проблясваха светкавици и се чуваха груби подвиквания. Сенатор Бийчъм избърса сълзите си и тръсна глава.

— Държа го в най-горното си чекмедже — обяви тя. — Но изобщо не съм имала възможност да стигна дотам.

После сълзите ѝ внезапно се върнаха, този път с нова сила. Тя беше толкова изненадана, че не можа да добави нито дума към краткото си обяснение.

— Елизабет! Добре ли си, скъпа? — Една друга ръка прегърна раменете ѝ, а гласът изведнъж стана гневен: — Хей, не виждате ли, че жената е дълбоко травмирана?

— Да, сър, виждаме — отвърна детективът. — А кой сте вие?

Новопристигналият носеше костюм за 2500 долара, ръчно бродирана риза и елегантна кърпичка в джобчето на сакото. Не показва нито значка, нито никакви други документи.

— Аз съм Филип Матюз, личният адвокат на сенатор Бийчъм — съобщи с достойнство той. — И ви известявам, че този разпит приключи.

4.

Джордън Мичъл никога не беше встъпвал в брак. Не че не зачиташе институцията — дори напротив. Беше дълбоко убеден, че бракът представлява благородно обвързване, основаващо се на доверие и взаимно уважение — най-хубавите елементи на всяка връзка. Поне така казваха хората. Но животът го беше тласнал в друга посока.

— Имат ли деца?

Беше седнал на сгъваем стол на ливадата пред масивната си каменна вила в Саут Егремънт, Масачузетс. Последните облаци на кратката лятна буря бързо чезнеха зад връх Грейлок, чистото синьо небе сякаш се отвори да приеме яркото слънце. Началникът на личния му кабинет Траск наля минерална вода „Пелегрино“ във високия, ръчно шлифован кристален бокал, а след това му подаде папка от дебела кафява хартия.

— Три — отвърна той. — Две момчета и едно момиче. Мичъл разтвори папката и присви очите си зад слънчевите очила над дебелия набор документи. От седемнадесетия етаж му бяха изпратили половин дузина лични досиета, всяко от които предлагаше подробно описание на жива брънка от веригата на проекта „Куантис“.

— Много добре, господа! А сега заемете позиция. Този джентълмен не разполага с цял ден за вас!

Вторият по богатство гражданин на Съединените щати поклати глава и се усмихна на странната обстановка, оформила се наоколо: палатки, осветителна техника, подвижни гримьорни и микробуси с храна и напитки бяха задръстили иначе идиличната му градина, превръщайки я в снимачна площадка. Навсякъде се щураха помощник-продуценти, асистент-режисьори, осветители, стилисти и актьори, заети с непосилната задача да вкарат една изискваща минимум осем часа дейност в рамките на двата часа, отпуснати им от Мичъл.

— Заемете местата си, заемете местата си! — викаше някакъв кльощав асистент-режисьор, без да се обръща конкретно към никого. Беше облечен в къси панталони от червено грубо платно и обсипано с изкуствени брилянти боди.

Мичъл никога не би допуснал подобно нашествие в любимата си бъркширска вила, особено пък в работен ден. Но много от перспективните клиенти му задаваха въпроса защо в кабинета му липсват семейните фотографии и той най-накрая се принуди да изработи известно количество такива. Траск се беше свързал с някаква театрална агенция в Ню Йорк, която с лекота събра хората, които бяха необходими — деца, роднини, родители — една фалшива рода, която щеше да бъде подредена и описана точно според изискванията на Мичъл. Достоверност щеше да ѝ придаде най-известният фотограф на „Венити Феър“, приел задачата като лична услуга. Мичъл беше направил съответните размествания в програмата си и беше долетял специално за следобедните снимки.

— Ами съпругата му? — попита той, опитвайки се да не обръща внимание на хаоса. Отвори досие № 7 и измъкнаха отвътре една направена със специални разузнавателни средства фотография, а пръстите му пробягаха по решителните черти на лицето. — С какво се занимава тя?

Съпругите винаги го бяха привличали. Всъщност, и всички жени, макар и по не особено здравословен начин. С изключение на майка му и няколко гувернантки, жените не бяха играли особено важна роля в живота му. Възмъжаването му дойде сравнително късно — през първите години в Андоувър, а животът в пансиона за момчета не предлагаше кой знае какви възможности за контакти с девойки. Единствения си опит по отношение на жените беше придобил благодарение на двамата си по-големи братя, които му преподаваха уроците на живота в няколко от най-скъпите хотели на Манхатън с помощта на още по-скъпи проститутки.

И в колежа нещата си останаха същите. Още помнеше първата си година в мъжкия колеж в Дартмут, когато автобусите на междущатската линия „Върмъкт Транзит“ спираха пред „Хановер Ин“ и от тях се изсипваха момичетата от училища като „Колби — Сойър“, „Скидмор“ и „Пайн Майнър“. Той и приятелите му едва дочакваха петъчните следобеди, за да хукнат към „скотобойната“.

Обикновено им се налагаше да изчакат избора на по-големите момчета от колежанското братство и да се задоволят с това, което беше останало. На практика той никога не се беше притеснявал от този факт,

тъй като и най-красивите момичета не можеха да му предложат програмата, на която го бяха свикнали нюйоркските проститутки.

— Съпругата му се казва Каролайн и работи като администратор в някаква социална служба с годишна заплата от трийсет и шест хиляди долара — отговори на въпроса Траск.

Мичъл се втренчи в снимката на съпругата. Изглеждаше обикновена, но доста хубава, с онова особено излъчване, което почти никога не произтича от парите.

— Изповядва протестантската религия, магистър по психология от Калифорнийския щатски университет в Лонг Бийч, абонат на „Мъкколс“, „Редбук“ и...

— Мога да чета! — прекъсна го остро Мичъл.

Откъм басейна изведнъж изскочи очилата фотографика, придружавана от малка армия асистенти.

— Според мен сме готови, господин Мичъл — обяви тя, приближавайки се през грижливо подстриганата трева на поляната. — Тази светлина няма да се задържи много дълго... — Очевидно властна по природа, тази жена беше и достатъчно известна, за да не се церемони с асистентите си. Раздаде серия от заповеди, после тикна светломера си под носа на Мичъл. — Първо два кадъра с Полароид! — излая тя. — Дайте ми лайката със специалния фонен филм!

Мичъл не ѝ обърна внимание и се наведе над поредния снимков материал, който чакаше одобрението му. Деца в спортни екипи, усмивки от ваната, първият учебен ден. Пръстът му се плъзна по гладките лица, леко матирани от фотохартията. Какво ли е усещането да имаш свой син, запита се той. Не фалшива фотография за албума, а жив човек, на когото след време да прехвърли делото на живота си...

Прелисти страниците на албума. Сякаш бяха част от някакъв странен роман, в който образите на героите се градят без думи. Резюмета. Среден успех. Резултати от изпита за служба зад граница. С течение на времето беше изчел стотици досиета, но сега изпита странно привличане към солидното и спокойно излъчване на хора от средната класа, лъхащо от досие №7. То беше различно от молбите за работа на кандидатите, издирени от фирмите за човешки ресурси. Снимките бяха запечатали реални моменти от живота, същото важеше за психологическите оценки и поведенческите профили. В света на

Мичъл — една тотално лишена от човешка интимност корпоративна костница, това представляваше почти духовно изживяване.

Привърши прегледа и остави досието на масичката до себе си. После се пресегна и взе досие №3 — Сирад Аме Мално. За разлика от повечето кандидати, тази жена вече работеше в „Бордърс Атлантик“, заемайки средна мениджърска позиция във филиала за електронни технологии на фирмата в Атланта.

— Какво ще кажеш за тази Мално? — вдигна глава той. — Тя французойка ли е?

— Ливанка — отвърна Траск. — Осиновена от френско семейство, когато е била на дванайсет. Израснала е в Луизиана...

— Проучили ли сме я?

— В най-общи линии. Постъпила е във фирмата веднага след гимназията, трябва да е чиста...

— Тридесет и една годишна. Солидно образование. Неомъжена. Какви са й недостатъците?

Стигнала до поста младши вицепрезидент, жената се беше доказала в компания, която хруска за закуска купища отличници от престижни университети. Личното й досие преливаше от отлични оценки на работата, награди и препоръки за допълнително премиране.

— Няма такива — отсеке Траск. — Точно по тази причина привлече вниманието ни.

— По местата, по местата! — пропя асистент-режисьорът с женското боди. Мичъл вдигна глава да го погледне, искрено учуден на факта, че човек може да изпада в толкова дълбока паника заради елементарни неща.

— Кадър с дядото, ако обичате! — почти комично подсвирна стресираният мъж. — С дядото, казах! Няма ли кой да доведе малко внучета, за бога?!

От близката палатка изскочиха осем деца на възраст между три и дванадесет, които шумно коленичиха около стола на Мичъл. Бяха облечени в бели ленени панталонки и блейзъри от син кашмир, на главите им имаше козирки срещу слънцето, изработени от истинска камбоджанска коприна. Косите им изглеждаха намазани с гел и небрежно сресани, сякаш току-що бяха се върнали на брега след кратка следобедна разходка с катамаран.

— Да — промърмори Мичъл и кимна с глава. Децата се струпаха около него, без да ги е грижа за намеренията му. — Ами деца... Такива, каквито трябва да бъдат...

Художничката — фотограф се втурна да ги размества и подрежда, а бъбренето ѝ внесе някаква странна, но не неприятна семейна нотка в цялата сцена. Фалшивата съпруга на Мичъл търпеливо чакаше реда си, заобиколена от фалшивите му родители, трите му деца и фалшивите им съпруги.

— Ще започнем с една-две полароидни снимки, господин Мичъл — обяви фотографката и зае позиция зад скъпата камера на триножника, заредена, насочена и фокусирана от асистентите ѝ. — Брадичките надолу, очите нагоре, моля! — изкомандва тя. — Усмивки, искам да се виждат зъбите. Това е къщата на дядо ви, богати и разглезени копеленца! Затова искам усмивки!

Децата се стегнаха и предложиха човешка топлина. Осветителите се стегнаха и добавиха подходяща светлина, размествайки отражателните си екрани така, че да получат най-подходящия цвят. Лицето на Мичъл светна в топлата усмивка на добрия дядо.

— Задръжте така! — обяви фотографката, след което в бърза последователност блеснаха светкавици. Мичъл я изчака да се отдръпне, после взе досието на Мално и се извърна към помощника си.

— Добре, доведи я — разпореди се той. — Искам да видя колко добре лъже тази жена...

Сирад Мално пристигна в Ню Йорк в четвъртък. Изобщо не я впечатляваше, че североизточната част на страната в продължение на цяла седмица се беше гърчила под безмилостната жегата, разпростряла се от Бъфало до Монтаук. Детството ѝ беше преминало в Нови Орлеан и това означаваше, че е привикнала на всичко — от задушливите аромати, витаещи над Градинската зона, до соса на всекидневната си джамбалая...

Този ден жегата най-малко я тревожеше. За три години работа в „Бордърс Атлантик“ Сирад нито веднъж не беше влизала в прочутия „Албъмарл билдинг“. На практика тя изобщо не бе идвала в Ню Йорк. След тримесечни курсове по мениджмънт в Сан Франциско беше

изкарала едногодишен стаж в Мемфис и Далас, а после най-накрая се установи в Атланта. Работата ѝ беше свързана с много пътувания — само за няколко месеца обиколи седем държави на три континента. Но колкото и странно да звучеше, служебните ѝ задължения нито веднъж не я бяха отвели в Голямата ябълка.

Не че не беше чувала най-различни истории. Всички служители на „Бордърс Атлантик“ знаеха за избухливия нрав и неизпълнимите изисквания на Джордън Мичъл. И го кръстиха дьо Сад, въпреки че списание „Тайм“ го обяви за „най-добрия президент на фирма в Америка“. Сирад беше щастлива, че през всичките тези години не ѝ се беше случвало да попадне под въздействието на отровата му, но по всичко личеше, че всяко хубаво нещо си има край. Защото я бяха привикали.

— Добро утро, госпожице Мално — поздрави я безупречно облеченият рецепционист на 27-ия етаж, чието бюро се намираше на крачка от асансьорите. Ръката му махна по посока на елегантно обзаведената зона за изчакване. Будистки скамейки от тиково дърво бяха разположени симетрично около четириметровия стъклен водопад с оригинална конструкция. Умело монтираното осветление придаваше на залата особена, почти хипнотична атмосфера.

— Позволих си да ви приготвя чай с мляко и кафява захар — добави рецепционистът и посочи с ръка към ръчно изработената чаша, поставена редом с последния брой на списание „Авиейшън уикли“.

Впечатляващо, помисли си Сирад. Не беше особено трудно да се потърси информация за предпочитаната ѝ сутрешна напитка, но как бяха разбрали, че е издържала изпитите за любител пилот?

Погледна часовника си и кимна с глава: точно осем!

— Добро утро.

Зад гърба ѝ се появи фина жена с безупречни обноски, която ѝ протегна ръка.

— Името ми е Грета — представи се с кукленско гласче тя. — Добре дошли в корпоративната централа. Доколкото съм осведомена, това е първото ви посещение в Ню Йорк...

— Да — кимна Сирад. — Благодаря за прекрасното настаняване.

Стаята ѝ в хотел „Мърсър“ не беше голяма, но наистина беше хубава.

— О, няма защо — скромно отвърна асистентката. — Вече ви очакват. Оттук, ако обичате...

Очите на Сирад нямаше как да не обърнат внимание на начина, по който костюмчето „Шанел“ на Грета се беше изпънало по високия ѝ стегнат задник — просто защото в продължение на няколко минути беше принудена да крачи след нея в истински лабиринт от коридори. Спряха пред врата без табелка, която странно приличаше на вратата, през която се влизаше във фалшивия кабинет на доктор Ернандес. Грета я отвори и се дръпна встрани. Сирад бавно пристъпи в просторен кабинет с дървена ламперия по стените, от чиито прозорци се разкриваше панорамна гледка към центъра на Манхатън. Всички мебели бяха изнесени, обзавеждането се състоеше от два прости стола и ниска дървена масичка. Едър мъж с плешива глава и необичайно космати ръце се въртеше около някакъв уред, който Сирад моментално позна — полиграф. Той вдигна глава и някак разсеяно посочи стола срещу себе си.

— Седнете, госпожице Мално — каза мъжът. — Веднага започваме...

Сенатор Бийчъм седеше в capitoлийския кабинет, който ѝ беше определен като председател на комисия, и разсеяно гледаше към една друга панорама — тази на „Федерал Мол“, простиращ се под прозорците ѝ. В повечето случаи гледката беше напълно достатъчна, за да я подтикне към действие — да се гмурне надолу с главата в различни изслушвания, обеда, телефонни разговори, кампанийни изяви, оценки на фокусни групи, стратегически заседания и уроци по риторика, но днес, все едно че виждаше отдавна позната рисунка. Нищо не изглеждаше истинско. Седмицата след нападението се проточи като особена утринна роса, която отказва да се изпари.

Остана изненадана от силата на емоциите, които я завладяха. До този момент се беше възприемала като дръзка душа, притежаваща достатъчно воля за оцеляване, за да се съвземе след внезапната загуба на баща си, две последователни помятания, дори и ненавременната смърт на съпруга си, отнесен от рака... Беше издържала на какви ли не политически атаки, тежки изборни удари, поне една дузина шумни

идеологически поражения в пленарната зала. Но нищо не ѝ се беше отразило толкова тежко, колкото този инцидент.

Предварителният доклад на областната полиция беше готов седемдесет и два часа след нападението. Заключението бе „неправилно проникване и телесна повреда“. Престъплението бе включено в дългия списък на жилищни кражби, прераснали в нещо по-сериозно. Никой не изглеждаше особено разтревожен от факта, че полицията не откри труп. Бързата проверка в местните болници не даде резултат — никъде не бяха приели пациент с огнестрелни рани или тайнствени наранявания от друг характер. Никакви постъпили на лечение без документи, никакви улики. Нападението беше сериозно, извършено срещу известна публична личност. Но Бийчъм нямаше сериозни наранявания, от къщата ѝ нищо не липсваше. При това в град, който беше на едно от челните места по престъпления в страната. Вашингтон е пълен с откачени, бандити и рецидивисти, върху които можеше да се хвърли вината. По всяка вероятност някой от тях се бе промъкнал в къщата през забравен отворен прозорец, възхищавал се е известно време на богатото обзавеждане, а после с ужас е разбрал, че господарката на дома е не само боец с висок дух, но и добре въоръжена.

— Страхотно добър изстрел за една възрастна дама, ако питате мен — призна детективът, на когото беше поверено разследването. — Кметът би трябвало да я награди с орден за храброст...

За по-малко от секунда областната прокуратура обмисли и отхвърли варианта да повдигне обвинение за незаконно притежание на оръжие. Пистолетът на Бийчъм наистина се оказа нерегистриран, но тя беше петдесет и пет годишна жена, използвала го за защита срещу опасно нападение в собствения си дом. И което беше по-важно — тя бе стар и уважаван член на американския Сенат и един от основните кандидати на Демократическата партия в надпреварата за номинация за приближаващите президентски избори. Никой нямаше интерес да изправи такава жена пред съдебните заседатели.

Реакцията на официален Вашингтон беше напълно в рамките на очакванията. Президентът си направи труда да пропътува разстоянието между Белия дом и Капитолийския хълм, където изрази съчувствието си в 60-секундно обръщение и успя да се снима с евентуалната си противничка в надпреварата. Пленарната зала прие единодушна

резолюция, заклеяваща насилието в градовете, и призова за обновление и съживяване на програмите за квартална самоохрана. Разни правителствени, профсъюзни и неправителствени организации изразиха своето възхищение и подкрепа за сенатор Бийчъм. Същото направиха както членовете на Националния център за защита правата на жените, така и Съветът за домашно насилие към централата на профсъюза, пред който трябваше да говори Бийчъм в онази паметна вечер. Дори Марселъс Парсънс бе цитиран от „Пост“, наричайки действията ѝ „смели и решителни“...

Разбира се, всичко това беше част от играта. Докато Бийчъм привличаше безброй часове на позитивно и абсолютно безплатно медийно внимание — като на практика фокусираше всички дискусии върху важността на нападението срещу нея и съответното ѝ възстановяване, републиканците и нейният съперник за номинацията от Демократическата партия Дейвид Венабъл проклинаха зад гърба ѝ и зеленееха от яд заради обилната и напълно добронамерена реклама, на която се радваше. Инцидентът ѝ изгради изключително позитивен имидж — всеки искаше да бъде като нея, готов да се бори, за да оцелее. Случайният епизод разби на пух и прах надеждите на нейните противници, че избирателите ще се разколебаят от факта, че кандидатката принадлежи към нежния пол и като такава не е подходяща за главнокомандващ въоръжените сили. Нима някой можеше да се усъмни в способностите ѝ да води успешна борба с тероризма, след като със собствените си ръце беше гръмнала крадеца, проникнал в къщата ѝ? При това не с какво да е оръжие, а с тежък и солиден колт 45-ти калибър, който десетилетия наред бе едно от най-предпочитаните лични оръжия в американската армия. Е, имаше и циници, които подхвърляха, че нещата са се наредили прекалено перфектно, но Вашингтон никога не е бил чужд на цинизма.

— Видяхте ли това? — извика Джеймс, който се втурна в кабинета и я извади от мрачното вцепенение. В ръцете си носеше няколко листа разноцветна хартия, които се оказаха разпечатки от Интернет. — Материал на АП, който току-що свалих...

— Мисля, че не съм — отвърна тя. — Какво пише в него?

— Последно допитване за настроеността на избирателите. Проведено съвместно от „Галъп“ и „Ю Ес Ей Тудей“...

Усмивката на Джеймс я лиши от приятната изненада. Беше ясно, че цифрите са добри.

— Според техния анализ разликата е 12 делегатски гласа — закачливо подхвърли той, опитвайки се да скрие радостната си възбуда.

— Дванайсет ли? — вдигна вежди тя. — Миналата седмица изоставахме само с четири. Какво ѝ е хубавото на тази новина?

— Ще ви кажа — светна още повече лицето на Джеймс. — Този път разликата от 12 делегатски гласа е в наша полза!

Бийчъм долови като през мъгла как целият офис изригна в бурни аплодисменти, пронизително свирене с уста и блъскане с юмруци. Това беше някакъв сюрреалистичен сън, благодарение на който аутсайдерите получиха възможност да продължат борбата.

— Промяна от цели 15 делегатски гласа, при това само две седмици преди конгреса! — възкликна Джеймс. — Току-що ми се обади един приятел от „Ю Ес Нюз“, който твърди, че последните им данни сочат още по-голяма разлика в наша полза, най-вече в Ню Йорк и Калифорния! Изскочихме едни гърди напред, шефке, а до Бостън остават само седемнадесет дни! Мечтата започва да се превръща в действителност!

Бийчъм направи опит да скочи и да се присъедини към ликуващите си сътрудници, но коленете ѝ изведнъж омекнаха. Цял живот се беше питала кога най-сетне тази страна ще има жена президент. Беше мечтала за миг като този — миг, който осъществява не само нейните лични амбиции, но и мечтата на милиони американски жени, които поколения наред се бяха блъскали в стъклена стена, принудени да се примирят с една ярко шовинистична несправедливост.

— О, боже господи! — изпусна дълбока въздишка тя. Макар че често ругаеше като уморен пехотинец, тя рядко си позволяваше да споменава името божие. А възклицанието ѝ в момента можеше да се преведе буквално като „Ами сега?“

— Ами сега? — изрече го на глас Джеймс. — Това бяха най-оспорваните предварителни избори от десетилетия насам и вие излязохте победител! Майната ѝ на войната на президента срещу тероризма! Ние даваме на избирателите нещо, на което да се радват, а не да се крият от него. В момента сте яхнали истинска медийна ядрена ракета, Елизабет! Ако изиграем козовете си както трябва, тя ще ви

отведе директно до победата на конгреса. И нека ви кажа какво мисля да направим: да си изнесем задниците на улицата и да се насладим на тази изключителна победа!

— Госпожо сенатор, телефонно обаждане на първа линия — прозвуча по вътрешната линия гласът на личната ѝ секретарка.

Джеймс скочи на крака и подаде глава през отворената врата.

— Никакви телефонни контакти с пресата! — разпореди с категоричен тон той, после се извърна към Бийчъм и добави: — Тази вечер всички ще искат да ви включат на живо, но аз предлагам да се държим така, сякаш нямаме особено доверие в резултатите от поредното допитване. Цифри и нищо повече... Не ни влияят по никакъв начин. Ние сме подготвени за дълга и трудна надпревара, наблюдайки на важни за цяла Америка теми — с две думи, същите стари глупости, благодарение на които...

— Моля за извинение, госпожо сенатор, но обаждането не е от представители на печата — обади се отново секретарката. — Звънят от полицията и твърдят, че става въпрос за нещо важно.

Бийчъм сви рамене, но в душата ѝ вече набъбваше радостната възбуда. Огромното обещание, съдържащо се в новината на Джеймс, бавно започна да прониква в съзнанието ѝ. Нямаше никакво значение защо гласоподавателите я подкрепят толкова масово. Важното беше, че я изтласкват на такива висоти, които хвърлят в ужас както конкурента ѝ в предварителните вътрешнопартийни избори, така и самия президент, загубил голяма част от общественото доверие.

— Знаеш ли, май наистина е време някой да внесе малко цвят в Овалния кабинет — подхвърли тя. — Палитрата трябва да се обогати с известно количество пастели. Мисля, че първият ми официален акт след партийния избор ще бъде да обявя извън закона всички колониално сини килими и бронзови статуи на коне...

Вдигна ръка и плесна длан в дланта на административния си сътрудник, после посегна към телефона. Вцепенението, характерно за жертвите на насилие, най-сетне започна да я напуска. Този ден щеше да остане завинаги в паметта ѝ.

— Ало? — извика тя още преди да залепи слушалката до ухото си.

— Добро утро, госпожо сенатор — бръмна в мембраната гласът на детектива, който водеше разследването. — Страхувам се, че имам

ЛОШИ НОВИНИ...

Сирад издърпа твърдия дъбов стол и седна, изпълнявайки инструкциите. Помещението ѝ се стори горещо, изпълнено със застояли миризми, най-вече на ментолови цигари и кафе.

— Как сте днес? — попита мъжът, докато човъркаше в двете тънки кутии с размерите на куфар, от които стърчаха разноцветни кабели.

— Благодаря, добре съм — отвърна Сирад и склучи ръце в скута си.

— Много добре. Предполагам, че знаете с какво ще се занимаваме тук.

Сирад мълчаливо кимна с глава. От месеци се беше готвила за това събитие.

— Независимо от това, което са ви разказвали, тестът с полиграф е едно от средствата за идентифициране на измамите. — Мъжът приключи с настройките и калибровките. — Той не е магия, не е вуду, не е четене на мисли. Той просто ни помага да измерим психологическата реакция на стреса. Когато човек лъже, тялото му реагира. А тези машини регистрират реакцията. Казват ни кога лъжете, и кога не...

Като повечето служители на „Бордърс Атлантик“, Сирад вече се беше подлагала на проверка с детектора на лъжата. Специална клауза в договора ѝ определяше правото на работодателя на периодични тестове — когато ставаше въпрос за сигурност или повишение. Задължителна беше проверката при постъпване на работа и тя не възрази. Промисленият шпионаж и стремежът на фирмите към секретна бизнес информация им струваше десетки милиарди долари годишно. Затова подобни тестове се възприемаха като разумна предпазна мярка.

— Трябва да продължи около час — обяви мъжът с косматите ръце и кимна с глава, вероятно доволен от подготвителната работа. После придърпа другия стол и се отпусна върху него. — А сега ще ви помоля да ми разкажете нещо за себе си — подхвърли той и кръстоса крак върху крак, точно като нея. — Доколкото съм осведомен, обичате да летите...

— Да летя? Да, разбира се. Съвсем наскоро издържах изпитите за пилот, но се питам откъде вие знаете това...

Броят на „Авиешън уикли“ в чакалнята я предупреди, че вече им е известно новото ѝ хоби, но Сирад нямаше нищо против да попритисне човека, който се готвеше да я подложи на разпит. Той реагира, като бръкна в куфарчето си и извади досие, дебело като телефонен указател.

— Аз задавам въпросите тук, госпожице Мално — хладно уточни той, прелисти страниците и попита: — Омъжена ли сте?

— Не. В един момент бях сгодена, но... Знаете как става...

Запита се как е възможно този човек да знае за хобито ѝ да лети, но не и какво е семейното ѝ положение. Може би вече беше започнал да оценява отговорите ѝ.

— Всъщност не знам — призна след кратко колебание той и ѝ показва брачната си халка. — От двадесет и четири години съм женен за жена с моминско име Бети Джийн Тафс от Алтън Парк, Тенеси. Гаджето ми от гимназията. Единствената жена, с която съм излизал. Предполагам, че нямате деца...

— Не.

— В момента да сте под влиянието на някакви лекарствени препарати?

— Не.

— Поставяна ли ви е диагноза високо кръвно налягане, сърдечни болести или диабет?

— Не.

— Проблеми с бъбреците? Неврологични смущения? Депресия?
— Отговорите ѝ влизаха в някакви подобни на кръстословица квадратчета.

— Не.

— Вземали ли сте през последните дванадесет часа някакви лекарства, за които не е необходима рецепта? Имам предвид болкоуспокоителни или други аналгетици...

— Не.

— Пушите ли?

— Не.

— Алкохол или никотин през последните дванадесет часа?

— Не.

Мъжът стана от мястото си, заобиколи масата и се приближи към Сирад.

— Смятате ли, че можете да победите полиграфа? — попита той.

— Да — кимна тя. — Вярвам, че мога, но нямам причини да го правя. Просто нямам какво да крия...

— Много добре — кимна онзи и приседна до нея. — В такъв случай ще ви помоля да навиеете ръкавите си.

Джордън Мичъл забързано изкачи трите етажа, които разделяха кантората на юридическите съветници от заседателните зали. Четеше в движение, опитвайки се да получи и малко физическо натоварване по време на напрегнатата си програма. Здравото сърце помага на бистрия ум, обичаше да повтаря той. От асансьорите хората стават меки.

— Докъде сме стигнали по този въпрос? — попита Мичъл.

Траск пуфтеше в усилията си да бъде на крачка пред шефа.

В ръцете на Мичъл беше анализът на една обещаваща бостънска компания за Интернет софтуер.

— Чакат вашето решение, сър. Имам предвид доктор Шилинг, израелския експерт — анализатор на гласовия стрес... Не пропускайте да споменете лекцията му в Женева преди месец. Чака ви и Катрин Хилок, програмен анализатор в областта на невролингвистиката. Плюс двама бивши профайлъри от ФБР...

Траск беше усвоил до съвършенство изкуството да плува в плитките води на вниманието на Мичъл. Беше в състояние да издекламира тонове информация за невролингвистичното програмиране — физиологическо средство за оценка на достоверността. Имаше отговорите на всички въпроси от областта на гласово — стресовите анализи, всеки момент беше готов да обори евентуалните съмнения на Мичъл относно смисъла на профилирането. Разбира се, устата му остана затворена. Най-тънката част от отношенията му с шефа се състоеше именно в прецизния баланс, в точната преценка на количеството информация, която да му предложи.

Бъди винаги готов за война, напомни си Траск докато безгласно имитираше изисканата артикулация на Мичъл, но използвай само толкова информация, колкото ти е необходима да спечелиш конкретната битка...

Отвори една врата на двадесет и седмия етаж и тръгна по дългия коридор.

— Заповядайте тук, господин Мичъл — промърмори той, натисна бравата и въведе шефа си в дискретно осветена стая за интервюта и наблюдение. Мичъл му подаде папката с техническите анализи и се обърна с лице към хората, които чакаха вътре.

— Доктор Шилинг... — пристъпи с протегнатата ръка той към слаб мъж с брада, облечен в обикновени джинси и пуловер с висока яка. — Възхитен съм от вашата работа... — В гласа на Мичъл се долови чарът на опитния политик. Както винаги, само за миг той се превръщаше от страшилище в благороден принц.

— Наистина ли? — поласкано се усмихна израелецът. — Не очаквах да сте запознат с моите трудове...

— Запознат съм, при това много добре — хладнокръвно излъга Мичъл. — Особено ми хареса статията ви в „Джърнъл ъф Америкън Сайколъджи“, имах късмета да се запозная и с презентацията ви на конференцията на ЮНЕСКО в Женева миналия месец...

Докторът го гледаше с леко учудена, но доволна усмивка.

— Приятно ми е да ви видя, Катрин — обърна се Мичъл към най-големия американски експерт в областта на невролингвистичното програмиране, облечена в тъмносиньо раирано костюмче. — Буквално съм влюбен в последната ви книга!

Още една лъжа. Беше прегледал бегло първите няколко глави и те бяха достатъчни. Тази жена пишеше с характерната за научните работници непремемерена арогантност, теориите ѝ бяха доста примитивни и несъстоятелни. Но въпреки това днес той имаше нужда от нея.

— Между другото, вчера разговарях с един ваш стар приятел — добави Мичъл.

— О, така ли? — изненада се Катрин Хилок. — Кой е той?

— Джон Хагмайер.

Жената отстъпи крачка назад. Беше смаяна от факта, че човек от ранга на Мичъл може да си губи времето с подобна езотерика, която на всичко отгоре беше и класифицирана. Хагмайер ръководеше едно малко известно подразделение на Асоциацията за подкрепа на дейностите, свързани със сигурността, която беше на пряко подчинение на НАС. Името на това подразделение беше известно

единствено на хората, които професионално се занимаваха с детайлите и имаха отлични източници на информация.

Мичъл поздрави двамата бивши профайлъри на ФБР със същата фамилиарност — общи приятели, професионално признание, споменаване на проекти, за чието съществуване простосмъртните изобщо не подозираха.

— И така, радвам се, че сте тук — приключи встъпителните контакти с експертите той и ги покани да се приблизят към двустранното огледало на стената. — Моля за цялото ви внимание, защото съм чувал, че тази жена наистина е добра...

Сенатор Бийчъм се качи в колата си и подкара към областното полицейско управление. Детективът беше предложил да обсъдят положението в нейния кабинет, но тя отказа. Защото това положение беше нахлуло в личния ѝ живот, но тя нямаше никакво намерение да му позволи да пречи на изпълнението на задълженията ѝ към избирателите в Южна Каролина, а и към всички регистрирани демократи в страната, които сякаш вече бяха взели своето решение да я направят президент на Съединените щати. Нападението се беше случило в личния ѝ живот и би следвало да си остане там, в него...

— Благодаря, че се отзовахте — склони глава детективът, станал да ѝ отвори вратата на малката заседателна зала, използвана лично от началника на полицията. Самият началник Сплуд беше настоял за това, не пропусна да натърти детективът. Висшето ченге на Вашингтон, окръг Колумбия, се избираше от политиците, а началникът прекрасно знаеше каква ще бъде реакцията на двете основни политически сили след новината, че водещ претендент в президентската надпревара е бил разпитан в някаква килия с неприлични надписи, надраскани по стените, и гола крушка на тавана.

— И така, каква е голямата новина? — попита Бийчъм, щом вратата се затвори зад тях. Детективът изглеждаше притеснен и се държеше по-официално, отколкото при предишната среща.

— Страхувам се, че идентифицирахме неустановената личност, ранена в дома ви през въпросната нощ — обяви той.

Неустановена личност? Въпросната нощ? Тя вдигна вежди, дръпна един от столовете и седна. Защо тези хора винаги говорят така,

сякаш значката автоматически превръща английския в техен втори език?

— Е, и? — приведе се в очакване тя. — Кой е този тип, по дяволите? Той ли е бил в действителност в дома ми? Как го открихте?

Въпросите напиреха в съзнанието ѝ. От онази ужасна вечер насам непрекъснато се питаше кой ли беше мръсникът. И направо ѝ ставаше лошо при мисълта, че все още е на свобода и вероятно чака да излекува раните си, за да довърши започнатото...

— Името му е Крейг С. Слейтър, госпожо. Познавате ли го?

— Разбира се, че не. Никога не съм чувала това... — Замълча, без да довърши изречението си. Адвокатът ѝ я беше посъветвал да не споделя никакви подробности по инцидента, без да се е консултирала с него. — Не си спомням да съм чувала това име...

— Не си спомняте или не сте го чувала? — попита детективът. Беше се наежил като всяко ченге, което е надушило лъжата.

— Работата ми е такава, че се срещам с много хора, детектив — поясни Бийчъм. — Погрешно се изразих, като казах, че не съм чувала това име. Но това е истината — наистина не си спомням да съм го чувала. Кой е той? Как го открихте? Има ли криминално досие?

Детективът я гледаше втренчено и сякаш съжаляваше, че му е задала тези въпроси.

— Сенатор Бийчъм, положението е изключително неудобно за мен — промърмори той и в очите му се появи съчувствие. Приличаше на дете, което току-що е хванало родителите си да крадат играчки в супермаркета. — И двамата знаем за какво става въпрос... Вие сте сенатор на САЩ, който се кандидатира и за президентския пост, докато аз съм един обикновен детектив от отдел „Убийства“. Сигурен съм, че можете да ме уволните, стига да поискате, но истината си остава непроменена — ние с вас трябва да изясним този въпрос. Това изискват и служебните ми задължения.

— Какво имате предвид? — попита Бийчъм, усетила внезапно пробождане ниско в корема. Отново я обзе паниката, която изпитваше при всяко приближаване до банята у дома. — За какво става въпрос? Обърквате ме!

Той я дари с още един продължителен поглед, после кимна с глава, извърна се към вратата и извика:

— Бърни!

Вратата моментално се отвори.

— Какво става тук, по дяволите?! — попита сенатор Бийчъм. Дългият стаж във върховния законодателен орган на страната я бяха научили да се справя с превратностите на съдбата!

— Това е детектив Морисън, госпожо — рече домакинът. — Мисля, че сега е моментът да ви прочетем правата, а Бърни ще бъде моят свидетел...

Сирад седеше неподвижно на стола, опитвайки се да изглежда отегчена.

— Вдигнете ръцете си нагоре, за да прикрепя това нещо около гърдите ви — инструктира я операторът на полиграфа. Беше се изправил до два апарата. Единият приличаше на стандартен детектор на лъжата — такива Сирад вече беше виждала. Тънки разноцветни кабели, розова разграфена хартия, покрити с хирургическа гума аксесоари, понапукани от времето. Но другият апарат я изненада тотално. Имаше горе-долу същите размери, но изглеждаше чисто нов, елегантен и далеч по-сложен.

Сирад нямаше откъде да знае, че това е последната разработка на Лабораторията по приложна физика към университета „Джон Хопкинс“, която носеше наименованието „Полиграфно базирана точкова измервателна система“, или ПБТИС, и която беше свързана със специален компютър „Акситон“, предлагащ статистически анализ на физиологичните ѝ реакции на стреса. За разлика от по-бавната аналогова машина в съседство, тази напълно автоматизирана система осигуряваше крайни резултати за частица от секундата, при напълно изключена човешка намеса. За пръв път в живота си Сирад виждаше как изкуството и науката, вградени в детектора на лъжата, се обединяват в едно общо приложение.

Обектът стоически нави ръкави и вдигна ръце над главата си. Операторът на полиграфа уви един кабел около гърдния ѝ кош, пристягайки го малко под линията на сутиена. После прикрепил електродите за десния ѝ показалец и стегнал ръкав за кръвно налягане около левия ѝ бицепс. Приключил с това, той проверил кабелните накрайници и се върнал при апаратурата си за последни настройки. Пръстите му пъргаво затичаха по клавиатурата на компютъра. През

цялото време с нищо не показва, че красотата на обекта му е направила някакво впечатление.

— Е, добре — промърмори той и се извърна към прозореца, зад който се разкриваше внушителната панорама на Манхатън. — Сега ще ви предам списък с въпросите, които ще ви задавам по време на теста... — В ръцете ѝ се озова документ от две напечатани на машина страници, съдържащ нагъсто подредените въпроси. — Прочетете ги и ако нещо ви смущава — кажете...

Сирад побърза да разтвори страниците.

— Има някои доста отвлечени въпроси — промърмори след известно време тя. — Например номер седемнадесет: „Участвали ли сте в кражба на корпоративно имущество? Ако да — от какъв характер е била тя: писалка, която сте си занесли у дома, лични разговори по служебния телефон и др.“... Не искам да прозвуча като лъжкиня, но...

Тялото ѝ се размърда от неудобство, но и това беше част от ролята, която играеше.

— Не, такива неща всеки прави — махна с ръка операторът. — Тук разполагам с личното ви досие и от него личи, че не сте от хората, които биха задигнали разни дреболии. Искам само да проверя това, което вече знаем: че вие никога не сте отнели нещо значимо от собствеността на „Бордърс Атлантик“. Пари, търговски тайни, финансови доклади — такива неща... Разбирате ли?

Сирад кимна с глава.

— Много добре. Сега ще започна да ви задавам тези въпроси на глас. Ще ми отговаряте само с да или не. Ясно ли е?

— Да — отново кимна Сирад. Операторът закачи писеца на приспособлението над милиметровата хартия.

— Добре, започваме. Името ви е Сирад Аме Мално?

— Да.

— Живеете на Марбридж Стрийт 1542 в Атланта, Джорджия?

— Да.

Сирад обърна внимание на дишането си, стабилизира пулса си и насочи вниманието си към панорамата навън.

— Откраднали ли сте някога нещо от „Бордърс Атлантик“?

— Не.

— Предлагали ли сте на някого информация, с която сте се сдобили в хода на служебните си задължения? На друга корпорация или държавно учреждение?

Сирад забави отговора си с частица от секундата.

— Каква информация по-точно? — пожела да узнае тя. — Защото често ми се налага да споделям някои сведения с компаниите, които издават кредитни карти... И други подобни неща.

Операторът си отбеляза нещо върху разграфената хартия и тя продължи бавното си движение по барабана на по-старата и традиционна машина.

— Тук няма въпроси капани, госпожице Мално — промърмори той. — Искам прости отговори — да или не. Ще ви направя едно предложение: защо не запишете на хартия всички случаи, при които се е налагало да споделяте вътрешна информация за компанията? Тогава вече можем да кажем, че отговорите ви на въпросите от теста изключват тези случаи...

Сирад пое писалката и бележника, които ѝ подаде човекът. След кратък размисъл записа три възможни случая: молби за издаване на кредитни карти, референции за комисията, в която членуваше по съвместителство, и информация от работодателя относно личния ѝ трудов договор, която се изискваше от фирмата, продала ѝ кола на изплащане.

— Много добре — кимна операторът, прокашля се и добави: — А сега да започваме... Като изключим случаите, които описахте, предлагали ли сте поверителна информация на други компании или държавни институции?

— Не.

— Работили ли сте някога във федерални законоохранителни органи, регулаторни или разузнавателни агенции?

— Не.

— Живели ли сте някога в Близкия изток, пътували ли сте дотам?

— Не.

Заковала поглед в насрещната стена, Сирад се концентрира върху дишането си. Коктейлът от мепробамат, диазепам и метилфенидат, който циркулираше във вените ѝ, накара тапетите да затанцуват пред очите ѝ — точно както я бяха предупредили, но едновременно с това

свърши работа. По принцип никога не ѝ беше особено трудно да лъже и го правеше доста убедително, но медикаментите ѝ помогнаха да го прави още по-лесно...

— Искам да зная какво означава всичко това! — заплашително процеди сенатор Бийчъм. Адвокатът Филип Матюз ѝ направи знак да се успокои и я побутна към едно диванче във викториански стил, което беше приемало и други озадачени клиенти. Офисът се осветяваше от настолна лампа със зелен абажур, която по странен начин напомняше, че официален Вашингтон отдавна спи и сънува.

— Ще се оправим, Елизабет — отвърна той. — Само искам да се успокоиш...

— Да се успокоя ли? Те ми прочетоха шибаните права, Филип! Сякаш съм някакъв престъпник!

Бийчъм скочи от диванчето и започна да крачи напред-назад. Животът ѝ се сригваше с неотразима сила. Властта и уважението изчезнаха някъде далеч, а на тяхно място се появи хаосът. Как ли ще реагират медиите?

— Това, което се случи днес, е безотговорно! — обяви адвокатът. — Би трябвало да се обадят първо на мен, за да мога да те придружа. Вече звъних на началника на полицията и настоях да накаже всички полицейски служители, участвали в разпита.

— За какво ще ги наказва? — вдигна вежди Бийчъм. — За това, че си вършат работата?

— За разпит на член на американския Сенат без присъствието на адвокат. Те прекрасно са знаели, че имаш такъв. В тази държава има конституция и тя трябва да се спазва!

— Знам, че има конституция — промърмори Бийчъм, върна се на мястото си и разтърка чело със силно загорилата си ръка. Макар да беше загубила съпруга си преди доста години, тя продължаваше да носи венчална халка. — Ти каза, че тоя тип ще се окаже някой бездомен скитник или уличен бандит, по всяка вероятност и наркоман. Каза да не се безпокоя, защото всичко ще премине...

Гневът започна да я напуска. Ветеран в политиката, тази жена беше достатъчно рационална, за да знае как се изпуска парата.

— Не казах точно това, Елизабет — предпазливо отвърна адвокатът. — Но през изминалата седмица ти беше силно стресирана и... — Матюз се усети и млъкна, решил да ѝ спести поредната назидателна тирада. — Преживя много, скъпа... А на всичкото отгоре изобщо не разбрахме какво се е случило през онази нощ... Поне аз не разбрах.

— Аз също, Филип, вече ти казах това!

— Вярвам ти — кимна с въздишка Матюз. — И ти съчувствам за всичко, което си преживяла. Но нещата се промениха и като твой адвокат аз съм длъжен да бъда откровен...

Взе ръката ѝ между дланите си и тихо продължи:

— Полицията твърди, че този Слейтър, когото вероятно си гръмнала, е служител в Белия дом. При това не от обслужващия персонал, а юрист в Съвета за национална сигурност, назначен лично от президента. Работил е с членовете на твоята комисия и по тази причина би трябвало да го познаваш...

— От къде на къде, по дяволите?! — кресна тя. — Дори и да съм го срещала в съвета, онази вечер просто не съм го познала, най-вероятно, защото ме нападна в гръб. Освен това, кой казва, че съм стреляла по него?

— Ами пистолетът беше твой, Елизабет — отвърна с въздишка Матюз. — Зная какво си казала пред полицията, но тя е открила доказателства за противното. Върху оръжието има само твои отпечатъци, няма доказателства за проникване с взлом, а балистичната експертиза открива следи от барут по умивалника, до който си паднала... — Сега беше негов ред да стане и да започне да крачи напред-назад. — ДНК анализът на кръвта в къщата доказва, че тя е на Слейтър — значи трябва да е бил там.

Бийчъм поклати глава, опитвайки се да открие смисъла на всичко това. Съветът за национална сигурност работи с куп юристи, по принцип всяко вашингтонско учреждение гъмжи от тях. Ако трябваше да запомни имената и физиономииите на всички, със сигурност нямаше да ѝ остане време за нищо друго!

— Има и още нещо — промърмори Матюз и ѝ подаде лист хартия. — Спомняш ли си кога го подписа?

Бийчъм вдигна хартията пред очите си. Оказа се някакъв формуляр. Видя печата на ФБР, прочете заглавието „Съгласие за

обиск“, под което имаше номер на документа — ФД-26. Подписът ѝ се мъдреше на обозначеното място в дъното, изписан с едри, почти двусантиметрови букви.

— Вероятно са ти го пробутали, преди да пристигна, защото — повярвай ми — никога не бих ти позволил да се доближиш до подобно нещо!

— Да, спомням си — кимна тя, изчитайки текста на документа. — Но защо да им откажа да претърсят къщата ми? Нямам какво да крия. Този човек нахлу с взлом и ме нападна. Защо да не сътруднича на хората, които се опитваха да го заловят?

— Не поставям под съмнение поводите да го направиш, Елизабет — отново въздъхна Матюз. — Само искам да ти кажа, че по време на претърсването са открили неща, които определено ще ни създадат проблеми.

— Проблеми ли? Какви?

— Ами ей такива... — Адвокатът извади подробен списък на предметите, които са били изнесени от къщата: портфейл, открит в кофата за боклук отпред, мъжка обувка номер 43, миникомпютър „Палм Пайлът“, съдържащ персонална информация за сенатора, включително нерегистрирания ѝ телефонен номер, дата на раждане и размери на дрехите, които носи.

— Какво искаш да кажеш? — втренчи се в него тя. — Че всички тези неща са негови?! Защо тогава им отне толкова дълго време да го открият?

— Защото се оказа, че този Слейтър е в маниачен любител археолог и уж заминал на поредната си експедиция в Турция. Никой не е докладвал за изчезването му, докато не се върнал в уговорения ден и родителите му започнали да се тревожат... Но по всяка вероятност ще се окаже, че изобщо не е заминавал.

— Нищо от това не доказва, че аз го познавам — сви рамене Бийчъм. — Искам да кажа, че куп народ разполага с нерегистрирания ми телефонен номер. Един бог знае как се е сдобил с номерата на дрехите ми — може би е от онези, дето се крият и зяпат, знае ли човек... Но всичко това сочи, че полицията трябва да разследва него, а не мен!

Тропна с крак, след което направи опит да се овладее.

— Не е нужно да се защитаваш пред мен, Елизабет — меко промълви Филип. — Просто се опитвам да очертая това, в което те обвинява полицията...

Бийчъм се втренчи в своя адвокат и приятел от двадесет години, в очите ѝ се появи дълбоко недоумение.

— Ако искаш да ти кажа дали познавам този човек, Филип, отговорът ми е не — промълви с усилие тя.

Матюз помълча малко, явно за да подбере най-подходящите изрази, после меко започна:

— Има и нещо друго, Елизабет. Претърсили са компютъра ти, включително личните ти имейли. Моят източник отказа да уточни какво са намерили, но по всяка вероятност е нещо, което ще ни нанесе сериозни вреди. Според тях то навеждало на мотив...

— Мотив за какво? — присви очи Бийчъм.

Филип изпусна въздуха от гърдите си. Очевидно имаше още лоши новини.

— Днес сутринта са открили колата му на летище „Дълес“ — подхвана отново той. — Твоите отпечатъци са били навсякъде по нея. И макар че все още не са открили труп, съдебният лекар вече е готов да свидетелства, че количеството кръв в къщата ти е сигурно доказателство за смъртоносна рана...

— Пресвети боже! — промълви Бийчъм. — Това е истинска лудост! Никога не съм дори... — Съзнанието ѝ изведнъж се изпразни от съдържание. Всичко наоколо сякаш замръзна, после изведнъж потъна в мрак.

Филип пристъпи към нея и взе ръцете ѝ.

— От чувство на деликатност по отношение на моментното ти, хм... състояние, те решиха да се въздържат от публични изявления. Но вестниците скоро ще надушат за какво става въпрос. Тях не можем да ги спрем...

— Всъщност, за какво става въпрос? — дрезгаво попита Бийчъм.

— Те са на мнение, че ти и Слейтър сте били любовници, Елизабет — кротко отвърна адвокатът. — Заради президентската кампания ти си поискала да скъсате, но той е заплашил, че ще разкрие връзката ви. Предполагат, че жестоко сте се скарали и сте стигнали до саморазправа... — Филип тежко се отпусна до старата си клиентка и

близка приятелка: — Случаят вече е изпратен в съда, с молба да бъде разгледан от разширен съдебен състав...

Бийчъм избухна в плач, а той само я прегърна през раменете.

— Съжалявам, скъпа — прошепна. — Но имат намерение да те обвинят в предумишлено убийство.

5.

След като завърши курса по снайперизъм, Джеръми се върна в ООЗ с чувството, че е умрял и се е възнесъл на небето. Макар че подготовката и обучението продължаваха да бъдат неразделна част от работата му, той вече не беше курсант, а оператор — изцяло пълноправен член на екипа. Мъжете, които седяха в онази зала и гледаха как удря камбаната, днес вече се закачаха и шегуваха с него, приемайки го като равен. А в отношението им се усещаше искрено уважение.

Промяната беше огромна. Изпитанията в ШНО и снайперистката школа бяха закалили тялото му, превръщайки го в истински атлет. Умът му функционираше като часовник и разиграваше с лекота възможните сценарии, светкавично преценявайки различните възможности и вероятните решения, които беше в състояние да вземе за частица от секундата. Придвигваше се със самоувереността на добре трениран атлет — здрава и надеждна като бронезилетката, която обличаше преди поредната изява в „Периметъра на смъртта“. Чувстваше се способен да постигне всичко.

И това му харесваше. Докато приятелите му от колежа започваха деня си с преглед на пазарните дялове и курсовете на акциите, Джеръми и колегите му от екипа се събираха в Тренировъчния център за огнестрелни оръжия за кратка настройка на стрелковите си умения, тренировка с различните видове огнестрелни оръжия или РББР — ръкопашния бой от близко разстояние, който лежи в основата на всички щурмови действия, свързани с освобождаването на заложници. И макар че никога нямаше да получи ъглов кабинет и лична секретарка, той определено предпочиташе работното място в търбуха на някой от щурмовите хеликоптери „Бел 412“, увиснал на тридесет метра над земята. В ООЗ нямаше делово партньорство, не се предвиждаха повишения на базата на трудов стаж. Но всички мечтаеха някой ден да станат командири на екип, Джеръми също. Той беше уверен, че рано или късно ще получи този шанс. Междувременно обаче получаваха други бонуси — като например вълнението, свързано

с „бързото въже“, или спускането от въздуха в база на терористите; или пък „преследването на огненото кълбо“ — специфичен начин за проникване в укреплението на терористите под прикритието на специален огнен заряд.

В случай че подобно разнообразие не го задоволяваше, отрядът му предлагаше възможността всеки вторник и четвъртък да потъва дълбоко в гората, където да усъвършенства маскировъчните си умения и точната стрелба на разстояние до хиляда метра. Два-три пъти седмично беше длъжен да тренира леководолазните и алпинистките си умения, да залага взривове и да изпълнява навигационни задачи, да лети с бясна скорост по специалното трасе на пистата, където усвояваха тънкостите на управлението на автомобили със специално предназначение. Списъкът нямаше край, дори и най-запаленият любител на силни усещания би се възхитил от него.

Но това, което най-силно го вдъхновяваше, нямаше нищо общо с оръжията или възбудата от операциите под прикритие. Златната значка на Федералното бюро за разследване в джоба му — олицетворение на най-добрите традиции на американското правораздаване — беше онзи стимул, който му позволяваше да преодолява физическото изтощение и саможертвата в личен план. Беше абсолютно сигурен, че благодарение на особено високия боен дух всеки от 55-те му колеги би рискувал живота си за него, ако това се наложи. Изпитваше чувство на огромна гордост от факта, че в мига, в който президентът на Съединените щати изпита нужда от помощ за освобождаване на заложници или арест на международни терористи, той без всякакво съмнение ще се обърне към Куонтико.

За щастие нещата в личния му живот също се развиваха много добре. Каролайн не само бе успяла да си намери работа, но получи и повишение. Децата харесаха новото си училище, а Хамптън Оукс бързо се превърна в любимо място за живеене — изключително приятен квартал с баскетболни игрища, места за събиране из задните дворове и неизменните джипове, паркирани около къщите. Всички обитатели на квартала работеха за някоя правителствена агенция — единият му съсед беше флотски мичман, отсреща живеее майор от морската пехота, а отзад — агент на Сикрет Сървис. Държавната служба ги свързваше здраво, просто защото бяха подложени на един и същ натиск, на едно и също напрежение.

Но най-важното беше, че трите деца на Джеръми продължаваха да обожават пътя, по който беше поел баща им. По всяка вероятност Мади, Крис и Патрик никога нямаше да обикалят Европа с парите от попечителски фонд на тяхно име, но със сигурност щяха да завършат колеж благодарение на спестяванията му и нямаше да се прибират у дома в почивните дни с единствената задача да хвърлят мръсното си бельо за пране. Те го обичаха с онова ококорено възхищение, с което самият той бе обичал баща си — професионален пожарник, отдал живота си в служба на хората в малкото планинско градче в Северен Хемпшир. Разбира се, ООЗ нямаше гараж с лъскави червени пожарни коли като онзи, в който работеше баща му, но в замяна на това предлагаше същите възможности за изява на себеотрицанието, волята и героизма. Всеки път, когато Джеръми споменаваше ФБР или ООЗ, децата му изпадаха в състояние на радостна възбуда. За тях тези съкращения бяха особено привлекателни, изпълнени с обещания.

Подобно на всяка друга работа, в ООЗ също имаше почивни дни. По това време на годината те означаваха преди всичко бейзбол. Джеръми винаги беше обичал тази игра, въпреки че надеждите му за професионална кариера се бяха изпарили твърде рано. В замяна на това продължаваше да следи изявите на „Ред Сокс“ с почти религиозен плам, а когато Мади се записа да тренира в Детската лига, той веднага пожела да стане треньор на доброволни начала. В резултат в съботни дни като днешния никога не се говореше за работа. Щом реферът вдигнеше ръка с пронизителния вик „Играй!“, на света оставаха само Джеръми и неговата банда от беззъби хлапета.

— Тате! — ечна гласчето на Крис Уолър, заглушавайки за момент глъчката на родители и роднини, събрали се край тъчлинията. — Искам да ми купиш кученце!

Джеръми хвърли един поглед към таблото с резултата, на което пишеше ДОМАКИНИ — 7, ГОСТИ — 8, след което се обърна към своя малък източник на кошмари. Второто му дете беше захвърлило бухалката и се опитваше да предпази лъскавата си нова ръкавица от зъбите на игриво кученце от породата ирландски сетер.

— Каролайн! — викна той и гневно махна с ръка по посока на Крис. — Можеш ли да решиш този проблем?

Каролайн изскочи от трибуните и хукна към сина си, а Джеръми отново насочи вниманието си към позицията на питчъра. Маршъл

Болдуин — седемгодишният син на агент на финансовото разузнаване, който също живееше в Хамптън Оукс, извърна очи към скамейката в очакване на сигнала му.

Вик на разочарование от трибуните показва, че Каролайн не беше стигнала навреме до Крис. За щастие никой не му обърна внимание. „Марлините“ на Джеръми изоставаха с една точка и очите на всички бяха заковани върху доста мършавата дясна ръка на неговия питчър номер едно.

— Две аут! — извика той на играчите, след което докосна периферията на шапката, попипа брадичката и избърса пръсти в предната част на фланелката си.

— На първа!

Високият метър и десет и тежък трийсет и пет кила Маршъл Болдуин не излъчваше кой знае каква заплаха. Синята му фланелка висеше като на закачалка. При всеки размах шапката му опасно се смъкваше над очите, а предметът в дясната му ръка приличаше по-скоро на волейболна топка, отколкото на бейзболна. Но за посрещачите на противниковия отбор този миниатюрен хвърляч очевидно изглеждаше като самия Сатана. Защото въпреки окаения си вид, той притежаваше разрушително оръжие, за което повечето участници в Детската лига на Станфорд можеха само да мечтаят — силно фалцираното хвърляне.

— Хайде, Маршъл, изяж го! — извика Джеръми, напразно опитвайки се да постави под контрол натрупаната в ООЗ агресивност. В моменти на стрес той неволно минаваше на снайперистки жаргон, независимо от усилията си да не го прави.

Посрещачът на гостуващия отбор направи няколко пробни размаха, после шумно удари ръкавиците си една в друга. Четиридесет чифта очи, принадлежащи на отбора домакин, напрегнато се заковаха в кръга на питчъра. Маршъл леко кимна с глава на хващача си, опипа с пръсти едрите шевове на топката и се изви назад, готов да хвърли. Трибуните утихнаха.

Топката излетя, направи плавен завой надясно, след което се стрелна през зоната за удар и меко шляпна в протегнатата ръкавица на хващача. Джеръми скочи на крака още преди съдията да обяви удар номер три. Винаги изпитваше удоволствие при този звук, който не приличаше на нищо друго. Родителите нададоха радостни викове,

които погълнаха яростните протести на Кристофър, принуден от майка си да остави кученцето на мира.

— Добре, а сега слушайте внимателно — извика Джеръми на момчетата от отбора, струпали се около него. — Предстои ни последен опит, с който ще спечелим. Фасулска работа, нали?

— Абсолютно! — ревноха в един глас хлапетата. Ричи Маккули вече беше нахлупил каската си и сваляше калъфа на бухалката си. Въпреки че бяха едва във втори и трети клас, тези деца разбираха прекрасно за какво става въпрос. Искаха да завършат с перфектния резултат от 7:0.

Ричи пое щита в момента, в който привърженик на противниковия отбор подигравателно изкрещя:

— Посрещачът е мадама!

Джеръми кипна. Има моменти, в които децата трябва да са разделени от родителите си. Но Ричи Маккули дори не трепна. Втренчил заплашителен поглед в питчъра — точно по начина, по който го беше учил треньорът, той се подготви за удар.

— Първа топка — обяви реферът веднага след това. Нямаше проблем, тъй като топката попадна точно в ръба на щита.

Следващата прелетя високо над главата на Ричи, третата той посрещна с несполучлив удар, а четвъртата беше спорна. Съдията би могъл да я отсъди в двете посоки, но в крайна сметка я отчете като удар, главно поради ограниченото време.

— Сега не бързай — обади се Джеръми. — Изчакай най-подходящия момент.

После докосна върха на носа си, потупа се по корема и тръсна глава, излъчвайки универсалните треньорски сигнали. Ричи е бърз, а този питчър изглеждаше уморен.

Трибуните утихнаха за засилването, после топката литна по посока на щита. ТРЯС! Ричи или беше пропуснал универсалните треньорски сигнали, или беше решил да действа на своя глава. Ударът му дойде малко къс и топката с подскачане се насочи към едно дебело момиче със скоби на зъбите, което я грабна и я препрати към първи пост.

Рейчъл Бумгартнър докосна следващия питчър за дубъл. Били Шелънбай — синът на Дейв, предприе къс, но напрегнат спринт, благодарение на който се установи на първи пост, а Рейчъл спря на

трети. Брайън Гладман нанесе удар, без да отлепя бухалката от рамото си. В резултат „Марлините“ останаха на една точка от загубата, с батъри на всички постове. Едно попадение в базата би довело до равен резултат, а дубъл щеше да означава победа.

Но когато се обърна към редицата на своите батъри, той почти се задави. Батър номер девет се оказа сравнително ниското седемгодишно момиченце на име Мади Уолър. Преди време тя обяви, че обича бейзбола, но след това откри, че проследяването на бързите удари е нещо изключително противно — почти колкото посещението при зъболекар. Макар да беше дъщеря на треньора, Мади не притежаваше неговата състезателна натура.

Джеръми изгледа подредилите се в полукръг състезатели и се втренчи в насълзените очи на малката си дъщеря. Не беше очаквал, че точно тя ще трябва да спасява сезона. Понякога между бащата и треньора зейваше дълбока пропаст. Отчаяно му се прииска да изтича и да я вземе в прегръдките си, да я дари с целувка и дай прошепне няколко окуражителни думи. Но за това и дума не можеше да става, тъй като в момента се провеждаше официален мач на Детската лига. И всякакви целувки с играчите бяха забранени.

— Мади, гледай да осъществиш контакт — подхвърли ѝ той, после понечи да изрече обичайните окуражителни слова, но беше прекъснат от един до болка познат звук.

БИП, БИП, БИП...

Беше пейджърът му, дублиран от още някакъв на трибуните.

Мади, която току-що бе поела по тежкия път към позицията на батъра, изведнъж замръзна на място. Джеръми беше обяснил на децата си, че в момента, в който зажужи пейджърът, той веднага трябва да тръгне. При това, без да знае дали ще се върне бързо, или чак след една-две седмици. По всяко друго време Мади би се справила с този проблем, но не и в момент като този.

— Мамка му! — промърмори той, достатъчно високо, за да бъде чуто от едно-две деца наблизко. За операторите на ООЗ изписването на три осмици върху екрана на пейджъра беше равносилно на алармен сигнал за пожарникарите. Нямаше време за губене, не можеше да изчака да види как ще хвърли топката слабичката второкласничка.

— Подходящо време, няма що — изръмжа Шелънбай, присъединил се към него на пейката. — Ела, ще те закарам. А Вики ще

се прибере у дома с Каролайн...

За пет години служба в ООЗ Дейв Шелънбай беше жертвал доста рождени дни, ваканции и мачове на Детската лига. Врѣх на всичко беше раждането на последното му дете през 2001, което беше станало по време на една от секретните му мисии в Индонезия.

Джерѣми отпрати настойчив поглед към жена си, просто за да ѝ покаже, че няма избор. Не биха му изпратили сигнал, ако не се бе случило нещо важно. Тя трябваше да го разбере. След това се обърна и изтича след Шелънбай, който вече беше запалил мотора на мощния си джип.

В момента, в който се готвеше да затръшне вратата, до слуха му долетя остро пропукване. Такъв звук издава стоманената бухалка, когато влиза в съприкосновение с летящата с петдесет километра в час топка. Коженото кълбо се извиси високо над затревеното поле, а публиката избухна в аплодисменти.

— Страхотно! — промърмори с уважение Шелънбай.

Джерѣми се усмихна и измъкна специално изработения си пистолет „Ле Байе“, 45-ти калибър, който криеше под свободно пуснатата фланелка на екипа си. Издърпа затвора и провери дали има патрон в цевта. Това си му беше навик.

— Спокойно, мечок — подхвърли загрижено Шелънбай и протегна ръка да усилва звука на радиото.

Какво пък чак толкова, понечи да отвърне Джерѣми. Това все пак беше първата му бойна тревога. Нямахше нищо лошо в опита му да се настрои на подходяща вълна.

Джордън Мичъл седеше на председателското място на огромната заседателна маса в Бойната зала, преплел пред себе си пръсти с безупречно поддържан маникюр. Трима мъже и две жени го гледаха право в очите от своите предварително определени места. Това бяха израелският анализатор на гласовия стрес, двамата бивши профайлъри от ФБР, експертът по невролингвистично програмиране и операторът на полиграфа. От теста със Сирад Мално беше изминала почти цяла седмица — един напълно достатъчен срок, да дадат своите заключения.

— Добре, приятели, чакам вашето експертно мнение — разпери ръце Мичъл. — Кажете ми какво означава всичко това...

От израженията им можеше да заключи, че изборът му на мястото за това кратко съвещание е произвел очаквания ефект. Стените на залата бяха облицовани с дъбова ламперия, светлината идваше от огромни кристални полилеи, а редиците остъклени шкафове с редки оръжия привличаха вниманието им далеч по-силно от чудесния слънчев ден навън, зад плътно затворените прозорци.

Тези изражения Мичъл познаваше добре — те се появяваха върху лицата на почти всички, които привикваше в Бойната зала. Той планираше всичко — време, място и съдържание. Това беше формулата, към която се придържаше с почти религиозен фанатизъм. Всичко, което казваше или вършеше Джордън Мичъл, се подчиняваше на хладния разум — от начина, по който усилваше докрай климатика, за да накара гостите си да потръпнат, до планирането на заседанието именно в събота сутринта. Искаше тези хора да почувстват неговата застрашителна сила и безгранична власт. Тук той беше единственият експерт.

— Нямам нищо против да започна пръв — обади се операторът на полиграфа и механично опипа очилата си. — Моите графики са добри — както аналоговите разпечатки, така и електронният резултат. Предизвиках я в три области, за да проверя как реагира на различни обвинения, но тя дори не трепна. Мога да кажа, че ако тази жена не е говорила истината, значи е най-голямата измамница, която съм срещал...

Той се облегна назад и скръсти ръце, сякаш предизвикваше останалите да му възразят.

Анализаторът на гласовия стрес плъзна молива по записките си и вдигна глава.

— Вие сте умен и съобразителен човек, господин Мичъл — започна той. — Не ви обвинявам за решението да отидете отвъд традиционните тестове с полиграф, за да потърсите сигурното решение.

Мъжът с окосмените кокалчета му хвърли поглед, в който личеше дълбоко отвращение.

— Събрали сме се тук да дефинираме това решение, а не да обсъждаме личните си качества в изследователската област — побърза

да се намеси Мичъл. Ако неговите служители се държаха по този начин един с друг, той със сигурност щеше да им наложи тежки наказания. — Кажете дали тази жена говори истината, или се е опитала да ни заблуди...

— Анализът на гласовия стрес не открива отклонения от нормата — отговори доктор Шилинг. — Гласът ѝ демонстрира вибрации, които следва да се очакват от жена с нейната подготовка и образование, която говори истината. На базата на това можем да заключим, че тя прави разлика между добро и зло. При лъжа положително щяхме да сме свидетели на доста по-силна осцилация.

Мичъл се обърна към експерта по невролингвистика — малко известен алхимичен процес, при който истинността на казаното се проверява чрез движението на очите и лицевите мимики.

— А вие, Катрин? Видяхте ли истината в очите на тази жена?

— Истината ли? — отговори с въпрос дребната ерудирана жена с бледо лице и къса, леко посивяла коса, размърда се на мястото си и посочи телевизионния монитор. — Не мога да кажа за истината, господин Мичъл. Знам само, че тази жена със сигурност вярва в това, което говори. Вижте тук...

Насочи дистанционното управление към широкоекранния апарат и натисна бутона „плей“. На екрана изплува лицето на Сирад в близък план, заснето по време на теста с полиграфа.

— Невролингвистичната програма е фокусиран върху незабележимите промени в движението на очните ябълки, пряко свързани с когнитивната функция. Човек е склонен да обърне взор навътре, към онзи мозъчен център, който отговаря за отделните функции. А поради факта, че спомените се формират в лявото мозъчно полукълбо, при всеки опит да си спомним нещо, ние поглеждаме в него... Ще ви дам пример с един конкретен въпрос, който ѝ се задава по време на теста. Когато операторът я пита дали моминското име на майка ѝ е Хоторн, ясно се вижда как очите ѝ поглеждат нагоре и наляво.

Мичъл насочи поглед към екрана, преструвайки се, че проявява интерес към разясненията на слабичката жена.

— А сега, след въпроса дали е израснала в Луизиана, тя отново поглежда нагоре и наляво. Виждате ли?

Присъстващите търпеливо слушаха. При подобни случаи всеки от експертите възприемаше спецификата на колегите си като шаманство, а обясненията им — като заклинанията на циганка гледачка. Едно допълнително мнение и нищо повече.

— Това е мястото, на което открива спомените си. Наричат се невросимпатетични спомени. Човек се обръща към мозъчния център, който възстановява отдавна случили се събития или стари спомени. Но когато създава фикция, той използва друг център — онзи, който подпомага творческите процеси. Определим ли веднъж базата на неизмамното поведение с помощта на конкретните тестови въпроси, ние можем да измерим диференциацията и да екстраполираме измамата, тоест лъжата...

— Добре, но откъде знаете, че тя не лъже за абсолютно всичко? — попита Мичъл. — Как можете да разберете дали не си е изградила един напълно фалшив живот? Може би всичко е лъжа, включително и базата...

— Вижте това — отвърна жената и върна лентата. — Преди интервюто, още при сядането, вашият оператор я пита дали е спала добре. Тя отговаря положително.

Видеото спря и отново показва в едър план лицето на Сирад. Тя гледаше надолу и надясно — точно в противоположната посока на това, което беше демонстрирала в момента на спомена.

— Гледа в друга посока — моментално го забеляза Мичъл. — Но защо би излъгала, че е спала добре?

— Аз не съм в бизнеса с въпросите, господин Мичъл. От доклада на скритото наблюдение става ясно, че въпросната дама е напуснала стаята си малко след девет и се е върнала чак в два. През нощта е ставала на два пъти, а в шест е взела душ. Не бих свързала подобно поведение със здрав сън...

Джордън Мичъл замислено кимна.

— Много интересно — промърмори той. — Значи по ваше мнение тя е изрекла само една неистина, при това още преди да започне теста с детектора на лъжата... — Обърна се да погледне профайлърите на ФБР, които седяха и слушаха съвсем спокойно, очевидно свикнали на подобни анализи. — Моля, кажете какво би накарало тази жена да излъже за нещо толкова просто, каквото е здравият нощен сън?

— Ние не се опитваме да отличим лъжата от истината — отвърна единият от експертите, добре облечена жена на около петдесет и пет години с остри черти и доста натезжала фигура, единствен пушач сред присъстващите. — В замяна на това обръщаме внимание на мотивацията. От това, което е регистрирал полиграфът, не личи умишлена манипулация.

Партньорът ѝ кимна в знак на съгласие.

— Най-трудно се хващат лъжите на психопатите, но тази жена не показва нито една от чертите, които обикновено приписваме на въпросното заболяване — например детски травми, предателство, липса на признаци за социално отговорно поведение. Сведенията в досието ѝ сочат точно обратното. Сирад Мално изглежда абсолютно уравновесена. Според нашето заключение тя е точно такава, за каквато се представя.

— Значи и петимата твърдите, че тя говори истината, така ли? — пожелала да обобщи Мичъл.

Никой не възрази.

— Както може би знаете, за всеки случай аз наех частни детективи и им възложих да проверят миналото на тази жена. И те откриха, че описаният пред вас живот е тотална фалшификация. На практика всички отговори, които ви предлага, са пълна лъжа...

Разбира се, той би могъл предварително да раздаде на експертите копия от личното ѝ досие, но това щеше да бъде несправедливо спрямо Сирад. Защото тя бе стартирала тази постановка далеч, преди да се подложи на детектора на лъжата и заслужаваше възнаграждение за положените усилия.

Джордън Мичъл се изправи и тръгна към вратата. Беше открил това, което търсеше.

Шелънбай спря на паркинга на ООЗ и двамата втрениха погледи в групичката на колегите си, заета с преглед на оборудването. Джеръми усети как вълнението му рязко нараства в навечерието на първата му истинска мисия.

Повечето екипи вече товареха оборудването си. Трима щурмоваци от екипа „Голф“ бяха паркирали един лекотоварен „Додж“ до товарната рампа и прехвърляха в каросерията му кислородни

бутилки и гумени леководолазни маски. Двамина от екипа „Хотел“ подреждаха катераческото си оборудване на покривите на два шевролета „Събърбън“, специално изпълнение. Снайперистите от „Уиски“ и „Зулу“ зареждаха раниците си с оборудване за оцеляване в тропически условия. Наблизо група техници от помощния персонал съсредоточено товареха тон и половина електронно оборудване в специални сандъци от неръждаема стомана.

За неопитния наблюдател стартовата площадка на ООЗ положително приличаше на зле организиран мъжки пансион, получил неочаквано нареждане да се изнася. Но опитните работници, обслужващи електротелферите и другата техника, работеха спокойно и по предварително установени планове.

— Каква е тревогата? — попита Джеръми, изскочил иззад „укритието“ на снайперистите. Фриц и Джони Лангдън зареждаха раниците си с консервирани равиоли и кутии с бисквити.

— Пуерто Рико — кратко отвърна Фриц. — Опаковай си маскировъчните такъми, тропическото оборудване и всички гадории за нощно виждане. В тринадесет и тридесет отлитаме от „Андрюс“.

Джеръми понечи да поиска повече подробности, но после се отказа. Останалите от екипа вече бяха навън и довършваха оборудването си. В момента той беше един от тях, обикновен боец, който се подготвя за мисия. Ако някой сметнеше за нужно да му предостави повече информация, той без съмнение щеше да го направи.

— Здравейте, свързахте се с телефон 643-9623 — бръмна жизнерадостният глас на Сирад от телефонния секретар. — Оставете послание и аз ще ви се обадя.

Затвори вратата с крак и се насочи към вътрешността на апартамент 29Ф — съвсем обикновено жилище с две спални в Бъкхед — един от престижните квартали в центъра на Атланта. През огромните прозорци свободно нахлуваше слънчева светлина, която щедро заливаше добре обзаведените помещения. Дишаше дълбоко, челото ѝ беше обсипано със ситни капчици пот — едно нормално състояние след 12-километров пробег. Макар че благодарение на бързия си метаболизъм нямаше проблеми с килограмите, Сирад

продължаваше да изпълнява програма на доста тежко физическо натоварване.

— Пфу! — промърмори тя и избърса потта от челото си. Въздухът беше задушлив и тя за миг си спомни как понякога в детството си буквално не можеше да диша от жега. — Оправете най-сетне климатичната инсталация! — извика тя, без да се обръща конкретно към никого. Това беше просто едно от нещата, за което никога не ѝ оставаше време. Прекалено дълги часове прекарваше в службата.

— Ало... Здравейте, госпожице Мално... Обажда се Роланд от представителството на БМВ в Бъкхед. Искрах просто да проверя имате ли някакви въпроси, свързани с новото ви 540... Ако желаете, обадете се в рамките на работното време, когато ви е удобно...

Гласът звучеше така, сякаш принадлежеше на свенлив гимназист, който се чуди как да я покани на среща.

Хвърли ключовете си в плитката керамична купа, поставена в центъра на марковото писалище и набързо прегледа двуседмичната купчина на пощата си. Сметки, юридически документи, балансовият отчет на издателството... Обичайните неща. Повечето пликове се озоваха право в кошчето за боклук, едновременно с края на телефонния запис. Тя смъкна горната част на екипа си за бягане, изрита маратонките и започна да събува овлажнелите от пот шорти. Беше станала рано, но преди обичайния си утринен крос трябваше да довърши един спешен доклад. По тази причина излезе да тича в най-голямата жега.

Грабна една кърпа от банята за гости и се насочи към малкото помещение в съседство с дневната, където върху красива махагонова масичка светеше чисто новият ѝ компютър. Избърса потта от лицето си и се наведе да го включи. Докато машината тихичко зареждаше, очите ѝ с одобрение пробягаха по красивата никелирана кутия. Обичаше материалните неща и страшно много ѝ харесваше да комбинира изящни предмети на изкуството с вещи, които най-често предизвикват всеобщо отвращение. Модернистично платно от Барнех Нюман беше окачено точно над кичозна стъклена купа, триптих от ужасяващо обезобразени тела на Робърт Мапълторп висеше над изключително изящен старинен френски бюфет. Именно контрастът между естетиката и отвращението я караше да комбинира антики с масови

стоки. Обичаше остро противопоставяне между удоволствието и болката...

Сирад се протегна, за да прогони напрежението от сухожилията си, след което се отпусна в коженото кресло, дизайн на Алфред Портньоф. Хладната тапицерия ѝ се стори грапава и суха, влизайки в ярък контраст с горещия и застоял въздух в апартамента. Екранът пред нея оживя. Протегна ръка и включи телефонния секретар на възпроизвеждане.

— Здравсти, Сирад — ечна жизнерадостен мъжки глас. — Обаждам се да ти кажа, че с нетърпение очаквам да те видя следващата седмица. Надявам се, че си добре... *Клик.*

Хамид, рече си тя. Най-новият ѝ ухажор беше вицепрезидент на „Бордърс Атлантик“, отговарящ за финансовите подразделения на компанията. Беше по-самоуверен в сравнение с другите мъже около нея, но въпреки това проявяваше известна свенливост. Запозна се с него по време на престоя в Ню Йорк за теста с детектора на лъжата. Нещата се развиха толкова бързо и благоприятно, че той я покани да вечерят в четвъртък, при това тук, в Атланта.

Плъзна мишката си по редицата имейли, изписали се на екрана. Майка ѝ. Шефът ѝ. Съобщение за по-висока оферта от друг участник в търга на Интернет сайта, където си беше харесала някаква стара автоматична писалка. Скоро отново изпита чувството, че се е родила пред компютърния екран. Работата в „Бордърс Атлантик“ ѝ предлагаше твърде малко контакти с живи хора — всичко беше свързано със схеми и чертежи, бази данни, пазарни проучвания и анализи на търговския риск. Имаше чувството, че прекарва дните си в някаква алтернативна реалност, опитвайки се да гради кариера на базата на пиксели, графики и алгоритми.

Плъзна стрелката надолу по списъка с имейли и спря едва когато нещо привлече вниманието ѝ.

Hotbody69@yahoo.com — Авантюрата те очаква.

Пренебрегна предупреждението за опасност от вируси и щракна два пъти върху надписа.

— Здравей, Сирад — продължаваше телефонният секретар. — Виж какво, никак не ми се иска да те безпокоя, но онези проекти за Маями все пак ми трябва. Направи така, че да ги имам още в понеделник сутринта.

Беше прекият ѝ началник, който изобщо не изпитваше неудобство да я безпокои. Напротив — това му носеше безумно удовлетворение.

Остана безучастна пред нашествието на поредния порно сайт, който бързо изпълни екрана с вдигнати палци и предизвикателни реплики на хора, ангажирани в различни варианти на сексуалната игра. Мъже с огромни фалоси се бяха надвесили над жени, които изглеждаха така, сякаш им плащат да бъдат смаяни. Момичета в униформи от католически колежи. Дебели момичета. Кльоцави момичета. Педераста и нещо, което се наричаше „Забранена зона“.

Кликна върху една графика с надпис „Забранено, но приятно“, която ѝ отвърна с покана за членство и поиска парола. Набра съчетанието ART29F и изчака екранът да се запълни с атрибути за секс с вериги, садо-мазо и фетиши — всичко от гумените фантазии до уредите със сърцевина от закалена стомана.

Сирад се размърда на стола си, после пренесе курсора върху една особено гротескна фигура с лице на Ханибал Лектър, която беше вдигнала кожен камшик над гол молител с белезници и кучешка топка в уста. Отново кликна два пъти, след което прехвърли фотографията на твърдия си диск.

— Госпожице Мално, обажда се Дитер Планк от Ню Йорк — продължи с поредното съобщение телефонният секретар. — Искам да ви кажа, че молбата ви за позицията в „Куантис“ изглежда изключително обоснована. Много ви моля да се обадите в кабинета ми, ако получите това съобщение преди седем и половина...

Сирад прехвърли фотографията в една десктоп програма. После свали от лавицата до себе си стар музикален диск на Иги Поп и го пъкна в компютъра. Машината забуча, после бързо утихна. Екранът се запълни с безкрайни редици числа. Дигиталната снопово-аналитична технология на програмата направи светкавична дисекция на бинарния компютърен език и превърна безсмислените цифрови редици в блестящи фотографии с размер осем на десет.

Анализаторите наричаха тази разработка стеганография, прикривайки с това сложно псевдонаучно име едно старо колкото света фокусническо умение — а именно да се скрие нещо, което е твърде очевидно, за да бъде забелязано. Казано по-просто, компютърният софтуер позволява да се кодират и изпращат текстови съобщения с

помощта на дигиталната фотография — в случая, обикновени порноснимки. Докато Джордън Мичъл не пуснеше на пазара своята нова ССТ технология, стеганографията щеше да продължи да изпълнява ролята на високотехнологичната версия на лимоновия сок и симпатичното мастило...

Сирад натисна клавишите Ctrl+F7 и екранът изведнъж се опразни. В следващия момент върху него се изписа кратко послание: *Имате разрешение за вечеря с Хамид в понеделник. Този месец са извършени периферни трансакции от името на „Бордърс Атлантик“ за 7,2 милиарда долара. Време е за действие. Нека обядваме заедно. Хох.*

Усмихна се на съобщението и натисна Esc. Екранът се върна на порносайта, изтривайки съобщението завинаги. Сирад извади диска и го върна на лавицата.

— Седем милиарда и двеста милиона? — прошепна смаяно тя. — Предполагам, че това си струва един обяд...

С тези думи тя стана и опразни хладилника от оскъдното му съдържание: еднолитрова бутилка минерална вода „Пелегрино“. После взе безжичния телефон и седна с кръстосани крака на пода в средата на стаята.

— Да, Сирад Мално търси господин Планк — потвърди в слушалката тя, после зае позиция Лхан и започна да разтяга. Запази мълчание за известно време, гладките мускули в задната част на краката ѝ бавно започнаха да се отпускат. После кимна с глава, познала гласа на Дитер.

— Здравейте, Сирад, как сте? — попита той.

— Добре, благодаря. — Направи опит да прозвучи спокойно, въпреки че сърцето ѝ бясно биеше. Зад това назначение в проекта „Куантис“ се криеше нещо много по-голямо от обикновен чек. — Високо ценя предложението ви. Благодарение на вас първото ми пътуване до Ню Йорк мина чудесно.

— Много мило, че го казвате — отвърна той, замълча за миг, после продължи: — Всъщност искам да се извиня, че ви се обаждам твърде късно. Господин Мичъл решава лично за всяко назначение в чужбина, а поради липса на пролуки в натоварената му програма, аз просто не успях да го хвана. Но въпреки това той би желал да се

срещне с вас. Надявах се да уредим една делова вечеря... Тази вечер, във Вашингтон.

— Тази вечер ли? — учуди се Сирад. В момента приближаваше обяд, а тя силно се беше надявала, че ще може да разполага с почивните си дни. — Да, разбира се... Стига да успея да хвана някой самолет...

— О, не се безпокойте за това, госпожице Мално — засмя се Дитер. — Ще ви превозим с един от самолетите на компанията. Звъннах да проверя дали нямате други планове...

— Не, напълно свободна съм — отвърна тя, а след това със свито сърце се запита как ли ще успее да подготви за понеделник онези проекти за Маями. После на лицето ѝ изплува усмивка. Отлично знаеше, че Дитер ръководи огромния и добре организиран отдел по сигурността на корпорацията. Освен това беше издържала теста с детектора на лъжата. В противен случай нямаше да я търсят.

— Прекрасно — рече Дитер. — Самолетът ще ви чака днес следобед, точно в четири. Терминал едно на международното летище в Атланта. Бъдете там, а останалото е наша грижа.

— Да, разбира се — отвърна развълнувано тя, после побърза да се поправи: — Исках да кажа благодаря...

С мъка удържа тържествуващия вик, който напираше в гърдите ѝ. Разбира се, че ще отлети за Вашингтон, за да вечеря с Джордън Мичъл!

— Ауф видерзеен.

— Ауф видерзеен — покорно повтори Сирад.

Изключи телефона и опря брадичка върху загорялата кожа на бедрата си. Първо новините за „Бордърс Атлантик“, а сега и това. Нещата започваха да се подреждат, при това далеч по-добре, отколкото си беше позволявала да мечтае.

— Ауф видерзеен — повтори с усмивка тя, спомнила си колко глупаво изглеждаше германецът по време на представлението в лекарския кабинет. Не беше говорила немски от години.

ООЗ е организиран така, че в случай на нужда да бъде във въздуха най-много четири часа след обявяването на тревога. По тази причина действията след заповедта за разгръщане на

антитерористичните единици са изключително бързи. Джеръми помогна да се натоварят инфрачервените оптически мерници в един от микробусите, след което се отправя с максимална бързина на север, към ярко осветената военновъздушна база „Андрюс“, където диспечерите на екипа вече подготвяха двата товарни самолета С-17, определени за изпълнение на задачата. Дотам се придвижи в компанията на новия взводен командир Хесус Смит, който беше седнал зад волана на водещия джип...

— Хесус! — моментално го съзря един от диспечерите. — Ти и твоите хора ще излетите с първата машина! — И той, като повечето момчета в екипа, произнесе името му с прекалено твърдо и натъртено Х.

— Уолър, остани с мен, докато се доберем дотам — заповяда през зъби Смит.

Джеръми беше чувал, че е обичайно командирите да действат в екип с новациите при изпълнението на първата бойна задача, и нямаше нищо против. Преди да постъпи във ФБР, Хесус беше служил в един от щурмовите ескадрони на „Делта Форс“. Беше изпълнявал задачи по всички точки на света — от преките бойни действия в Кувейт и Могадишу до секретните операции в Индонезия, Южна Африка и Ливан, където — според мълвата — улучил терорист на „Хизбула“ от 1300 метра разстояние. В бюрото му, под купчина каталози за различни инструменти, скромно се гушеше медал за храброст „Сребърна звезда“. По принцип не обичаше да говори за миналото си, но всички знаеха за постиженията му. И вероятно по тази причина никой не оспорваше неговите заповеди.

Джеръми се потопи в изпълнението на задачата, изпитвайки дълбоко удовлетворение от първата си мисия. Според кратките първоначални сведения, 17-годишната дъщеря на губернатора на Пуерто Рико била отвлечена от нелегална група борци за независимост, наричащи себе си „мачетерос“. Под заплахата да ликвидират момичето те издигнали конкретни искания и поставили срок за тяхното изпълнение. Преди време същата група нападнала местното бюро на ФБР с леки противотанкови ракети, а малко покъсно атакувала и летището, където успяла да унищожи един изстребител на Националната противовъздушна отбрана с помощта на ръчно изработени експлозиви.

За щастие информаторската мрежа на бюрото в Сан Хуан беше осигурила няколко многообещаващи улики и агентите бързо локализирали предполагаемата тайна квартира на терористите. Тя била обкръжена от екип на Групата за специални операции, но оперативното командване преценило, че силите им са крайно недостатъчни и благоразумно поискало подкрепления.

Броени минути след получаването на сигнала, Центърът за стратегическа оперативна информация започнал да действа. Изпълнителният заместник-директор на ФБР и началник на Подразделението за контратерористични действия осъществил контакт с изпълнителния директор на Подразделението за разузнавателна подкрепа, който от своя страна се свързал със специалния агент, който ръководи Групата за реагиране при опасни инциденти в Куонтико, и му заповядал пълна бойна готовност. Двадесет минути по-късно, в 1:37 източно време и деветнадесет часа след отвличането на момичето, във въздуха се вдигнаха 220 експерти по тактика, водене на преговори и логистика.

Джеръми Уолър беше сред тях, отпуснал се странично в брезентовата седалка. Фланелката му все още беше мокра от товаренето на всичко необходимо за операцията — специализирано оборудване, храна, оръжие, амуниции и съответните превозни средства, които трябваше да им стигнат най-малко за седем дни. За пръв път летеше с военен самолет и още не можеше да свикне с мисълта, че това огромно и тежко нещо е в състояние да се отлепи от земята.

— Някой мераклия за каре? — разнесе се глас зад гърба му. Фриц Лотшпайх с мъка си пробиваше път по задръстената с багаж централна пътека. Беше облечен в зелен летателен комбинезон, а от ушите му стърчаха жълти пластмасови тапи. С-17 бяха доста по-добри от старите С-5 и С-141 — работните добичета, които бяха превозвали ООЗ до различни точки на света през последните двадесет години. Единственият им недостатък беше прекомерно високо ниво на шума.

— Аз! — кресна Джеръми, опитвайки се да надвика пронизителното свистене на реактивните двигатели. Беше готов на всичко, за да мине времето. По принцип не си падаше много по летенето, а този самолет беше коренно различен от луксозните пътнически лайнери. Не му беше много приятно да лети с осемстотин

километра в час, затворен в метален цилиндър без прозорци, изпълняващ ролята на военен склад. Не му помагаше и мисълта, че в огромното туловище се беше намерило място и за един хеликоптер МД-530, плюс непотопяемата лодка с твърд металически корпус на екипа „Голф“.

— Летял ли си някога на такова нещо? — изкрещя Джеръми по посока на човека до себе си. Уолт Хелиър беше ръководител на Програмата за използване на тактически хеликоптери към ООЗ. Бивш пилот на „Блекхоук“ в елитните армейски части, той беше запознат отблизо с всички проблеми на авиацията.

— Не е в моя стил! — изрева в отговор Хелиър. — Да караш седемнайсетица е все едно да седнеш на тоалетната си чиния и да се опиташ да литнеш с къщата!

— Хайде, Уолър! — изрева насреща им Лотшпайх, събрал и останалите участници в бъдещата игра.

В продължение на една дълга секунда Джеръми остана втренчен в хеликоптера, после разкопча колана си и тръгна към мястото на играта. Единственото хубаво нещо на полета в самолет без прозорци беше фактът, че ако станеше катастрофа, нямаше да се вижда земята, носеща се с бясна скорост насреща...

6.

Хотел „Уилард“ на авеню Пенсилвания 1401 е известен повече като елегантно и изтънчено място за срещи, отколкото с кухнята си, но въпреки това вашингтонските светски лъвове не изключваха от маршрута си и неговия внушителен ресторант. От построяването му през 1850 в „Уилард“ са отсядали тридесет и двама поемащи властта американски президенти, а истински важните личности редовно се отбиват в стилните му зали. Джордън Мичъл разбираше добре подобно преклонение, тъй като самият той уважаваше благородното наследство.

За лош късмет на Сирад, Мичъл разбираше добре и силата на очакването. Накара я да чака цели двадесет минути след 19:00 — уговорения час на срещата. Поредната тъпа игра, рече си тя, отвръщайки на похотливите погледи, които богатите съпрузи отправяха към нея от всички краища на ресторанта. Нарочно ги подразни, като извади с пръсти маслинката от мартинито си, а след това бавно ги облиза. После посегна към панерчето с хляба и вилицата за салата, подчертавайки всяко едно движение, принуждавайки ги да рискуват и да ѝ хвърлят по някой и друг крадлив поглед зад гърба на жените си. По принцип обичаше да бъде център на вниманието. Това я правеше силна.

— Госпожице Мално — стресна я един глас до нея. — Моля да ме извините за закъснението...

Сирад се обърна към високата, внушителна фигура, изправила се до масата. Мъжът не беше красив, но излъчваше особена привлекателност. Дългата му коса беше подстригана в стил „крал Едуард“ — малко необичайна прическа за модерните времена, а убитият ѝ цвят напомняше неръждаема стомана. Въпреки безупречната кройка на сакото му си личеше, че е човек, който не обича екстравагантностите.

— Господин Мичъл — усмихна се тя и механично събра коленете си под масата, внезапно останала без дъх. — Много се радвам да ви видя.

Джордън Мичъл протегна ръка и се усмихна, очите му пробягаха по загорелия ѝ гръб и за миг спряха на мястото, където черните пликчета очертаваха тънка линия в началото на бедрото ѝ. Дланта му беше гореща и леко влажна, сякаш току-що беше тичал. От него лъхаше сила, която личеше във всичко — от високото, леко полегато чело на гринуички интелектуалец до фамилия монограм върху масивния пръстен. — Извинявам се за закъснението — повтори той, докато един келнер му издърпваше стола. — Нали знаете приказката, че Вашингтон е град на южняшката ефикасност и северняшкото очарование. Страхувам се, че понякога подценявам неговите предизвикателства.

Сирад му се усмихна над сиянието на двойния свещник, поставен в средата на масата. Мъжете, с които си беше играла допреди миг, наблюдаваха ситуацията с неприкрита ревност, очевидно задавайки си въпроса с какво толкова тоя стареец тип е подмамил на вечеря едно истинско красиво цвете. Подобно на повечето центрове на властта, всичко във Вашингтон се подчинява на страха — страх, че някой друг може да има по-голямо влияние, повече пари и власт. Но после Мичъл се настани на масата, ревнивците успяха да зърнат лицето му и всичко им стана ясно.

— Всичко е наред — отговори с усмивка Сирад, намествайки се по-удобно върху стола. Той беше облечен в двуредно сако от кашмир, носеше обувки „Джон Лоб“, а от лицето му лъхаше едва доловим аромат на лавандула. — Благодаря за любезната ви покана...

— Удоволствието е изцяло мое, госпожице Мално — кимна той и отвори листа с вината. Изправени на крачка зад него, главният келнер и помощникът му го гледаха с трепетно очакване. Изборът му беше бърз и категоричен — бутилка „Батар — Монтраше“, и постави началото на трескава дейност от страна на персонала.

— Разбрах, че вършите добра работа за компанията ни в Атланта — облегна се на лакти Джордън Мичъл и впери настоятелен поглед в лицето ѝ. — Разкажете ми малко повече за себе си...

Сиво-сините му очи излъчваха някаква скрита заплаха.

— Как да ви кажа... — проточи Сирад. — Вероятно знаете, че наблюдавам операциите в района на...

— Не, не — вдигна ръка той. — Искам да чуя нещо за Сирад Мално. Научих, че в продължение на година след дипломирането си

вие сте пътували из Индия и Непал, а накрая сте изкачили и Еверест. Намирам това за страхотно...

Направи опит да отгатне аромата ѝ. Не беше парфюм, а именно аромат — лек и едва доловим, най-близо до люляка. Излъчваше се от онова място на тялото ѝ, където очертанията на бюста потъваха под дрехата.

— Израснала съм най-вече в Нови Орлеан, татко беше професор. Още като малко момиченце съм ходила в пустинната низина по крайбрежието на Мъртво море, заедно с родителите си. А по-късно реших, че след като съм била на най-ниската точка на земята, нищо не ми пречи да се изкача и на най-високата...

— Но практически не сте се изкачили, нали?

— Родена съм в Луизиана, господин Мичъл. Нямах никаква представа от алпинизъм...

— От което следва, че имате способността да се учите — рече той, след като опита и одобри с леко кимане на глава виното, което главният келнер почтително сипа в чашата му.

— Прекрасно — той не отдели поглед от лицето ѝ. Не стана ясно дали имаше предвид виното. Беше убеден, че срещу него седи жена от един рядко срещан тип — по-малко заинтересована от демонстрацията на красотата си, повече склонна да я използва като оръжие. На ушите ѝ се поклащаха обеци с черни перли, на шията ѝ проблясваше плътно прилепнало колие от платина, от което висеше самотно медальонче. На подобно бижу се бе натъкнал само преди седмица в един от бутиците „Хари Уинстън“ и се беше спрял да му се полюбува. Впечатляващо, рече си той. Но едновременно с това и малко повече, отколкото тази жена можеше да си позволи...

— Да прием за все още непокорените върхове — предложи тост Мичъл.

Сирад мълчаливо вдигна чашата си, повтаряйки неговите движения.

— Наздраве — кимна тя, помълча още малко, после леко сви рамене: — Е, човек винаги е принуден да остави нещо за по-късно...

— ХР-28 търси ТОЦ!

Джеръми се наведе над окуляра на мощния уред за наблюдение и засичане на позиция „Бърис“, който осигуряваше 40-кратно увеличение, после отпусна бутона на радиостанцията си, по която бе поискал връзка с Тактико-оперативния център. Въздухът наоколо беше тежък и лепкав, като вълнен пуловер, натопен в мармалад. Звездното сияние предлагаше светлина в рамките на 7 процента. Кое то си беше само разновидност на непрогледния мрак.

— ТОЦ слуша — отговори мекият и приятен тембър на диспечерната в Сан Хуан, прозвучал в миниатюрния репродуктор в ухото му.

— Сиера три засече целта — прошепна той. Съкращението означаваше „снайперистка позиция №3“. — Маркирайте координатите ни както следва: сто двадесет и седем метра от червено-белия ъгъл, заден азимут двеста двадесет и пет градуса.

Предпазливо надникна иззад огромното листо на магнолията, която бе избрал за прикритие. От порутената плантаторска къща го делеше една просторна поляна. Светеха два от френските прозореца на втория етаж. Предната част на фасадата беше обточена с дълга каменна балюстрада, а над нея бяха спалните със старовремски прозорци с еркери.

Зад ъгъла се прикриваше нисък мъж с гъста брада, който нервно пушеше цигара. На няколко метра вляво имаше малък обор за животни, в който лениво преживяха две кози. На посипания с чакъл паркинг спокойно се разхождаше магаре.

— Маркировката готова, сиера три — обади се диспечерната. — Фиксирам те на директна наблюдателна позиция спрямо целта, координати дващест и едно, дващест и седем...

Листата над главата му прошумоляха от лекия бриз с миризма на море. Наведе се и провери магнитното отклонение на компаса си, просто за да бъде сигурен, че е продиктувал верните координати. Повечето от колегите му снайперисти отдавна използваха новата джипис апаратура, но той беше израснал в горите на Ню Хампшър и беше развил изключително чувство за ориентация, помагайки си единствено с компаса. Модерните технологии изглеждат много добре в каталозите, но той нямаше вяра на батериите...

— Имам дълга цев пред обект номер едно — обади се Хесус, който беше залегнал на по-малко от метър от Джеръми и наблюдаваше

през телескопичния мерник. 70-сантиметровото дуло на снайпера му леко се поклащаше нагоре-надолу, сякаш за да опознае обекта. Между укритието им и задната врата на къщата се издигаше гигантско тропическо дърво, чиито преплетени корени почти скриваха верандата.

На дебелия дънер се беше облегал самотен часовей, почти скрит сред листата.

— Пипнах го — прошепна Джеръми, натисна бутона на радиопредавателя си и предаде информацията на Тактико-оперативния център в Рузвелт Роудс. — Сиера три търси ТОЦ, сиера три търси ТОЦ! Обект номер едно се охранява от мъж с пушка. Латино, на възраст 25–30, черна, късо подстригана коса, мустаци, очила... — Замълча за миг, опитвайки се да измисли подходящо кодово име. — Наричам го Хектор...

— Прието — включи се диспечерката. — Засечен е Хектор през обект номер едно. Джеръми бавно завъртя ръкохватките на уреда за засичане и наблюдение, очаквайки да открие и други заплахи. Според предварителната информация, получена от бюро в Сан Хуан, най-малко петима мъже бяха отвлекли дъщерята на губернатора от двора на частното католическо училище, където учила. Един от тях просто се приближил, застрелял охранителя и я отвел пред смаяните погледи на дузина съученици.

Откриха ги сравнително бързо. Пуерто Рико е малък остров, а местният офис на ФБР си беше изградил добра мрежа от информатори. Агентите му бързо засякоха изоставената плантация за захарна тръстика на единадесет километра източно от Понс, съвсем близо до началото на Ел Хунке — дъждовната джунгла на Пуерто Рико, обявена за национален парк. Изолираното местоположение на плантацията правеше прякото наблюдение почти невъзможно, но тук влезе в действие супермодерният разузнавателен самолет на ФБР „Нощен хищник“, чийто специален радар бързо засече човешко присъствие в изоставената сграда и позволи на специалния агент, който ръководеше операцията, да изпрати снайперистки взвод за по-близък контакт.

— Е, какво ще кажеш? — промърмори Хесус. Син на мексиканка и металург от Чикаго, той не си падаше много по приказките.

— Аз ли? — обърка се за момент Джеръми, тъй като някаква неясна фигура се появи в рамката на един от осветените прозорци, после изчезна.

— Ти, ами кой... Нали ти е първа мисия? Как се чувстваш дотук?

— Много по-добре, отколкото на всички упражнения в школата, взети заедно! — отвърна с възбуден шепот Джеръми.

Искаше да каже, че никога в живота си не беше изпитвал подобно нещо. Тук не ставаше въпрос за възбудата, свързана с факта, че държи на мушка един нищо неподозиращ човек, чийто живот зависи от леко докосване до спусъка. Беше по-скоро нещо друго, нещо съвсем различно: че е част от малка група хора, натоварени с изключително специфична мисия. Мисия, която не е по силите на никой друг на света. Разбира се, армията разполага с екипи за специални операции, които могат да изпълнят далеч по-сложни и по-мощни задачи, но при коренно различни обстоятелства. Флотската Група за надводни бойни действия (Шести отряд на някогашните „Тюлени“) и армейската Група за специализирани бойни действия, която мнозина познават под името „Делта Форс“, разполагат с най-добрите бойци на света. Но федералните закони им забраняват участие в операции срещу цивилни без изричното писмено разрешение на президента. Освен това те нямат право да извършват арести и не познават тънкостите на наказателния кодекс. Те са чисто военни подразделения, които владеят до съвършенство уменията да убиват лошите, но не знаят какво да правят с оцелелите. В тези случаи винаги се търсят услугите на ООЗ.

Хесус не каза нищо. Изплю топка тютюн за дъвчене марка „Бийчъм“ в тревата пред себе си и продължи наблюдението.

— ТОЦ до всички екипи — обади се внезапно диспечерката. — Минете на приемане.

Джеръми намести слушалката в ухото си и зачака.

— Съобщиха ни за появата на плувци в района — обяви женският глас. — „Хотел“ и „Ехо“ минават на жълта фаза. Край. Прекъсвам.

Диспечерите често използват термина „прекъсване“, давайки шанс на останалите участници в емисията да се включат със спешни съобщения. За разлика от клетъчните телефони, кодираните радиостанции не предлагат възможност за многостранен контакт.

— Моля, съобщете, когато сте готови за проникване.

Един по един щурмоваците с кодово име „сиера“ започнаха да докладват готовността си. Старата плантация се оказа абсолютно

обкръжена от опитните команди на ФБР. Снайперистите бяха концентрирани около къщата, разделяйки я на четири части като някаква гигантска и грозна торта. Всеки двучленен патрул получаваше в свое разпореждане парче от около 15 градуса, премахвайки по този начин възможността за евентуален пропуск.

— Въръжен обект на трети прозорец! — напрегнато прошепна Хесус. — Изглежда държи АК.

Джеръми погледна през уреда и потвърди констатацията на партньора си. На третия прозорец на втория етаж вляво се очерта фигурата на боец с автомат в ръце.

— Китайски, модел СКС — уточни той. — Личи си по приклада. Терористът се обърна с лице към него, но той знаеше, че това е обикновено съвпадение. Двамата с Хесус се бяха окопали в коренищата по наистина съвършен начин, абсолютно невидими за външния свят.

Хвана в кръстчето на мерника челото на бандита, след което безгласно отчете данните, с които разполагаше: влажност 95%, ъгъл на отклонение 2 градуса; вятър нула-пет километра в час, идващ южно от обекта. Никакъв съществен риск за отклонение на куршума, никакви разсейващи погледи, никакви причини за неточен изстрел...

— Сиера три на ТОЦ — включи радиостанцията си той. — Втори въръжен мъж вътре в обекта... — Замълча, за да му потърси кодово име. Човекът много приличаше на детектива от популярен телевизионен сериал. — Нека го наречем „Сипович“...

Едно светлозелено гуцърче геко пъргаво пробяга успоредно с дулото на пушката му.

— Тоя ли предпочиташ, или Хектор? — попита Хесус. За него беше без значение.

— Хектор — отвърна Джеръми, нагласи крачетата на стойката си между два корена и залепи буза за приклада. Дулото потрепна за миг, после се закова върху фигурата на споменатия боец.

— Сиера три на ТОЦ — прошепна в микрофончето той. — Давайте плувците.

Още преди да поръчат основното ястие, Мичъл беше наясно, че е намерил човека, който му трябва. Жената срещу него привличаше

вниманието на околните с грациозната лекота, с която кожата ѝ попиваше меката светлина на свещите. В хода на един, общо взето, обикновен трапезен разговор тя беше успяла да вдъхне енергията си на цялото помещение, при това, без да каже нито една дума на достатъчно висок глас, за да бъде чута от друг, освен от шефа си.

Мичъл изпитваше наслада от подобна красота. Сирад притежаваше непринуденото очарование, което излъчваха единствено рокзвездите и модните дизайнери.

— Признавам, че ме заинтригувахте — промърмори той и допълни чашата ѝ. — Никога ли не сте се омъжвали?

Сирад дори не трепна. Тази вечеря нямаше за цел да обсъжда сексистки теми, стъклени тавани или погрешни назначения. Тя беше организирана така, че да им донесе взаимна полза. Тя желаше участие в проекта „Куантис“, а той имаше нужда от таланта ѝ. Майната им на брошурите за справедливи отношения с работодателите, майната им на оплакванията от шовинистичното отношение на Джордън Мичъл! Такива са правилата на бизнеса и толкоз!

— Аз съм извънредно независима жена — отвърна на въпроса му тя.

Мичъл кимна, опитвайки се да не изглежда прекалено любопитен. По кожата ѝ продължаваха да танцуват отблясъци от пламъка на свещите.

— Това ли е причината да подадете молба за длъжността в проекта „Куантис“?

— Не. Подадох молбата, защото този проект предлага невероятни възможности. Доколкото съм информирана, системата ССТ ще направи революция в областта на персоналните комуникации. И аз нямам нищо против да напусна Атланта за година-две, ако така навляза в този бизнес...

— Но иначе предпочитате да живеете в Атланта? — попита той, опитвайки се да прозвучи заинтригувано. Не му се случваше често да си губи мисълта, но тази жена очевидно влияеше на всичките му сетива. — Вероятно знаете, че ще се наложи да се преместите в Ню Йорк, нали? Очакваме да излезем на пазара до края на август, което означава многобройни командировки до Риад още преди евентуалното ви преместване...

— Атланта е хубав град — отвърна Сирад. — Но не е моят дом. Готова съм за промяна.

Мичъл свали ръцете си в скута, за да позволи на келнера да сервира ордъворите, но едновременно с това натисна копчето на пейджъра си. Това беше сигнал за Траск, че е видял достатъчно. Жената беше страшно привлекателна, но въпреки това не би могъл да я гледа как яде. Вероятно дъвче бавно и старателно, напълно безшумно и със затворена уста — все неща, които ненавиждаше от дете. Присъствието на масата на баща му означаваше непрекъснатата битка с ироничните забележки за маниерите и етикета. За Мичъл храненето беше много интимна дейност, по-интимна дори от секса.

Мобилният му телефон издаде мелодичен звън.

— Моля да ме извините — рече той и натисна копчето. — Нали ти казах да не ме безпокоиш по никакъв повод!... Така ли? Ами в такъв случай... Да, предай му, че ще бъде там след... — Погледна ръчния си часовник, класически „Ролекс Принс“ с пулсиращи стрелки, който моментално направи впечатление на Сирад. Беше виждала този модел, но никога изработен от бяло злато. — Да речем след двадесетина минути...

Изключи апаратчето и направи знак на трима мъже, седнали около една маса в противоположния край на залата. Двама от тях мълчаливо станаха и излязоха.

— Тази вечер явно ми върви на извинения — рече с въздишка Мичъл. — А членовете на Конгреса имат отвратителния навик да си насрочват срещи след края на пленарния ден. Според мен го правят нарочно, за да демонстрират властта си...

Тя се усмихна, но единствено на абсурдните му оправдания. Джордън Мичъл би могъл да се свърже с президента по всяко време на денонощието, дори като използва бутона за бързо набиране. Световни лидери го умоляваха да бъдат приети, а много малко политици от двете големи партии в САЩ биха дръзнали да му посочат мястото и времето на евентуалната им среща.

— Вие сте зает човек, господин Мичъл — рече на глас тя. — Напълно ви разбирам...

— Не, моля ви! — извика той, забелязал намерението ѝ да стане. — Довършете вечерята си! — Обърна се и махна на един висок и добре сложен мъж: — Това е началникът на личната ми канцелария

Джон Траск... — Сирад стисна подадената ѝ десница. — Той ще обсъди с вас някои въпроси от административен характер, преди да подпишем официалния договор... До началото на кампанията разполагаме с малко време, затова се пригответе за няколко много натоварени седмици. Нали мога да разчитам на вас за инициативата „Куантис“?

— Все още не съм казала да — закачливо отвърна тя.

— Беше ми много приятно, Сирад — разтърси ръката ѝ Мичъл, задържайки я малко повече от обичайното. — Надявам се, че скоро пак ще се видим...

След тези думи той излезе и забърза към колата си. Позволи на въображението си една-две фантастични картини с участието на Сирад, след което звънна мобилният му телефон. Разговорът беше достатъчно дълъг и когато свърши, вече не помнеше защо изобщо беше наел тази жена. Качествата, които я правеха ценна за него, изключваха изграждането на някакво доверие между тях. Тя бе красива, умна и съблазнителна, но и тези качества също се раждат благодарение на опита...

В единадесет вечерта вятърът беше напълно утихнал и въздухът беше неподвижен като ангелски дъх. Джеръми беше в състояние да чуе водата, която капеше от леководолазите на отряда „Голф“, които изскочиха на огледалната повърхност на езерото зад гърба му и безшумно запълзяха към сушата. Придвижваха се като някакви гигантски жаби, без шум, обединявайки се в основата на крайбрежните бамбукови тръстики на метър-два зад предната стрелкова позиция на Джеръми... Погледна през рамо и ги видя да се освобождават от гумените маски и леководолазните костюми. На преден план излязоха непромокаемите торби с оръжието, приборите за нощно виждане и зашеметяващите гранати.

— „Голф“ едно на жълта позиция — докладва на ТОЦ ръководителят на екипа Шон Девлин — як ирландец, роден в Бостън. — Моля за разрешение да премина на зелена.

— Прието, „Голф“ едно — прозвуча гласът на диспечерната. — Имате разрешение да преминете на зелена позиция.

Девлин се промъкна към тях, минавайки на метър вдясно от Хесус. На слабата светлина чертите му изглеждаха мрачни и решителни, непобедими като мангровата джунгла наоколо.

— Какво открихте? — напрегнато прошепна той. Шестимата му подчинени непрекъснато се оглеждаха.

— Двама с АК в червено-черния ъгъл — докладва Хесус. — Вие ще трябва да атакувате западния вход.

Оперативните заповеди уточняваха три евентуални точки за проникване: капандурата на плоския покрив и двете врати на първия етаж, разположени в източното и западното крило. Атакувайки от запад, щурмоваците от отряда „Голф“ имаха всички шансове да избягнат въоръжената охрана, но това щеше да стане за сметка на изненадата.

— Дай ми десет минути да стигна дотам — прошепна Девлин.

Джеръми улови в мерника си челото на Хектор и зачака да види дали ще реагира по някакъв начин на придвижването на плувците. Кръстчето се беше заковало върху едно човешко същество от плът и кръв. Независимо от сложността на упражненията в школата, това тук нямаше как да го тренира. Притисна приклада в рамото си и прогони всички външни възприятия от главата си. Един човешки живот висеше на косъм. Джеръми лекичко поглади спусъка.

Марселъс Парсънс седеше в дневната на хотелския апартамент и търпеливо чакаше завръщането на Джордън Мичъл.

— Добър вечер, сенаторе — поздрави го бизнесменът, изправил се колкото внезапно, толкова и безшумно в рамката на вратата. — Надявам се, че не сте ме чакали дълго.

— Не, не... Току-що дойдох... — Сенаторът от Монтана смутено се изправи и замалко не събори една издължена китайска ваза от династията Мин. — Всъщност, не бих казал, че съм ви чакал... Този ваш асистент е истинско чудо на организацията...

Траск наистина беше положил огромни усилия тази среща да остане незабелязана, уреждайки с изключителна находчивост отбиването на Парсънс в този апартамент, като се възползва от пролука между участието му в някакво предизборно събрание на Републиканската партия и посещение на любезност в резиденцията на

италианския посланик. Сенатор Бийчъм беше отворила фронт срещу инициативата „Куантис“ и това беше известно на всеки репортер в града. Но нито Мичъл, нито Парсънс изгаряха от желание да ѝ дадат допълнителни козове и затова бяха твърдо решени да бъдат крайно внимателни.

— Какво ще пиете? — попита Мичъл, въвеждайки госта си в основния салон. После се насочи към добре заредения бар и взе в ръце бутилка 33-годишен бърбън.

— Няма значение — опита непринуден тон Парсънс. — Това, което държите, ми изглежда добре... — Но в присъствието на Мичъл свободното поведение просто не му се удаваше.

— Знаете ли — замечтано промълви Мичъл, докато наливаше кехлибарената течност в чашите. — Току-що вечерях с една невероятна жена, която възнамерявам да назнача за шеф на международния маркетинг на проекта „Куантис“... Трябва да ви кажа, че е страшно умна, способна и... много мотивирана.

— Качествата, които търся у моите сътрудници — кимна с усмивка Парсънс, пое питието и леко го разклати. Изведнъж му се стори, че двамата най-сетне са открили нещо общо. — Към тях бих прибавил малко, стегнато задниче и уменията да си държи устата затворена...

Мичъл се намръщи на многозначителния смях на госта си.

— Аз наемам единствено заради компетентността, Марселъс! — троснато рече той. — Чарът на тази жена е стока, която ще ни бъде от полза на близоизточните и азиатските пазари. Нищо повече!

Някои експерти са на мнение, че президентът на голяма корпорация не бива да вечеря в компанията на кадрите си от средно ниво — особено когато те са представители на другия пол. Но този съвет беше неприложим по отношение на Джордън Мичъл, просто защото малцина го познаваха. Именно те знаеха, че е почти фанатично привързан към детайлите и никога не се доверява на подчинените си. Той искаше да е сто процента убеден, че Сирад става за работата. Физическото привличане не беше нищо повече от любопитство.

— Разбира се — изчурулика Парсънс. — Аз просто исках да кажа, че...

— Какво имате за мен? — прекъсна го Мичъл и се отпусна на един френски диван.

— Какво имам ли? Ами... О, да... Разговарях с ръководството и постигнахме яснота относно инициативата „Куантис“. Тя няма да бъде внесена в пленарна зала, няма да стане обект на някоя добронамерена резолюция, нито пък на забрана. Що се отнася до Сената, тя просто не съществува...

— Това е добре — усмихна се доволно Мичъл. — Защото освен че съм капиталист, аз съм и патриот, сенаторе. Твърд и безкомпромисен патриот...

Парсънс се залюля на токчетата на своите каубойски ботуши „Лукезе“, огледа се и седна на стол срещу домакина си.

— Напълно съм съгласен — промърмори той и отпи глътка бърбън. — А що се отнася до строителството на двата завода, аз се свързах с Комисията по...

На вратата се почука и сенаторът млъкна.

— Продължавайте — подкани го Мичъл и направи знак на Траск да влезе.

— Имам приближени юристи от Финансовата комисия, които се заеха да търсят данъчни облекчения. Законодателството на Монтана по принцип предлага серия от щедри инициативи в тази насока, които без съмнение ще ви бъдат полезни на всички етапи от строителството.

— А Комисията по разузнаването? — попита Траск. — Бийчъм няма да се предаде без бой.

— Наистина няма. На практика се опитва да свърже нещата с „Матрица 1016“. А доколкото съм осведомен, в нея се говори за плановете на някаква клетка на „Ал Кайда“ да проникне във Федералния...

— Знам какво пише в „Матрица 1016“ — прекъсна го Мичъл. — Въпросът е дали тя разполага с достатъчно аргументи срещу нас?

— Не — поклати глава Парсънс. — Освен това си има достатъчно лични проблеми.

— Какви проблеми? — попита Мичъл, преструвайки се, че не знае. Но Парсънс не оцени по достойнство опитите му да се прави на актьор.

— Доколкото съм осведомен, тази история в банята й изобщо не се е развила така, както си мислят хората — започна той. — В къщата й са открити улики, които я свързват с изчезването на един мъж,

станало точно по времето на предполагаемото нападение срещу нея. Юрист от Съвета за национална сигурност.

— И? — спокойно попита Мичъл.

Парсънс замълча за момент, опитвайки се да разгадае смисъла на кратките погледи, разменени между домакина и сътрудника му. Лицето на президента на „Бордърс Атлантик“ запази безизразното си изражение и той неволно се запита дали изобщо го е видял да примигва.

— Искам да кажа, че това развитие на събитията ще доведе до големи сътресения в кариерата на сенатор Бийчъм — отговори той.

Траск пое празната чаша от ръката на шефа си и пристъпи към бара да я напълни отново.

— Например разследване от Комисията по етика, нали? — подхвърли той. — Последвано от конкретни обвинения. Възможно ли е да се стигне дотам, че тя да бъде принудена да напусне заседанията на Комисията по разузнаването поради съдебни действия срещу нея?

— Възможно е, разбира се — отвърна Парсънс, но после поклати глава: — Аз обаче не мисля, че...

— Което ще рече, че ръководството на Сената, съставено от ваши колеги републиканци, може да преосмисли своята надпартийност и да я замени с някой по-подходящ председател от своята партия, например с вас? — подхвърли Мичъл.

Лицето на Парсънс показваше като на екран чувствата, които бушуваха в душата му.

— Предполагам, че е възможно — кимна след известно колебание той и ъгълчетата на устата му бавно се разтеглиха в алчна, замечтана усмивка.

— Интересно — кимна Мичъл. — Надявам се, че ще ни държите в течение...

С тези думи се обърна към масичката за кафе и вдигна разтворената върху нея книга на Хелмут Нютън. Аудиенцията беше приключила.

— Да, да, разбира се — енергично кимна Парсънс, после колебливо се изправи на крака. — А сега аз трябва да... — Насочи се към вратата, после изведнъж спря и се обърна: — Предполагам, че вече сме готови да започваме... Нали така? В смисъл че трябва да...

— Беше ни много приятно, че се отбихте, сенаторе — прекъсна го Траск, станал да го изпрати до вратата. — Благодаря ви за всичко, което правите за нас. Върнете се в Монтана и кажете на скотовъдците и земеделците там, че тази Коледа ще бъде добра за тях. Ако всичко се развива по план, „Бордърс Атлантик“ ще стъпи в Монтана...

Малко след полунощ екипът „Голф“ започна да се изнася от „жълтата“ си позиция — последната, която предлагаше някакво прикритие. Връщане назад нямаше.

— Готов ли си? — попита Хесус, обръщайки глава към партньора си. Нещата вече бяха в техни ръце. В момента, в който щурмоваците от „Голф“ напуснеха прикритието на джунглата, те щяха да бъдат изложени на опасността от преките попадения на Хектор и приятелчетата му.

— Наблюдавам го — отвърна Джеръми и намести фигурата на часовая в кръстчето на мерника си. Онзи пушеше цигара.

— Добре, не го изпускай — кимна Хесус и включи радиостанцията си: — Сиера три, всичко е спокойно.

Джеръми хвърли поглед към светещия циферблат на часовника си. Повечето от лошите спяха, а тези на пост умираха да сторят същото. Сега беше най-подходящият момент за атака, ако изобщо имаше такъв...

— „Хотел“ едно на ТОЦ, искам разрешение за преминаване на зелена позиция — прозвуча шепотът на Чък Прайс. Това означаваше, че седемчленният му екип ще се приближи към къщата от обратната страна, използвайки прикритието на снайперистите от „Янки“ и „Зулу“.

— Прието, „Хотел“ и „Голф“ на жълта позиция...

Джеръми се концентрира в усилията да забави пулса си, точно както го бяха учили инструкторите. Мускулите излизат от играта, а костите трябва да бъдат в директен контакт. Меката тъкан се издува и потрепва от притока на кръв или адреналин дори и след обикновено ухапване от комар. Докато костите рядко го правят.

Присви очи да прогони умората и залепи буза за влажния от пот приклад. Пушката стреля натам, накъдето е насочена. Останалото е в ръцете на хората.

— Не ме прецаквай, моля те... — прошепна задавено Джеръми. Обръщението му беше предназначено за нищо неподозиращия часовой. Заемаше тази позиция вече над осем часа и започват да губи търпение.

— ТАК въздух едно на ТОЦ — екна в слушалката гласът на Уолт Хелиър. — Разрешете да премина от жълта на зелена позиция.

Радиостанцията улавяше и приглушеното боботене на реактивните турбини на хеликоптера „Бел 412“. След броени секунди двете боядисани в черно машини щяха да изскочат от джунглата и да увиснат над плоския покрив на сградата — целта на атаката на щурмоваците от екипите „Чарли“ и „Ехо“. Планът предвиждаше две щурмови нива, целящи максималното объркване на мачетеросите. „Хотел“ и „Голф“ щяха да атакуват отдолу нагоре, а „Чарли“ и „Ехо“ — от горе на долу. Докато открият момичето и го отведат.

— Прието, ТАК въздух едно. Задръж на жълта. Всички екипи в готовност!

Мамка му, изпусна кратка въздишка Джеръми и дланта му се залепи за приклада. Тая работа беше истинска. Край на тренировките, край на лекциите и учебната стрелба в „Периметъра на смъртта“. Направи светкавичен оглед на своя сектор и отново хвана фигурата на Хектор в кръстчето на мерника си. Цигарата му продължаваше да излъчва алено сияние в мрака. Макар и на 150 метра от този човек, Джеръми се чувстваше някак свързан с него — сякаш бе сложил ръка върху рамото на палаво дете, което трябва да бъде здравата напляскано.

— Държиш ли го на мушка? — попита Хесус.

— Да — прошепна Джеръми. Луната бавно изплува над ничията зона между обекта на атаката и сиера две. Започна последен преглед на сектора си, просто за да бъде...

ТРЯС!

Сърцето на Джеръми застина, уредът за нощно виждане прекрати огледа на сектора. Директно вдясно от позицията им, на около тридесет метра от джунглата, един от щурмоваците на „Голф“ залитна и се отпусна на колене. Острото пропукване бе предизвикано от един счупен под тежестта му клон на кипарис.

— Исусе! — просъска Джеръми.

— Какво? — обърна се да го погледне партньорът му.

— Не викам теб, просто изпускам парата — отвърна Джеръми. — Ама май трябваше да кажа мамка му! — Понечи да обясни за какво става въпрос, но думите заседнаха в гърлото му. Хектор беше изчезнал! Беше успял да го стори в краткия миг, в който Джеръми отлепи око от мерника, за да види какво става.

— ООЗ едно до всички екипи! — прозвуча гласът на Мейсън едновременно в петдесетината прикрепени към ушите микрофончета. — Имате разрешение за излизане на зелена позиция!

О, не, простена безгласно Джеръми. Хектор беше доловил пропукването на клончето, причинено от погрешната стъпка на онзи щурмовак. И беше сменил позицията. Което означаваше, че екипът „Голф“ щеше да попадне право в капана.

— Провал, провал! — напрегнато подвикна към командира на екипа си той.

— Провал ли? — обърна се да го погледне Хесус, погълнат изцяло от собствените си задачи. — Какво означава това?

— Хектор изчезна! Не мога да го открия... — Уредът за нощно виждане се плъзна по периметъра, но увеличителната му способност беше прекалено голяма, за да предложи ясна картина. На тридесет метра пред тях се появи фигурата на първия щурмовак от „Голф“, безшумно пробиващ си път сред тропическата растителност. Последваха го колегите му, насочили оръжията си напред.

Над водата се разнесе приглушеното хвуп-хвух-хвуп на хеликоптерни ротори — чуждо и заплашително в тишината на нощта. Екипите „Ехо“ и „Чарли“ бяха тръгнали в атака и вече никой не можеше да ги спре.

Джеръми огледа поляната с невъоръжено око, надявайки се на случайността, за да засече Хектор. Тялото му беше опънато като струна. Трябваше да направи нещо, но какво?

— Открий мръсника! — кратко заповяда Хесус, хванал на мерник своята мишена.

В следващия миг нещо привлече погледа на Джеръми. Малко облаче дим излетя от един храст с бугенвиллии, разположен току до къщата. Фигурата на Хектор се отразяваше съвсем ясно в матираното стъкло на един от прозорците на първия етаж. Часовоят мачетеро изпусна последния дим от цигарата си, стъпка я с крака и насочи

автомата си в посоката, от която очакваше появата на щурмоваците. Лошо, много лошо!

— ТАК Въздух едно на ТОЦ — бръмна напрегнат глас в слушалката му. — Тридесет секунди!

— Мамка му! Не мога да го гръмна! — обяви Джеръми. Нямахте как да стреля по отражението.

Зад гърба му изведнъж изригна оглушителният грохот на хеликоптерните турбини, по хоризонта пробягаха огромни сенки. Двете черни машини се приближаваха със 120 възела в час. На борда на всяка имаше по 14 щурмоваци, стиснали в ръце въжета за приземяване. Трябваше да предупреди „Голф“, но без да алармира мачетеросите вътре в къщата. В противен случай те щяха да убият момичето далеч преди някой да успее да се приближи до него.

— Прикривай ме! — прошепна Джеръми, скочи на крака и се понесе напред. Полуавтоматичната му пушка MP-5SD почти докосна дулото на Хесус. Така и не разбра дали командирът на взвода извика след него. В главата му остана една-единствена мисъл — да спре Хектор.

— Внимание, всички да чакат командата ми — обади се гласът на Мейсън.

Джеръми се прегъна на две, след което се понесе напред с максималната скорост, която позволяваше маскировъчното му облекло. Приличаше на странен блатен хибрид, изскочил от джунглата, състоящ се от равни части сенки, зелени растения и човешка плът.

— Пет секунди...

Тялото му се стрелна сред тропическата растителност. Някакъв клон закачи маскировъчното му кепе и оголи сплъстената от пот коса и част от силно почерненото му лице.

Вдигна пушката в момента, в който прекоси малката полянка, без да намалява скоростта на придвижването си. Витлата на хеликоптера зад гърба му режеха въздуха с характерно свистене.

— Четири...

Екипът „Голф“ изскочи до стената на къщата и тръгна покрай нея. Водещият щурмовак извади граната от сака с експлозивни и приклепна до вратата.

Къде изчезна, по дяволите, извика безгласно Джеръми в момента, в който най-сетне приближи основната сграда. Оттук всичко

изглеждаше различно. Канавките бяха задръстени, фасадната боя беше полуизронена, големи части от сградата вече бяха оголени. Козите го гледаха втренчено, а челюстите им продължаваха ритмичната си работа.

Побърза да се шмугне зад огромното туловище на банановото дърво, просто защото друго укритие нямаше.

— Три...

Направи върховни усилия да успокои дишането си и да овладее ритъма на сърцето си. Облегна се на дървото и направи опит да открие отражението на Хектор в някой от близките прозорци. После го видя. Постовият беше на една ръка разстояние вдясно от него, приклепнал зад един храст и долепил буза до приклада на автомата си. Без да помисли дори за секунда, Джеръми се наведе напред и заби дулото на своята МР-5 в изпотения врат на Хектор.

— Две...

— No mas! — дрезгаво прошепна той. — No mas!

Хектор замръзна на мястото си.

В следващия миг хеликоптерите с рев прелетяха над главите им и нападението започна. От туловищата им се плъзнаха черните змии на щурмовите въжета, които изчезнаха във вихрушката от бирени кутии, палмови листа, пясък, камъчета и кози изпражнения — изобщо всичко, което не притежаваше достатъчно собствена маса, за да се противопостави на могъщите витла.

Джеръми беше трениран да се осланя единствено на оръжието, но вниманието му неволно беше привлечено от очите на Хектор, които пламтяха като пънове в огнище. Нямаше желание да го застреля, но от тази дистанция не би могъл да има време за други решения.

БУУУМ!

Гранатата на „Голф“ превърна в отломки солидния френски портал, през който се влизаше в плантаторската къща. Екипът на Девлин изчезна в дупката за по-малко от секунда. Джеръми политна назад от взривната вълна, а изненаданият Хектор се просна по очи на земята. Той обаче не изгуби самообладание и моментално протегна ръка към автомата си сред облаците прах, но Джеръми побърза да го изрита встрани. Мачетерото смени посоката и със светкавично движение извади някаква черна кутийка от джоба на ризата си. В тъмнината проблесна червена мигаща лампичка.

Какво е това, по дяволите?!

Зад гърба му избухна истинското сражение. Нощта беше прогонена от експлозиите на заслепяващи гранати, автоматични откоси и уплашени женски писъци. Мъжете крещяха на английски и на местното наречие — някаква пуерториканска разновидност на испанския. Пръскаха се стъкла, автоматичната стрелба се усили. Джеръми беше разтърсен от това неподлежащо на контрол насилие. Ситуацията нямаше нищо общо с упражненията по стрелба, главно защото мишените тук отвърщаха на огъня.

— Не мърдай! — просъска той и заби дулото на пушката си в лицето на Хектор. Ужасеният пуерториканец изпусна кутийката.

Съзнанието на Джеръми продължаваше да търси пътищата, които биха го отвели до малката зложница, но и мигащата червена светлина на земята изискваше внимание. Хектор също я гледаше, а на лицето му се беше изписал ужас.

— Como esta? — изрева извън себе си Джеръми. — Какво е това?! — наведе се и взе в ръка малката кутийка, която приличаше на дистанционно за гаражна врата.

Хектор скочи на крака и понечи да хукне, но Джеръми ловко го препъна и той се строполи на земята. После заби коляно в гърлото му, навря кутийката под носа му и заплашително попита: — Какво е това?

— Бензин, бензин! — изгъркори Хектор. — Бум!

Сиянието на взривените във вътрешността на къщата заслепяващи гранати сякаш му помогна да се ориентира. Би трябвало да се досети за подобна възможност. Бензинът е евтин, но от него могат да се направят най-добрите запалителни бомби, ако не се броят термалните. А в момента ООЗ си пробиваше път с бой, за да се добере до един гигантски коктейл „Молотов“!

— Сиера три на ТОЦ! — изкрещя в микрофона си той, но все едно че беше се изплюл в окото на урагана. Гласът му потъна в грохота на сражението.

Без да мисли повече, той сграбчи Хектор за яката и го изправи на крака, после го тласна към дупката на мястото на вратата, пробита от атаката на „Голф“.

Вътре, само на метър от входа, лежаха два трупа. Единият нямаше лице, а от ужасната рана на мястото му се пулеше едно по чудо

оцеляло око. Джеръми побутна пленника си напред, към слабата светлина на вътрешните помещения.

— La Muchacha? — изкрещя заплашително той на разваления си испански. — Къде е момичето?

— Vamonos! — викна в отговор ужасеният Хектор, дърпайки се като луд. — Вън, вън!...

Джеръми заби коляно в пероналния му нерв — малко над и встрани от коляното.

— Заведи ме при шибаното момиче!

Хектор политна напред, смаян от неочакваната болка в десния крак и разразилата се изневиделица буря над тайната квартира на мачетеросите. Заслепяващи и зашеметяващи гранати, стрелба с автоматично оръжие. Отблясъци от стрелбата се появяваха в прозорците с педантична последователност, маркирайки настъплението на командосите от ООЗ към скривалището със заложницата.

— Не мърдай! — изрева някой сред невъобразимата бъркотия. Джеръми се обърна, но заедно с Хектор, използвайки го като жив щит. На ъгъла се беше изправил Дейв Шелънбай и се прицелваше в тях. По лицето му пробягваха зловещи оранжеви отблясъци.

— Аз съм, Уолър! — изкрещя извън себе си Джеръми и за всеки случай вдигна оръжието над главата си. Щурмоваците често се концентрираха единствено върху оръжието, без да обръщат достатъчно внимание на приносителя му. — Тоя тип ще ни заведе при момичето!

Шелънбай примигна в знак, че го е познал, после насочи пушката си към Хектор и тръгна към тях. Полускрит сред дим и експлозии, той приличаше на зловещ демон.

— Къде е тя? — извика.

Джеръми си даде сметка, че е без бронезилетка и носи само снайперисткото маскировъчно наметало. Лицето му беше намацано. Все едно че бе гол...

— Къде е тя?

Хектор го гледаше с широко отворени очи и мълчеше.

Шелънбай заби дулото на пушката си между очите му и опипа спусъка.

— Мамка ти!

— Долу! — изломоти латиноамериканецът и лицето му се разкриви от ужас. — В мазето!

Пръстът му сочеше надясно, към коридора за кухнята. Джеръми се стрелна натам с такава скорост, че Хектор нямаше време дори да започне молитвата си. Шелънбай освети помещението с прожектора, монтиран над дулото му. Никакви врати, никакви стълби.

— Къде? — изръмжа той. Хектор посочи към килима и Джеръми бързо го изрита в единия ъгъл на стаята. Отдолу се показва дървен капак. Първата вълна на атаката беше минала право над него.

— Взриви го! — заповяда Шелънбай, стъпи върху ръкохватката и подхвърли на Джеръми диверсионна граната „Енсайн-Бикфорд“. При експлозията ѝ се излъчваше блясък, равностоен на един милион свещи, а грохотът достигаше 180 децибела.

— Не, не! — изкрещя Хектор и яростно поклати глава: — Бензин!

Нямаха време за никакви планове. Ако похитителите още не са убили момичето, можеха да го сторят всеки момент. Джеръми се огледа с надеждата да открие нещо, което да им спечели малко време — мръсни чинии, празни бирени бутилки, някакви продукти. На лавицата над газовата печка лежеше двукилограмов пакет с брашно за тортили и той изтича да го свали.

— На три... — промърмори той, кимайки към капака. Шелънбай нямаше време за обяснения. В момента, в който капакът бъдеше вдигнат, той щеше да се спусне в подземие, независимо от намеренията на Джеръми по отношение на брашното.

— Едно... Две...

Хектор видя своя шанс, обърна се и хукна към вратата. Джеръми дори не го забеляза.

— Три!

Шелънбай рязко вдигна капака и светкавично отскочи назад. И съвсем навреме, тъй като от тъмната вътрешност на подземие, екнаха дълги автоматични откоси. Джеръми промуши пакета с брашно в дупката, оставяйки куршумите да го пробият. Над стръмната дървена стълба се появи облак ситна бяла прах.

Отдолу екна вик на ужас. Мачетерото беше решил, че го обгазят, и пръстът му механично отпусна спусъка. Това продължи само стотна от секундата, но бе достатъчно за Джеръми и

Шелънбай, които тикнаха дулата си в тъмната дупка и включиха прожекторите. Събитията се развиха с такава бързина, че никой от двамата не успя да улови ясно картината, която се разкри пред очите им — мътно проблясващо дуло на автомат, панически разкривено лице на мургав терорист, натежал от брашното въздух и неясни отблясъци навсякъде...

— Поп-поп! — „Двойната порция“ на Джеръми улучи терориста между очите. Миг по-късно задната част на главата му буквално експлодира.

— Давай! — изкрещя Шелънбай, но Джеръми вече беше вътре. Краката му тупнаха на пода почти едновременно с тялото на мъртвия терорист, той рязко се завъртя заедно с ослепителния сноп на прожектора. Мръсната дупка беше задръстена с консервни кутии и счупени мебели, в средата се виждаше редица от метални туби, свързани с помощта на стар военен фитил. В носа го блъсна острата миризма на бензин.

— Там! — изрева Шелънбай. Оттатък тубите, овързано с многопластови лепенки към стар плетен стол, се виждаше бледото лице на уплашено момиченце, което едва ли беше много по-голямо от Мади. От очите му капеха сълзи, главата му безутешно клюмна.

— Спокойно, миличка — прошепна Джеръми. — Тук сме, за да те отведем у дома!

ФАЗА ВТОРА

Отначало заешката дупка вървеше хоризонтално, като тунел, но после изведнъж пропадна надолу. Алиса нямаше време дори да си помисли, че може да спре, когато се озова на дъното на нещо, което приличаше на много дълбок кладенец.

Луис Карол, „Алиса в страната на чудесата“.

7.

На вратата имаше табелка с надпис ЗОНА 51. ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО. Джери Патерсън отдавна вече не виждаше иронията на този надпис. Преди двадесет и седем години, когато един от инженерите му окачи табелата, тя изглеждаше напълно уместна и никой не възрази срещу нейното поставяне. Но тогава компанията беше далеч по-малка, разположена в промишлената зона недалеч от Уинчъл Донатс. Днес те бяха уважаван производител на електроника, чиято продукция красеше витрините на най-големите магазини като „Рейдио Шак“, „Шарпър Имидж“ и „Уол Март“. Начинанието, започнало с един скромен патент в началото на 80-те, се беше превърнало в източник за огромно лично богатство на малцината ентузиаста, които бяха повярвали в него.

— Как изглеждаме на интерфейса? — попита Патерсън. Беше се влюбил в този проект. Макар и вече на четиридесет и седем — натрупал двадесетина годинки повече от златната възраст за всеки математик, той все още ставаше и лягаше с истинска жажда за работа и дълбока пристрастеност към този проект.

— Доста добре — отвърна с усмивка д-р Илен Пруст, главният конструктор на компанията. На външен вид тя приличаше повече на абсолвентка, отколкото на опитен инженер, но изтънченият ѝ оксфордски акцент вдъхваше доверие. — Изглежда успяхме да усъвършенстваме ревербативната секвенция, но нищо не е сигурно, преди да приключим полевите тестове. Засега мога да кажа, че компютърните симулации дават големи надежди...

— Страхотно! — усмихна се Патерсън. Системата пред очите му бе разработвана в продължение на цели пет години. Като концепция беше проста, но практическата ѝ реализация изискваше огромни усилия и средства. — А докъде стигнахме по въпроса със стабилизиращата рамка и спуська?

— Извършихме тестове със стандартната европейска честота на клетъчните телефони, 1800 мегахерца — отвърна Пруст. — Всичко се побра съвсем спокойно на авиационен жироскоп от модела „Стедикам“

с алуминиева рамка. На този етап изглежда повече като заводски струг, но със сигурност ще успеем да му придадем по-секси вид, преди да го предложим на пазара...

— Алу-ми-ние-ва, значи... — повтори той, опитвайки се да наподобя невероятния ѝ акцент. — Знаеш ли, че вие, британците, си имате свой собствен език?

— Знам, разбира се — кимна с усмивка тя. — И го наричаме английски.

Преди десет години би могъл да я намери привлекателна. Никога не си беше падал по блондинки, но тази носеше нещо авантюристично, което го привличаше. За щастие на Патерсън обаче, той отдавна беше изгубил интерес към авантюрите с млади жени. Трите брака и последвалите опустошителни дела за издръжки бяха укротили иначе могъщото му либидо.

Следван от главния си конструктор, Патерсън премина през двойно блиндираната врата и се озова в стерилната научно-техническа лаборатория. Там имаше половин дузина мъже и жени, задълбочили се в работата със сложната електронна апаратура. От оригиналните тонколони „Клипш Корнуол“ тихо се лееше невероятното изпълнение на Франк Дзапа.

Илен го поведе към странично помещение, на чиято врата пишеше КИНЕЗИОЛОГИЯ. Слаб мъж на средна възраст, облечен в хирургически комбинезон и с гумени ръкавици на ръцете, се беше привел над странно изглеждаща пластмасова кутия.

— Добро утро, Марти.

— В-в-върви на майната си! — заекна мъжът. Беше облечен с обърната наопаки тениска с надпис „Диското е боклук!“, върху която с флуоресциращ флумастер беше надраскал някакви тайнствени физически формули.

— Илен казва, че почти си свършил...

Обикновено Патерсън правеше всичко възможно да се държи подалеч от Марти, но днес това беше невъзможно. Тук ексцентричността вървеше ръка за ръка с таланта, а Марти можеше да бъде манекен на плеядата шантави учени, които работеха за научноизследователската лаборатория, носеща името „Невю Акустикал Енджиниъринг“. Патерсън имаше съвсем ясна представа за дейността ѝ, но от време на време го обземаше гняв поради факта, че компанията му

функционираше като дом за сираци, а не като лаборатория по приложна физика. Обаче привличането на най-добрите математици и физици в Америка, въпреки съпротивата на големите корпорации и Националната агенция по сигурността, задължително изискваше готовност да се предлагат удобства за ненормалници.

— К-к-кой... К-к-кой... — Марти изпитваше големи затруднения, но не се отказа да довърши мисълта си. В ръцете си държеше малка отвертка. — К-к-кой по дяволите е т-т-татко ти? — извади от куплунга един кабел тип „алигатор“, след което се дръпна назад да се наслади на произведението си, което очевидно считаше за шедьовър: — К-к-красиво, нали?

Самообявил се за „вълнов теоретик“, Марти размести няколко линейни чертежа и измъкна бутилка „Маунтън Дю“, след което запали цигара. Макар да беше защитил докторат по електроинженерство и кинезиология в Калифорнийския университет, той постъпи в „Невю“ като обикновен звукооператор. Длъжност, която изглеждаше огромен скок в кариерата му в сравнение с предишната му работа — контролор на магнитни паспортни подписи в ЦРУ.

— Н-н-н-асрочили с-сме п-п-п-олеви тестове за д-д-ругата с-седмица в Тъксън — обяви Марти. — Щ-ще д-дойдеш ли?

Патерсън ненавиждаше цигарения дим, но в случая беше принуден да се примири, още повече че той до известна степен убиваше острата воня, която се разнасяше от тялото на Марти.

— Да, мисля да дойда — кимна той.

Акустиката винаги го беше привличала, вероятно по наследство от баща му, който му беше завещал доста голяма колекция от лампови усилватели „Макинтош“, грамофони с контратежести от ерата преди системата „дайрект-драйв“ и тежки монолитни тонколони от 70-те, наподобяващи гранитни блокове. Той не си падаше толкова по музиката, колкото по нейните носители. Страшно много му харесваше да завърти копчето на усилвателя докрай и да се наслаждава на оглушителните звукови вълни, които го връхлитаха.

— С-с-сега г-глей к'во с-с-тава! — извика Марти, надяна чифт скиорски очила и се покатери на един ергономичен пластмасов стол, поставен на малка платформа в средата на помещението. Закопча предпазния колан и щракна един прекъсвач. Платформата бавно се издигна на около метър от пода.

— Я ми п-п-одай онзи к-клетъчен т-телефон! — изкрещя той, опитвайки се да надвика басовото бучене на половин дузина електромотори. В следващия момент платформата започна да се тресе като зле регулиран фолксваген.

Илен взе от масата тъничък телефон с размерите на кредитна карта и му го подаде.

— С-сега г-глей т'ва! — възбудено изкрещя Марти. — Н-н-напомням, ч-че н-никога през ж-живота си н-не съм п-пипал п-пистолет!

На външен вид новото му изобретение нямаше нищо общо с pistolетите, но всички присъстващи бяха наясно, че е не по-малко смъртоносно от тях. За страничния наблюдател то приличаше повече на охранителна камера с ограничен радиус на действие — от онези, които се монтират в театралните фойета, — отколкото на инструмент за унищожение. Фактически идеята за този проект се роди в киното. През 1979, наблюдавайки сцените на въздушното нападение в „Апокалипсис сега“, на един клиент му хрумнало да опита нещо ново. Озвучителната система на киносалона била издънена на максимум, гърмяло „Нашествието на валкириите“. Тялото му тръпнело от силата на звука, имал чувството, че всеки момент ще получи сърдечен удар.

Земетръсното въздействие на звука, комбинирано с представата на Франсис Форд Копола за смърт и разрушение, му дало повод за размисъл. Защо този саунд да не се използва като оръжие? След като реактивният самолет е в състояние да пръсне прозорците ни, преминавайки към свръхзвукова скорост, вероятно е възможно звукът да се използва за причиняването на смъртоносни телесни наранявания. Узряването на идеята отне две десетилетия, но, по подобие на всички велики открития, закъснението си струваше. В резултат новото „звуково оръдие“ на „Невю Акустикал Енджиниъринг“ беше на път да направи революция в областта на конвенционалните артилерийски дуели.

— Г-готово! — изкрещя Марти. — За в-всеки случай з-застанете зад мен!

Беше се настанил на малка седалка от надупчени алуминиеви тръби, прикрепена към лявата част на кабината в симулатора на хеликоптер МД 530. На тавана се въртеше огромен промишлен вентилатор с перки от по метър и двадесет, който симулираше витлото.

Цялата конструкция подскачаше и вибрираше на два метра от пода и създаваше илюзията, че през покрива е проникнал малък щурмови вертолет, който превръща в ад всичко около себе си.

— Симулираме 15-метров вихър в урбанистични условия при страничен вятър от 10 възела в час с тенденция на завихряне около сградите в посока надолу — изкрещя доктор Пруст, опитвайки се да надвие шума. — Не се наблюдава наземен ефект, а само крайно неблагоприятни условия за летене. Възможно най-лош сценарий за снайпериста...

Патерсън добре знаеше, че симулираният хеликоптерен полет на Марти няма почти нищо общо със снайперите. В спецификациите по договора се споменава за близък контакт и пренос от разстояние на „звукова пътека“, която е в състояние да причини „дисруптивна симпатетична вибрация в биоорганичните тъкани“... И макар че параметрите на проекта бяха описани с термини като „модуляция на синусовите вълни“, „композитни честотни реакции“, мегахерци и вортекс-децибелни, дори на непредубедения слушател ставаше ясно, че някой (в подобни договори поръчителят винаги е анонимен) е наел „Невию“ да създаде практическо средство за ликвидиране на хора чрез звукови заряди.

Както често става във физиката, теоретическите постановки са далеч по-лесни от практическата им реализация. Екипът по работния проект сравнително лесно натовари на хеликоптер електрическото захранване и усилвателите с нужната мощност, но постигането на същия ефект с нещо толкова малко като клетъчния телефон (каквито бяха изискванията на договора) се оказа дяволски трудна работа. И именно тук доктор Пруст изяви своята гениалност, намирайки начин да комбинира миниатюрната, но мощна батерия с високотехнологичния кондензатор и магнезиево керамичния честотен генератор, или високоговорител. Лабораторните тестове показаха, че устройството действа с опустошителна ефикасност.

— Ако насочите вниманието си към екрана, ще разбере за какво става въпрос — обади се английската специалистка. — Две цели от мъжки пол се придвижват отляво надясно по някакъв покрив. Единият носи стандартен клетъчен телефон с джипиес предавател и галваничен спусък за отговор. Другият е оборудван с новия телефон „Куантис“ на

компанията „Бордърс Атлантик“, на който е монтиран нашият пакет „Хиперсоник Саунд“.

Патерсън направи опит да се концентрира върху компютърната симулация, докато Марти продължаваше да се друсва нагоре-надолу във фалшивата хеликоптерна кабина, все още облечен в хирургическите доспехи и без да сваля гумените си ръкавици. Дългата му сплъстена коса яростно подскачаше.

— Според този сценарий, телефоните са доставени от хората, които преговарят за освобождението на заложниците — продължи д-р Пруст. — Първият от мъжете, когото виждате, ще използва своя „Куантис“, за да се свърже с полицията; другият ще изключи телефона си и ще го държи в джоба.

— Но това няма значение, нали? — попита Патерсън. Спецификациите към договора изискваха в телефоните да има „спящо“ устройство, което позволява разпознаване на мишената до метър разстояние, включително при изключен телефон.

— Точно така — кимна Пруст. — С помощта на позиционираната в космическото пространство телеметрична система ние ще можем да установим дали телефонът е на разположение на законния си приносител, дори когато самият апарат е изключен.

— Г-глей това!

Марти натисна някакво копче и включи прожекционния апарат, който започна да излъчва предварително записани филмови сцени върху синия екран в дъното с размери четири на четири метра. Подчинен на сложен софтуер и високоскоростен компютърен сървър, този сценарий се развиваше по правилата на елементарната логика. За страничния зрител на екрана течеше обикновен филм, но на практика това беше нещо като видеоигра, програмирана да разчита реакциите на Марти и да му предлага максимално допустимо разнообразие.

— Б-браво-3 до Ц-център! Засякох целта! М-моля з-за з-зелена светлина!

— Откъде по дяволите е усвоил този речник? — смаяно вдигна вежди Патерсън. Нищо в досието на Марти не предполагаше познания за секретните операции. Единственият му контакт с полицията беше осъществен в деня, в който бяха арестували съквартиранта му за незаконното отглеждане на канабис в експериментална оранжерия на Калифорнийската политехника.

— Х-хайде, човече! — извика нетърпеливо Марти. — Т-ти си Центърът! Д-давай ми шибаната з-зелена светлина!

Доктор Пруст кимна към Патерсън, който сви рамене и изкрещя:
— Тук Центърът! Имаш зелена светлина!

Очите на всички се заковаха върху гигантския монитор, който показва как двете лоши момчета тичешком пресичат някакъв плосък покрив, помъкнали след себе си една жена с ужасено лице. Докато бандитите преодоляваха различните препятствия, с които беше осеян покривът, стана ясно, че към гърба на единия от тях е привързано невръстно дете. Главичката му се поклащаше на някакви си двайсетина сантиметра от тила на бандита.

— Пресвети боже, нима при това положение някой ще рискува да стреля? — удиви се Патерсън.

Марти обаче изглеждаше невъзмутим. Извади плосък клетъчен телефон със сив цвят, набра някаква комбинация на клавиатурата и я изпрати с натискането на един бутон.

Нищо не се случи. Никакъв откат, никакъв огън от дулото, никакъв шум. С други думи, никакво свидетелство, че едно високотехнологично оръжие току-що бе изстреляло концентриран „заряд“ от звуци, които предизвикаха симпатетична вибрация в плътта на похитителите. Патерсън доволно кимна с глава, когато първият похитител изведнъж се строполи на земята, а от обезобразените му уста, нос и уши бликна алена кръв. Всички в залата си даваха сметка, че този компютърно генериран ефект — заимстван от по-кървавите видеоигри — в действителност ще изглежда още по-ужасно. Жертвата изглеждаше така, сякаш вътре в черепа ѝ се беше взривила граната.

— С-състезател н-номер две! — извика Марти. — Х-хайде долу!

Пръстът му отново натисна бутона на мобилния телефон „Куантис“ и вторият похитител падна като подкосен. Лицето му бързо се превърна в пихтията, в която се беше превърнало лицето на съучастника му, отново без никакви следи от използваното оръжие.

— До-добър съм, м-мамка му! — тържествуващо изрева Марти, после прецрака няколко ключа и платформата бавно се върна на пода.

— Е, какво ще кажете? — попита Пруст.

Патерсън изчака с усмивка анимираните фигурки на бойците от Специализирания отряд, които прекосиха екрана и се наведоха над освободената зложница и детето ѝ.

— Страхотно! — доволно промълви той. Вентилаторът забави ход и спря, шумовият симулатор утихна, а върху екрана на монитора изплува фигурата на Бритни Спийърс, получила ролята на скрийнсейвър. — По всичко личи, че вече сме готови за полевите тестове — с бюджет, време и технологично ниво. Тревожи ме само един въпрос — нима е възможно никой да не се е досетил за това преди нас?

— М-може да изглежда п-просто, но никак не л-лесно, ш-шефе — подхвърли Марти, докато слизаше от алуминиевото столче и сваляше скиорските си очила. — Хей, м-мислиш ли, че п-полицията на Ел Ей м-може да използва у-услугите на н-някой хайтек с-с-найпер?

— Напълно възможно — кимна Патерсън. — Но ти едва ли ще му харесаш прическата...

За броени часове животът на Елизабет Бийчъм се срива от висотата на общонационално преклонение до мрачната пропаст на шока и отчаянието. Репортер на „Вашингтон Таймс“ позвъни с молба да коментира обвинението още преди адвокатът да ѝ беше съобщил ужасната новина.

— Как е възможно проклетият вестник да знае за това преди мен? — извика тя, но отговорът беше очевиден. Вашингтон е град, който се храни с клюки и предположения. А неотдашните предизборни успехи на Бийчъм бяха изрисували оранжева мишена на гърдите ѝ. Нещата бързо щяха да се влошат и тя го знаеше.

Рано сутринта в понеделник, точно една седмица преди общонационалния конгрес на Демократическата партия, на който всички очакваха нейната номинация, Филип Матюз дойде да я вземе от дома ѝ и да я закара в полицейското управление, където трябваше да ѝ бъде предявено официалното обвинение. Някаква дебела матрона от затвора ѝ взе пръстови отпечатащи, вкара я в килията, в която обвиняемите очакват мярката за неотклонение на съда и я накара да се преоблече в зелен затворнически комбинезон. В хода на този процес тя свали дори връзките за пристягане на бельото ѝ, за да предотврати евентуално самоубийство.

Разбира се, всичко това се вършеше в името на шоуто. Два часа по-късно, след бурния протест на адвокатата ѝ, дежурният съдия

постанови мярка за неотклонение подписка. Според него не съществувала опасност обвиняемата да се укрие. Въпреки сериозността на обвинението, тя все пак е американски сенатор, международно известна политическа фигура и изявен кандидат в президентската надпревара. Къде би могла да отиде?

Историята заля вестникарските първи страници, а електронните медии я пуснаха като топновина. Си Ен Ен и кабелните канали вдигнаха на крак всевъзможни експерти по тежки престъпления и анализатори на поведенчески отклонения. Това беше най-големият политически скандал от години и Четвъртата власт не пропусна да го изчерпи докрай. Тя подложи на обсада дома и местоработата на Бийчъм, нахвърли се върху нея с онази жажда за кръв, която съпътства падението на всяка публична личност.

В Капитолия новината се разпространи със скоростта на горски пожар. Нима е възможно, зяпнаха от изненада повечето сътрудници. Самата мисъл, че жена като Бийчъм може да извърши убийство, им се струваше абсурдна. Нима е възможно да стигне до убийство доайен на законодателната власт, с пословична будна съвест и преклонение пред законите?!

Първите коментари бяха доста противоречиви. Част от приятелите на сенаторката изразиха публично подкрепата си, твърдейки, че дългогодишната служба на родината би трябвало да бъде аргументът, който ѝ дава правото да се възползва от презумпцията за невинност. Те призоваха към търпение и свобода на действие за правораздавателните органи. Човек е невинен, докато се докаже противното, включително и онзи, който участва в президентската надпревара. Неколцина стигнаха дотам, че открито обвиниха републиканците и напомниха, че скандалът неслучайно засяга един от основните кандидати за демократическа номинация само седмица преди конгреса на партията. Но дори онези, които дълбоко ненавиждаха сегашната администрация, изпитваха силни съмнения, че тя би паднала толкова ниско.

Други дискретно споделяха, че са очаквали нещо такова. Поела по пътя към Белия дом, Бийчъм по всяка вероятност се опитва да прикрие някакво петно в миналото си. Тя винаги е водила доста интензивен личен живот, казаха те. А фактът, че през по-голямата част от времето си е дълбоко затънала в света на тъмните афери и

секретните операции, изобщо не ѝ помага. Вероятно и самата тя води таен живот, изпълнен с лъжи, измами и насилие. Всичко около нея мирише на подмолност — като някаква Форсайтова сага. Една жена, облечена във власт и имаща достъп до всички секретни лостове, се опитва да ликвидира младия си любовник от Съвета за национална сигурност. Какво знае той — в личен и професионален план — което би могло да разруши кариерата ѝ?

Естествено, никой не си направи труда да предложи улика или доказателство. Всичко беше само кротка и безпочвена спекулация: слухове, догадки и нищо повече. За съжаление американският Конгрес обработва бързо единствено слуховете и догадките.

Колкото повече се разгаряше скандалът, толкова по-изолирана се чувстваше Бийчъм от Сената, в който беше преминала по-голямата част от съзнателния ѝ живот. Вашингтон ѝ обърна гръб така, както кучето зарязва сдъвканата обувка в антрето. Членовете на Комисията по разузнаването, с които беше работила години, отказваха да разговарят с репортерите, по простата причина че можеше да им се наложи да я защитят. Вездесъщата Комисия по етика потъна зад закрити врати, опитвайки се да потули традиционната си неприязън да разследва собствените си морални проблеми и готовността, с която винаги е изпълнявала разпорежданията на президента от собствената си партия. В Сената няма прецедент на толкова сериозно обвинение, обяви председателят републиканец. До този момент нито един негов член не е бил обвиняван в извършването на тежко престъпление.

Обикновените хора бяха смаяни. В техните очи Бийчъм беше изтънчена жена със спокоен характер и изтънчени маниери. Но в момента, в който медиите повдигнаха капака на гърнето, избирателите се нахвърлиха върху съдържанието му с хъса на тълпа, готова да линчува.

Едно-единствено нещо в тази лудница озадачи Бийчъм. Това беше мълчанието на Марселъс Парсънс. Човекът, който публично обяви несъгласието си с нейната политика, а също така и намеренията си да ѝ попречи да стигне до президентската надпревара. Човекът, който преди време я помоли да подкрепи проектозакон за военно финансиране, който щеше да облагодетелства щата Монтана, а след това открито я обвини в двуличие и задкулисно съглашателство със сенатори от собствената си партия, гласували против същия закон.

Парсънс многократно беше показвал, че не се свени да рита падналите, но въпреки това сега мълчеше пред медиите.

— Просто не зная как да нарека подобно нещо, Бетси — промърмори той при първата им среща след официалното обвинение, съумявайки да придаде на гласа си някаква нотка на съчувствие. — Но за да бъда честен спрямо останалите членове на Комисията, аз съм длъжен да те попитам дали продължаваш да се чувстваш морално компетентна да изпълняваш задълженията си... Искам да кажа, че работим по някои доста чувствителни теми и част от членовете на Комисията вече си задават въпроса дали това... това положение няма да се отрази на преценките ти...

— Аз съм добре, Марселъс, но все пак ти благодаря за загрижеността — отговори с усмивка тя. — Ала нека отново ти напомня, че името ми е Елизабет...

Вече няколко дни се опитваше да живее нормално, борейки се с тълпите репортери, които обсаждаха каменната ѝ къща. Роза също се опита да прогони камерите от стълбите, но репортерите моментално я заобиколиха и я засипаха с въпроси. Бил ли е този мъж любовник на сенаторката? Ти познаваш ли го? Има ли други? Колко са? Сенаторката има ли любовници от женски пол? Някога вдигала ли е ръка срещу теб?

Бийчъм продължаваше да шофира сама до местоработата си, въпреки тълпата протестиращи, която всеки ден обграждаше колата ѝ. Повечето бяха от крайната левица и издигаха лозунги срещу войната и в защита на гражданските права. Вечер я посрещаха със скандирания „Спрете опитите за покриване“, подчертавайки убеждението си, че Слейтър е бил убит, за да не разкрие компрометиращата истина, каквато и да е тя. „Стига тайни, стига лъжи! Нека сенатските шпиони най-сетне кажат истината!“.

Кабинетът ѝ в сградата на Сената беше единственото място, където се чувстваше защитена, поне в началото. Бункерът, от който беше водила толкова много битки. С течение на времето той се беше превърнал в спасителен оазис, в крепост, в която можеше да се скрие винаги, когато имаше нужда да възстанови авторитета и достойнството си на американски сенатор. Но с разгарянето на скандала този кабинет постепенно започна да се превръща в мраморна гробница. Сътрудниците ѝ стъпваха на пръсти, несигурни как трябва да реагират.

Те не знаеха дали след месец ще имат работа, не бяха сигурни дали приятелите им в Южна Каролина няма да им обърнат гръб. Когато я виждаха да се приближава по коридора, повечето сенатори бързаха да се приберат в кабинетите си, а хората от обслужващия персонал избягваха погледа ѝ. Дори лобистите се пръснаха. Никой не ѝ звънеше по телефона, с изключение на репортерите.

Или почти никой. Личният ѝ телефон звънна в четвъртък рано сутринта, когато колегите ѝ от Демократическата партия вече стягаха багажа си за конгреса в Бостън.

— Ало? — натисна бутона тя. Този номер беше известен само на най-близките ѝ колеги и приятели.

— Съжалявам, че ви безпокоя на работното място — прозвуча непознат женски глас. — Но това е единствената линия, която все още не подслушват. Трябва да поговорим. Можете ли да се срещнете с мен?

Гласът беше млад, с лек среднозападен акцент.

— Кой се обажда? — попита Бийчъм. Вашингтон е град, който се крепи на информаторите, и председателката на Комисията по разузнаването разполагаше с много такива. Но тази жена не беше от тях.

— Познавам човека със зарчето, татуирано на ръката — каза непознатата. — Мисля, че трябва да си поговорим.

— Тате, тате!

Джеръми се събуди в собственото си легло и се претърколи тъкмо навреме, за да избегне двайсет и пет килограмовото тяло на Мади, което се стрелна към него по примера на кеч звездата Скалата. По петите ѝ летеше Кристофър, размахал картонената си бухалка.

— Не можете да ме победите! — изръмжа с дебел глас Джеръми, грабна децата и ги претърколи върху завивките. Заби нос в ребрата им и започна да ги мачка, а те се разпищяха в радостна възбуда.

— Какво ни донесе, тате? — попита Кристофър. Пижамата, изпъстрена с покемони, излъчваше приятна миризма на чисто бельо. Джеръми направи опит да се наслади пълноценно на мига и да забрави вонята на гнили коренища.

— Харесват ли раковините? — попита той и пусна децата да си поемат дъх. — В Пуерто Рико има много хубави раковини.

— Раковини ли? — сбърчи нос Кристофър. — Какво е това?

— Искам подарък, тате! — отсече Мади.

— Хей, хей! — извика Каролайн, появила се на вратата с две чаши кафе и сутрешния вестник под мишница. Тя вече беше успяла да направи ранния си крос. — Я оставете баща си на мира! Вървете да си измиете зъбите и да се пригответе за училище! Хайде!

Кристофър погледна баща си в очакване на потвърждение. Мама определяше правилата, но татко имаше право да ги нарушава.

— Хайде, върви да си измиеш зъбите — усмихна се той. — Не бой се, ще си получиш подаръка...

Мади изтича към банята, следвана от по-малкото си братче. В спалнята се възцари тишина.

— А сега разказвай — тръсна глава Каролайн, подавайки му чашата с кафе. — Искам да чуя всичко, отначало докрай... Пристъпи към вратата на банята и започна да сваля екипа за бягане. — Вестниците пишат, че има убити терористи.

Страхотна е, рече си Джеръми, наблюдавайки как жена му се съблича. След седем години брак продължаваше да е убеден, че тя е най-красивата жена на света. Трите раждания бяха добавили тук-там по нещичко, но фигурата ѝ беше все така атлетична, а характерът ѝ — все така уравновесен и спокоен. Каролайн беше най-добрият му приятел, но в мигове като този това не му пречеше да се възбужда като ученик.

— Имаш ли нужда от помощ? — подхвърли той, докато тя се опитваше да свали през глава горната част на екипа си.

— Разбира се, но само ако заключиш децата в стаята им — отвърна тя, усмихна се и побърза да влезе в банята.

Джеръми се отпусна на възглавницата и впери поглед в тавана. Беше се върнал късно през нощта, часове след като Каролайн и децата бяха заспали. Посрещнаха го балони и поздравителни картички, които безстрастно му напомниха за поредния празник, пропуснат в името на ФБР. Седна в кухнята, хапна няколко курабии, оставени специално за него, после изчете съдържанието на картичките, приведен до дигиталния часовник на микровълновата, който излъчваше разсеяна зеленикава светлина.

Инцидентът в Пуерто Рико му се струваше отдалечен на хиляда години, макар че от приключването му го делиха едва четири дни.

— Ти уби човек — установи на глас той, отпуснал се в меката постеля. Говореше си като на чужд, опитвайки се да свикне със случилото се.

Нещата се развиха доста по-различно от това, което си беше представял. Врагът не се беше появил в кръстчето на снайперския мерник, умирайки по лесния и предвидим начин, по който го правеха учебните мишени. Не получи официално разрешение да стреля. Нямаше зелена светлина, нямаше леко кимване откъм командирския наблюдателен пункт. Той просто реагира. Направи оценка на ситуацията и натисна спусъка.

Сега си беше у дома — сигурно място далеч от войната. Място, на което татко е човекът, който чете приказки преди лягане и раздава прегръдки на ставане. Лошите присъстват само като анимационни герои, а пушките са направени от дърво или пластмаса.

— Ти уби човек — повтори малко по-високо Джеръми. Чувстваше се виновен, че е пренесъл този проблем у дома — сякаш беше стъпил върху нещо гадно и беше забравил да си почисти обувките. Искаше му се да влезе в банята и да прегърне жена си, а след това да ѝ разкаже всички преживелици. Но нещо го спираше, нещо му пречеше да даде воля на чувствата си към събитията, които все още не беше осъзнал изцяло. Как човек признава на жена си, че е извършил убийство, запита се той. Къде, по дяволите, е инструкцията на ФБР за такива случаи?

— Кога трябва да си на работа? — извика над плясъка на водата Каролайн.

— Днес ни дадоха почивка — изкрещя в отговор той. — До утре съм напълно свободен.

Имаше нужда от малко време за размисъл преди заседанието на Комисията за контрол на стрелкови инциденти, което щеше да се състои на другия ден. Главното командване на ФБР вече беше насрочило серия от разговори с участниците в пуерториканската операция, а той искаше да бъде сигурен, че отговорите му ще съвпадат с начина, по който бяха документирани събитията. Разбира се, това е част от рутинните проверки, които следват всеки произведен изстрел от агент на Бюрото, но той въпреки това искаше да бъде подготвен.

Стана от леглото и навлече чифт избелели джинси.

Смъртоносна сила може да бъде прилагана само в случаите, при които има опасност за живота или тежко нараняване на агента или други, свързани с него лица.

Знаеше наизуст правилника за употреба на сила — нещо, за което положително щяха да го питат.

Спомни си думите на инструкторите от Академията, според които агентът на ФБР прави средно по един арест годишно. Един арест. Вероятността от употреба на оръжие се равняваше горе-долу на вероятността обикновен войник да бъде ударен от гръм. Но при ООЗ беше различно. Джержми знаеше, че на пръсти се броят операторите, които не са участвали в инцидент с насилие.

Не се безпокой, стрелбата ти беше отлична, успокояваха го след операцията колегите. Не трябваше да напускаш позицията си, а тази гадория с брашното беше малко шантава, но стрелбата ти е на висота...

Но на практика нещата стояха съвсем различно. В тези времена, когато дори незначителните прегрешения на ФБР бързо ставаха обект на разследвания в Конгреса, току-що приключилата мисия можеше да бъде оценена като отлична. Губернаторът беше получил дъщеря си невредима, двама от терористите бяха арестувани живи, което означаваше, че политиците имат кого да обвиняват при евентуален съдебен процес. И накрая — операцията приключи без жертви или ранени от страна на ООЗ.

Наведе се и извади една тениска от най-долното чекмедже на гардероба. В същия момент жена му излезе от банята и стаята се изпълни с приятния аромат на шампоан.

— Радвам се, че ще отделиш малко време на децата — подхвърли Каролайн, помълча малко, после се обърна да го погледне: — Вестниците съобщават за четирима убити терористи... — Облече дългата бяла хавлия и започна да увива с кърпа мократа си коса. — Кой стреля?

— Две момчета от „Чарли“ — отвърна той. — Албърт Краус и Джими Кийфър... — Влезе в банята и потърси с очи четката си за зъби. — Те поеха голяма част от огъня веднага след като нахлухме...

— Нахлухме? — вдигна вежди Каролайн и включи сешоара си в контакта. — Мислех, че вие сте били навън, в гората...

По телефона той беше максимално лаконичен, а и тя рядко го разпитваше за подробности. Обикновено ѝ стигаше, че не са го ранили.

— Не гора, а джунгла, скъпа. Там има само джунгла...

Изстиска малко паста върху четката си и потърси очите ѝ в огледалото. Разстоянието помежду им беше по-малко от метър, но той изведнъж се почувства на милион километра от нея.

— Аз бях вътре, Каролайн — прошепна. — Стрелях и убих един човек.

8.

Сирад припряно закопча новата блузка от „Катрин Маландрино“, сложи си простите и изчистени диамантени обеци, след което стъпи в елегантните сандали на ситни цветчета, купени от „Джими Чу“ специално за случая. Рядко ѝ се случваше да излиза в четвъртък вечер, но днес случаят беше специален — новият ѝ приятел Хамид Мирхади беше взел самолета за Атланта специално заради нея и тя искаше да изглежда добре.

Запозна се с финансовия директор на „Бордърс Атлантик“ по време на първото си посещение в Ню Йорк, където беше подложена на тест с полиграф. Това стори един общ познат, който ги представи един на друг в асансьора, а след това небрежно подхвърли, че по-късно вечерта неколцина приятели ще се съберат в „Со Хо“ за по едно питие. Сирад успя да удари две мартинита още преди появата на Хамид. После двамата се заговориха и набързо решиха да вечерят заедно. Това доведе до още питиета, последвани от среднощни танци. На този етап нещата приключиха — коректно и съвсем невинно. Но тя го срещна отново във Вашингтон, веднага след вечерята си с Джордън Мичъл. Този път той остана в хотелската ѝ стая до сутринта, а когато си тръгна, Сирад вече беше убедена, че нещата няма да свършат с бегъл флирт.

Хамид беше на същото мнение. Изпрати ѝ цветя още докато чакаше самолета за дома, друг букет я чакаше в апартамента. Отначало направи опит да се държи трезво, но той продължи да се обажда, търсейки я както в офиса, така и у дома, а когато не я откриеше там, набираще мобилния. Всички бяха наясно, че този човек управлява институционален капитал на стойност над 30 милиарда долара, включително пенсионните схеми на хилядите работници и служители на „Бордърс Атлантик“. По тази причина, когато Хамид я потърсеше чрез прекия ѝ началник, тя бързаше да му се обади веднага.

Спокойно, момиче, нали не искаш да го убиеш, рече си тя, докато се въртеше пред огледалото, търсейки някакъв пропуск в облеклото си. Обикновено си слагаше ограничения във времето за прелъстяване. Но

Хамид се оказа мъж, който трябваше да бъде отглеждан със специално внимание — особено в светлината на предстоящата промяна в кариерата ѝ. Отношенията от разстояние обикновено създават проблеми, но Мичъл я беше уверил, че новата длъжност ще налага присъствието ѝ в Ню Йорк минимум два пъти месечно. Не беше зле да подскаже на Хамид какво го очаква по време на тези кратки срещи...

Спусна се в подземния гараж, запали колата и подкара към ресторанта. По пътя мислеше за новата си връзка и се усмихваше. Макар и с десет години по-възрастен от нея, Хамид се поддържаше в отлична форма. Фигурата му беше висока и стройна, съвсем като на момче, въпреки че имаше магистърска степен по бизнесадминистрация от Станфорд и беше доктор по право в Харвард. Подобно на Сирад, той също говореше няколко езика, включително арабски, но за разлика от нея беше живял и в Близкия изток. Семейството му беше напуснало Иран през 1979 година, веднага след изгонването на шахската фамилия Пахлави.

Но Сирад проявяваше най-голям интерес към живота на Хамид в сенчестия свят на международните финанси. Благодарение на няколко надеждни източника от компанията и две-три чаши вино в повече, тя получи доста ясна представа за оригиналните идеи на този нов Мидас в областта на търговията с ценни книжа, най-вече по отношение на тъй наречените „периферни трансакции“. Дори в света на високорисковите и силно спекулативни финансови операции, това начинание се открояваше със своята хазартност и потенциал за огромни печалби.

Корените на концепцията се криеха в Проекта за развитието на тероризма, разработен от Агенцията за високотехнологични проекти в областта на отбраната, известна със съкращението АВПОО, а идеята беше съвсем проста: страните от Третия свят трупат дълг — огромен дълг — към високоразвитите в промишлено отношение страни, каквито са САЩ и техните съюзници от Г-8. Колкото по-голям е този дълг, толкова по-тежки са лихвите по него. Това води до нови заеми и нови, още по-тежки за изплащане лихви. Този омагьосан кръг е причинил икономически колапс и граждански войни в не една и две бедни страни. Но в момента, в който някоя от тях се окаже в центъра на стратегическите интереси на Запада, тя изведнъж се оказва засипана от златен дъжд. Дълговете ѝ се разсрочват, намаляват и опрощават, отпускат ѝ се нови заеми при далеч по-благоприятни условия, които

нерядко се трансформират в дарения. По този начин за десет години — между 1989 и 1999 г., Съветският съюз усвои над 20 милиарда долара, а други страни — дори повече.

Тази пресметната щедрост получи рязък тласък от войната срещу тероризма. След 11 септември страни като Сомалия, Судан и Йемен изведнъж се сдобиха с възможност да търгуват терористи срещу милиони долари „помощи“. Дори стабилни държави като Турция, Камерун, Полша и Кувейт успяха да се възползват от ситуацията, за да получат изгодни финансови придобивки. За САЩ предлагането на „хуманитарна помощ“ на страните от Третия свят е съвсем разумен бизнес, тъй като парите рязко намаляват броя на трупове, пристигащи в найлонови чували.

Джордън Мичъл възприе на драго сърце идеите на Мирхади, особено след като последният му демонстрира няколко различни начина как се печели повече от добре за сметка на правителствената щедрост към Третия свят. Хамид беше открил, че срещу сравнително скромна инвестиция финансовите спекуланти могат да „поемат управлението“ на натрупаните от някоя държава дългове, срещу което получават съвсем реални държавни средства. Това обикновено става срещу изкупуване на дълга на цена няколко цента за долар, след което въпросните инвеститори излизат на международните финансови пазари и предлагат земята, природните ресурси и инфраструктурата на държавата длъжник. На практика тази операция си прилича като две капки вода с операциите по изкупуване на ипотeki и потребителски заеми, но в по-голям мащаб, при по-голям риск и далеч по-големи възможности за печалба.

Получил благословията на Мичъл, Мирхади старателно замаскира новата си дейност и започна да се оглежда за клиенти. Откри филиал на фирмата на Каймановите острови, след което осъществи контакт с подбрани богати инвеститори — предимно арабски петролни шейхове, на които отдавна беше омръзнало да влагат капиталите си срещу лихва от 2 процента или пък да бъдат обирани до голо от разни дотком измамници. Иранският произход и старите връзки в страните от Близкия изток му помогнаха изключително много на старта, но само четири месеца по-късно „периферните трансакции“ започнаха самостоятелен живот, при това повече от успешен.

Естествено, Световната банка и Комисията по ценните книжа не гледат благосклонно на подобна финансова дейност, ето защо секретността се превърна във въпрос от първостепенно значение — особено след като Хамид се сдобил с доказателства, че правителството на САЩ използва Федералния резерв, за да покрива разноските, свързани с различни подкупи. Той подчерта, че ако „Бордърс Атлантик“ успее да проникне във „Фед Уайър“ — сложната и надеждно защитена система за парични преводи на Федералния резерв, компанията ще може да прогнозира и манипулира пазара за още по-големи печалби.

Според един от кодираните имейли, които Сирад беше получила съвсем наскоро, тази операция вероятно вече бе в ход. За три години Хамид бе успял да осъществи изключителна серия от тайни трансакции, като само за последния месец сумата възлизаше на 7,2 милиарда долара.

— Паркирайте я така, че да я виждам — разпореди се Сирад на момчето, което обслужваше паркинга на „Фелиг“ — най-модерния напоследък ресторант в Атланта. Придружи заповедта си с десетачка и сладка усмивка, след което влезе и се насочи към оживения бар. През седмицата не би трябвало да има проблеми, но тази вечер „Фелиг“ беше пълен както през почивните дни.

— Здравей, Сирад — поздрави я с усмивка Хамид, после се отлепи от бара за кратка целувка. — Тази вечер изглеждаш великолепно!

— Благодаря, ти също — отвърна тя. И това не беше само комплимент. Костюмът му беше скроен така, че да подчертава атлетичната фигура, а прическата му издаваше традиционализъм и големи пари. Умееше да се облича с вкус, но за сметка на известен консерватизъм: вратовръзка „Хермес“ и златен „Патек Филип“ на китката. Имаше гъстата черна коса на иранския си баща, пронизителни тъмни очи и френски акцент, характерен за възпитаниците на швейцарските пансионери — все неща, които допринасяха допълнително за изключителния му чар.

— Как си с апетита? — попита той.

— Зависи какво ще ми предложиш — отвърна Сирад, след което хвана вратовръзката му, накара го да се наведе и плъзна език по устните му.

— М-м-м... Отлежало малцово или „Маккълън“?

— Радвам се да те видя, Сирад — избегна отговора Хамид. Уискито беше „Лагавулън“, но нима си струваше да разваля мига?

— След две минути започваме да се снижаваме, господин Мичъл — прозвуча угодническият глас на стюардесата. — Може би ще пожелаете да си закопчеете колана...

Джордън Мичъл седеше на креслото от еленова кожа в пасажерската кабина на луксозния „Гълфстрийм“, притиснал авиационния телефон до ухото си. През по-голямата част от четиричасовия полет беше разговарял с кантората на главния си юридически съветник, тъй като предстоеше да се финализира сделката със саудитците. Засега всичко се развиваше според очакванията — от изстрелването на нискоорбитните спътници на ССТ мрежата до междинните предавателни станции и приемните инсталации в района на Персийския залив. Изненада беше само искането на саудитската страна началната дата да се изтегли с няколко дни напред, с оглед съпадението ѝ с поредната среща на високо равнище на страните от ОПЕК.

— Кажете на пилотите да направят нещо срещу проклетата турбуленция! — изръмжа недоволно Мичъл, прикрил за миг слушалката с длан. Настроението му ставаше все по-отвратително: — От седмици насам не съм имал толкова противен полет!

Стюардесата почтително кимна и побърза да се отдалечи към пилотската кабина. Нито тя, нито който и да било друг беше в състояние да направи нещо по отношение на гадното време и силните въздушни течения, но това беше без значение — след като командирът издава заповеди, войниците трябва да ги изпълняват.

— Виж какво, пет пари не давам за данъчния ни статут в щата Монтана! — извика в слушалката Мичъл. Юристите никога не бяха влизали в категорията на любимите му хора, особено когато объркат бумагите преди пусковия срок. — Това е най-голямото бизнес начинание в историята на „Бордърс Атлантик“ и аз не мога да кажа на саудитците, че не сме в състояние да изпълним производствената програма само защото ти имаш проблеми с данъчните! Разрешавай ги, за бога! Час по-скоро ги разрешавай!

След тези думи тръсна слушалката и се обърна към опашката на самолета.

— Траск!

Пронизителният му вик стресна втората стюардеса, която предпазливо надникна от сервизните помещения. Траск скочи на крака, изключи мобилния си телефон и изтича към шефа си.

— Юристите изпитват затруднение с изпълнението на производствените квоти според новите изисквания на саудитците — сърдито му съобщи Мичъл. — Мога ли да разчитам, че ще поемеш нещата в свои ръце и ще ги решиш, преди да са се превърнали в проблем?

Траск погледна часовника си, който показваше 21:40 източно време. Вътрешният му часовник вече беше върнат с три часа назад, за да се нагоди към работното време в Аризона, но яркото слънце в небето продължаваше да му се струва странно. Ненавиждаше подобни пътувания, тъй като те неизменно означаваха три часа повече към един и без това прекалено дълъг работен ден. Тази вечер сякаш нямаше край.

— Разбира се, господин Мичъл — отвърна той и си отбеляза нещо в бележника. — Ще гледам да уредя нещата най-късно до утре сутринта. Между другото, току-що разговарях с нашите хора в Катар. Те са на позиция, готови за по-ранното активиране. Все още имаме да решаваме един-два технически проблема, но мога спокойно да ви обещавам, че ще се справим в срок.

Мичъл кимна с глава. Той знаеше, че инженерите вече са тествали мрежата около Персийския залив и са направили връзка със стандартен телефон „Куантис“ чак до Пакистан. Въпреки че наземните съоръжения бяха разположени главно в Саудитска Арабия, сателитите покриваха по-голямата част от земното кълбо.

— А какво стана с... контрагентите?

— Всичко е потвърдено. Вече превключихме на новите оперативни ограничения — включително онези, наложени от правителството на Йемен. Средствата са преведени, а сведенията от електронното и живото разузнаване потвърждават времето и мястото. Проверено е всичко, до последната дреболия от логистично естество. Според нашите планове екипът за проникване ще се задейства едновременно с откриването на срещата на ОПЕК. Всичко изглежда

готово за действие и нещата опират единствено до уточняване на мишените.

От време на време Траск се увличаше и прибъгваше до военна терминология. По време на дългата си военна кариера беше организиран достатъчно учения, оперативни планове и принадлежащите към тях логистични анекси, за да може да ги издекламира дори насън.

— Сирад? — вдигна глава Мичъл.

— Още не сме й съобщили за новия краен срок. Тя ще бъде информирана, разбира се, но в името на оперативната сигурност... — Траск замълча за момент, изчакайки поредната силна турбуленция, която разтърси кабината, след което добави: — ... ще е най-добре да изчакаме...

— Съгласен съм — кимна Мичъл. — Засега й кажете само датата и онази информация, която обикновено съпътства всяко официално откриване. Все още не съм решил един-два въпроса, които трябва да получат своя отговор, преди да я включим пълноценно. Но за всеки случай трябва да й осигуриш полет на по-ранна дата и да се погрижиш за всички технически подробности. Искам да съм сигурен, че няма да има никакви проблеми, когато предаваме проекта на саудитците.

Пилотът намали оборотите и машината започна спускането. Мичъл неволно хвърли поглед към назъбените планински върхове, които блестяха зад илюминатора, огрени от ярките лъчи на слънцето. Навлизаха във въздушното пространство над изолирана територия, която беше под разпореждането на Министерството на отбраната още от времето на Втората световна война. За случайния наблюдател тази обсипана със скали и кактуси полупустинна земя не се различаваше по нищо от обичайния пейзаж в южната част на Аризона, но за хората от разузнаването тя беше по-известна като база „Кастела“ на ВВС — седалище на „Делта Форс“ за Западното крайбрежие; а също и като базова стоянка на „Конифър Еър“ — една от тайните авиокомпании на ЦРУ.

— Докъде стигнахме с демонстрацията? — попита Мичъл. Насочил поглед към пустинното плато под краката си, той си представи какво предстои и изведнъж бе обладан от силна възбуда.

— Чух, че била невероятна — отвърна Траск. — Насрочена е за утре в девет нула, нула.

Мичъл кимна, по лицето му пробяга усмивка. Повече от година беше мечтал за това пътуване. Предстояха полевите изпитания, увенчаващи фантастичен проект, които щяха да се превърнат в старт на следващия. „Бордърс Атлантик“ разработваше няколко дузини научно-технически начинания, държеше на мушка стотици компании и постоянно търсеше нови пазари, но това беше нещо различно. През следващите двадесет и четири часа щеше да види в действие технология, за която преди три години не можеше и да мечтае. Технология, която ще му помогне да реализира най-амбициозните си мечти.

— Добре, добре — промърмори той, извади обемист бележник от куфарчето си и отбеляза нещо. — Нещо ново около Бийчъм?

— Край на кандидатската ѝ кампания. Нашите източници в Комисията по етика твърдят, че сред членовете ѝ надделява мнението Бийчъм да напусне поста председател на Комисията по разузнаването, докато е обект на следствени действия. Следващата седмица ще имаме по-сигурни сведения.

Мичъл не направи коментар. Само гледаше през илюминатора и се усмихваше към издигания се хоризонт. Обичаше Югозапада още от младежките си години, когато баща му — страстен ловец — водеше него и братята му на лов за фазани. Оттогава беше запазил спомен за ярката светлина на пустинята и невероятно сухия въздух, който почти можеше да бъде докоснат.

— Господа, по-разумно е да закопчаете коланите — обади се стюардесата и даде пример, като седна на сгъваемото си столче и щракна колана около кръста си. — След малко се приземяваме.

Най-известният президент на компания в САЩ почти не мигна, когато пилотът рязко наведе носа и самолетът предприе стръмно, забранено от стандартите на Агенцията по въздухоплаване снижение. Но тук въздушното пространство беше закрито за полети на граждански самолети и за да избегне бдителния радар на въздушните контролори, частната реактивна машина „Гълфстрийм“ беше длъжна да се гмурне рязко към базата, чиято площ от десет хиляди акра бе прорязана от дълга писта за приземяване. Мичъл не обърна внимание нито на болката в ушите, нито на гаденето в стомаха. Това, което предстоеше да свърши през следващите два дни, щеше да е щедра награда за всички неудобства.

— Отпусни се по гръб, скъпи... Това тук ще ни отнеме още малко време.

Сирад побутна Хамид, принуждавайки го да се излегне на дивана в хотелската стая, вдигна полата си и бавно го възседна.

— Вечерята беше страхотна, нали? — промърмори той, докато си играеше с копчетата на блузката ѝ.

— Вечерята ли? — погледна го с леко присвити очи тя. — Само не ми казвай, че си прелетял толкова хиляди километри за една вечеря! — Пръстът ѝ се плъзна от външната страна на врата му и бавно се изкачи нагоре, към добре избръснатия бакенбард.

— Има една точка над ключицата, която се нарича брахиален сплит — промърмори тя и премести показалеца си, за да я отбележи. — Ако натисна тук с достатъчно сила, бих могла да наруша кръвоснабдяването на мозъка ти, предизвиквайки по този начин почти моментална смърт! Но ако близна същата тази точка, ей така... — Езикът ѝ влезе в действие с лекотата, с която опитният инструктор предава знанията си на курсистите.

— Пресвети боже! — простена Хамид. — Къде, по дяволите, са те учили на тези неща?

— Не ти трябва да знаеш — прошепна в ухото му тя, след което засмука специалната точка, а тялото ѝ ритмично се раздвижи върху неговото.

— Ох, направо ме убиваш! — изстена той, опитвайки се да приключи с непокорните копчета.

— Още не! — отдръпна се лекичко Сирад, а в бедрата ѝ около тялото му се появи леко напрежение. Тези действия нямаха за цел да ускорят кулминацията, напротив — те бяха предварителна подготовка, нещо като лека загревка преди удоволствието. Неразделна част от сладкото очакване, съдържащо се във финото бельо, аромата на шоколад с ягоди, топящите се бучки лед в кристалния съд до масичката... Сирад познаваше добре изкуството на предварителната игра, умееше като никой друг да доведе мъжа до крайна възбуда.

Наведе се отново, възобнови работата си и тихо прошепна:

— Питам се какво ли си мислиш, когато останеш сам в онзи огромен кабинет, а аз съм чак в Атланта... — Свали блузката и сутиена

и леко се притисна в него с голите си гърди.

— Побъркваш ме! — простена той, а в гласа му се долови задъхано нетърпение.

— Признай, че като си сам, мислиш точно за това! — закачливо подхвърли Сирад, после се надигна на колене и вдигна полата си достатъчно високо, за да демонстрира червените дантелени гащички, които беше купила следобед специално за този миг.

— О, Господи! — отново простена той.

— Кажы какво би направил, за да ме имаш — продължи да го дразни тя, плъзгайки длан високо между бедрата си, за да му покаже, че също е готова. После се наведе и го целуна. Езикът ѝ доведе докрай телесната му възбуда. Сетне тя най-после плъзна ръка към ципа му, който почти експлодира още преди да се е отворил.

— Мисля за теб — дрезгаво прошепна той.

— Кажы какво би направил, за да ме имаш — настоя тя.

— Всичко, което пожелаеш, Сирад.

Каза го по-скоро като брокер, който сключва сделка, отколкото като влюбен мъж. Но и това не беше малко за човек, който контролира живота си изцяло, до най-незначителните детайли.

— Обещаваш ли?

Хамид рязко дръпна ризата си и се притисна в нея, ръката му нетърпеливо разкопча единственото копче, което придържаше слиповете му, после се скри под елегантния ластик на дантелените ѝ гащички.

— Обещавам — промърмори той, извивайки се като дъга върху дамаската на дивана, опитвайки се да проникне дълбоко в нея с помощта на един-единствен, но могъщ тласък.

И тя се предаде, усетила приближаването на страхотния климакс, който се надигаше в долната част на корема ѝ и бавно пълзеше към бедрата. Обичаше мъжката сила, но само когато я предшестваше прелъстяването — процес, който тя умееше да управлява и на който никой мъж не можеше да устои.

— Обещавам... — повтори задъхано той и този път гласът му прозвуча напълно искрено. Сирад сведе глава към шията му и отново залепи устни за онази магическа точка, бавно отваряйки се за отчаяното му желание. Тялото ѝ леко се сведе над него, пое го и го

насочи дълбоко навътре. В следващия миг оргазмът я връхлетя с дива сила. Веднъж, втори път, трети...

Когато самолетът на Мичъл докосна пистата, научно-техническият екип от „Невю Акустикал Енджиниъринг“ вече беше пристигнал на изпитателния полигон в Аризона. Още от предната вечер Патерсън беше ангажирал най-люксовите апартаменти на най-скъпия хотел в Тъксън, надявайки се, че няколко безгрижни часа около басейна ще подготвят добре хората му за предстоящата демонстрация. За нещастие Марти прояви неочакван интерес към физическите закони на кандилкането и побърза да се натряска в една от местните кръчми, носеща името „Кактус Муун“. Някъде към три през нощта се обади от участъка и събщи, че бил арестуван от полицията, след като скочил на танцьорката в един мъжки клуб на име „ГД Уест“.

— Какво по дяволите те отведе в този стриптийз бар? — ядосано попита Патерсън, докато взеше все още неизтрезнелия инженер обратно към хотела. Малка и напълно неизвестна за широката публика компания, „Невю“ печелеше парите си предимно от участие в секретни проекти. Но ако главният ѝ специалист по акустика продължава да върши глупости като тази вечер, полицията неминуемо щеше да поиска анулирането на специалния му статут и това щеше да доведе до преки финансови загуби.

— К-кучката м-ме н-насади! — гневно процеди Марти, после отвори уста и оплеска цялата тапицерия на взетата под наем кола.

Шест часа по-късно Патерсън отиде да го провери. Вероятно в знак на благодарност, ексцентричният математик го възнагради със съвсем нова версия — бил дрогиран от някакъв тип с каубойска шапка, който се уплашил, че ще му отмъкне мадамата. После Марти категорично отказа да предприема разходки в пустинята, заявявайки, че е прекалено болен за подобен род дейност. Но не предложи обяснения нито за насиненото си око, нито за обутите наопаки панталони.

След значителни по обем успокоителни действия, сменени на даден етап от недвусмислени заплахи, Марти най-сетне се съгласи да се качи в колата, но никой не беше доволен от този развой на събитията. Патерсън успя да сдържи гнева си, тъй като прекрасно

знаеше, че този проект е почти изцяло дело на Марти и единствено той бе наясно как да го приведе в действие. Освен това клиентите вече бяха пристигнали за решителната демонстрация и време за губене нямаше.

— Нека изпие едно двойно кафе и ще се оправи — подхвърли доктор Пруст, докато излизаха от града по магистрала №15. Патерсън държеше в скута си протокол за теста и постоянно проверяваше дали не са изпуснали нещо. Марти се беше излегнал на задната седалка и мърмореше нещо за палачинки с яйца и сирене.

— Нека повторим още веднъж, моля ви — обади се притеснено Патерсън. — Хеликоптерът ще се появи, натоварен с нужното оборудване...

— Същият, който използвахме и вчера — добави Пруст. — Същата система от мишени, същата последователност на изстрелване и същите координати...

Предишния ден тренировката беше минала великолепно, но инженерите винаги се безпокоят за детайлите — особено тези, които работеха за Патерсън.

— Ей там, горе — каза Патерсън и посочи към изход 37. Малката табела встрани от платното гласеше: ЛЕТИЩЕ „КАСТЕЛА“, СЛЕДВАЩАТА ОТБИВКА ВДЯСНО.

Десет минути по-късно доктор Пруст изключи двигателя и излезе на прашния паркинг. В центъра на голата поляна, по чиято пясъчлива повърхност се виждаха разпръснати камъни и изсъхнали храсти, стърчеше нещо като малък навес, доста жалък на вид. До него беше паркиран хеликоптер МД-530 с двама пилоти на борда.

— Казвам се Ърл Карбоноу — представи се единият от тях, побързал да слезе от лявата седалка. Беше облечен в дънки от Уол Март и зелено копринено яке, а бакенбардите му бяха като на Елвис Пресли.

— Джери Патерсън, а това с доктор Пруст — отговори Патерсън. — Къде са вчерашните пилоти?

Беше взел всички предпазни мерки и се надяваше демонстрацията пред клиентите да мине толкова добре, колкото вчерашните упражнения. Но със смяната на пилотите надеждите му силно намаляха.

— Не се безпокойте — отвърна Търл. — Летя с оръжейни системи и симулатори още от Тет... Вие си задействайте апаратурата, а аз ще имам грижата да улучим целта.

— Добре — отстъпи Патерсън. Вече беше твърде късно за спорове. — Ще бъдем готови след броени минути, само да се оправи един от нашите хора, който зле понася климата...

— Вържи му задника за мозъчните центрове и ще се оправи! — отсече пилотът. — Тукашните ветрове са доста коварни и не искам да губим време!

Във вторник сутринта Траск подкара на север по магистрала №15. В свободната си ръка държеше огромна чаша с кафе, опитвайки се да стегне организма си след кратък тричасов сън. Засече на електронната си карта местоположението на изход 37 на магистралата с две платна и насочи колата си през него, озовавайки се на черен път, водещ към изоставен самолетен хангар.

Мичъл подскачаше на задната седалка на огромния автомобил с повишена проходимост, опитвайки се да чете брой на „Американски стрелец“ отпреди четири години. Беше го заинтригувал материалът за съдбата на една пушка „Хенри“, която репортери на списанието открили в имота на някакъв banker от Ню Мексико. Пушката била поръчана от известен тексаски земевладелец за сватбата на сина му, но била открадната от един от помощниците на Панчо Виля по време на поредното отвличане на добитък през 1910. Тексаският земевладелец така побеснял, че наел частна армия, за да си я върне. Но синът му бил убит в последвалите сражения и пушката останала в семейството на банкера в продължение на цели пет поколения. Кръстили я „Пушката на Дорадо“, на името на нещастния младоженец.

— Красиво, нали?

— Да, сър — отвърна Траск. — Решихте ли да я купите?

— Имах предвид светлината — сопна се Мичъл. — Защо в Ню Йорк никога няма такава светлина?

Траск сви рамене. Не знаеше дали шефът говори на него, или направо на всевишния. Стигна до хангара, зави наляво и продължи към пустинята, безмълвно проклинайки сухия въздух, който изсушаваше кожата и пареше на очите му. През 80-те му се беше

наложило да изпълнява задача в района на Туентинайн Палмс и оттогава беше запомнил стотиците начини, по които тази околна среда се отразява на човека.

— Мисля, че това е мястото, господин Мичъл — промърмори той, насочвайки тежкия автомобил към няколко сравнително нови сгради, построени наред пустинята. От двете страни на черния път бяха паркирани десетина коли, всички без изключение покрити с тънък пласт червеникав прах.

Траск спря близо до входа и изскочи от тежкия 4×4, за да отвори вратата на шефа си. Първото нещо, което му направи впечатление, освен адската жегга, беше полускритото подразделение от въоръжени мъже, пръснати навсякъде — някои в паркираните коли, други пред входа на сградата, трети в полето, заели позиция между огромните кактуси. Нямаха нищо общо с отегчените бойци от редовната армия, а бяха брадати цивилни, от които се излъчваше някакво особено чувство за превъзходство.

— Господи, колко рано напича! — оплака се Траск, докато Мичъл слизаше от колата и си слагаше слънчевите очила. Двата се обърнаха и тръгнаха към нещо като дървена трибуна, която беше залепена за основната сграда. При стълбите ги посрещна армейски сержант в чист и изгладен маскировъчен комбинезон.

— Добро утро, господа — поздрави ги той с някаква особена военна церемониалност. — Ако ме последвате, ще ви отведе при генерала...

Влязоха в голямо и доста оживено помещение. Някой се беше досетил да нареди десетина евтини сгъваеми столове около масата в ъгъла, на която имаше закуски и кафе. Военните инженери бяха монтирали прозорци от затъмнен плексиглас, които предлагаха добра видимост към широкия около километър и половина изпитателен полигон, а едновременно с това предпазваха зрителите от горещото слънце и шрапнелите.

— Добро утро, Джордън! — извика жизнерадостен мъжки глас. Траск се завъртя надясно и се озова очи в очи с един генерал-полковник в походна униформа, който размахваше ръце да привлече вниманието на Мичъл. Президентът на фирмата се смеси с униформените мъже и започна да разменя приятелски ръкостискания с тях, сякаш и той беше завършил Уест Пойнт и виждаше стари познати.

— Още ли целуваш задници, Траск? — подвижна друг глас отляво и асистентът на Мичъл се озова срещу познато лице, което не беше виждал поне три години.

— Проклет да съм, мамка му! — смаяно промърмори Траск, после разтвори ръце, и стисна стария си другар в мечешката прегръдка, която е възможна единствено между военните.

— Къде се губиш толкова време, дявол да го вземе?

Двамата зададоха въпроса едновременно, после избухнаха в смях. Траск погледна орлите върху петлиците на стария си приятел и с уважение поклати глава:

— Май вървиш нагоре по стълбицата, а?

Познаваше се с „Чинч“ Уолъртън още от Военната академия.

— Като те гледам, и ти не си зле — отвърна полковникът. — Костюмът, който носиш, със сигурност е по-скъп от колата ми!

Траск понечи да отговори, но в помещението се разнесе друг, по-висок глас.

— Господа, моля за вниманието ви! — Гласът принадлежеше на млад мъж с униформата на майор. — Районът е отцепен от поделението за противопожарна защита, тестовите ще започнат всеки момент.

— Къде е мишената, генерале? — попита Мичъл с достатъчно висок глас, за да бъде чул от всички. Очите му бяха насочени към песъчливата местност навън, където камъните и кактусите се простираха чак до границата с Мексико тридесетина километра по-нататък.

— Тук вътре, господа — отговори полковник Уолъртън и отмести подвижната преграда, до която се беше изправил. Зад нея се оказаха два манекена — съвсем като онези, които поставят по витрините... — Ако застанете ето тук, господин Мичъл, ние ще...

Гласът му потъна в оглушителен грохот и вибрации. Мичъл се обърна наляво и видя четириместния хеликоптер МД 530, който бавно увисна над полигона.

— Целта засечена — изграчи гласът на пилота през един от монтираните на стената високоговорители.

Майорът посочи клетъчния апарат „Куантис“ в ръката на Мичъл и подхвърли:

— Достатъчно е да натиснете клавиша с надпис „паунд“, сър...

Президентът го послуша и в следващия миг отскочи като опарен назад, тъй като пластмасовата глава на единия манекен се пръсна с остър пукот и обля помещението с дъжд от зелена вискоза.

— Пресвети Боже! — задъхано промърмори той, стреснат от скоростта на безмилостната атака. Вторият манекен се пръсна още преди да успее да се овладее. Главата му падна на пода от груби дъски, разпадайки се на ситни парчета.

— Чарли две-осем на ОП едно — включи радиостанцията си пилотът. — Мишените засечени и унищожени. Връщам се в базата, приемам...

— Добра работа, Чарли две-осем — включи се генералът. Усмивката му доказваше, че експериментът е приключил успешно. — А сега, господа, вече можем да...

— Момент, моля! — вдигна ръка Мичъл. — Искам да разбера какво се случи току-що... — В поведението му не личеше никакво притеснение от факта, че се готви да задава въпроси.

— Станахме свидетели на действието на оръжие от принципно нов вид — обясни полковник Уолъртън.

— Което работи извън сектора на нормална чуваемост, сър — добави един от техническите експерти. — Използва се принципът на честотната модулация, която създава вибрации. Дори мишената не чува никакъв звук...

— И може да действа през стени? — вдигна вежди Мичъл.

— Да, сър — кимна експертът. — През стени и прозорци, както и през повечето строителни материали. Освен това можем да вземем на прицел всички електромагнитни честотни излъчвания над трийсет херца, които се намират на разстояние триста метра от нас, независимо дали сме стационарни, или се движим. Това позволява стопроцентово елиминиране на въпросната апаратура, при това без никакви отпечатъци и външни следи.

— Без никакви отпечатъци? — повтори учудено Мичъл, след което се наведе и вдигна от пода някаква отломка от манекените.

— И никакви механични следи — добави откъм вратата друг глас. Присъстващите като по команда се обърнаха към Патерсън, доктор Пруст и все още пребледнелия Марти.

— Това означава, че никой не може да разбере кой и как е извадил от строя въпросната мишена или апаратура. Независимо дали

е монтирана на хеликоптер, или е част от клетъчен телефон, системата излъчва смъртоносен заряд, който на практика не може да бъде проследен.

— Това се казва оръжие, господа! — подсвирна с уважение генералът.

Мичъл само поклати глава. „Пушката на Дорадо“, която възнамеряваше да купи от следобедния аукцион в Тъксън, беше обикновено оръжие. Докато това тук бе нещо съвсем различно. Нещо, което позволяваше различно тълкуване на понятието справедливост...

9.

— Добро утро, агент Уолър, аз съм специален агент Джек Ушиски. — Джеръми стисна ръката на мъжа, който му подаде и служебната си карта, потвърждаваща самоличността му. — А това са колегите ми Мелиса Кенеди и Джон Ли — добави той. — Ние сме от СПО и работим върху инцидента във Вила Давила...

Повечето агенти на ФБР изтръпват от ужас, когато чуят това съкращение, особено ако става въпрос за инцидент, свързан със стрелба. Появи ли се пред тях представител на Съвета за професионална отговорност (СПО) с микроскоп в едната ръка и Правилника за разследване и оперативна отговорност в другата, това почти винаги означава сериозни неприятности.

— Откъде искате да започнем? — попита Джеръми. Беше седнал зад масичката на първия ред — на едно от местата, запазени за командири на екипи по време на сутрешния развод. Проверяващите го агенти се бяха наредили в права линия срещу него.

— Първо ще ви прочетем правата — обади се старшият, на когото Джеръми вече беше успял да забрави името.

— В момента все още сме на етап вътрешно административно разследване — добави жената и му подаде формуляр ФД-395, който съдържаеше съвети по отношение на личните права. — Но сме длъжни да ви предупредим, че то може да прерасне в криминално следствие и всичко казано тук може да бъде използвано в съда срещу вас. Имате право да откажете да разговаряте с нас в отсъствието на адвокат. Наясно ли сте с правата си?

Естествено, че беше наясно. Права просто нямаше. Беше си направил застраховка „персонална отговорност“, би могъл да поиска юридическа защита и от Асоциацията на агентите на ФБР. Но прекрасно знаеше, че изправи ли се срещу Съвета за професионална отговорност, ще бъде абсолютно сам. Взе една от писалките за вътрешно ползване с логото на Бюрото и подписа формуляра.

— Готов съм за пържене — промърмори той и веднага съжали за думите си.

В продължение на цял час му задаваха въпроси за стрелбата и предхождащите я събития. С какво е бил въоръжен? Колко патрона е имал в пълнителя? Колко от тях са били изстреляни? Дата на последната му контролна стрелба? Взема ли някакви лекарства? Бил ли е инструктиран за спецификата на мисията? Защо е оковал в белезници мачетерото, който е умирал на пода? Оказал ли е първа помощ на жертвата?

С изключение на последните два, отговорите на тези въпроси бяха лесни. *Първа помощ?! Копелето се опита да ме убие, а аз трябва да му окажа първа помощ?!*

— Белезници слагаме на абсолютно всички — обясни на глас той. — А време за медицински преценки просто нямаше. Целта ни беше да измъкнем момичето по най-бързия начин.

Агентката си водеше бележки, като от време на време му задаваше уточняващи въпроси и го караше да изрича буква по буква трудни имена като Хеклер и Кох, дефилада^[1] и маскировъчен костюм. Приемаше отговорите му с леко кимане, сякаш да му внуши, че всичко е само формалност. На практика тя беше цивилен следовател, за когото ООЗ бе тайнствена организация, създадена да осъществява героични операции срещу лошите.

Когато приключиха, старшият на екипа го попита пропуснали ли са нещо и дали желае да направи изявление.

— Не, благодаря — отказа Джеръми. Веднага след инцидента беше попълнил задължителния ФД-302, но тези формуляри са известни с извънредно общите и неуточнени въпроси и отговори. Никой не изгаря от желание да опише в детайли кризата, която се случва веднъж в живота и едва ли някога ще се повтори. Адреналинът решително пречи на точните спомени, затова е най-добре инцидентът да се опише с най-обща фраза, да се почине минимум два-три дни и едва тогава да се уточнят детайлите.

— Благодаря за сътрудничеството — изправи се Ушки. — Ще бъдете официално уведомен за резултатите от това разследване.

Кога би бил един напълно уместен въпрос, но Джеръми не го зададе. Единственото му желание беше да се разкара от тази стая, при това възможно по-скоро.

Тримата от СПО отново се изредиха да стиснат ръката му, после си прибраха формулярите и напуснаха класната стая на ООЗ, заковали

очи в бронзовата камбана. За миг той остана неподвижен, опитвайки се да намали темпото, с което се развиваха събитията в живота му. Само преди три дни беше участвал като треньор на дъщеря си в официалния мач от Детската лига, а днес го разследваха от СПО за убийство по време на операция.

Убил си човек, екнаха в съзнанието му думите на Каролайн, заковала се на крачка от него в банята. Съжалявам. Гласът ѝ прозвуча някак отдалеч, чужд и незаинтересован.

— Какво каза Мади след победното ѝ бягане в онзи мач? — опита да смени темата той.

— Какво победно бягане? — учудено го погледна Каролайн, забравила да свали кърпата от мократа си коса. — Нима не желаеш да говорим за Пуерто Рико?

Спомни си, че остави четката за зъби и започна да плиска лицето си, докато картините в главата му се сменяха в безпорядък: плясъкът на изстреляната от Маршал Болдуин топка в ръкавицата на кетчъра, рязкото изщракване на барабана на колта 45-ти калибър, поел поредния патрон, тъничката фигурка на Мади, тичаща с всички сили през игрището... После, без никакъв преход, той изведнъж се озова в къщата на мачетеросите, в разгара на сражението. Картината избухна в главата му с такава сила, че лицето му се сгърчи в неволен тик.

Така течеше времето. Спомените го връхлитаха, когато най-малко ги очакваше — подобно вълните на мигрената, които идват и си отиват без никакъв ред, оставящи го уморен до смърт, като след тежко препиване. Имаше чувството, че сънува кошмар, в който отчаяно се опитва да побегне, но краката му отказват да се помръднат. Над главата му се плъзна облак ослепителна светлина, последван от две гигантски черни дупки, изпълнени с червени и жълти светкавици. Под краката му се появи нещо лепкаво и хлъзгаво. Кръв. Тя се стичаше от главата на простреляния мъж и се събираше на малка локвичка встрани. Простреляният мъж. Без име, без лични документи, автоматически приел прозвището „терорист“ в момента, в който заедно с гадните си приятелчета беше отвлякъл невръстното момиче.

Дали е имал деца, запита се Джеръми, докато се насочваше към вратата на класната стая. Съпруга, близки? Къде ли е живял? Въпросите изскачаха в главата му безпричинно, в бърза последователност, без участие на съзнанието. Даваше си сметка, че

има нещо странно в неспособността му да се отърве от тях. Ако не беше убил онзи мъж, вероятно трябваше да убие себе си.

— Хей, тестена главо! — извика някой в момента, в който се показа в коридора. Така наричаха презрените пехотинци от американската армия. Джеръми се обърна към гласа, но коридорът беше пуст.

Вече всичко е различно, помисли си той. Забеляза началото на промяната още по време на традиционното разпускане в офицерския клуб на Рузвелт Роудс, което направиха веднага след операцията. Започна се с няколко втрещени погледа от страна на колегите му и една-две безплатни бири, смесени с текила. Всички искаха да знаят как се чувства, какво е видял в онази сграда, казала ли е нещо малката заложница. Бяха го наобиколили и внимателно слушаха как двамата с Шелънбай бяха открили и отворили тайния капак за подземие. В един момент барът беше толкова притихнал, че се чуваше само гласът на Джеръми, на фона на някаква песен на Джордж Стрейт.

Дните си течаха, от време на време имаше чувството, че операцията в Пуерто Рико беше проведена преди много години. Но имаше моменти, в които изпитваше чувството, че продължава да е там...

Джеръми стана от мястото си в класната стая на ООЗ и направи опит да прочисти главата си. Прекоси коридора и се насочи към процепите на пощенските кутии срещу вратата.

— Не забравяйте да запишете картата си — обади се секретарката и почука по корицата на дебелия журнал.

— Той вече не се регистрира — пошегува се Лотшпайх и го смушка в ребрата на път към собствената си пощенска кутия. — Той е герой от войната.

— Тук е ФБР, а не Морската пехота — отрязва го секретарката и му подхвърли една химикалка. — А героите от войната не получават заплата, преди да извършат някои бюрократически процедури.

Джеръми се подчини, после вдигна купчината с кореспонденция, съдържаща лични писма и обичайните дебели пакети на вътрешноведомствената поща, известни като „амбалажната хартия“. Обърна се и тръгна към стаята за почивка в дъното на коридора. Лотшпайх го настигна по средата на пътя.

— Хей, зарежи го тоя регистър — усмихна му се той. — Ако ти трябва нещо, само кажи. У дома наред ли са?

— Да, всичко е наред — отвърна Джеръми и кимна на Джими Галяно — командирът на екип „Голф“, който без намесата му със сигурност щеше да се надъни на онзи часовой пред къщата. Ветеранът му кимна с онази любопитна усмивка на лицето, която за последен път бе показал на състезанието с кучешката каишка. За добро или лошо, той вече не беше новобранецът в редиците на „нощните снайпери“, а изведнъж бе станал член на неспокойното братство на хора, за които натискането на спусъка е част от служебните задължения.

Джеръми се усмихна, решил да превърне въпроса в предположение.

— Как се представят според теб Албърт и Кифър? — попита Лотшпайх. Ставаше въпрос за другите двама оператори, стреляли по време на акцията, които в момента даваха обяснения пред Съвета за професионална отговорност.

— Трябва да кажат истината, нищо повече — отвърна Джеръми. — Стрелбата им беше отлична и няма какво да крият.

Покрай тях минаха двама колеги и приятелски го потупаха по рамото.

— Разбира се, че стрелбата им беше отлична, човече — кимна Лотшпайх. — Тук си абсолютно прав.

На стената срещу Джеръми беше окачена фотография 20x30, на която беше запечатан екипът, участвал в операцията в затвора „Таладега“ през 1990. На такива големи фотоси се радваха само най-успешните операции през годините, десетки на брой. След като приключи разследването на СПО, операцията във Вила Давила щеше да заеме достойно място сред тях — Джеръми беше сигурен в това.

Зави наляво и влезе в „колибата“ на нощните снайпери — просторно помещение, задръстено от работни клетки с площ два квадратни метра, тренировъчни екипи и бойна екипировка.

— Хей, Уолър — извика Мани Салинас, спрял пред автомата за сандвичи на метър от бюрото на Джеръми. — Решил съм да купя на жената една машина за месене на хляб... Да ми препоръчаш някоя марка? — Екипът „Уиски“ беше известен с постоянните си бартерни операции и нелегална търговия. Там се разменяше и продаваше всичко — от шоколадови блокчета до тютюн за дъвчене марка „Бийчнът“.

Спечелените пари се харчеха за общото благо на екипа — например за барбекюто в ШНО.

— Целуни ми задника — отвърна Джеръми, но му се прииска да беше измислил по-оригинален отговор. Салинас се беше включил в екипа след Войната в Залива, откъдето се беше завърнал с пълен комплект отличия — като командир на танк от Корпуса на морската пехота, той бе участвал в ликвидирането на неуточнен брой „вражески персонал“.

— На курса по снайперизъм ли научи тоя номер с брашното? — добави Мани, докато си избираше кутийка с плодови дражета. — Или сам го измисли?

Джеръми понечи да отговори, но някой изкрещя „Газ!“ и над преградата на работното му място прелетя пакет с брашно, който се стовари върху бюрото и избухна в облак от бяла прах.

— Хей, майната ви, копелдаци такива! — гневно викна Джеръми, грабна пакета с остатъка от брашното и излетя иззад ъгъла. Но онзи, който беше планирал операцията, отдавна беше изчезнал.

— Спокойно, брато — промърмори Лотшпайх и започна да изтърсва побелелия му гащеризон. — Това е част от процедурата, която просто трябва да изтърпиш...

Сирад напусна хотелската стая на Хамид малко след осем в петъчното утро, взе такси и се прибра у дома. В друг случай би се ядосала на многозначителната усмивчица на портиера пред входа, но не и днес. Нещата се подреждаха с невероятна бързина и тя нямаше време да мисли за подобни елементарни положения, при които осъмва с вчерашните си дрехи.

— Днес май ще е горещо, Джими — подхвърли тя и го дари с приятелско намигване. Това, което беше получила след дивата нощ с Хамид, изобщо не можеше да мине през ума на този лъстив слуга.

Горе побърза да смъкне изпомачканите си дрехи и да влезе под душа. След по-малко от час имаше делова закуска в центъра, а дори не беше разгърнала каталога на клиентите, с които ѝ предстоеше да преговаря. Хамид позвъни два пъти още докато се обличаше, но тя не намери за нужно да отговори. Той вече беше безнадеждно оплетен от

чара ѝ, сега ѝ оставаше само да клати примамката — повече с обещания, отколкото с преки действия.

Позвъни в службата да провери електронната си поща, после грабна куфарчето и бързо се спусна в гаража. Двадесет минути покъсно колата ѝ влезе в паркинга на хотел „Четири сезона“ в Бъкхед. „Бордърс Атлантик“ притежаваше повече от десет хиляди квадратни метра офис площ в Атланта, но тези клиенти държаха срещата да се състои в любимия им хотел. Шефът ѝ прие, просто защото ставаше въпрос за евентуална печалба от 40 милиона долара. Зарязва беемвето си пред входа и се насочи към рецепцията. Един от хотелските служители бързо се насочи към нея.

— Госпожица Мално? — попита той със силен източноевропейски акцент.

— Аз съм — кимна тя и се огледа, питайки се как я беше познал.

— Търсят ви по телефона, моля... — рече човекът и ѝ подаде слушалката на безжичния телефон.

— Ало? — притисна я до ухото си Сирад. Беше готова да се закълне, че е Хамид, но още при първия звук в мембраната разбра, че това обаждане няма да има нищо общо с телесните наслади.

— Мислех си, че ще обядваме заедно — обяви един плътен мъжки глас, басов и приятен.

— Ти не си от хората, чиито номера са във файла ми за бързо набиране — отвърна с усмивка Сирад, светкавично окопитила се от изненадата. За контактите си с този човек имаше специален номер, но до този момент го беше използвала само два пъти. — Нека позная, пристигнал си в града, но само за един ден...

Така работеше мистър Хох. Появяваше се изневиделица — винаги когато тя най-малко го очакваше — след което изчезваше, често и без да си довърши изречението. Не губеше нито секунда за прояви на тактичност или някакви сантименти.

— Откъде знаеш, че съм тук? — попита тя.

— О, моля те! — отвърна с безкрайна самоувереност плътният бас. През последните три години той беше нейният резидент — пъпната връв, свързваща я с един мрачен свят, за който малцина подозират. Разбира се, че знаеше — той винаги знаеше всичко.

— Трябва да говоря с теб — рече. — Лично.

— Кога? Сега ли? — погледна часовника си Сирад. Срещата с клиентите беше насрочена за девет, а тя вече закъсняваше.

— Няма да отнеме много време. Ще те чакам в ресторанта на хотела.

Сирад кимна и върна телефона на пиколото. После бе обзета от внезапни подозрения и се огледа, сякаш очакваше да открие човека, който я беше проследил. Прогони това чувство и заизкачва широкото стълбище към ресторанта, по това време пълен с бизнесмени и туристи. Мистър Хох седеше на малка маса близо до кухнята.

— Изглеждаш добре — тихо каза той, но басовият му глас пак излъчи характерния си резонанс. Беше облечен в блейзър от кашмир и сиви вълнени панталони, а от фигурата му се излъчваше онази особена солидност, която е характерна за някои цветнокожи мъже.

— Ти също изглеждаш добре — отвърна Сирад и се настани срещу него и чинията с яйца по бенедиктински, които разсеяно ровеше с вилицата си. Хох протегна ръка да се здрависат и в дланта ѝ се оказа твърд правоъгълен предмет, който тя побърза да прибере в чантичката си, без да го разгледа.

— Ключ от стая 327 — промърмори той и отхапа от препечената си филийка. — На леглото има плик. В него е софтуерният пакет, който трябва да качиш в персоналния лаптоп на Хамид, преди да заминеш на блискоизточната си обиколка.

— Каква блискоизточна обиколка? — учуди се Сирад. — Какви ги говориш?

— Саудитците са изтеглили напред датата на доставката. Желанието им е да пуснат по-рано в действие вашата система „Куантис“.

— Момент — вдигна ръка Сирад. — Мислех, че става въпрос за дата някъде през есента. В момента дори не са ме прехвърлили изцяло на работа по проекта.

— След две седмици ще бъдеш повикана в Ню Йорк, където ще те инструктират за новите срокове на проекта „Куантис“. Малко след това ще отлетиш от Ню Йорк за Дубай за формалния старт на операцията със саудитците.

— За Дубай? А защо не за Риад?

— Саудитските ви партньори искат да обявят договора по време на срещата на високо равнище на ОПЕК. Според тях това е

стратегически ход, който ще им даде допълнителна тежест при разпределението на производствените квоти.

Сирад се намръщи.

— А какво ще стане с *нашите* срокове?

— Налага се да променим и тях — отвърна Хох и посегна към чинията си. — Не виждам какво би ни попречило.

— Защо сега? Многократно ме уверявах, че акцията ще стартира през есента.

— Нещата се променят и ти прекрасно го знаеш...

Сирад мрачно поклати глава. Гневът ѝ нарастваше.

— Не мислиш ли, че някой би трябвало да ме информира? — попита тя. — Искам да кажа, че нещо не е наред, когато чувам за такива големи промени от теб, а не от ръководството на собствената си компания.

— Да не забравяме за кого всъщност работиш, Сирад — меко подхвърли мъжът. Каза го с тон, който внушаваше, че не би трябвало да обсъждат тема, която е неприятна и за двамата.

Сирад сведе поглед към празната чиния пред себе си. Резюмето ѝ без съмнение би привлякло вниманието на отдела за човешки ресурси във всяка от водещите 500 компании в страната, но истинската ѝ трудова биография започна веднага след завършването на колежа, когато бе вербувана от Централното разузнавателно управление. След двуседмична паравоенна и физическа подготовка в Харви Пойнт, Калифорния, тя бе избрана за член на една тайна група от обещаващи млади разузнавачи, внедрени на мениджърски позиции в големи мултинационални корпорации. Получила кодовото име „Сценично присъствие“, тази нова и дълбоко засекретена система за неофициално прикритие оперираше с презумпцията, че най-добрият начин за събиране на секретна информация е да се върви след парите, които са свързани с нея.

През последните три години Хох ръководеше абсолютно всичко в живота на Сирад — от мъжете, с които трябваше да се среща, до дрехите, които да носи. Той решаваше кога да пътува, къде да ходи на почивка, дори каква марка кола да кара. ЦРУ, а не „Бордърс Атлантик“ определяше съдбата ѝ. В този смисъл повишението на Сирад — включително и трансферът ѝ в чужбина, не беше нищо повече от

поредното прикритие. А под него тя продължаваше да е това, което винаги е била — дълбоко законспириран агент.

— Не се тревожи за Мичъл — подхвърли Хох. — Той контролира отблизо инициативата „Куантис“ и ще се свърже с теб в момента, в който задоволи любопитството си относно новата ти интимна връзка...

— Искаш да кажеш, че знае за Хамид?

— Това му е работата — той трябва да знае.

— До каква степен?

— Достатъчна, за да прати хора да те наблюдават. Кабинета ти, телефоните ти, жилището ти.

— Значи снощи са си напълнили очите! — горчиво констатира Сирад. — А тази сутрин вероятно са ме проследили дотук...

Хох започна да маже с конфитюр препечената си филийка, а тя скришом се огледа.

— Втората маса от вратата — обади се той, без да вдига глава. — Аз ще се оправя с тях, докато ти се качваш горе да прибереш софтуера.

— Би трябвало да ме предупредиш за... — започна Сирад, но Хох ѝ хвърли хладен поглед и тя побърза да си затвори устата.

— Извинявам се — промърмори, осъзнала, че си е превишила правата. — Би трябвало да си мълча, но все пак става въпрос за личния ми живот... Който, впрочем, не зная доколко е личен...

— Какво означава „личен“? — попита Хох. — От кого искаш да го скриеш? — Направи знак на келнера да му налее още кафе, отмести чинията и се наведе към Сирад: — Трябва да разбереш едно: Джордън Мичъл е бизнесмен. Неговата единствена цел е да печели пари. Но заподозре ли, че между теб и Хамид има нещо повече от интимни отношения, ще си имаме сериозни проблеми.

Тя мълчаливо се втренчи в зачервените му очи. Те бяха единственото доказателство, че този човек все пак е податлив на стреса.

— Какво ще правя в Дубай?

— Нямаш грижа за Дубай. В момента трябва да мислиш единствено за ключа в чантата си. Качи се горе, прибери софтуера и го качи на лаптопа на Хамид. А това, което Мичъл иска да свършиш в Дубай, остава на втори план...

Хох се облегна назад, хвърли бегъл поглед към наблюдателите до вратата и спокойно довърши кафето си.

— Много ми е приятно да си бърим, но ще закъснееш за срещата си — промърмори той, докато подписваше сметката. После стана, наведе се да я целуне по бузата и прошепна: — Много хора се интересуват от тази сделка, Сирад. Едва ли е нужно да ти казвам колко важна за нас е тя...

Изправи се и тръгна към вратата, но Сирад не си направи труда да го проследи с поглед. Очите ѝ бяха заковани в недовършената порция яйца, а умът ѝ напрегнато работеше.

— Мамка му! — промърмори полугласно тя и погледна часовника си. Клиентите вече я чакаха.

Информаторите са крайгълният камък на всяка разузнавателна операция. По подобие на агенциите, които контролираше, сенатор Бийчъм също разполагаше с цял куп информатори. Длъжността председател на основната надзорна комисия на правителството означаваше, че тя знае повече от всички за основните процеси, които протичат в държавата: кой кого преследва, кой какво търси и най-важното, защо го търси...

Смело напусна къщата си и започна да си пробива път сред блясъка на светкавиците, тълпата репортери и протестиращи. Спокойно отвори вратата на колата си, настани се зад кормилото и потегли на изток, по посока на Рок Крийк Паркуей, откъдето щеше да стигне до офиса си на Капитолийския хълм. Но вместо да излезе от магистралата на моста Мемориал, тя предпочете изхода за И-395 и се насочи на юг, към Вирджиния. Винаги се беше гордяла с факта, че умее да се оправя сред дълбоко наслоеното вашингтонско притворство, но събитията през последните три седмици я хвърлиха в дълбоко недоумение. Как кръвта на един юрист от НСС се беше озовала на пода в жилището ѝ? Как личните му вещи се оказаха в гаража ѝ? За пръв път от десетилетия насам тя нямаше към кого да се обърне, за да научи верните отговори.

Засега. Жената, която вчера я беше потърсила в службата, пожела да се срещнат в заведението за бърза закуска „Силвър Сити“ в Потомак Милс — търговски център на тридесет минути път от Капитолия. Бийчъм имаше милион причини да отклони поканата, но нито една от тях не беше достатъчно силна, за да надделее над огромното ѝ желание

да разбере какво става. Някой бе решил да съсипе не само кариерата, но и целия ѝ живот. И тя трябваше да научи защо.

— Слушай и кимай с глава, старо момиче! — заповяда си полугласно тя, докато излизаше от магистралата. Това беше първият съвет, който получи след пристигането си във Вашингтон, но въпреки това ѝ беше служил вярно в продължение на десетилетия. — Не отговаряй на въпросите, по-добре е да ги задаваш...

От половин километър забеляза отбивката за закусвалнята и това ѝ даде достатъчно време за преустройство. Спря на паркинга и се огледа, инстинктивно очаквайки да види нещо необичайно. Когато от Агенцията по национална сигурност дойдоха да я информират за засичането на телефонни разговори на „Ал Кайда“ в района на Кашмир, тя прекрасно знаеше как са го направили. Когато Националният картографски институт я запозна с триизмерните си интерактивни топографски карти от най-ново поколение, тя знаеше кой е техният откривател. Но когато нещата опираха до засичането на подозрителна кола, тя се оказа абсолютно безпомощна.

Влезе в заведението и седна на маса до прозореца, от който се разкриваше добра гледка към пътя. Сепаретата от двете ѝ страни бяха заети от шумни туристи, пътуващи по И-95. Оттатък пътеката се бяха настанили половин дузина сивокоси членове на клуба „Мол Уокърс“, чието основно забавление беше да обикалят хилядите търговски центрове, пръснати из цялата територия на САЩ.

— Здравейте, госпожо — стресна я приятен женски глас. Не беше свикнала да живее с толкова обтегнати нерви. — Казвам се Рут...

— Добро утро, Рут — светкавично се окопоти Бийчъм. — Моля, седнете...

Фотографската памет на опитен политик ѝ помогна да установи две неща: първо, никога в живота си не беше срещала тази жена, и второ, името ѝ със сигурност не беше Рут.

— Радвам се, че дойдохте — рече Рут.

— А аз се радвам, че се обадохте — кимна Бийчъм. — Вероятно знаете колко много означава това за мен...

Сервитьорката се изправи пред масата и те си поръчаха кафе.

— Помогнали сте на куп хора в този град — установи с равен глас непознатата. — Затова не можех да остана безучастна и да гледам какво става...

Изключителната проникателност на Бийчъм ѝ беше извоювала славата на ясновидка и много хора се прекланяха пред нея. Надушили нещо нечистоплътно в даден проект или операция, те бързаха да го споделят с нея. Вероятно защото винаги бяха наясно къде е нейното място в този безкрайно сложен лабиринт от криви огледала, в който тя така и не си позволи двуличие. Може би тази жена беше някоя от нейните почитателки.

— А какво точно става? — попита на глас тя. — Адски ми е трудно да говоря на тази тема, просто защото нямам абсолютно никаква представа за това, което се случва. В един момент животът ми е ясен и смислен, но в следващия... — Осъзнала къде се намира, сенаторката махна с ръка и остави изречението си недовършено.

— Вижте, аз всъщност не съм наясно какво трябва да направя — промълви Рут, която се оглеждаше толкова често, че съдържателите сигурно щяха да я заподозрат в нечисти намерения. — Не искате ли да се повозим малко? Ще си поговорим в колата...

— Разбира се — кимна сенатор Бийчъм, макар че не ѝ стана ясно защо тази Рут беше настояла да се срещнат на толкова публично място. Пусна петдоларова банкнота на масата и последва жената, която беше тръгнала към мустанг последен модел.

— Сега вече можем да говорим — въздъхна Рут в момента, в който затръшнаха вратите. Запали двигателя и подкара по Принс Уилям Паркуей. — Предлагам да прескочим формалностите и да минем върху същността на въпроса. И двете знаем, че вас ви прецакват, а аз разполагам с нещо, което може да ви помогне...

— Добре — кимна Бийчъм, която до този момент твърдо се беше придържала към правилото за слушане. — Какво е то?

Рут извади от чантичката си една микрокасета — от онези, които се въртяха в телефонния секретар на Бийчъм.

— Какво има на нея?

— Това не трябва да се случва, сенаторе — отвърна Рут, погледна в огледалото и зави в тясна уличка, от двете страни, на която имаше типови двуетажни къщи. — Хората се опитват да ви изпратят послание, с което да ви внушат, че вече не притежавате власт, че е време да се оттеглите...

— Власт ли? Какво общо с властта има всичко това? В един момент пред вратата ми са Тим Ръсърт и Дан Радър, които молят за

интервюта, а в следващия пътувам в района на северна Вирджиния с една напълно непозната жена, която иска отговори... Къде тук виждате проклетата власт?

Рут ѝ подаде касетата, но Бийчъм не посегна да я вземе.

— През последните две години светът претърпя огромна промяна — промълви по-младата жена. — На войната вече не се гледа както преди. Разбирате ли какво имам предвид?

— Коя сте вие?

— Може и да не повярвате, но аз съм на ваша страна. Не искам да ви наранят...

Жената отново направи ляв завой.

— Какво означава това? — втренчи се в нея Бийчъм.

— От името на хората, които ви обичат, аз ви моля да напуснете поста председател на Комисията по разузнаването и да се откажете от президентската надпревара. Войната срещу тероризма поема в нова посока, но много хора са на мнение, че вие ще се противопоставите на тези тенденции. Ако откажете да излезете от играта, те ще го направят вместо вас!

Бийчъм поклати глава.

— Вземете я — добави жената и тикна касетата в ръката ѝ. — Тя ще ви помогне да си промените решението.

Бийчъм пое касетата и със същото движение я изхвърли през прозореца. Тази жена очевидно беше на страната на хората, които страшно много искат да я наранят. Записът върху тази касета нямаше да ѝ донесе никаква полза.

— Парсънс, нали? — процеди през зъби тя подозрението, което я беше обзело още от началото на тази странна среща. — Кажете на този жалък страхливец, че няма да се предам толкова лесно. В този град нещата никога не остават в тайна. Ще се бия с него и ще го победя!

— Съжалявам, че мислите така — отвърна Рут, натисна спирачките и отби в банкета. Нещо проблесна в страничното огледало и Бийчъм се обърна тъкмо навреме, за да види как зад тях спира полицейски автомобил без отличителни знаци. — Мислех ви за поумна...

— Какво правите, за Бога? — попита Бийчъм.

Рут изключи мотора и сложи лоста в положение „паркиране“. Двама мъже в безлични костюми се приближиха откъм страната на

пътничката.

— Добро утро, госпожо — поздрави единият от тях. — Вие ли изхвърлихте това?

Микрокасетата беше кацнала на върха на писалката му. Бийчъм хвърли кос поглед към Рут, след което заби очи право пред себе си. Този път не я обзе познатото чувство на отчаяние, може би защото на негово място се появи неподозирано силното желание за бой.

— Аз съм специален агент Уедърбай от Федералното бюро за разследване, госпожо сенатор — представи се човекът със сивия костюм, а колелата му пристъпи напред и отвори вратичката: — Ще ви помолим да слезете от колелата!

[1] Специфично укритие, използвано при сражения в гориста местност. — Б.пр. ↑

10.

Изминаха две седмици, преди командването да съобщи заключенията на предварителното следствие за стрелбата във Вила Давила. За запознатите с процедурите във ФБР тази бързина беше направо изненадваща, но тук отново ставаше въпрос за брилянтна акция на ООЗ. Хората от седмия етаж на сградата „Дж. Едгар Хувър“ не виждаха причина да забавят поредното напълно заслужено потупване по гърба.

„Имайки предвид изключително опасните обстоятелства, включително предварително известното присъствие на тежко въоръжение, заложенца и нагласа към насилие, ние стигнахме до заключението, че няма извършени нарушения от страна на операторите на Отряда за освобождение на заложенци“, гласеше официалният меморандум по случая Вила Давила. На практика това си е чиста проба освобождаване от отговорност, каза командирът на Джеръми, просто защото Министерството на правосъдието никога не е публикувало по-директни текстове от този. Или, както подхвърляха момчетата, стрелбата беше отлична.

Но на Джеръми изобщо не му олекна. Продължаваше да се разстройва от дреболии — кипналото на печката мляко, отказът на Кристофър да си прибира играчките, анимационните филмчета на Мади. Каролайн се опитваше да държи децата на разстояние, преценила, че на Джеръми просто му трябва време и пространство, за да преодолее стреса. Но след като изтекоха две седмици, тя започна да проумява, че той все повече се затваря в себе си. На вечеря мълчеше, избягваше да слага децата да спят, избухваше по най-дребния повод. Нощем тя протягаше ръка да го докосне, но напипваше само овлажнелите чаршафи, тъй като той не беше в леглото. Безсънието му беше жестоко, отчуждението също. Не бяха се любили от нощта на завръщането му, а яростта беше единственото чувство, което Джеръми проявяваше напоследък.

За щастие това негово състояние беше забелязано и от Мейсън, който се обади на дивизионния координатор на Програмата за

подпомагане на служителите. Двадесет и четири часа по-късно в отряда пристигна специалист по предотвратяване на психологически срывове, който се среща с Джеръми и му обясни, че поведението му е съвсем нормална човешка реакция на стресова ситуация.

Но на практика не беше толкова лесно. Мотото над вратата на класната стая „Нищо извън тези стени“ звучеше абсолютно конкретно. От операторите на ООЗ се очакваше самообладание и кураж, те не биваше да се поддават на никакво външно влияние — независимо дали то идва от съпруги, служебни разследвания или хлевоусти „психолози“.

Приеми го като мъж, съветваха го по-опитните оператори, което означаваше да задържи всичко вътре в себе си и да мълчи като риба по време на сеансите с изпратения отгоре специалист. За известно време и Каролайн мълча, но когато той избухна по повод новите пердета, които беше купила, нервите ѝ не издържаха.

— Не приличаш на себе си, Джеръми! — разсърди се тя. — Ние сме едно семейство, всички страдаме. Ако не вземеш мерки да излезеш от това състояние, ще унищожих всичко, което сме изградили с толкова много труд!

И нещата се получиха. На другата сутрин Джеръми не се включи в тренировките на екипа, а се качи в джипа и подкара към психиатричната клиника „Сноудън“ във Фредериксбърг. Тя заемаше втория етаж на елегантна къща с еркери в центъра на града, почти на брега на река Рапаханок. В нея се влизаше от едно място, а се излизаше от друго — така се намаляваше до минимум вероятността от случайна среща между пациентите.

— Вие не сте луд — увери го докторът, когато останаха насаме в кабинета. Беше облечен в бяла престилка, под която се виждаше поло с висока яка. — Гневът е психологическа реакция на нещо, с което не знаете как да се справите. Все едно че сте се изгубили в гората и трябва да извадите от раницата си карта на местността, за да се оправите. Представете си, че аз съм тази карта...

Джеръми предположи, че човекът насреща му едва ли някога в живота си е използвал карта, но след първия терапевтичен сеанс се почувства доста по-добре. Доктор Скарлони не предлагаше отговори, а предпочиташе да слуша. От време на време задаваше по някой въпрос, предлагайки на Джеръми различна гледна точка към съмненията, които

не му даваха мира. Поначало искал ли е всичко това? Дали е избрал тази работа заради конфронтацията, заради желанието да победи противника, който е амбициран не по-малко от него?

Отначало тези въпроси звучаха доста отвлечено и сякаш нямаха нищо общо със състоянието му. Какво пък чак толкова, запита се той. Хората се избиват помежду си още от времето на Каин и Авел. А на мен ми се случи при изпълнение на служебните задължения.

В крайна сметка възприе тезата, че засега не му трябва отговори. Нямахше нищо лошо във факта, че сърцето му кърви.

— Ти уби човек, но какво пък чак толкова? — каза си една сутрин той, докато си миеше зъбите. Пастата изби в ъглите на устата му, по лицето му се стичаха ситни водни капчици — съвсем като сълзите, които така и не успя да изцеди от очите си.

Сякаш прещрака електрически ключ. Досегашният му живот бе осветен от ярка светлина, а инцидентът в Пуерто Рико изведнъж му се стори като поредната снимка на стената на славата в класната стая на ООЗ.

Гласовете постепенно заглъхнаха. Кристофър остави играчките си пръснати из цялата къща, но му се размина без наказание. Мади отново пусна анимационните си филмчета, а Джеръми дори започна да свиква с новите пердета в хола. Животът полека се завърна към познатите и общо взето приятни неща.

Самолетът от Атланта докосна бетонната писта на летище „Кенеди“ малко след осем вечерта в четвъртък. Сирад беше сред първите пътници, които се появиха в терминала. Багажът ѝ се състоеше от елегантен сак „Луи Витон“ и малко куфарче от същата марка. Прогнозата на Хох излезе вярна — Дитер се обади с нареждането да тръгне незабавно за Ню Йорк заради „спешно развитие“ на програмата „Куантис“. Задоволи се с неясно обяснение, но Сирад вече беше наясно, че ѝ предстои неотложно пътуване до Близкия изток.

Колата я чакаше на паркинга. Подкара направо към апартамента на Хамид, където възнамеряваше да прекара нощта. Пристигна малко преди времето за вечеря, а на вратата я посрещнаха с рози.

Хамид само подсвирна, неспособен да изрече нито дума. И съвсем основателно. Сирад се беше подготвила за пътуването с изключително старание, твърдо решила и с дрехи да изглежда толкова привлекателна, колкото без тях.

— Няма ли да ме поканиш? — вдигна вежди тя.

Хамид пристъпи напред и протегна ръце да я прегърне, внезапно разтреперил се от сладна нега.

— Но да, разбира се. Заповядай — отстъпи крачка назад той. Протегнатата му ръка промени посоката си и махна към униформената прислужница да вземе багажа на Сирад.

— Господи, какъв апартамент! — възкликна младата жена, след като прекрачи прага. Не беше очаквала такова великолепие. Само произведенията на изкуството в хола струваха колкото голямо имение в най-хубавите квартали на Атланта. — Това Реноар ли е?

— Уилям Мерит Чейс — отвърна Хамид, най-сетне усетил позната почва под краката си. — Реноар имам в трапезарията...

— Уилям Мерит Чейс — в дневната, Реноар в трапезарията — промърмори Сирад, съблече жилетката си от мек кашмир и я захвърли на близкия стол: — Какво ли ме чака в спалнята? — Изрита обувките от краката си и въведе в хола собствената си изваяна фигура, облечена в къса пола „Бърбъри“ и бяла ленена блуза. Демонстрира фалшив интерес към голяма китайска ваза, после докосна с пръст дебелия слой маслена боя на едно решено в доста мрачни тонове платно от Дега.

— Май си запален почитател на импресионистите, а? — попита тя, спря на крачка от дивана и прекара същия пръст по чертите на Хамид. — Жената, която тази сутрин ми направи интимната кола маска, също смята себе си за човек на изкуството... Попита ме дали искам някакъв специален дизайн. Нали знаеш, там долу...

Хамид окончателно изгуби дар слово. Оказа се, че е сбъркал тотално, поръчвайки вечерята веднага след пристигането на приятелката си.

— И какво й отвърна? — най-сетне възвърна част от самообладанието си той.

Сирад направи чупка в кръста, позволявайки на блузката да се отвори точно толкова, колкото трябва.

— Отвърнах, че новият ми приятел е изтънчен, но консервативен мъж, който притежава значително състояние. Един много практичен

човек. — Протегна ръка и лекичко докосна устните му: — Казах ѝ да остави петно, но не по-голямо от пощенска марка. Просто за в случай че решиш да си почешеш горната уста...

Хамид поклати глава. Никога не беше срещал жена с по-сексуално излъчване. Говореше като викторианска проститутка, но поведението ѝ беше по-скоро на дебютантка от Саутхамптън. Той беше неудържимо привлечен от невероятната грация на фигурата ѝ, съчетана по уникален начин с бистър и остър ум.

— Ще ме извиниш ли за минутка? — попита Сирад. — Пътуването беше дълго, имам нужда от леко освежаване...

— Сакът ти е в стаята ми — кимна Хамид. — Последната врата вдясно.

Сирад тръгна по дългия коридор и хлътна в покоите му. Привидната ѝ отпуснатост моментално се стопи. Затвори и заключи вратата, възбудена от близостта с тайните на друг човек. Винаги се беше наслаждавала на особената интимност на тези моменти — от първото скрито надничане в списанието на майка си до полевите упражнения в Кемп Пиъри — една от главните тренировъчни бази на ЦРУ. По принцип актът на злоупотреба с доверието крие нещо недостойно, но въпреки това ѝ носеше огромно вълнение и дълбока наслада.

Това беше главната причина да избягва съквартирантите. През първата година в колежа издържа до средата на първия семестър, след което подаде молба до управата да бъде преместена. Конкретната причина беше, че веднъж се завърна ненадейно в стаята, където завари доста необичайна картина: главният надзирател на пансиона беше окован с белезници за двойното легло, а Сирад го яздеше с бясната наслада на младо пони.

Тя е пълен психопат, написа съквартирантката ѝ в молбата си до Комисията по настаняването. Краде ми шампоана, чете писмата на приятеля ми, постоянно преписва от записките ми по физика...

Сирад бързо прерови чекмеджетата в спалнята на Хамид. Чорапите в първото, боксерките в следващото. Пуловери и пижами в третото. Пижами? Тя вдигна вежди, леко поклащайки глава. Този човек е на четиридесет и една и живее сам. За какво, по дяволите, са му притрябвали пижами?

Кутия на тоалетната му масичка съдържаше три ръчни часовника: хронометър IWC, „Патек Филип“, който тя вече познаваше от Атланта, и един „Картие“, модел „Танк Америкън“, изработен от 18-каратово злато. Вътре имаше и няколко комплекта скъпи копчета за ръкавели, пръстен с монограм и нещо, което приличаше на значка с инициалите на някакво братство.

— Къде си се скрил, по дяволите? — прошепна Сирад. Продължаваше да действа бързо и за нула време претършува гардероба, нощните шкафчета и чекмеджетата на старинния скрин. Нищо. Едва тогава забеляза сакото му, праметното върху облегалката на богато гравирано кресло. Ръката ѝ се плъзна към вътрешния му джоб и се появи обратно с джобен компютър марка „Палм Пайлът“. При предишните им срещи го беше виждала в ръцете на Хамид, старейки се да запомни поне част от кода за достъп.

— Сезам, отвори се — заповяда с усмивка тя, натискайки бутона за включване. После извади от чантичката си някакво устройство, което наподобяваше любителски MP-3 плейър и ловко го свърза с компютъра на Хамид. Във вътрешността на тази машинка се криеше един софтуер, който представляваше истинска революция в извличането и декодирането на данни от електронни устройства — същият, който Хох ѝ беше връчил в Атланта. Беше разработен от научноизследователската лаборатория по електроника на ФБР в Куонтико, Вирджиния, после проектът се прехвърли към Националната агенция по сигурността в Хюстън. Благодарение на уникалните си качества, усъвършенстваният вариант на апарата бе в състояние да възстанови абсолютно всеки удар по клавиатурата на даден компютър, независимо кога е направен. Ако имаха представа за този нов „Голям брат“, защитниците на гражданските свободи със сигурност щяха да нададат вой до небето, но подобно на повечето секретни разработки след 11 септември, тази технология така и не се появи в научните публикации.

Сирад работеше бързо, спирайки само колкото да смъкне блузката и полата си. Не искаше да бъде изненадана, в случай че Хамид реши да се отбие да види какво прави. Гледката на съблазнителната ѝ фигура, останала само по сутиен ѝ гащички, със сигурност щеше да го разсее достатъчно дълго, позволявайки ѝ да прикрие истинските си намерения.

— Чаках те — щеше да прошепне, приближавайки се към него. Много хора не биха разбрали защо го прави, помисли си тя. Не биха видели смисъла в изграждането на една връзка, която на по-късен етап ще се компрометира сама, нито пък в секса с човек, от когото иска да черпи информация. Разбира се, повечето хора водят незначителен и егоистичен живот, без никаква представа за това, което ги пази и закриля. Няма нищо лошо в това, сексът да ми помага на работата, каза си тя. В случая той беше оръдие на труда, като всички други. В един или друг момент всяка жена го използва по този начин.

Сирад отвори устройството, което Хох ѝ беше оставил в хотелската стая на „Четири сезона“. Натисна два бутона един след друг и то тихо забуча. Миниатюрният диск във вътрешността му задейства програма, създадена специално за преодоляване на електронни пароли и други защити срещу непозволен достъп. След броени минути устройството щеше да ѝ осигури достъп до всеки файл и имейл в системата на Хамид, щеше да регистрира всяка трансакция, банков превод или заверка на сметките му, щеше да проникне във всички компютри, с които е бил във връзка, осигурявайки в реално време проследяването на всички уеб комуникации.

— Хайде, бебче — промърмори тя, давайки си сметка, че съвсем скоро ще владее този мъж с помощта на средства, които са далеч по-могъщи от секса. — Превърни ме в звезда!

Отпусна се в близкото кресло с двойна тапицерия и зачака машинката да приключи с магическата си дейност. Понякога тази работа я възбуждаше толкова много, че ѝ се налагаше да седне, за да не загуби равновесие.

Мичъл се прибра у дома след поредната вечеря за набиране на средства в „Кенеди Сентър“ и с изненада установи, че Траск го чака в библиотеката. С изненада, защото неговият личен асистент често работеше до малките часове на нощта, но никога не се появяваше без предварителна уговорка.

— Сирад е тук, в Ню Йорк — обяви той и започна да крачи напред-назад под прозорците — точно както го правеше Мичъл. — Отседнала е у Хамид.

Мичъл стисна зъби, но замълча. Не му пукаше от избора на Сирад, но се тревожеше, че тя би могла да използва забележителните си способности, за да разкрие голяма част от тайните финансови манипулации, с които се занимаваше Хамид. По принцип „Бордърс Атлантик“ бе комуникационен конгломерат, който вече бе стъпил на доста опасна почва, сключвайки партньорски договор със саудитците за новата ССТ технология. Разкриването на незаконните финансови трансакции с някои от блискоизточните инвеститори би довело до опустошителни резултати.

— Не сме наясно дали тя е надушила нещо за сделките с периферии — подхвърли Траск, отгатнал точно кръвожадното настроение на шефа си. Въпреки проследяването, подслушването на телефонните разговори и щедрото използване на разузнавателни средства по отношение на Сирад, Отделът по сигурността на „Бордърс Атлантик“ беше научил болезнено малко за същността на отношенията ѝ с Хамид.

— Надушила е, разбира се! — просъска Мичъл. — Иначе защо ще ходи подире му?

— Прав сте, сър — кимна Траск. По време на войната в Залива той беше служил в щаба на генерал Шварцкопф и добре знаеше, че истинските лидери често изпадат в нервни кризи. В такива случаи покорното съгласие е най-доброто поведение.

— Добре — тръсна глава Мичъл. — Къде е Дитер?

— Още е в кабинета си, работи по някои проблеми на сигурността.

— Свържи се с него и му кажи, че искам веднага да извика Сирад при себе си, в кабинета. Не утре сутринта, а сега — в този момент!

— Слушам, сър — кимна Траск и бръкна за мобилния си телефон. — Какво ще заповядайте да прави с нея, след като я повика?

— Да ѝ даде някаква задача, все едно каква. Не искам да се мотае в опасна близост до никой от сътрудниците ми. До четвъртък вечерта всички подразделения трябва да са на позиция, а това означава цялостно пренаписване — от медийните анекси до организираната подкрепа и операциите за отвлечане на вниманието. В допълнение искам спешно да събереш екип от „чистачи“, които да огледат апартамента на Хамид за евентуални „дървеници“, плюс пълен преглед

на личния му хардуер, който използва интерфейс за връзка с нашите бази данни.

Мичъл започна да щрака с пръсти като военачалник, който подрежда силите си за предстоящата атака.

— Искам да зная за всичко, което върши Сирад от тази минута до утрешния ѝ полет. Всичко, разбираш ли? С кого разговаря, къде ходи, какви фрази изрича по телефона, от коя страна на шибаното легло предпочита да спи!

— Ще имам грижата, господин Мичъл — успокоително отвърна Траск. — Но според мен всичко около Сирад е нормално. Тя се запозна с Хамид в един асансьор, абсолютно случайно. Освен това Хамид е съвсем наясно за какво става въпрос и едва ли ще си позволи да компрометира тайните ни операции.

Юмрукът на Мичъл звучно потъна в разтворената му длан.

— Май не ти е ясно, а? — подхвърли той. — Тази жена вижда всичко. Ако дори за миг допускаш, че е от хората, които не знаят какво правят, значи не си подходящ да работиш за мен. Искам я в кабинета на Дитер в рамките на един час. Искам неотстъпното ѝ наблюдение.

След тези думи пристъпи към прозореца и остана там, загледан в панорамата на нюйоркските светлини.

— Кой отговаря за сигурността на това пътуване?

— Бартольмю.

— Кой?

— Крис Бартольмю, бившият командос от „Делта Форс“.

Мичъл не можа да си спомни човека, но вярваше на строгата система, която беше въвел. Всеки, който работеше за сигурността на корпоративно, финансово или научно-техническо ниво, бе предварително подготвен на 17-ия етаж, преминавайки през прецизни тестове и продължителен скрининг. Канцелариите на този етаж бяха лишени от прозорци, но това не пречеше на хората в тях да наблюдават абсолютно всички тайни операции на „Бордърс Атлантик“.

— Искам да го инструктираш лично — заповяда Мичъл. — Разбираш ли? Да не споделя със Сирад абсолютно нищо, преди да влязат в страната. Ако надуши нещо нередно, моментално да се свърже лично с мен. Тази наша малка екскурзия е свързана с прекалено много пътувания и аз не искам да объркаме конците само защото ти си мислиш, че знаеш това, което знае Сирад!

— Разбирам, сър — отвърна Траск и изпусна скрита въздишка на облекчение, тъй като Мичъл най-сетне се насочи към бара и напълни чашата си с някакво питие. Шефът беше очертал границите на неговата битка, беше направил и първия си инструктаж. Това в повечето случаи беше достатъчно и поведението му ставаше сравнително поносимо.

— Някой да ми е виждал енвегето? — попита Джеръми, изправил се на прага на склада. Инструкторът беше обявил упражнение по нощна стрелба, за която Джеръми се нуждаеше от високотехнологичното оптично съоръжение. Без него нямаше как да изпробва новия инфрачервен лазер на снайпера си. — Вчера го оставих в шкафчето си, а днес вече го няма...

— О, забравих да ти кажа — сепнато го погледна Кокс. — Бъки го взе, още снощи... Неговото се повредило.

— Снощи ли? — вдигна вежди Джеръми. Беше принуден да крещи, тъй като от съседната стая на екип „Ехо“ долиташе „Добре дошли в джунглата“, издъненото докрай парче на „Гънс енд Роузис“. — Какво е имало снощи?

— Малко браконьерство — подхвърли многозначително Лотшпайх.

Джеръми поклати глава. Бъки обичаше да убива животни — елени, мечки, диви прасета. Изобщо всичко, което ходи на четири крака и има козина. Често се хвалеше, че отдавна не е давал пари за месо.

— Искаш да кажеш, че върши престъпление! — язвително подхвърли Кокс, който беше заклет вегетарианец и привърженик на „Грийн Пийс“. Броните на хондата му с повишена проходимост бяха облепени със съответните стикери. — Доколкото ми е известно, законите на щата Вирджиния забраняват нощната стрелба по диви животни...

— Хей, пак ли си на вълна милосърдие? — подхвърли току-що пристигналият Тайни, който хвърли сака си на една лавица, затрупана с черни торби с оборудване. — Човекът трябва да яде!

— Не съм на никаква вълна! — раздражено отсече Кокс. — Но не приемам убийството на диви животни. Има хора, които наистина си

заслужават боя, но какво са виновни беззащитните животни, избивани посред нощ от някакви типове със супермодерни оръжия?

— Виновни са! — намеси се в разговора Бъки. — След като са толкова вкусни на скара, значи са виновни. И не започвай пак с тези глупости за защита на животните, Кокс. — Подхвърли на Джеръми прибора за нощно виждане и с усмивка добави: — Откъде, мислиш, се е взела кожата за ботите ти?

— А ти защо винаги се правиш на такъв задник? — предизвикателно се обади Тайни. Със своите метър и седемдесет той беше най-ниският оператор в ООЗ, но компенсираше с изключителната си агресивност.

— Задник ли? — усмихна се Кокс. — За тая приказка май заслужаваш да те сритам в задника!

— Хайде да видим! — извика Тайни, скочи и го притисна към стената. Тук съперничеството никога не стихваше.

— Хей, хей! — изправи се между двамата Лотшпайх. — Спрете тези глупости! Искам да разбера как се е представил...

— Елен мъжкар от четиристотин и трийсет метра — отвърна Бъки и подхвърли към Кокс един доста голям стек, увит в прозрачна торбичка за фризер.

— Каква е тая гадост! — дръпна се като опарен Кокс.

— Четиристотин и трийсет, през нощта! Няма начин! — отсече Тайни. Той се гордееше, че е най-добрият нощен снайперист, въпреки всекидневните опити на Джери да го свали от пиедестала. — Приборите за нощно виждане действат до двеста!

— Червата му още са там, можеш да провериш — отвърна Бъки. — Което означава, че за момента аз съм човекът, по когото трябва да се равнявате!

Пристъпи към пространството между два високи шкафа и изписа името си върху начертаната на ръка таблица. Нощните снайперисти се обзалагаха на какво ли не — от всекидневните състезания по точна стрелба до това, колко пъти Мейсън ще изплюе тютюн за дъвчене по време на сутрешния развод. Последното състезание беше класическо и в него участваха всички снайперисти. Целта беше да се постигне точен изстрел от максимално разстояние, при максимално трудни условия. Правилата се изчерпваха с една-единствена точка: преди стрелбата мишената да е жива, а след нея — мъртва. После участниците сами

решаваха кой е произвел най-майсторския и най-труден изстрел, прилагайки по най-категоричен начин уменията си да убива...

— Уолър, май си въвн от играта — обяви Лотшпайх. Той отговаряше за таблицата и имаше последната дума.

— Много добре — кимна Джеръми, докато проверяваше партидният номер на кутия амуниции, калибър 308. — И без това не исках да съм на върха.

Името му беше включено в списъка след стрелбата в Пуерто Рико, която отговаряше на всички критерии, с изключение на добрия вкус. Джеръми неволно потръпна при мисълта, че Съветът за професионална отговорност би могъл да разбере за първото му място в традиционното вътрешно състезание, получено благодарение на факта, че е убил човек.

— Моля, залагайте! — обади се Лотшпайх. Наддаването стартираше със залог от десет долара, а при появата на ново име в списъка се добавяха още пет. Онзи, който се окажеше на върха на класацията в края на тренировъчния период — до който оставаха само две седмици — печелеше джакпота от 125 долара.

В началото Джеръми опита да се измъкне от участие в това грубовато състезание, но след това си даде сметка, че ООЗ не е клуб за социални контакти в Харвард. Тези мъже си вадеха хляба с помощта на насилието, рискуваха живота си всеки ден — включително и по време на тренировките. Това беше просто начин да изпуснат парата, да намалят напрежението и да поддържат състезателния дух. В света извън тези стени те биха могли да бъдат обикновени адвокати или счетоводители, но тук бяха войници.

— Все още не мога да повярвам, че е истина — промърмори Тайни, поклащайки глава. — Не е ли по-добре първо да проверим онази купчина с черва? И как ще разберем откъде точно си стрелял?

— Лъжец ли го наричаш? — попита Лангдън. Той беше най-мълчаливият в екипа, но тук и една дума беше достатъчна.

— Не, разбира се. Но ние стреляме от рубежи, имаме установени правила. Просто не виждам как ще възпроизведе такъв изстрел. Приборът за нощно виждане не стига толкова надалеч...

— Използвах инфрачервен лазер, който включих към прибора — поясни Бъки. — Стрелях само веднъж. Ако искаш, спокойно можеш да

идеш и да помиришеш онези вътрешности. Затова съм ги оставил там...

— Какво толкова, човече? — попита Лангдън. — Ако искаш да го победиш, иди в гората и се опитай да произведеш по-добър изстрел!

— Хей, няма си въобразявате, че във филма ще присъства точно този диалог? — подхвърли Кокс. Той беше дълбоко убеден, че един ден някой ще направи филм за ООЗ и неговата дейност. — Не мислите ли, че би бил доста тъпичък? Спомнете си онази сцена в тоалетната от „Пълно бойно снаряжение“. На това му се вика диалог!

— Какви ги дрънкаш, да те вземат мътните? — изгледа го Лотшпайх. — Уолър, давай пет кинта!

Джеръми отвори шкафчето си, но вместо портфейл извади малка найлонова торбичка, пълна с брашно.

— Кой беше тоя умник? — раздражено изръмжа той. — Кокс?

— Хей, човече, престани да ме обвиняваш за всичко! — усмихна се Кокс.

— Прави го, защото ти си единственият задник в екипа, който не ходи на лов — намеси се Хесус. Взводният се беше появил в стаята незабелязано, но в поведението му се долавяше леко напрежение. — Хайде, махайте тези боклуци, че ни чака работа!

С тези думи вдигна калъфа с пушката си и изчезна обратно навън.

— Някой му е вкарал муха в задника! — поклати глава Тайни.

Лотшпайх само сви рамене. Всички знаеха, че Хесус понякога може да бъде доста крив.

— Хей, Уолър, продължаваш да ми дължиш петарка! — подвижна той. Джеръми му подаде банкнотата и последва командира си към стрелбището.

— Какъв беше този пожар? — попита Сирад, след като лекичко почука на откренатата врата на Дитер. Едрият германец седеше зад бюро от тънка стомана, върху което бяха подредени няколко акуратно струпани купчини с документи. По стените бяха окачени множество черно-бели фотографии от Ваймар. — Моля ви, не ми казвайте, че съм била всичкия този път до Ню Йорк само за да ме известите за предстоящото кратко пътешествие до Дубай!

Германецът видимо посърна, недоволен от факта, че не е единственият, на когото са доверили тайната. Облегнат назад в стола си, той проявяваше прекалено голям интерес към една от купчините на бюрото си.

— Кой ви каза за Дубай?

Сирад затвори след себе си и спокойно пристъпи към бюрото.

— Имам си своите източници — лекичко се усмихна тя.

— А те казаха ли ви, че заминавате още днес? — засече я Дитер.

— Не мога днес! — сепнато го погледна Сирад. — Не съм се подготвила... Не съм дори...

— Заминавате днес! — повтори с категоричен тон Дитер. — В три нула-нула ще ви вземе кола за летището, а там ще ви чака един от нашите експерти по сигурността. Ще летите директно до Дубай, където ще участвате в заседание с един от нашите близоизточни клиенти. В четвъртък вечерта трябва да сте обратно у дома.

— А какво точно трябва да правя, след като пристигна там? — пожела да узнае Сирад. Въпросът ѝ беше съвсем логичен, ако се вземеше предвид фактът, че според новото си назначение тя получаваше поста вицепрезидент, отговарящ за всички международни операции на проекта „Куантис“.

— През последните двадесет и четири часа преживяваме известни... хм... затруднения — промърмори Дитер, доволен да запази дистанцията между себе си и Сирад. Тя го безпокоеше, особено в личностен план. — Ще ви информират за тях, щом кацнете в Дубай.

— От какъв характер са тези затруднения? — втренчи се в него тя.

— Имат отношение към сигурността — уклончиво отвърна германецът. — Сигурен съм, че разбирате деликатната същност на проекта „Куантис“...

— Изобщо не разбирам деликатната същност на проекта „Куантис“! — отрязва го Сирад. — И на практика почти не съм запозната с него! — Очите го фиксираха с достатъчно настойчивост, за да го накарат да се почувства неудобно. — Макар че лично ме избра за тази задача, Джордън Мичъл не ме запозна дори с най-общите положения на проекта. Как според вас да си върша работата, без да зная каква всъщност е тя?

Германецът я гледаше с дълбока омраза. Ненавиждаше физическата ѝ красота, ненавиждаше начина, по който я използваше да манипулира мъжете.

— Ако имате някакви оплаквания, най-добре се качете горе и ги изразете лично пред шефа — кисело подхвърли той. — Господин Мичъл положително няма да се затрудни с евентуалния ви заместник, след като тази задача ви безпокои толкова много! Кандидати колкото щеш!

Тя му хвърли отровен поглед и драматично сложи ръце на кръста си.

— А на вас какво ви става, по дяволите? — попита. — Фактът, че Джордън Мичъл ми поверява управлението на този проект, би трябвало да означава, че ми има доверие!

— Ще бъдете информирана в Дубай — повтори Дитер. — А по въпроса за доверието ще ви кажа следното: за мен вие сте една средно способна чиновничка, която прекалено много залага на стегнатото си задниче! Предупредих господин Мичъл, че сте неподходяща за тази мисия, но той беше на друго мнение.

Изправи се и бавно тръгна към вратата, очевидно с намерението да прекрати разговора.

— В личен план не приемам неговото решение, но се примирявам в името на крайния успех — добави той. — Вие издържахте тестовите със стриптийза и детектора на лъжата, благодарение на които вратата се отвори пред вас. Но доверието е нещо съвсем различно. Него трябва да заслужите...

Сирад го гледаше втренчено, опитвайки се да определи до каква степен да се ангажира в този проблем. Беше ясно, че Дитер знае повече от нея за предстоящото пътуване. Хох също. Ролята ѝ в „Бордърс Атлантик“ беше претърпяла внезапна промяна и тя трябваше да разбере защо.

— Аз не съм врагът, Дитер — промълви тя, обръщайки се към вратата. Надяваше се думите ѝ да стигнат до Мичъл; който беше натъпкал цялата сграда с микрофони. — Ако наистина искате да разгърнем пълния потенциал на проекта „Куантис“, трябва да приемете този факт.

— Не закъснявайте — предупреди я Дитер. — Самолетът няма да ви чака и спокойно ще излети без вас!

Сирад спря на крачка от вратата. Лесно би могла да го репликира, но вече беше казала достатъчно. Задълбочаването на конфликта с този човек би означавало повече трудности на оперативно ниво.

11.

— Госпожо сенатор! Моля ви, не бива да влизате там!

Човекът, който обслужваше сауната на Сената, благоразумно се дръпна встрани и пропусна Елизабет Бийчъм. На вратата нямаше табела, че помещението е само за мъже, просто защото мъжкият клуб отказваше да признае факта, че вече от тридесет години насам в горната камара работят и жени, които също би трябвало да имат своя отделна съблекалня.

— Марселъс! — заплашително извика тя. В късния следобед на петъчния ден съблекалнята беше почти празна, но лицата на неколцината мъже там станаха бели като сняг, станали свидетели на щурма на Бийчъм. Тя от своя страна беше принудена да извика Парсънс по име, просто защото нещо дълбоко в нея не ѝ позволяваше да го нарича сенатор.

— Елизабет, не можеш да влизаш тук! — изрази протеста си републиканецът от Мейн Бъртрам Матърс, изправен пред огледалото със самобръсначка в ръка. Каза го така, сякаш искаше да прогони ловджийско куче, поело следата на плячката си.

— Къде е той? — извика Елизабет, сигурна, че тук няма много места за криене.

— В сауната — отвърна друг от колегите ѝ. Двама сенатори надникнаха изпод душа, явно озадачени от репликите, разменени на висок глас. Зърнали насочилата се към тях Бийчъм, те решиха, че тази жена в крайна сметка си е изгубила акъла.

— Марселъс! Знам, че си вътре!

Преодоля дългия коридор, насечен от боксовете с душеве зави наляво и рязко отвори вратата на облицованата с бели плочки сауна. От отвора бликна бяла пара, която светкавично сведе видимостта до няколко сантиметра.

— Марселъс, мръсник такъв! Вътре ли си?

— Затвори тази врата, Бетси — отговори един слаб глас. — Изпускаш цялата топлина!

Тя влезе вътре и се насочи към етажираниите нарове. На най-горния от тях се беше излегнал Парсънс, по-гол от гол охлюв.

— Може би си въобразяваш, че това ще ти се размине, но аз съм тук, за да ти докажа противното! — изръмжа задавена от ярост Бийчъм. Не стана ясно дали главата ѝ се върти от гняв, или от горещата пара.

— Нали можем да обсъдим този въпрос и навън? — попита Парсънс и се надигна до седнало положение. Лишен от дрехи, той беше само едно старче с шкембенце и мокра от пот мръсносива коса. — Все пак съм гол...

— Значи разбираш как съм се почувствала, когато ме арестуваха твоите горили! Но те предупреждавам да не се възгордяваш, Марселъс! И друг път съм виждала такива номера! Доста по-гадни при това!

Входната врата отскочи на пантите си и в помещението се втурнаха двама униформени полицаи от охраната.

— Господи, Боже мой! — кипна Парсънс. — А бе вие не знаете ли какво е сауна? Веднага затворете проклетата врата!

Униформените напругаха взор през гъстата пара.

— Сенатор Бийчъм, тук ли сте, госпожо? — предпазливо подвижна по-високият, след което се блъсна в нея и побърза да добави: — Моля да ме извините, госпожо сенатор, не исках да...

— Тук съм по служебен въпрос, господа! — кресна Бийчъм. — Нямам нужда от помощта ви!

— Но, госпожо... Това е мъжката съблекалня и вие нямате право да...

— Моля ви, момчета! — направи гримаса Парсънс, издърпа кърпата изпод себе си и я уви около кръста. — Това не е първата дама, която е решавала служебни въпроси тук, вероятно няма да е и последната... Оставете ни за минутка на спокойствие и всичко ще бъде наред...

Полицайте се спогледаха и вероятно доста ясно си представиха кофата с мастило, която със сигурност щяха да изпишат, за да обяснят как точно са изхвърлили единствената жена сенатор от мъжката съблекалня. При това с напълно мокри от горещата пара униформи...

— Ще почакаме отвън — каза след известна пауза единият, после вратата се затръшна подире им.

— А сега кажи какъв ти е проблемът, Бетси...

Тя дори не си направи труда да реагира на неприятното обръщение. Беше ясно, че Парсънс прибягва до него, за да я ядоса.

— Моят проблем? Мисля, че ти имаш проблем с начина, по който ръководя комисията, но не смееш да го изкажеш!

Изобщо не си струваше да споменават факта, че на конгреса през миналата седмица в Бостън единодушно бе номиниран Дейвид Рей Венабъл за кандидат на Демократическата партия в предстоящите президентски избори.

— Мисля, че никога не съм крил неодобрението си по отношение на управленческите ти методи — отвърна Парсънс. Термостатът се включи и помещението се изпълни с нов облак гореща пара. — Но това вече е без значение, нали? Аз получих мястото и до края на работното време ще ти отнемат всички пропуски и пълномощия, необходими за членство в комисията.

Бийчъм приседна на мократа пейка.

— Значи затова е било всичко — промърмори тя, изненадана от собствената си непрозорливост. — Всичко е заради политиката, а оклеветяването е само подробност. Ти просто се стремиш да ми отнемеш възможността да те преследвам!

— Съжалявам, че те виждам в това положение, Бетси. Наистина съжалявам. Но стресът от неочакваната ситуация очевидно е попречил на здравия ти разум.

Тя бавно поклати глава.

— Искаш да повярват именно в това, нали? Мръсно копеле! Искаш да ги накараш да си помислят, че съм превъртяла... И че наистина съм убила онзи нещастник!

Марселъс се изправи, уви един пешкир около кръста си и мина покрай нея. Застана под хладния душ, вдигна сбръчканите си ръце и започна да мие очите си.

— Става въпрос за умението да се види общата картина — рече той. — Умение, което ти очевидно не притежаваш. Вчера получи възможност да се оттеглиш, но я стъпка в калта. В буквалния смисъл на думата. Днес обаче имаш проблеми, които никой не може да реши.

Обърна се и тръгна към вратата.

— Това няма да ти се размине! — извика след него Елизабет.

Той се обърна да я погледне, лицето му се белна сред облаците пара.

— Я се виж на какво приличаш — рече. — Дори да има някой член, който все още вярва в теб, той със сигурност ще си промени мнението, когато във вестниците се появи информация за твоята последна лудост...

С тези думи Марселъс Парсънс отвори вратата и направи знак на униформените полицаи да приберат жената в мокри дрехи, позволила си да проникне в светая светих на Сената. Жената, която до неотдавна изглеждаше най-вероятният кандидат за президент от Демократическата партия, но днес вече беше кръгла нула.

— Какво ще кажеш за данданията на Г-8 в Ню Йорк? — попита Лотшпайх, докато Джеръми вкарваше своя шевролет „Събърбън“ в паркинга зад стрелбище №4 — официалния учебен център за обучение по тактическа стрелба на Корпуса на морските пехотинци, който се намираще на около километър от ООЗ. Бил Лутър беше споменал, че може би ще отскочи за тренировки до базата на ЦРУ Кемп Пиъри — като част от подготовката за предстоящата икономическа среща на високо равнище в Ню Йорк. На отряда беше възложена рискованата задача да охранява финансовите министри на Афганистан и новото коалиционно правителство на Ирак. Двамата министри бяха поканени за участие, с цел да се демонстрира желанието на света да подпомогне развитието на икономиката на техните страни.

— Ще бъде страхотно — отвърна Джеръми. — Но хич не ми се иска да мисля, че мога да получа някой куршум в гърдите, охранявайки поредната марионетка от Третия свят! — Отвори вратата и излезе навън, под ярките лъчи на слънцето. Стоакровият периметър на стрелбището се простираше пред тях, граничещ в далечината с вековните гори на Вирджиния.

— Аз също не планирам да поема куршум, предназначен за друг — кимна Лотшпайх. — Ако Държавният департамент си свърши работата както трябва, нашият вътрешен периметър ще бъде просто допълнителна изолация. Освен това, изпълнен съм с нетърпение да видя Кемп Пиъри. Чувал съм, че там имат страхотен полигон...

Фриц свали калъфа с пушката „Халибъртън“ от задната седалка, същото правеха и останалите снайперисти от ООЗ наоколо.

— Така е — отвърна Джеръми. — Можело да се стреля дори от кола. Отлично място за замявка преди охраната на разни важни персони... — После се зае със собственото си оборудване, без да обръща внимание на множеството коли, които нахлуваха на паркинга. Вдигна глава едва когато до тях спря автомобил с издънена докрай стереоуредба.

— Хей, какво става, по дяволите?

Лангдън изскочи от огромния си форд „Експедишън“ със затъмнени стъкла и масивна броня. Вратите му буквално се тресяха от децибелите.

— „Керфор“ — поклати глава Лотшпайх.

— Какво?! — извика Джеръми, почти оглушал от индустриалния метъл.

— „Керфор“ е немска група, в която се е влюбил по време на последната си мисия в чужбина. И оттогава насам слуша само нея.

Джеръми свали калъфа от пушката и извърна глава към Лангдън, който барабанеше по волана в такт с оглушителната музика и гледаше на кръв.

— Слава богу, че е от нашия отбор — промърмори той. Лангдън се беше присъединил към ООЗ преди две години, представяйки една наистина внушителна биография — диплома по право от Университета „Нортуестърн“ и трето място в класацията на двете национални федерации по стрелба. Напоследък се носеха слухове, че се е отдал прекалено сериозно на борбата с тероризма и нищо друго не го интересува.

— Прав си — кимна Лотшпайх, лапна любимия си ментов бонбон и издърпа раница в защитен цвят от задната седалка. След това разтвори ципа й внимателно огледа съдържанието й — последна проверка преди стрелбата. Оборудването беше стандартно и включваше мека торбичка за опора на приклада, прибор за засичане на целта, термоплащ в защитна окраска и 100 броя халосни патрони федерален калибър 168. Това беше оборудването, което носеха повечето снайперисти.

— Бил ли си за по-продължително време в Ню Йорк? — попита Лотшпайх, докато двамата крачеха към бетонния стрелкови комплекс,

извисил се над 300-метровото разстояние, определено за стрелба с пушка.

— Ходил съм два пъти, още докато бях в колежа — отвърна Джеръми, избра едно място в средата на рубежа и започна да разставя екипировката си. Разгъна плаща, хвърли настрана калъфа на пушката и опъна крачетата на триножника. Заемането на позиция приключи, след като насочи дулото към мишените. През цялото време затворът беше издърпан назад — за да се вижда, че оръжието не е заредено. — Но докато трае срещата на високо равнище, едва ли ще имаме време да разглеждаме забележителностите...

Лангдън се появи в момента, в който Джеръми приключи с подготовката за стрелба. Зае най-доброто от свободните места — това до Лотшпайх, изпреварвайки поне дузина колеги от ООЗ, които също бързаха натам. Учението започваше точно в девет и хората се притесняваха да не закъснеят.

— Ще се обзалагаме ли? — подхвърли Джеръми, отвори кутия с муниции и положи двата патронодържателя от червена пластмаса на педя от затвора.

— Предлагам обичайния залог — отвърна Лотшпайх. Още на курса по снайперизъм бяха започнали да залагат по долар на всяко учение. Джеръми водеше с около четиридесет кинта.

— Моля, заемете местата си — прозвуча гласът на началника на стрелбището, настанен в контролната кула. Джеръми намести приклада на рамото си и докосна спусъка с пръст. Насочи далекомера си към дърво в дъното на полигона и започна бавно да сканира местността. В миг сред храсталаците изскочиха зелени пластмасови мишени, направени така, че да изглеждат като китайски войници. Триизмерните фигурки тичаха напред-назад, стрелваха се наляво и надясно, все едно играеха хоккей на трева. Джеръми присви очи и натисна спусъка. Изстрелът му се сля с тези на останалите снайперисти, наоколо затрещя вихърът на гръмотевична буря.

БУМ! Презареждане. БУМ! Презареждане.

Джеръми бързо влезе в ритъма на тактическата поява на мишените — от по-близките към по-далечните и по-неясните. Това беше симулация на истинско сражение, в което нещата се развиваха именно по този начин. Инструкторите винаги напомняха, че вниманието на стрелеца трябва да е насочено най-напред към най-

близките цели, а след поразяването им да се върви към по-далечните. Възползвай се от всяко предимство, дори когато то се изразява само в дистанцията, казваха те.

Натисна спусъка и видя как пада поредната зелена фигурка. Зареди отново и огледа терена за следващата. БУМ! Презареждане. БУМ! Презареждане. Пушката послушно следваше леките, едва забележими движения на ръцете му. Преценяваше дистанцията с помощта на условни маркери, после натискаше спусъка. Мишените тичаха насам-натам, падаха. Месинговите гилзи блестяха под лъчите на утринното слънце. От дулата на две дузини снайперски карабини излитаха малки облачета дим, последвани от заглушени трясъци.

Очакваше, че всеки откат на приклада ще го връща към събитията в онази пуерториканска кухня, но това не се случи. Съзнанието му беше концентрирано в преценката на обстоятелствата около всеки изстрел, ръцете му механично изпълняваха. Беше се превърнал в надеждна и безупречно функционираща машина за убиване.

— Достатъчно! — ечна заповед от високоговорителите над рубежа. — Прекратете стрелбата!

Редицата снайперисти на ООЗ вдигнаха пушките си нагоре и като по команда посегнаха към калъфите, в които държаха специалните книжки за отчитане на резултатите от стрелбата. Те съдържаха данните за всяко упражнение, независимо от условията, при които е било проведено: жегата, студ, вятър и влажност на въздуха.

— Готово! — доволно промърмори Лотшпайх и записа отличния си резултат в дневника. — Да кажеш нещо за пакета с брашно?

— Какво например? — с неприязън попита Джеръми, на когото отдавна му бяха дошли до гуша закачките на тази тема.

— Искам да кажа, че ми звучи идиотски и през цялото време ми се щеше да те попитам защо, по дяволите, си замерил онзи тип с брашното?

— То беше първото, което ми попадна — отвърна с усмивка Джеръми. — Мазето беше пълно с бензин, следователно зашеметяващата граната отпаднаше. Трябваше да измисля нещо друго за отвличане на вниманието. Можех да избирам между брашното и две-три празни бирени бутилки. Предпочетох брашното...

Лотшпайх му хвърли недоверчив поглед. Явно не разбираше какво го е накарало да избере брашното. После тръсна глава и промърмори:

— Всъщност, какво пък толкова? Нали е свършило работа?

— Внимание! — ечна гласът на началника на стрелбището. — Готови за бягащи мишени!

Джеръми отново зареди и залепи буза за приклада. Слънцето пареше гърба му. Огледа набързо пустия полигон, очаквайки мига, в който мишените ще изскочат отнякъде и ще хукнат... Нещо го удари по подметката, но в първия момент той не почувства нищо. Едва на третия път си даде сметка, че някой го подритва изотзад.

— Уолър — обади се зад гърба му гласът на Хесус. Обърна се и видя, че му прави знак да се изправи.

В същия миг мишените изскочиха и хукнаха в различни посоки. БУМ! — гръмна колективният глас на десетина пушки, който моментално направи излишни всякакви опити за диалог. Джеръми се изправи на крака и последва взводния към камионетката му, чийто мотор тихо боботеше.

— Какво има?

— Събирай си боклуците и ги мятай отзад! — заповяда Хесус. Изглеждаше напрегнат. — Остави оръжието и документите си на бюрото, значката също.

— Нещо не е наред? — погледна го въпросително Джеръми. Пуерто Рико беше първото нещо, което изплува в съзнанието му.

— След двадесет минути те искам на паркинга, с комплект за пренощуване — заповяда Хесус и се качи обратно в камионетката. През отворения прозорец долетя напрегнатият глас на Хауард Стърн, който викаше нещо по радиостанцията.

— Защо? Предстои ни мисия? — Пейджърът му не беше излъчил задължителния предупредителен сигнал 888. А и колегите му останаха на стрелковия полигон.

— Хайде, събирай си боклуците! — нервно изкрещя Хесус, надвиквайки поредния залп на полигона. После включи на скорост и добави: — И никакви обаждания у дома! Искам пълна анонимност!

Кракът му натисна газта и камионетката изчезна сред облак прах и ситни камъчета.

Оръжие и документи в бюрото? Агентът на ФБР не се разделя със значката и личното си оръжие дори в тоалетната. Къде, по дяволите, се готвеше да го запрати съдбата?

Сирад се появи на летище „Тийтърборо“ в Ню Джърси с огромен сак, пълен догоре с покупките, които беше направила в последния момент. Тръгвайки за Ню Йорк, тя беше взела съвсем малко багаж, защото не знаеше, че ѝ предстои екскурзия до Близкия изток по нареждане на Джордън Мичъл. Сега обаче навакса, защото успя да овършее няколко бутика.

— Пилотът е вътре и ви очаква — обади се шофьорът, докато спираше пред един от хангарите на гражданската авиация, където „Бордърс Атлантик“ държеше своите самолети. Сирад му благодари и влезе в хангара. Командирът на самолета седеше на нещо като канапе, приведен над плана на полета.

— Само мен ли чакате? — попита го Сирад. Навън времето беше хубаво и тя изгаряше от нетърпение да излетят.

— Добро утро, госпожице Мално — изправи се пилотът и ѝ протегна ръка: — Аз съм Франк.

Сирад го дари с любезна усмивка, но очите ѝ бяха отправени към друг мъж, който се беше изправил пред редицата от черно-бели фотографии на стената, запечатали стари самолети ДС-3 и Груман Отерс. Човекът изглеждаше малко по-грубо скроен от средностатистическите представители на корпоративна Америка. Лицето му ѝ беше познато, но не можеше да си спомни откъде.

— Всичко е готово, можем да се качим на борда, когато пожелаете — рапортува пилотът и посегна към сака ѝ: — Позволете да взема това...

— Аз ще го взема — обади се непознатият и пристъпи към тях. — Ти ще караш самолета. Франк. А аз отговарям за багажа... — Преметна собствения си черен сак през рамо, стисна ръката на Сирад и вдигна сака.

— Здравейте, казвам се Крис Бартольмю...

— Приятно ми е, Сирад — отвърна тя. Моментално усети, че срещу себе си има опитен играч.

Бартольмю я огледа с очите на човек, виждаше значително по-неприятни гледки. После кимна и тръгна след пилота, който вече крачеше към един блестящ снежнобял „Гълфстрийм“, включен на външно захранване и очевидно готов за полет.

— В Ню Йорк ли работите? — попита Сирад, опитвайки се да надвика свистенето на турбините. Усещаше ясно погледа му, залепен за задника ѝ.

— Да, в отдела по сигурността — отвърна той, настигайки я на крачка от самолета. — Обикновено изпълнявам задачи в чужбина, към които спада логистичната подкрепа на сегашната ви мисия в Дубай.

— О, значи сте от онези в „Заешката дупка“, за които ни е забранено да говорим! — възкликна Сирад.

Той се усмихна и кимна с глава:

— Била ли сте някога в Залива?

— Това ми е първият път — излъга тя и пое първа по стълбичката на частния самолет. Избра си кресло с падаща облегалка, разположено до илюминатора. Бартольмю пренебрегна всичките единадесет свободни места и се тръсна до нея.

— Надявам се, че нямате нищо против да си правим компания — подхвърли той, а Сирад се усмихна на безочливостта му.

— Нямам — кимна тя и измъкна възглавницата изпод седалката. — Не хъркате, нали?

— Не — усмихна се Бартольмю. — Ако хърках, момчетата, с които спя по време на път, положително щяха да ми видят сметката!

— Момчетата ли? — театрално изду бузи тя. — А аз хранех такива надежди!

Бартольмю извади някакво романче и се облегна назад. Изведнъж му стана ясно, че пътуването може да се окаже далеч по-забавно, отколкото си беше представял. Пилотът форсира двигателите и машината бавно започна да рулира към пистата за излитане. Петнадесет минути по-късно един „Гълфстрийм“ с опознавателни знаци на малка фирма за внос-износ със седалище в Антигуа излетя от писта 27 — запад и бързо набра височина.

Сирад гледеше как Ню Джърси се топи в далечината, а душата ѝ развълнувано тръпнеше от предстоящото приключение. Вече изобщо не ѝ пукаше, че е изпратена да изпълнява все още неизвестна задача, за която всички говореха шепнешком, с дълбоко страхопочитание. По

всичко личеше, че след три години и половина периферна работа, най-сетне бе дошло време да се включи в голямата игра.

Регионалното летище „Манасас“ се намира на около петдесет километра от Куонтико, до него се стига по второстепенни пътища на северозапад от международното летище „Дълес“. Близостта му до окръг Колумбия и двете му главни летища го прави добра алтернатива за малките карго компании и чартърните услуги. От двете страни на главната писта се точат безупречно поддържани хангари, в които може да се види всичко — от блестящи корпоративни самолети и частни хеликоптери до скромни едномоторни машини, използвани само за спорт.

Хангар № 7 официално се водеше даден под наем на фирмата „Портнър Ейвиейшън“ от Бърк, Вирджиния, но всички на летището знаеха, че тя е прикритие на ФБР, а в хангара се спотайват супермодерни машини, между които два „Нощни хищника“ с турбовитлови двигатели „Мицубиши“, оборудвани с модерна електроника за далечно наблюдение.

— Ще ми кажеш ли къде отиваме? — попита Джеръми, след като излязоха през задния вход на ООЗ и поеха по шосе 234, което водеше към „Манасас“. Движение почти липсваше, горещата пепелявосива пелена се беше разкъсала и на нейно място се настани един от невероятн хубавите дни на вирджинското лято. Въпросът прозвуча съвсем логично, особено предвид факта, че не беше предупредил Каролайн за неочакваното закъснение за вечеря.

— Съжалявам, но нещата се развиха толкова бързо, че самият аз не съм запознат с подробностите — отвърна с въздишка Хесус и въпреки двойната непресечена линия задмина един трактор с ремарке. Скоростомерът показваше близо сто и двадесет и продължаваше да се покачва. Вероятно по тази причина тежката машина се прибра в платното си с цената на доста силно разклащане. — Става въпрос за предаване с участието на Агенцията.

Предаване? Джеръми се учуди. Беше чувал за подобни операции, но не знаеше никакви подробности. Обикновено ставаше въпрос за светкавични прехвърляния в чужбина, за да бъде прибран някой важен беглец, терорист или политически лидер — всеки, който е достатъчно

лош и достатъчно политически опасен, за да му се издаде заповед за арест и искане за екстрадиция. Снимки на такива нищо неподозиращи бегълци висят на всяка крачка по коридорите на ООЗ, всички без изключение са хора, които наивно са се надявали да намерят закрила в страните от Третия свят.

Джеръми беше чел за „предавания“, които често са чиста проба отвличания, още преди да постъпи на работа във ФБР. Преди близо двадесет години правителството бе тръгнало по следите на Фауаз Юнис — либийски похитител на заложници, впоследствие преквалифицирал се в наркочилър. Агентки под прикритие с хубав тен и дълбоко изрязани бикини го подмамили да се качи на десетметрова яхта за чаша шампанско, но лодката незабелязано се озовала в международни води. И докато Юнис купонясвал на горната палуба с красивите си компаньонки, от морските дълбини изскочили леководолазите на ООЗ, които за секунди го прехвърлили на бърз катер — от онези, които използват контрабандистите на цигари, и го доставили на борда на чакащия наблизко самолетоносач. След рекордно дълъг полет без междинно кацане престъпникът бил предаден на американските правоохранителни органи.

ООЗ е извършил доста подобни операции. Имало е и периоди, когато това е била единствената работа, която му се възлагала. Като правило отвличанията в чужбина се вършат тихо и без много шум, далеч извън обхвата на радарите, използвани от различните подкомисии на американския Конгрес. Командосите на ООЗ са прибрали доста хора, които минават за заклеті врагове на САЩ — Рамзи Юсуф, Мир Амал Канзи, Рамзи Биналшиб, Халид Шейх Мохамед и други — към четиридесетима, „осигурени“ главно след 11 септември.

— Операция в чужбина? — попита на глас Джеръми.

— Ще ти връча точната заповед, след като излетим — отвърна Хесус.

— Европа? Близкият изток? — не мирясваше Джеръми. По принцип беше свикнал с обичайната практика в ООЗ, според която операциите се обсъждаха предварително и в най-големи детайли.

— Задаваш страшно много въпроси за един шибан новак! — изръмжа взводният му командир, после скочи на спирачките с такава сила, че Джеръми почти размаза физиономията си в арматурното

табло. Миг по-късно се оказа, че не го е направил нарочно, а просто завива по един от преките пътища за летището. — Виж какво, нещата са организирани по този начин и толкоз. В един момент се обаждат някой от началниците, в следващия вече си на борда на самолета. Летиш двайсет и четири часа нонстоп, опрял пушката си в челото на някакъв задник, а група абсолютно непознати хора се опитват да го накарат да говори... После изведнъж кацаш на непознато летище и твоят човек изчезва в някой „Събърбън“ със затъмнени стъкла. Не е като ядрена физика, но на практика се явява най-скъпото гледане на бебета в света...

Хесус замълча, очевидно уморен от приказки. Челото му се беше сбърчило под натиска на това, което Джеръми определи като извънредно силен стрес.

— Имаш ли нещо за дъвчене? — попита след малко той.

Джеръми бръкна в джоба си и извади кутия „Ливай Гарет“. Според Каролайн този навик бе отвратителен, но бавното и ритмично движение на челюстите му помагаше да се съсредоточи. Половината от членовете на отряда дъвчеха тютюн.

— Наслаждавай се на пътуването, Уолър — посъветва го Хесус. — А мисията си е мисия...

Големият форд подскочи през двойната железопътна линия, прекосявайки я със скорост, два пъти по-висока от позволената.

Джеръми кимна с глава. Явно тайните на ООЗ се разкриваха в бавна последователност, минавайки през различни настроения и дълго мълчание. Лапна лентичка тютюн и обърна взор към ниските постройките, които стремително се приближаваха. Има си време за приказки, има си време и за мълчаливо съгласие с неизвестното...

Слухът за нахлуването на Елизабет Бийчъм в мъжката съблекалня се разнесе още преди Марселъс Парсънс да приключи с ресането и подсушаването. Въпреки че ведомствената полиция само изпрати Бийчъм до външната врата, поражението ѝ стана факт. За неин лош късмет там дебнеше една особено жлъчна репортерка на „Вашингтон Пост“, дошла да интервюира новия лидер на мнозинството и двама председатели на комисии.

— Добро утро, Елизабет — поздравиха колегите ѝ и това беше горе-долу всичко, което успяха да изрекат. Гледаха я с увиснали ченета и очевидно се питаха защо за бога една сенаторка на САЩ излиза от помещението за почивка на колегите си от противоположния пол под ескорта на двама полицаи.

— Ще разменим ли няколко думи, госпожо сенатор? — подхвърли репортерката. Въпросът ѝ прозвуча по-скоро като съвет — от онези, които учителят дава на непокорните си ученици.

— Нямам какво да ви кажа! — отсече Бийчъм. Лицето на репортерката ѝ беше познато, освен това беше изчела всичките материали в „Пост“, посветени на нейната личност. Без изключение бяха боклук, непроверени слухове и предположения на неназовани източници. — Мисля, че вашите хора написаха достатъчно глупости по мой адрес!

Дръпна рязко ръката си и се освободи от хватката на полицаия, след което горчиво поклати глава. Вече беше успяла да изгуби не само достойнството си, но и всякакво уважение. Бяха я изхвърлили от обществото на богопомазаните и дори журналистите го знаеха.

— С удоволствие бих направила един-два коментара — подхвърли тя, докато се отдалечаваше. — Но татко ме е предупредил никога да не участвам в състезание по плюене с хора, които използват мастилото на кило!

Секунди по-късно от съблекалнята излезе и Парсънс, косата му беше все още влажна от сауната. При нормални обстоятелства екипът му щеше да работи най-малко час, за да предложи подходяща медийна стратегия за извличане на максимална полза от създалата се ситуация, но днес обстоятелствата не бяха нормални. Той дръпна репортерката встрани и я запозна в подробности с „непристойната случка“ в съблекалнята, при това без нито веднъж да се усмихне.

— Тази жена има изключително сериозни психически проблеми — завърши с въздишка той. — Винаги съм се смятал за неин близък колега и приятел, но след тази случка просто не знам... Доверието ми в нея е сериозно разклатено.

Слухът си има собствени крака и по тази причина всяко злорадство е излишно.

Малко преди пет следобед от север се появи „Гълфстрийм“ G-IV с регистрационен номер на опашката NA5767. Седнал на пейка в стаята за почивка, Джеръми наблюдаваше кацането му.

— Готов ли си? — попита Хесус, изскочил от вътрешните помещения. Веднага след появата им той се беше затворил в канцеларията на началника.

Джеръми кимна с глава, праметна торбата с провизиите през рамо и го последва навън. Самолетът вече чакаше, поемайки гориво от залепилата се за него цистерна. Стройното му тяло беше боядисано в снежнобяло, със сини и червени линии в предната част. Изглеждаше чисто нов.

— Страхотна машина, особено за военни като нас! — промърмори Джеръми. Взводният командир не отговори, потънал в собствените си мисля. Ръката му се плъзна към джоба на ризата, извади оттам малко зелено тефтерче и започна да набира на клетъчния телефон цифрите, записани в него. Но апаратчето избипка два пъти и утихна.

— Мамка му! — изруга Хесус. — Носиш ли си мобилния?

Джеръми му подаде новия си телефон, получен само две седмици по-рано. Подобно на повечето подразделения на ФБР, те също изваждаха от употреба старите си кодирани „Мотороли“ и преминаваха на марката „Некстел“. Новите апарати струваха доста по-малко, бяха по-леки и имаха по-голям обхват, а на всичкото отгоре бяха оборудвани с пейджинг функция. Голяма част от агентите псуваха, че с тях началството ще може да ги контролира още по-плътно.

— Ще се видим в самолета — подхвърли Хесус и тръгна надясно, отдалечавайки се от електромагнитното поле на хранящите генератори. Джеръми кимна на хората, обслужващи цистерната с гориво, бързо огледа машината и се насочи към стълбичката, залепена за фюзелажа.

— А бе тоя човек май си прави майтап с мен! — промърмори смаяно той, докато влизаше в пътническата кабина. Обстановката в нея беше подходяща по-скоро за рокзвезда, отколкото за обикновен командос. Преди време беше летял в първа класа на „Юнайтед“, но в сравнение с това тук луксозният салон на авиокомпанията му се стори обикновена кошара. Вътрешността на самолета беше тапицирана с дебел тъмносин мокет, мебелирана с разкошни кожени кресла,

ламперията беше от тиково дърво, а лампите за четене имаха абажури от опушен кристал. До всяко кресло бе поставен отделен телефон, а огромния плосък екран в дъното на кабината предлагаше телевизионни програми на живо, DVD филми и електронна карта, която отбелязваше всички подробности, свързани с височината на полета, локализацията и външната температура на въздуха.

— С вас има още един човек, нали? — обади се глас зад гърба му. — В манифеста са записани двама души...

Джеръми се обърна към пилотската кабина. Командирът на самолета приближаваше петдесетте. На челото му имаше широки авиаторски очила, а косата му беше стоманеносива.

— Навън е, говори по телефона — отвърна Джеръми и стисна ръката му. — Джеръми Уолър.

— Приятно ми е — отвърна онзи, но не си каза името. — Заредени сме догоре, имаме всякакви неща за хапване. Настанявайте се спокойно. До Гандер ще летим около четири часа, после още толкова до Шанън.

— Гандер ли? — вдигна вежди Джеръми. За пръв път чуваше някакво наименование, свързано с маршрута.

— Нюфаундленд — поляни пилотът, после седна на лявото кресло в кабината и се зае с предполетните проверки. — Не можем да изминем цялото разстояние до Шанън без презареждане...

— Къде, къде? — попита Джеръми.

Пилотът вдигна глава да го погледне, на устните му се появи лека усмивка. После отново се зае с проверките си.

Джеръми се обърна с лице към салона и установи, че вътре са се настанили двама пътници. Този до пътеката изглеждаше командос — най-вероятно от „Делта“ или Екип 6 на „Тюлените“. Достатъчно беше човек да се вгледа в прическата и телосложението му, но имаше и още нещо — от него се излъчваше онази особена непринуденост, характерна за хората, които си играят с огъня.

— Крис — представи се той. — А това е Сирад.

Джеръми се обърна към младата жена до прозореца и с мъка се въздържа да не зяпне. Черната ѝ коса беше прибрана на скромна опашка, матовата ѝ кожа сякаш излъчваше собствена светлина, очите ѝ също — като два мощни прожектора. Тя вдигна поглед от лаптопа пред себе си и леко кимна с глава.

— Приятно ми е — промърмори Джеръми, а тя само се усмихна, вероятно твърде заета за официално представяне.

Джеръми ги подмина, пусна сака си на пода и седна в креслото на последния ред. Странно, че Хесус не го беше предупредил за тези двамата. Но всичко около мисията изглеждаше странно. Защо не издадоха предварителна заповед? Защо нямаше инструктаж?

Издърпа някакво мъжко списание, затъкнато в облегалката пред него, след това хвърли още един крадлив поглед към жената. Беше облечена в джинси и пуловер, на ушите ѝ имаше обикновени златни копченца. И в домашен халат не би изглеждала по-добре.

— Съжалявам, че ви забавих — прозвуча гласът на Хесус, който току-що се беше качил и се занимаваше с прибирането на стълбичката и залостването на вратата. Пилотът махна с ръка и усили оборотите на двигателите, а взводният тронаво тръгна към Джеръми.

— Запозна ли се със съседите? — попита той, отпускаяки се в креслото отвъд пътеката. Крис се обърна и му подаде ръка. Жената продължаваше да чука по клавиатурата на компютъра си.

— Да — кимна Джеръми, преструвайки се, че чете списанието. — Ти познаваш ли ги?

— При мисии от този сорт никой никого не познава — промърмори Хесус. — Не го забравяй... — Моторите промениха тембър, самолетът се разклати и потегли. — От този момент нататък ще се обръщаме един към друг само с малки имена... Ако искат нещо повече, пращай ги при мен...

12.

Преди да приеме тази работа, Едгар Валез никога не беше чувал за сенатор Бийчъм.

Беше се регистрирал като гласоподавател в казармата, но непрекъснатите пътувания му пречеха да се ориентира в политическата обстановка, за да разбере кой за какво се кандидатира и какво предлага. После го арестуваха и интересът му окончателно се стопи. Престъпниците нямат право да гласуват.

— Добро утро, сър — поздрави го портиерът, докато излизаше навън за чаша кафе.

— Да, здрасти — промърмори разсеяно Валез. Вече две години живееше тук, но така и не си направи труда да научи името на човека. Разбира се, през по-голямата част от това време пътуваше, освен това хората от помощния персонал получават заплати, за да осигуряват удобствата на наемателите, а не за да си говорят с тях.

Макар и разсеян, Валез излезе в слънчевия нюйоркски следобед с усмивка на уста. Днес беше ден за плащане, при това на добра сума. След един час щяха да му звъннат на мобилния телефон и да го повикат в пощата на Шесто авеню, където последният му работодател беше оставил на съхранение необработени диаманти на стойност сто хиляди долара. Още преди вечеря той щеше да отскочи до клона на Дойче Банк на Таймс Скуеър, за да заключи скъпоценностите в личния си сейф, където имаше и други трудни за проследяване платежни средства.

— Кафе, черно — промърмори той на продавача в будката на ъгъла. И при него се беше отбивал всеки божи ден от престоая си в Ню Йорк, но също не му знаеше името. В бизнеса на Валез имената означаваха отговорност, а отговорности той си имаше предостатъчно. С имена бяха свързани плащанията, телефонните абонаменти и договорите, които той винаги се беше старал да избягва. Предпочиташе да прави бизнес анонимно, чрез устни договори или добре замаскирани лични обяви в Интернет изданието на лондонския „Таймс“. В резултат всеки месец получаваше достатъчно поръчки, при

това с твърде разнообразна тематика — от проследяване на неверни съпруги и осигуряване на доказателства за бракоразводни дела до чисти убийства.

— Хубава татуировка — подхвърли продавачът, докато прибираше долар и половина за кафето му. Имаше предвид двата ярко оцветени зара, изрисувани върху дясната ръка на редовния клиент. На единия имаше единица със звездичка, а на другия се виждаха три двойки. — Бас държа, че е направена в казармата. Вероятно сте участвали във Войната в Залива, нали?

— Аха — неохотно промърмори Валез и отново млъкна. Куп народ имаше татуировки.

Сирад продължаваше да чука по компютъра, опитвайки се да не обръща внимание на мъжа зад лявото си рамо. Беше свикнала да я зяпат, но този тук я караше да се чувства неудобно. В момента, в който се обърнеше да каже нещо на Бартольмю, този тип — Джеръми, отместваше очи и се преструваше, че чете списанието в ръцете си. Не я зяпаше с обичайното за повечето мъже сексуално излъчване, а по-скоро така, сякаш се опитваше да си спомни къде се бяха срещали преди. Изглеждаше заинтригуван по-скоро от задачите, които ѝ предстоеше да изпълнява, отколкото от насладата, която евентуално би могла да му достави.

— И така, кога ще ме информирате малко повече? — подхвърли към Бартольмю тя, щом самолетът престана да набира височина и пое по предназначения си курс. Реши да опипа почвата — ей така, в името на по-пълната информация. От време на време позволяваше на телата им да се докоснат. Отначало се извиняваше, по после престана — давайки му да разбере, че интересът ѝ не е случаен.

— Няма да стане — усмихна се с лека ирония той. — Който е решил да измъкне информация от мен, ще трябва да предложи малко повече от едно хубаво дупе...

Прав е, разбира се, укори се мислено Сирад. Тук стандартните флиртове едва ли биха довели до успех.

— Ами тези двамата отзад? — подхвърли тя, демонстрирайки умерено смущение. — Надявам се, че поне за тях ще можете да ми кажете нещо...

— Чакайте да видим — проточи Бартольмю. — С единия съм бил колега преди години — този вдясно. Предполагам, че в рамките на броени минути ще глътне две хапчета срещу прилошаване и ще си пусне Нийл Янг на портативния дискмен. Той е човек на навика — онзи, от едно време...

— Какво е ставало в това „едно време“? — направи гримаса Сирад, после се наведе напред и посегна към чантата си. Прекрасно знаеше, че това движение беше достатъчно, за да позволи поглед към деколтето ѝ, и много искаше да види каква реакция ще последва.

— Става въпрос за времето, прекарано в армията — поясни Бартольмю. — И двамата първо влязохме в казармата, а след това се дипломирахме. Напуснахме едва когато разбрахме, че трябва да направим и малко пари.

— По нищо не личи, че сте избягали много надалеч — отбеляза Сирад и отново улови погледа на Джеръми, закован в профила ѝ.

— А вие? — възползва се от паузата Бартольмю. — Защо една жена с вашата външност попада на борда на самолет в компанията на трима тесни професионалисти, не знае закъде пътува и какво ще ѝ се случи като стигне там?

— Защото си падам по големите изненади — отвърна тя. — И нещо ми нашепва, че именно вие ми готвите първата...

Разговорът неусетно премина на друга плоскост, далеч от преструвките. И на двамата им беше ясно, че тя няма да издържи дългото пътуване, без да го изстиска докрай.

— Виж к'во ще ти кажа — понижи глас Бартольмю, зарязал официалностите. — Ако от време на време се навеждаш и ми показваш сутиена си, може да ще стана по-разговорлив и да споделя нещичко за интересното ни пътешествие...

Сирад отметна глава и се изсмя.

— Тези момчета отзад са частни предприемачи — започна Бартольмю. — Съветвам те да стоиш по-далеч от тях.

Интересът ѝ моментално се повиши, точно според очакванията му.

— Ами ако покажа сутиена си на тоя Джеръми отзад? — прошепна тя. — Може би той ще ми каже това, което искам да знам...

— Съмнявам се — поклати глава Бартольмю и замълча за момент, за да се наслади на аромата на кожата ѝ. — Мисля, че знае

точно толкова, колкото и ти...

Траск използва личния си ключ, за да отвори вратата на апартамент 12Д — уютно обзаведено двустайно жилище, което компанията беше купила преди години с помощта на офшорна фирма за внос и износ. Основното му предназначение беше да осигурява престоя на външни клиенти с по-специални интереси. Но днес щеше да бъде използвано за съвсем други цели.

— Хей? — подвикна той.

— Т-т-тук в-вътре — обади се мъжки глас. Траск се насочи към първата спалня, където проектният инженер на „Невю“ се трудеше над някакъв странен уред с големината на видеокамера. Във въздуха се стелеше дебел пласт цигарен дим, чаршафите лежах на пода в безформена купчина, а телевизорът дънеше с пълна сила нашумяло рап парче.

Без да обръща внимание на всичко това, Траск се насочи право към масата и се наведе над уреда.

— Значи ето какво било — промърмори той. По подобие на повечето опасни оръжия и това тук изглеждаше абсолютно невинно.

— Цяла г-година от ж-живота ми отиде з-за т-тая к-красавица, ч-човече — с достойнство поясни Марти, смачка поредната цигара върху перваза на прозореца и захвърли фаса в ъгъла. — Т-тя е м-малкото м-ми ангелче!

— Представях си я по-голяма — промърмори Траск.

— К-кутията с-съдържа с-само м-мернчка и нищо п-повече — успокои го Марти. — Останалото с-се побира в к-клетчен т-телефон — т-точно според с-спесификациите... — Затегна едно кръстато винтче с отвертката и изпусна гъст облак дим над главата си: — М-можеш да я с-скриеш и в г-гащите си, с-стига да искаш...

— Много добре — кимна Траск и внимателно взе в ръце малката черна кутийка. Все още не можеше да повярва, че звукът умее да убива. Видя демонстрацията, разбира се, но това все пак беше полеви тест. Използването на подобно оръжие в реалния живот е съвсем друга работа.

— Сигурен ли си, че ще работи с нашите телефони?

— Абсолютно, з-защото с-става въпрос за ф-физиката — отвърна Марти. — Р-размерът м-може да има з-значение в леглото, н-но не и т-тук!

— И е напълно безшумна, така ли? В пустинята не чух нищо, но там бяхме зад блиндирано стъкло, а и хеликоптерът заглушаваше всякакви странични звуци... Сигурен ли си, че машинката няма да прозвучи странно, да речем на някоя оживена улица?

— Н-никакъв звук, в-въобще! — отсече Марти, дръпна апаратчето от ръцете на Траск и започна да го върти между пръстите си. — Освен ако м-мишената н-не си ти! М-мощността му е п-променлива — т-точно като на д-домашна уредба. П-пуснеш ли го т-тихо, н-няма да т-тормозиш с-съседите. Издъниш ли го о-обаче, с-става наистина с-страшно!

Траск предпочете да се въздържа от коментар.

Марти довърши работата си и започна да събира пръснатите по масата инструменти. Запаля нов фас, пресуши остатъка от безалкохолно в чашата си и огледа стаята, да не би да е забравил нещо. После каза сбогом на рапъра и изключи телевизора.

— Ж-желая ви к-късмет! — обяви той, огледа се за последен път и тръгна към вратата. Много му се искаше апаратчето, което току-що предаде, да носи някакви отличителни белези, да има марка или сериен номер, свързани с името му. Изобщо нещо, което да го посочи като автор на това изключително изобретение. Но анонимността е задължителна, когато става въпрос за секретни проекти. В историята са останали имена като Колт и Сикорски, но гениите, създали истински страшните оръжия, ще останат завинаги забулени в тайна.

— Ето, вземи — промърмори Хесус, когато самолетът достигна височина от 10000 метра и носът му зае хоризонтално положение. — Това е идентификационният ти пакет.

Извади от раницата си плик от кафява хартия и го подаде през пътеката. Вътре Джеръми откри паспорт, две кредитни карти, шофьорска книжка от Уисконсин и още няколко типични за всеки мъжки портфейл документи — от карта за веригата видеотеки „Блокбастър“ до служебен пропуск от фирмата „Арсин Ойл“. Под пластмасовото покритие беше изписано името Брайън Кембъл, родом

от Тълса, Оклахома. Хубаво име, рече си той, спомнил си, че майка му беше шотландка.

— Провери дали няма несъответствия — обади се Хесус и отвори подобен плик в скута си.

В портфейла, който извади най-накрая, Джеръми откри 160000 йеменски риала, всички в доста употребявани банкноти. Пластмасовото отделение за снимки съдържаше две фотографии на жена и деца — нечии жена и деца, разбира се. Той самият ги виждаше за пръв път в живота си.

Всички карти и документи отговаряха на снимката и физическите му данни, но датата на раждане, номерът на социалната осигуровка и домашният адрес бяха различни. Изглеждаха доста поизносени, сякаш ги имаше от години.

— Запомни наизуст гадориите, а след това вземи това...

Хесус отново протегна ръка през пътеката и му подаде две малки заоблени хапчета. — По-малкото е амбиен, осигурява минимум четири часа сън. Сигурен съм, че ще ти потрябва.

— А по-голямото? — попита Джеръми, подхвърляйки хапчетата в шепата си.

— Хлорокин — отвърна Хесус. — Служи за профилактика срещу малария.

— Малария ли? — стреснато го погледна Джеръми. — От къде на къде малария?

Хесус се зарови в раницата и след малко измъкна някакъв дискмен със слушалки.

— В Йемен има доста случаи на малария — промърмори той. — Няма смисъл да се рискува...

Джеръми погледа хапчетата известно време, после отвори кутийка „Севън Ъп“ и ги погълна с помощта на няколко едри глътки от пенливата течност.

— О, и още нещо, което трябва да имаш предвид в бъдеще — обади се с усмивка Хесус. — Обикновено гълтам хапчетата чак когато сме над океана... Защото, ако сега ни изтеглят обратно, ще ти се наложи да си отспиваш в някой хангар...

Джеръми сви рамене.

— От какво ще ни изтеглят? — попита той. — Аз дори не зная какво по дяволите ще правим...

Хесус качи краката си на отсрещното кресло.

— Не се грижи за това — промърмори той, докато слагаше диск на Нийл Янг в портативния апарат. После му предложи комплект тапи за уши от мека пяна, които Джеръми разтърка между пръстите си, преди да ги постави. — Най-добре ще е да поспиш, защото Йемен е адски оживено място...

Йемен, повтори си на ум Джеръми и насочи очи към бялата пелена на високите облаци, в които се гмурна самолетът. Втора мисия в рамките на месец — този път в някаква шибана страна от Третия свят, до която се стига само с частен самолет. По всяка вероятност ще си имаме работа с терористи... Да вървят на майната си и Ай Би Ем, и бляскавата корпоративна кариера. Това тук е истината!

Едгар Валез закрачи на юг по Пето авеню, тръгнал да търси адреса, който му бяха съобщили по-рано през деня. Разполагаше с достатъчно време преди окончателното обаждане за мястото на доставката. Денят беше хубав, а точността беше една от причините клиентите му никога да не оспорват размера на хонорарите му. Определяха ли му час за поредната операция, те спокойно можеха да си сверяват часовниците по него.

Траск отиде да вземе шефа си точно според предварителните разчети. В седем нула-нула Мичъл трябваше да се появи на раздаването на автографи за новата си книга в „Барне и Ноубълс“ на Пето авеню. Не обичаше подобни прояви и винаги се оплакваше, но договорите за по 10 милиона долара авторски права винаги вървяха с известен брой трудно променящи се клаузи.

— Какво трябва да зная за цялата работа? — попита Мичъл, докато шофьорът плавно спря на червения светофар, хванал ги на Четиридесет и осма улица.

— Нищо — отвърна успокоително Траск. — В определения час ще поискате да погледнете през прозореца навън, но иначе сте там, за да раздавате автографи...

Пред вратата на книжарницата се извиваше дълга опашка, стигаща почти до светофарите на Четиридесет и осма. Имаше хора,

които държаха по две-три копия от новата книга на Мичъл.

— Гледай поне да осигуриш писалките, които харесвам — промърмори Мичъл и посегна за куфарчето си, докато шофьорът спираше пред един от страничните входове. Отпред, ухилени до ушите, се бяха наредили висши служители на „Барнс и Ноубълс“, издокарани в най-новите си дрехи.

— За всичко е помислено, господин Мичъл — успокоително подхвърли Траск. — Нещата са подредени отлично, чака се единствено сигналът ни...

Едгар Валез зави на изток по Четиридесет и осма улица. Крачеше спокойно, тъй като разполагаше с цели петнадесет минути. Спря на червения светофар, стъпи на ръба на бордюра и затвори очи под гальовните слънчеви лъчи. Преброи пресечките, които оставаха до мястото на срещата, после хвърли кос поглед на часовника си, показващ седем без десет. Една красива блондинка стъпи на платното едновременно със смяната на светлините и той тръгна подпре ѝ. В следващата секунда звънна мобилният му телефон и веднага го върна в действителността.

— Ало — промърмори той в апаратчето — Валез. — Функцията идентифициране на обаждането беше изключена, но той отлично знаеше кой се обажда.

— Къде си? — пожела да узнае мъжки глас.

— Сигурен съм, че знаеш къде — отвърна Валез и изви врат нагоре, към фасадите на подредените по Пето авеню небостъргачи. Знаеше, че са там и го наблюдават. Знаеше го с абсолютна сигурност.

— Има малка промяна в плана — добави гласът. — Продължавай на изток, но на ъгъла с Пето ще завиеш на север, до пресечката с Четиридесет и шеста. На ъгъла чака такси, номерът му е 6N76. Парите ти са в багажника.

Върху лицето на Валез разцъфна усмивка, която той дори не се опита да скрие. Някои дни просто са по-добри от други, но най-добри неизменно са дните на заплащането. Прекоси уличното платно по петите на русокосата красавица, която след още няколко метра зави наляво и се насочи към тълпата, струпала се пред книжарницата на

„Барнс и Ноубълс“. Хората се бяха наредили на опашка и търпеливо чакаха — вероятно поредната знаменитост на литературния небосклон.

К'во пък толкоз, рече си Валез и продължи да крачи след жената към книжарницата. Разполагаше с още няколко свободни минути и не беше зле да си купи някое добро четиво...

— Още ли сме в Нюфаундленд? — попита Джеръми, опитвайки се да разтърка слепените си от хапчето очи. Преминаваха през въздушен фронт и той се събуди от подскачането на самолета.

— О, вече бяхме там — отвърна Хесус. Ако Джеръми беше буден, той несъмнено би се възхитил на двукилометровата писта, изсечена направо в масивния ледник, простиращ се чак до Полярния кръг. Вероятно би харесал и току-що изпечените, сладкиши, които според цветните каталози се предлагат денонощно на презокеанските полети. Но всичко това беше останало на хиляди километри назад.

Обърна се към илюминатора. Самолетът се снижаваше сред гъсти облаци, обливан от струите на проливен дъжд.

— Господи, тая гадост, дето я наричаш амбиен, наистина упойва здравата! — промърмори той. Върху скъпия тапет на стената тъмнееше засъхнала слюнка — там се беше опирала главата му. Стрелна с поглед младата жена, за да провери дали е забелязала това, но тя също спеше. — И тъй, ще ми кажеш ли най-сетне каква е задачата, или да започвам да гадая?

Хесус се усмихна, за пръв път от началото на полета.

— Извинявай, но никой не получава подробна информация за тези операции. Всичко е засекретено...

Рязък порив на вятъра лашна машината наляво, после корпусът пропадна и се върна в обратна посока. Раниците изпопадаха на пода, а очите на Джеръми най-сетне се отвориха, при това доста широко. Хесус изобщо не обърна внимание на турбуленцията.

— Става въпрос за операция на Агенцията — промърмори той. — Работил ли си някога за тях?

— Малко — отвърна с преднамерена небрежност Джеръми, опитвайки се да не изглежда съвсем новобранец.

— Един от техните хора е засякъл копелето, организирано взривяването на кораба „Коул“ през 2000 г. А ние отиваме да го

пипнем.

— Ще го позная ли? — попита Джеръми, който дълго време беше изучавал физиономиите на двадесетте най-търсени от ФБР нарушители на закона.

— Не, защото е оперативен командир от средно ниво. Саудитец на име Асам Алал-Бин.

— Кой още идва с нас? — зададе следващия си въпрос Джеръми. Един от четиримата пътници в салона решително не ставаше за стрелец. Пуертоториканската операция не изглеждаше толкова сложна, но въпреки това изпратиха целия екип.

— Това е операция на Агенцията — повтори Хесус. — А ние отиваме само за финалния купон.

— Какво има в Шанън?

— Керосин — отвърна Хесус и отново разтвори бележника си. — Кацаме за зареждане и веднага излитаме. Следващата спирка е Люксембург, а после Дубай. Оттам ще се прехвърлим на редовен полет, след което ни предстои проникване в Йемен.

— Проникване ли?

Участниците в операции по прибирането на престъпници често се оплакваха, че по-голямата част от времето си прекарвали в спане и четене на книги. Два дебели романа плюс една седмица запек, кълняхате. В много случаи страната — домакин ги молеше да пристигнат час по-скоро, за да я отърват от предварително окованите във вериги престъпници.

— Надявам се, че ще харесаш пустинята, защото въпросният задник едва ли ще ни чака на летището — сякаш отгатна мислите му Хесус. — Понесен от бурята, самолетът продължаваше да подскача. Дъждът обливаше илюминаторите и пречеше да видят пистата под тях. — Остана ли ти тютюн за дъвчене?

Джеръми се обърна към раницата си и видя, че жената беше отворила очи. Дори след осем часа във въздуха продължаваше да изглежда красива.

— Пристигнахме ли? — прозя се тя, после изведнъж се обърна и улови погледа на Джеръми.

— Дръж — обърна ѝ гръб той и подхвърли пакетчето с тютюн на колегата си. — И карай по-леко, защото това са всичките ни запаси...

Десет минути по-късно кацнаха. Задграничната операция не можеше да отвлече вниманието му от непознатата. Нещо в тази жена не беше наред. Нещо го смущаваше. Майната му на тютюна, рече си той. И без това е вреден!

Траск се опитваше да демонстрира интерес към подписването на книгите, с което беше зает Мичъл, но вниманието му беше насочено към истинската причина за присъствието им на Пето авеню. Беше сигурен, че организацията е безупречна, но годините в служба на Мичъл го бяха научили да обръща внимание на всеки детайл. Нямаше никакъв смисъл да се излага на рискове. Пристъпи към масата, на която шефът му драскаше автографите си под възхитените погледи на многобройните си почитатели.

— Господин Мичъл, позволете да ви прекъсна за миг, ако обичате — пропя той, подаде му телефона и се обърна да се извини на поредния читател, уверявайки го, че всичко ще приключи за миг. Мичъл стана и се насочи към прозореца, където Траск вече му беше осигурил място с прекрасен изглед към улицата.

— Кой конкретно е той? — попита Мичъл, надничайки през широките прозорци на магазина.

— Не зная, сър. Никога не съм го виждал. — Траск погледна часовника си и добави: — Просто натиснете копчето.

Мичъл направи опит да се усмихне, съзнавайки, че всички в помещението го гледат. Извърна се към прозореца и видя, че десетина пешеходци пресичат на зелен светофар. Успоредно с тях течеше оживеният поток от таксите, камионетки и куриери на велосипеди.

— Сега, сър! — прошепна настоятелно Траск, очевидно притеснен.

Мичъл натисна зеления бутон и вдигна телефона към ухото си. Чу две последователни позвънявания, последвани от прецракването на линията. Никакви гласове.

Изведнъж отвън долетя пронизителното скърцане на автомобилни гуми, последвано от нестройния хор на клаксоните. Хората от опашката се обърнаха точно навреме, за да видят как един голям синьо-бял транзитен автобус поднесе надясно, отнесе две таксите и се блъсна в уличния стълб след тях. Униформеният полицай

на ъгъла изтича към платното, за да помогне на мъж, който лежеше по гръб, а от ушите и носа му бликаше кръв.

— Добре ли сте? — попита ченгето, докато помагаше на мъжа да се изправи и го питаше дали да извика линейка.

— Не, не... Добре съм — отвърна Едгар Валез. Беше в съзнание, беше жив — значи никаква болница, преди да си е прибрал диамантите! — Какво се случи, мамка му?

— Не зная, сър — отвърна полицаят. — Май никой не ви блъсна, но от вас тече кръв... Сигурен ли сте, че не ви трябва линейка?

Валез се отпусна на треперещите си колене и остана в тази поза докато се опитваше да се освести. Полицаят се наведе и вдигна мобилния му телефон, който започна да звъни. Подаде го на Валез, а след това се обърна към автобуса, чиито разгневени пътници бяха започнали да се изсипват на тротоара.

— Внушително, а? — промърмори Мичъл, докато клиентите на книжарницата продължаваха да протягат вратове към улицата.

— Да, сър — отвърна Траск, после пое телефона от ръката на шефа си и го притисна до ухото си. От мястото си виждаше как ченгето помага на минувача да се изправи и го насочва към тротоара на Пето авеню.

— Ало? — обади се мишената. Беше извадил бялата си носна кърпа и се опитваше да попие кръвта, която течеше от ушите и носа му. — Кой се обажда?

— Твоето бъдеще — отвърна Траск, докато Мичъл крачеше обратно към масата. — Пищенето в ушите ти е само предупреждение. Хонорарът те чака в онова такси, господин Валез. Точно според уговорката. Но ако някога решиш да говориш за политика, имай предвид, че монетата има две страни...

— Никога не съм си падал по политиците — промърмори Валез, без да има представа, че Траск го наблюдава през големия прозорец на магазина. — Просто им нямам доверие.

Йемен изплува от синьо-зелените води на Индийския океан като блестящ мираж. Пустинното слънце прежуряше, без да се съобразява с късния следобеден час. Въздухът над пистата леко трептеше. Залепен за илюминатора, Джеръми гледеше безбрежните пясъци наоколо, сред

които складовите постройки и резервоарите за гориво изглеждаха някак дребни и незначителни. На север се простираше градът с неговите къщи от бял камък и изсушена глина, а на противоположната страна се виждаше огромното пристанище, претъпкано с търговски кораби и петролни танкери.

— Пресвета дево, виж това! — прошепна Джеръми и посочи към останките от два самолета, струпани току до пистата. Сякаш ги бяха зарязали там нарочно, като предупреждение за пътниците, които негодуват срещу услугите на йеменските въздушни диспечери.

До слуха му долетя пронизително грачене и той инстинктивно се обърна към арабина в традиционно бяло облекло отгатакъ пътеката, който държеше в скута си клетка с опитомен сокол. Птицата неспокойно въртеше зачулената си глава, опитвайки се да разгадае тътена и друсането, които съпътстваха кацането. А Джеръми се запита как това гордо и благородно същество понася гъстите облаци тютюнев дим, които се стелеха в салона. От него не можеше да се видят дори местата в дъното.

— Върви плътно до мен, дръж си езика зад зъбите и се прави на отегчен — промърмори Хесус, докато крачеха към терминала. Летището на Аден нямаше подвижни ръкави за пътниците и по тази причина хората се изсипаха направо на размекнатия от жегата асфалт. Джеръми последва командира си към едноетажната сграда, построена от груби тухли и бетонни блокчета. Сега бяха само двамата, тъй като спътниците им от частния „Гълфстрийм“ бяха останали в Дубай.

— Каква жегга, мамка му! — промърмори Джеръми. Това не беше оплакване, а по-скоро безкрайно учудване.

Смесиха се с останалите пътници и бавно се насочиха към терминала. Големите вентилатори на тавана изобщо не раздвижваха спарения въздух. Изпитаха чувството, че влизат в запалена пещ.

Зад счупена масичка се беше настанил митничар. До него стоеше бял мъж с яке за сафари в защитен цвят и каубойски ботуши от змийска кожа. Беше рус, с авиаторски очила на челото.

— Доста бие на очи — промърмори Джеръми.

— Дай паспорта си на Скинни и ме последвай! — заповяда през зъби Джеръми, без да проявява интерес към професионалните забележки на колегата си.

Наредиха се на опашка пред гишето за паспортен контрол. Скоро им дойде редът и служителят протегна ръка за документите им.

— Бизнес? — обърна се той към Хесус, който беше заел мястото на арабина със сокола.

— Не бизнес, баканция — отговори спокойно взводният командир. Притеснен от този диалог, Джеръми се готвеше да се намеси, но беше изпреварен от друг глас.

— „Арсин Ойл“ — обяви непознатият. — Те са с мен. — Говореше арабски с тежък западнотексаски акцент, виеше като уокмен с изтощени батерии. Митничарят протегна ръка за паспорта на Джеръми, прегледа го и кимна с глава.

— Бизнес.

Подпечата двата документа и ги върна обратно. Една жена с черно покривало безцеремонно избута Джеръми и зае мястото му пред гишето.

— Оттук, господа — посочи тексасецът и кимна с глава към нещо като килер без прозорци, в пода, на който зееше канал, а отгоре висеше къс гумен маркуч. Импровизираната тоалетна вонеше зверски на човешки екстреманти и престоляла урина. Джеръми усети как очите му се насълзяват.

— Как беше полетът? — небрежно подхвърли тексасецът, докато сваляше ципа на панталоните си. Облекчи се с доволно пъшкане, после се изплю в дупката.

— Добре — отвърна Хесус, изправяйки се над съседната дупка. — Имаме ли зелена светлина?

— Доколкото съм осведомен, да — кимна онзи, дръпна ципа си и подаде същата ръка на Джеръми: — Казвам се Пауъл, РС в Сана.

Джеръми пое ръката му. От съкращението разбра, че човекът насреща му е резидент по сигурността в американското посолство в Сана. Поне такава беше прикритието му.

Хесус си свърши работата, дръпна се крачка встрани и кимна на Джеръми, за да му покаже, че е негов ред. Но най-новият нощен снайперист под негово подчинение не прояви интерес.

— Нещата наистина са зле, след като не щеш дори да се изпикаеш на мястото, на което си се озовал — ухили се Пауъл. — Добре дошли в Кретенландия.

13.

Хамид живееше добре. Гледката от апартамента му в Горен Ийст Сайд включваше най-малко четири манхатънски сгради, в които държеше контролния пакет. Колекцията му от произведения на изкуството — живопис и скулптура, предизвикваше възхищението и завистта на нюйоркските артистични среди, които я наричаха „най-хубавият частен каталог, създаден за последните петнадесет минути“. Половината отбор на „Ню Йорк Никс“ беше пил шампанско в едно от градските му жилища.

На 41 години финансовият магьосник на „Бордърс Атлантик“ живееше високо горе, в стратосферата на новобогаташите, която май се беше превърнала в новата американска мечта. Способностите му на финансист бяха спечелили милиарди на компанията и известност за самия него. Той имаше всичко — от личен стол на бара в „О’Флаърти“ до портрет в електронната страница на „Уолстрийт Джърнъл“.

Но независимо колко завидни бяха материалните му придобивки, те никога нямаше да бъдат прехвърлени на наследници. Портфейлът му изглеждаше повече от внушителен с всичките творби на Бранкузи, френските импресионисти и уникалните екземпляри от „Гифани“ и Хамид получаваше много добра заплата, но беше собственост на Джордън Мичъл.

— Разкажи ми какво знаеш за тази жена.

Беше седнал във фоайето на хотел „Мърсър“, сгушен между огромна ваза с калии и Дитер Планк — лишеният от чувство за хумор великан. Директорът на Отдела за сигурност от 17-ия етаж отпи глътка „Шато льо Пан“, реколта 1982, и одобрително кимна с глава.

— Какво знам за нея? Знаем, че е една от най-вълнуващите жени, които съм срещал в живота си — отвърна Хамид. — Запозна ни общ приятел. Това проблем ли е?

— В този случай всичко е проблем — отвърна Дитер. — Чувстваш се удобно в живота, който сме ти предложили, но забравяш, че той може да изчезне всеки миг.

Дитер беше облечен в черно от глава до пети. Костюмът му беше от „Прада“, но въпреки това не му стоеше добре.

— Не ме поучавай, Дитер — погледна го с неприязън Хамид. — Никой никога не е поставял под въпрос моята лоялност!

— Не ни безпокои лоялността ти — поклати глава шефът по сигурността. — Тази жена изскача буквално отникъде и изведнъж отсяда в дома ти. Не можем да открием нищо за нея отпреди 1989 г. Сякаш изобщо не е съществувала.

— Откога започнахте да проверявате жените, с които се срещам?

— Ти спиш с нея, а това е нещо повече от среща. Знаеш, че си имаме указания...

— Майната им на вашите указания! Ако живеех по правилата на „Заешката дупка“, със сигурност не бих постигнал нищо от това, което имам! — неколцина от гостите на хотела се обърнаха и Хамид бързо понижи глас: — Бачкам като роб, изпълнявам си задълженията. Не виждам защо да не се позабавлявам, когато имам време за това!

— Не говорим за невинни забавления, а за потенциална заплаха срещу най-голямото бизнес начинание в историята на компанията. Нима ще го поставиш под заплаха единствено от мерак да изчукаш една мацка повече? Настоявам да преразгледаш приоритетите си, Хамид!

Хамид направи огромно усилие да не избухне.

— Аз съм дал всичко за това начинание! — просъска той. — Всичко, разбираш ли? Но това, което съм изградил с цената на доста жертви, не може да се превърне в някаква жалка премия към чека със заплатата, или още по-жалко повишение. Тук не става въпрос за едно чукане, тук става въпрос за удара на живота ми! — Заби очи в очите на Дитер, думите му се изстреляха като куршуми. — Може би това е точката, в която твоите задачи по корпоративната сигурност се разделят от моето душевно здраве. Затова ти казвам, че ще се срещам, с когото пожелаея и когато пожелаея!

— Съжалявам да чуя всичко това — промърмори Дитер.

— Познавам играта ти — добави Хамид. — Познавам политическата действителност зад този проект, познавам и онази част със секретната националност на изпълнителите и крайните срокове. И не само ги познавам, но и ги разбирам. Парите обаче нямат нищо общо с новата ми любовница: тя е мрежов администратор в Атланта. Вземи

й компютъра и ще бъде толкова опасна за нас, колкото е онзи комедиант ей там... — Хамид кимна към далечната стена, където Джордж Клуни изпробваше широкоекранния си чар пред някаква тайландска келнерка в бара. После погледна часовника си и се обърна към вратата: — Време е да тръгвам. Резервацията ми е за осем нула-нула, а след този час никой няма да ми пази масата...

Дитер го огледа внимателно, опитвайки се да реши с каква порция информация за новата му приятелка да го възнагради. Беше ясно, че въпросната мадама е успяла да завърти главата на финансиста, но никой нямаше право да поставя под съмнение намеренията и верността му към „Бордърс Атлантик“. Този човек беше наистина незаменим.

— Прав си — най-сетне рече той. — Надявам се, че ще ме извиниш за прекалената реакция.

— Нямах проблем — кимна Хамид, погледна още веднъж часовника си и направи знак да му донесат сметката. — Тя е красива и надарена жена, която има лични амбиции, но във всичко останало е абсолютно безопасна, повярвай ми.

Пътуването до хотел „Аден“ им отне пет минути. Джержми правеше неистови опити да не се блещи, но никога в живота си не беше виждал нищо подобно. Мизерия докъдето стигат очите, мръсотия, боклуци. Порутени постройките, кози по улиците, дълбоки дупки по настилката, през които Пауъл майсторски прекарваше своя рейндж ровър.

— Кого ядосахме чак толкова, че да ни изпрати на подобна мисия? — учудено промърмори той. Беше седнал отзад и напразно се опитваше да нагласи часовника си на местно време.

— На север, в Сана, не е чак толкова лошо — обади се посрещачът и натисна клаксона, за да подмине един старец, който носеше само къси гащи, а изсъхналата му кожа висеше на пластове. — След взривяването на самолетоносача „Коул“ Аден върви надолу.

Спирачките изскърцаха и джипът закова на място. Намираха се на някаква оживена пресечка, а пътят им беше препречен от магарешка каручка. Отнякъде се появи тълпа сополиви деца, които започнаха да

блъскат с юмруци по стъклата и да просят пари от богатите западници вътре.

— Средногодишният доход на глава от населението е около осемстотин долара и това ги нарежда сред най-бедните нации в света — подхвърли Пауъл. — Но шибаният им президент притежава личен боинг 747 и това трябва да ви говори нещо...

Кракът му отпусна съединителя, а ръцете му завъртяха волана силно надясно, принуждавайки децата да отскочат встрани.

— Малките дяволчета могат да ти разбият сърцето, стига да им позволиш...

Две по-големички момчета ги изпратиха с камъни. Джипът профуча покрай тях, покривайки ги с облак бял прах.

— А също и главата — добави Джеръми в момента, в който един заоблен камък отскочи от задното стъкло.

Десет минути по-късно Пауъл ги сваля пред хотела и обеща след час да ги вземе за вечеря. Имал работа около визитата на посланичката, която прекарвала на юг всеки уикенд, а той трябвало да уреди формалностите.

Хотел „Аден“ беше осеметажна сграда с европейски вид, разположена в единия край на нещо като площад, в който се вливаше движението от всички части на града. На изток от него започваха хълмистите жилищни квартали, на запад се простираше пристанището. В сравнение с обстановката наоколо, хотелът е доста приятно място, реши Джеръми.

— Добър ден, господа — поздрави ги мъжът зад гишето на администрацията, а после, без никой да го пита, ги засипа с информация от личен характер: оказа се, че е завършил Школата за хотелски мениджмънт в Корнел и е работил в гранд хотел „МГМ“ в Лас Вегас. Любимото му шоу било ревюто на Дейвид Касиди, харесвал също така Зигфрид и Рой, но преди инцидента с тигъра.

Регистрираха се с фалшивите си документи и взеха асансьора за шестия етаж. Кабината спря на мецанина, където се помещаваше ресторантът. Влязоха двама араби в традиционно облекло, потънали в разпален спор. За момент млъкнаха да огледат чужденците, после възобновиха неясния си брътвеж.

— Взеха ни за руснаци — обади се Хесус, след като слязоха на шестия етаж.

— Ти говориш арабски? — учудено го погледна Джеръми. Нямахме никаква представа, че взводният му притежава подобни умения, макар че мнозина агенти на ФБР бяха учили в Института по лингвистика на Министерството на отбраната, който се намираше южно от Сан Франциско.

— Да, научих го, докато бях в армията.

Хесус по принцип не обичаше да говори за службата си в „Делта“, въпреки че в отряда се носеха легенди за нея.

Джеръми последва взводния си командир в една типична хотелска стая, която беше обзаведена съвсем скромно, но поне изглеждаше чиста. Двете двойни легла с издути матраци бяха поставени под прозорците. Подът беше покрит с линолеум, мебелите бяха от изкуствени материали, имитация на дърво. Килимът беше протъркан, на места имаше дупки, през които спокойно можеше да мине охранена полска мишка.

— Хей, я провери това! — извика Джеръми и посочи някакъв предмет, залепен под странен ъгъл на вратата на гардероба. Предметът представляваше стрела, под която беше написана на арабски и английската дума „Мека“.

— Поставена е така, че да им показва накъде да се обърнат, когато се молят — обясни Хесус. — Но това не важи за шибаните убийци на деца, каквито сме ние...

Джеръми мълчаливо посегна към кошницата с плодове на масата и си избра една ябълка, но Хесус я грабна от ръката му.

— Забрави за тези боклуци! — изръмжа той и хвърли ябълката в кошчето до масата. — Не пий водата, не яж нищо, което е измито с нея! — Раницата му тежко се стовари на леглото, а наставленията продължиха: — Не знаеш какво е да лежиш три денонощия в зародишна позиция, да трепериш като куче и да дрискаш ножчета за бръснене, полети с лютив сос „Табаско“... — Настроението му видимо се подобряваше, макар че не можеше да се нарече ведро. — Утре ми трябваш здрав, Уолър. Затова ще ядеш само това, което ям аз. И ако все пак се разболееш, вината ще бъде моя...

Няма проблем, рече си Джеръми. На този етап мислеше единствено за един душ и два часа здрав сън. За него всичко беше съвсем ново приключение, ето защо нямаше нищо против Хесус да играе ролята на туристически гид...

В петък сутринта Бийчъм пристигна в офиса си, където завари трескава дейност и непрекъснат телефонен звън. Същото се беше случило в деня, в който я отстраниха от президентската надпревара.

— По дяволите, госпожо сенатор! — извика административният ѝ асистент. — Президентската надпревара може и да е приключила за нас, но вие все пак трябва да помислите за този офис! — Останалите хора от екипа ѝ само се обърнаха, наострили слух.

— Страхувам се, че снощи се държах като глупачка, Джеймс — призна с въздишка тя. — Трябваше да говоря с теб още преди... — Замълча, наведе глава и мина покрай него на път за кабинета си.

През последните двадесет и четири часа беше получила порицанието на Комисията по етика, Комисията по разузнаването и сигурността ѝ отне пълномощията, лидерът на малцинството в Сената публично я осъди. Но поне не ѝ бяха отнели мястото. Бащите — основатели на държавата се бяха погрижили да впишат в конституцията права от всякакъв вид, като разбира се не бяха забравили и себе си. За да изриташ американски сенатор от топлото му местенце, са необходими сложни процедури и доста време.

— Тази бъркотия само ще се влошава — промърмори Бийчъм на административния си асистент, който я следваше по петите. — Бих те разбрала, ако решиш да си подадеш оставката.

Административните асистенти управляваха Вашингтон, а към най-добрите се отнасяха като към членове на семейството. Самата Елизабет би се чувствала горда, ако можеше да нарече Джеймс свой син.

— Госпожо сенатор, когато ме назначихте, ви казах, че най-голямата ми амбиция е лоялността. Оставам, докато всичко това бъде забравено, независимо кога и на каква цена. — Той вече почти не мислеше за президентската надпревара. — Освен това някои хора започват да ме ядосват!

— И мен, ако това те успокоява — засмя се Бийчъм. После се обърна към прозореца и отправи поглед към Капитолия, символа на най-уважаваната институция в света.

— Знаеш ли, първият ми кабинет беше в задната част на сградата Дирксен, точно под кухнята... — Избърса нещо от окото си.

Напоследък често я връхлитаха изблици на сантименталност, умора и сълзи. — Вътре винаги вонеше на пържено. През първите месеци отслабнах с цели пет кила, просто защото ми ставаше лошо от миризмата на храна. Непрекъснато ми се искаше да вляза под душа...

— А я ни виж сега — овладя гласа си тя и бавно огледа просторния, облицован с махагон кабинет. — Знаеш ли какво? Никога, дори за миг, не съм си позволявала да мисля, че съм го получила незаслужено.

Обърна се и седна на стола си. Обикновено бюрото ѝ беше безупречно подредено, но днес бе отрупано с най-различни бумаги. Навсякъде в кабинета се виждаха кашони, претъпкани с документи на Комисията.

— Постоянно повтарях на хората, че единственото нещо, което ме е плашило във Вашингтон, е да не се проваля, да не изневеря на институцията. Непрекъснатите обиколки на избирателния район, безкрайното работно време, глупостите на разни лобисти, неправителствени организации, репортери и републиканци, които бях принудена да търпя — пет пари не давах за всичко това, защото бях изплашена до смърт, че мога да се проваля и да лиша тази прекрасна институция от респекта, който ѝ се полагаше. Не исках да предам вярата. И знаеш ли какво? Никога не го сторих. Нито за миг!

— Вярвам ви — кимна асистентът.

Вратата се откря и кабинетът се изпълни с обичайния шум на телефони и работеща офис техника.

— Извинете, че ви прекъсвам, госпожо сенатор — надникна главата на рецепционистката. — Но на телефона е Том Брокау и настоява да разговаря с вас по личен въпрос. Какво да му предам?

— Елизабет, никога не съм ви виждал да отстъпвате — погледна я в очите Джеймс. — Заявихте, че нямате нищо общо с всичко това и че имате желание да се борите. Е, сега му е времето!

— Как, Джеймс? Разбира се, че имам желание да се боря, но пробойните са навсякъде. Съдията няма да предприеме нищо, тъй като се страхува, че действията му ще се изтълкуват като опит за прикриване. Никой от партията няма да ми протегне ръка, защото всички мислят, че съм виновна. Полицията отказва да ме запознае с уликите срещу мен, твърдейки, че това би застрашило шибаната национална сигурност!

Той пристъпи към нея и спря съвсем близо, на малко неподходяща дистанция.

— Помните ли какво ми казахте, когато постъпих на тази работа? Че в този град разузнаването е детска игра, тъй като бюрократите не могат да запазят в тайна дори мястото, на което са решили да обядват. После добавихте, че единственият начин да бъде запазена някаква тайна между трима души, е двама от тях да са мъртви... — Замълча, позволявайки на думите да достигнат до съзнанието ѝ, после тихо добави: — Ако те разполагат само с тайни, вие ще можете да ги победите.

— Май си прав — бавно кимна Бийчъм. — Възможностите тук са само две: или чакаме да се разпадне поредният заговор, или сме изправени пред задължението да изровим няколко мъртъвци. И по всичко личи, че трябва да престанем със скимтенето и да хващаме лопатите!

— Пресконференция? — попита Джеймс.

— Още не — отвърна тя. — Първо ще отидем у дома и ще открием нещо, което можем да използваме като оръжие...

— Какво е то?

— Не знам, но ние с теб притежаваме две дипломи по право, плюс трийсет години стаж в Конгреса. Не открием ли нещо, което ченгетата са пропуснали, значи сме за затвора!

Бийчъм свали палтото си от закачалката и го тупна по рамото. Беше рано за пълна капитулация.

— Хайде да се залавяме за работа! — подхвърли тя. — Времето е пари, а ти знаеш, че аз не обичам да губя нито едното, нито другото.

— Е, вече ме домъкна на другия край на света — подхвърли Сирад. — Няма ли да престанеш с тази тайнственост?

Теглеше куфара си на колелца покрай дългата редица лъскави магазини, изпълнили централния терминал на международното летище в Дубай. По протежение на петдесетина метра от двете страни на алеята за пешеходци бяха струпани стъклени витрини, в които бяха изложени огромни златни слитъци, фотоапарати „Хаселблаг“, скъпа бижутерия, мерцедеси с подвижни покриви и френски парфюми.

Никъде не се виждаше мизерията, която толкова често показваха по телевизията, когато стане въпрос за Близкия изток.

— Не тук — отвърна Бартольмю. — Ще ни чуят.

Сирад огледа най-оживеното летище на Близкия изток, което живееше свой собствен живот и беше далеч по-живописно от всяка туристическа дестинация в границите на САЩ. Облечени в национални носии араби и африканци крачеха редом с работници от петролодобива от славянски произход, швейцарски финансисти и турски хамали. Тълпи жени, покрити с традиционните черни бурки, се насочваха към тоалетните, а излизаха оттам в костюмчета на „Шанел“ и с диаманти с размерите на павета. Навсякъде миришеше на „Ести Лодър“ и черен марокански тютюн и тези ухания по наистина неповторим начин се смесваха с телесните миризми и характерния аромат на лютиво къри. Сцената беше наистина безкрайно любопитна.

— Сериозно ли говориш? Никой не ни обръща внимание. Прекалено са заети да пазаруват, за да се приближат максимално до упадъчния западен начин на живот! — Сирад спря за миг да се полюбува на едно блестящо порше, кацнало на излъскана до блясък въртяща се платформа и сякаш замръзнало преди скок.

— След като приключим тази сделка, спокойно ще можеш да си избереш цвят — подхвърли Бартольмю и направи крачка встрани, за да даде път на група забързани японци, които искаха да си напазаруват, преди да излетят.

— Добре, достатъчно! — закова се на място Сирад. — Няма да направя нито крачка повече, преди да ми обясниш за какво става въпрос!

— За клетъчни телефони.

— Без майтап? — изгледа го иронично тя. Часовата разлика и шестнайсет часа в кабината на G-IV бяха повлияли неблагоприятно на чувството ѝ за хумор.

— Утре започва срещата на високо равнище на ОПЕК, която ще продължи една седмица — понижи глас Крис, докато предпазливо се оглеждаше. — Ще присъства и престолонаследникът на Саудитска Арабия, принц Абдула...

— Е, и?

— Според договора, подписан между „Бордърс Атлантик“ и саудитците, ние трябва да представим новата ССТ технология първо

тук, а едва след това в Щатите. Мичъл държи сделката да бъде обявена, преди информацията за нея да изтече към финансовите пазари.

Бартольмю бръкна в куфарчето си и извади един ССТ телефон. Изглеждаше съвсем същия като прототипа, който Сирад беше виждала в службата, ако не се брои допълнителната работа на бижутерите, които го бяха поставили в кутия от платина, обсипана със скъпоценни камъни.

— Утре вечер, по време на една от почивките на конференцията на ОПЕК, докато светът тръпне в очакване на промени в петролните квоти, ти ще поднесеш този телефон на принц Абдула като специален подарък от „Бордърс Атлантик“ — продължи с обясненията Крис. — Това ще е първият апарат в света, който работи с новата ССТ технология. От теб се иска да раздаваш сладки усмивки пред камерите, да предадеш апарата на престолонаследника и да го накараш да го използва.

— А защо сключваме сделка със саудитците, а не с Израел, например?

— Защото Израел няма пари — засмя се Бартольмю. — Това е бизнес, а не външна политика, Сирад. Клиентите ни в Саудитска Арабия предлагат покритие в района на Персийския залив, освен това възнамеряват да навлязат в пазара със субсидирани тарифи и три месеца безплатно ползване от всеки абонат. С очите си видях един доклад, който предвижда до края на тримесечието да бъдат продадени над петстотин хиляди от новите апарати. Саудитците ще бъдат наистина могъщи партньори.

Сирад го гледаше и не можеше да повярва на ушите си. Невъзможно бе Мичъл да не знае, че предаването на ССТ технологията в ръцете на тези хора означава далеч по-големи затруднения за ЦРУ и НАС при подслушването и засичането на евентуални терористи.

— И нямаме близки планове за въвеждането на системата в САЩ, така ли? — попита тя, вътрешно потресена от факта, че знае толкова малко. — Комисията по конкуренцията със сигурност ще нададе вой до небето!

— Нека си вие — сви рамене Бартольмю. — Тя няма правомощия на чуждестранните пазари. На практика това е причината, поради която Мичъл иска промоцията да бъде извън САЩ. Докато новината стигне Вашингтон, никой не ще може да ни спре.

Замълча и с интерес я погледна в очакване на реакция. Такава не последва, затова добави:

— Това е най-съблазнителната сделка в историята на бранша... Но ако имаш някакъв проблем, искам да ми го кажеш още сега!

Сирад се замисли, но замълча. Хох я беше предупредил да изпълнява каквото ѝ наредят и да не се безпокои за намеренията на Мичъл. Агенцията би трябвало да знае какво прави.

— И така, имаме ли проблем?

— Нямаме — отвърна най-после Сирад. — Но щеше да е по-добре, ако ме бяха информирали предварително... — Стисна дръжката на куфара си и продължи да го влачи по посока на изхода, където бяха такситата. — Ако знаех, че ще се срещам с принц, сигурно щях да си взема перлите!

Джеръми откри взводния си командир във фоайето на хотела. Беше успял да дремне съвсем мъничко, но това му помогна да се отърси от напрежението и да прогони мъглата, сред която се движеше напоследък. Разликата в часовото време си казваше думата. Вътрешният му часовник не можеше да не се съобразява с това.

— Поръчах ти бира — рече Хесус. Беше се настанил чак в дъното на салона, в съседство с гигантски шах, разположен направо на пода. Короната на царицата стигаше почти до рамото на Джеръми.

— Хей, какъв е този декор? — вдигна вежди Джеръми. — Ти никак не приличаш на шахматист!

— Поне сме закътани — отвърна Хесус и плъзна кутийка бира към партньора си. — Нали се досещаш, че сме нещо като бели мишки? Тук всичко е променено и няма нищо общо с последното ми пребиваване. Някога беше пълно с туристи, най-вече хора, които обичат разкопките. Тук има разкопки, които датират още преди етруските гробници...

Джеръми мълчаливо кимна с глава. Не си беше представял, че Хесус може да притежава познания по археология, но този човек непрекъснато му поднасяше изненади.

— Отдавна ли чакате, момчета?

Пред тях се изправи Пауъл и избърса потта от челото си с маркова кърпа от голф игрището „Калауей“.

— Току-що дойдохме — отвърна Хесус. — Уреди ли всичко около визитата на нейно превъзходителство?

— Предполагам, че вече си чувал за нея — промърмори Пауъл. Американската посланичка в Йемен Барбара Шот си беше спечелила доста солидна репутация.

— Сърбал съм й попарата в Сомалия — призна Хесус. — Там научих всичко, което трябваше да зная за дипломатическия корпус.

Държавният департамент беше наказал Шот с понижение заради провалената наказателна акция за сваления американски разузнавателен самолет „Блек Хоук“, при която загинаха 19 бойци от частите със специално предназначение. Оказа се, че Йемен е единствената дяволска дупка, която е по-лоша от Сомалия. И Барбара беше изстреляна тук.

— Не съди за Държавния департамент само по една негова служителка — подхвърли Пауъл, вдигна празната кутийка от бира и я показа на келнера в знак, че иска пълна. — Надявам се, че моят приятел Райфа се е погрижил за вас...

— Съвсем като в „Четири сезона“ — кимна Хесус. — Ще имаме ли проблеми с подслушването?

— Да, но на доста примитивно ниво. През осемдесетте руснаците са им предоставили аналогова апаратура, която използват и до днес... — Очите му пробягаха по помещението, търсейки подозрителни лица или маниери. — Гледали ли сте някога ключек?

Джеръми поклати глава, а Хесус се усмихна.

— Елате, ще ви заведе на по-безопасно място.

Пауъл се изправи и поведе двамата агенти на ФБР през фойето. Но малко след рецепцията свърна рязко вляво, в нещо като полуостъклен коридор, успоредно на входната врата. Оказаха се в заведение, което силно наподобяваше западните нощни барове. Портиерът на вратата поздрави Пауъл по име и ги съпроводи. За разлика от баровете на веригата „Холидей Ин“ в Северна Вирджиния, този тук беше тапициран с яркочервени тапети, арабски филигран и озвучаван от деветчленен оркестър, който изпълняваше най-популярните блискоизточни хитове.

— Тук можем да говорим спокойно — рече Пауъл, докато се настаняваше в едно сепаре до стената. В цялото заведение клиентите бяха не повече от двадесет, всички без изключение мъже.

— Сигурен ли си? — попита Джеръми и посочи с очи една привлекателна бяла жена, облечена като в приказките за Али Баба, която напусна сцената и бавно се насочи към тях, разтърсвайки гърди и таз типично по ориенталски.

— Това е най-святилото, на което човек може да се надява в подобна дупка — поясни Пауъл. — Момичетата пристигат тук от Беларус. Преминават кратък курс по танц и умерена проституция, след което ги пускат да работят. В Щатите на това му викат търговия с бели робини, но тук си е бизнес като всички останали.

— Как изглеждат шансовете ни за утре? — попита Хесус. Беше пътувал достатъчно по света, за да му правят впечатление разни мадами, които друсат цици с надеждата за бакшиш.

— Добри. Ескортът ще ви чака в Голдън Махор, едно място отгатък планината. Трябва да сте там преди обяд.

Облегнал се назад, Джеръми се чудеше коя от последните превратности в живота му беше най-странна — проститутката, танцуваща кючек на сцената отсреща, или пък агентът на ЦРУ, който им обясняваше с подробности как ще заловят някакъв международен беглец, когото изобщо не познаваше. Направи опит да хвърли на командира си поглед от сорта „какво става, по дяволите“, но без да бъде забелязан от Пауъл.

— С какво транспортно средство разполагаме? — попита Хесус.

— Фирмата „Арсин Ойл“ докара от Дар три хеликоптера „Бел Джет Рейнджърс“. С тях ще прелетите до малко градче на име Анизи, което се намира на около сто и петдесет мили от целта ви. Оттам ще ви поемат ленд роувъри и ще пътувате предимно по черни пътища — около четири часа, докато стигнете района на Хадрамаут. Тръгвате утре сутринта в седем, с оглед да заемете позиция преди мръкване.

— Прикритие?

— Геолози сте. Но едва ли някой ще ви задава въпроси, защото всички са на наша страна. На позицията ще ви очакват двама полеви оператори на НАС, категория Е-4, които разполагат с АСТ, настроени на вълната на Морската пехота, плюс един от по-старите модели на ККИС. Ще има и един доктор от „Уолтър Рийд“, който също е агент на ЦРУ, плюс двама цивилни сеизмолози от университета „Джордж Вашингтон“. Към тази група ще бъде прикрепена въоръжена охрана, вероятно от двама души, които ще имат грижата да ви пазят, в случай

че някой от местните вождове пощръклее. С тях сме работили и преди — читави момчета са и умеят да не се пречат на никого...

Джеръми слушаше напрегнато, опитвайки се да разшифрова жаргона. Никога не беше работил с хора от Националната агенция по сигурността, но беше чувал, че повечето ѝ оперативни агенти са бивши военни. Е-4 означаваше, че са сержанти, които имат достатъчно опит в подобни операции, но няма да са сред хората, издаващи заповедите. АСТ е сателитен телефон с акумулаторно захранване, настроен за работа в международния обхват на Морската пехота и способен да осигури връзка с практически всяка точка на земното кълбо. Той беше използвал такъв телефон в Пуерто Рико, по време на операцията срещу мачетеросите.

— Какво е ККИС? — попита на глас той. Въпросът му беше съвсем логичен на фона на предстоящата мисия, която с всяка изпита бира му изглеждаше все по-тежка и по-тежка.

— Кодирана клетъчна информационна система — поясни Хесус и на свой ред му хвърли поглед, който означаваше „Какво, по дяволите, става с теб?“.

— Кой е КО? — попита на свой ред Хесус. Всичко от логистиката до изпълнението се развиваше по правилата на военната операция, което означаваше, че ще им трябва и командващ офицер, който да контролира нещата.

— Докторът. Той е бивш полковник от Специалните части. За всички възникнали проблеми ще се обръщате към него.

Джеръми седеше и слушаше. В главата му напираха милион въпроси, но той по-скоро би се изложил на картечния огън на йеменците, отколкото да се издъни още веднъж пред Пауъл.

— Оборудване?

— Минимално. Климатът по това време на годината е направо жесток, но няма дъждове и силни ветрове. Ще ви трябва много вода — двойно повече от нормалната дневна доза. Плюс обичайния личен комплект. В магазините намерих всичко по списъка, който ми предадохте. Утре сутринта ще ви чака при птичките.

— Маршрут за оттегляне?

— Обратно до лагера, после право на запад към Дар. Направете така, че да прилича на спешна медицинска помощ за някой цивилен. През нощта ще летите с „Блек Хоук“ до крайцера „Дълът“, който в

момента се насочва на юг към Суецкия канал като част от редовната си обиколка на района.

— А от ваша страна? Информирахте ли съответните костюмари?

— Това е причината, поради която посланичката пристига за уикенда. Според нея това си е чисто отвличане, организирано от държавата и лично от президента на Йемен. От Вашингтон ѝ обясниха, че става въпрос за откупуване на стойност 30 милиона долара и тя го прие за чиста монета. След сделките, които въртяхме по време на войната в Ирак, спокойно можем да ѝ кажем, че операцията се провежда от марсианци — дори окото ѝ няма да мигне...

— Добре — кимна Хесус и Джеръми побърза да стори същото.

Оркестърът свърши парчето и Пауъл го изчака да започне следващото.

— Знам, че мисията е трудна за вас, но мисля, че сме се погрижили за всичко — рече той. — Бърз удар и още по-бързо оттегляне. А сега имате традиционната последна дума...

— Успех!

Хесус вдигна бирата си в мълчалив тост, после извърна поглед към танцьорката.

— Понякога се питам какво ли прави останалият свят в нощ като тази — промърмори той.

Джеръми само поклати глава. За него останалият свят беше останал някъде на юг от Дубай.

14.

Елизабет изненада Роза по обед — нещо, което не беше правила поне десет години. Джеймс се изправи в рамката на вратата, непосредствено зад сенаторката, хвърли сакото си на едно имперско канапе за двама и сложи ръце на кръста.

— Започваме оттук! — обяви той.

Роза го изгледа, сякаш да провери дали е с всичкия си, после възобнови чистенето. Петъците бяха посветени на баните и кухнята, но сега беше мъничко закъсняла — заради шоуто на Монтел Уилямс, разбира се.

— Какво ще правим сега? — попита Бийчъм. Кожата ѝ настръхна при мисълта, че се налага да преживее отново онази ужасна нощ. Но тя си даваше сметка, че е абсолютно наложително. Някой си беше направил труда да я натопи за ужасно престъпление, след което се беше прибрал обратно в леговището си. А тя беше длъжна да направи всичко необходимо, за да го извади оттам и да го изложи на дневна светлина.

— Разкажете ми какво се случи през онази нощ — каза Джеймс. — Кога напуснахте службата, къде се отбихте, как се прибрахте у дома... Изобщо всичко...

Огледа се наоколо, сякаш очакваше да види уликите, изписани на стената с лимонов сок, затихнали до появата на откривателя си.

— Напуснах офиса малко преди шест, качих се в колата и се прибрах у дома — започна Бийчъм. — Използвам един и същи маршрут — по Рок Крийк до моста, после все направо. Това е най-бързият път.

— Някакви проблеми? — попита Джеймс, напусна входното антре и тръгна по централния коридор, който пресичаше цялата къща и свързваше двойната дневна вдясно с библиотеката и кабинета вляво. Кухнята беше чак в дъното. Гостната бе обзаведена с мебели в южняшки стил, повечето останали от баща ѝ. При всяко посещение тук Джеймс оставаше смаян от тяхната елегантна красота и величие.

— Какви проблеми имаш предвид? — попита Бийчъм.

Изведнъж я обзе страх да тръгне след асистента си, да не би да унищожи някоя скрита до този момент улика. Изобщо не ѝ мина през ума, че по същия коридор вече се бяха изнизали куп ченгета от областната полиция на Вашингтон. Те не бяха успели да осъдят Марион Бари с видеозапис, на който се виждаше как пуши трева, защо да не сбъркат и тук, където уликите не бяха чак толкова явни.

— Имам предвид проследяване по улиците на града, засичане от друга кола, пресрещане на тротоара — отговори Джеймс и прокара пръсти през пясъчнорусата си, късо подстригана коса. Явно и той нямаше кой знае какви идеи за търсенето на пропуснати улики.

— Нищо такова — поклати глава Бийчъм. — Пристигнах нормално, паркирах малко по-надолу по улицата, тъй като тук винаги е трудно да се намери свободно място, а след това...

— Госпожо сенатор, имаше ли нещо по-особено? Нещо, което да говори за насилствено проникване в къщата или пък скрито проследяване на вашите действия?

— Не, мисля, че такива неща нямаше.

— Онази вечер Роза е била в почивка, така ли?

— Тя често прекарва уикендите при дъщеря си в Александрия.

— Добре. Приближихте се към вратата. Отключихте ли я? — Джеймс се върна във вестибюла, отвори тежката двойна врата и махна на сенаторката да се приближи.

— Да. Има само една ключалка. Никога не съм слагала резе.

— Нямате и система за сигурност, така ли?

— Живея тук повече от двадесет години и никога не съм изпитвала нужда от такава. — Тя бавно поклати глава: — Сега това звучи малко глупаво...

— Добре, влязохте във вестибюла. Какво стана после?

Тя затвори очи, опитвайки се да възстанови онази нощ като на видеозапис.

— Влязох и повиках Роза. Просто по навик. Знаех, че си е взела почивка, но понякога оставаше тук — я дъщеря ѝ беше заминала някъде, я нещо друго... — Пристъпи напред, пресъздавайки събитията в главата си. — Направи ми впечатление, че е оставила кухненската лампа да свети. Ядосах се, тъй като не за пръв път проявяваше подобна небрежност. По принцип не обичам да пиляя електричество...

— Знам — кимна Джеймс. Всичките ѝ сътрудници бяха наясно със спестовността ѝ. — После какво стана?

— После се приближих до стойката за вино и си избрах бутилка мерло от добра реколта...

— А по пътя към стойката не извършихте ли някакви други действия? Например да си оставите чантичката, да се обадите по телефона...

— Не си спомням такова нещо.

— Добре. Влязохте в кухнята, а после?

— Момент! Точно тогава го чух за пръв път. Бях забравила за това, но... — Отново затвори очи, следвайки спомените: — Вървах по коридора, когато чух нещо откъм стълбите. Отново повиках Роза, но никой не ми отговори. По всяка вероятност е бил мръсникът, който се е подготвял да ме пресрещне.

— Какво направихте след това? Направо горе ли се качихте?

— Налях си чаша вино, а след това се качих горе и тръгнах към банята. Знаеш, че съм човек на навика. Вземам душ всяка вечер след работа...

— Значи се качихте горе... Добре, покажете ми.

Тя се обърна и го поведе към втория етаж. От стълбите се влизаше направо в малка дневна, отвъд която бяха двете спални вдясно, голямата баня вляво и най-накрая нейната стая. Банята за гости и четвъртата спалня се намираха в дъното на коридора, редом с тайната стаичка на Пол, чийто вход беше замаскиран като врата на стенен шкаф. От другата ѝ страна беше задната стълба, която водеше обратно в кухнята.

— Най-напред се отбих в стаята си. Оставих си нещата, отпих глътка вино и влязох в банята. Завъртях крановете на ваната и пузнах вътре солите, които обичайно ползвам... — Обясненията ѝ се придружаваха от повторение на конкретните действия. — След това отидох в гардеробната, за да се... приготвя... — Стана ѝ неудобно да произнесе думите „събличам се“ пред подчинения си. — Тъкмо си бях свалила костюма, когато нещо привлече вниманието ми...

— Как реагирахте?

— Започнах да се извърщам към него, но в същия момент иззвъня мобилният ми телефон и аз тръгнах обратно.

— Къде беше той?

— В куфарчето, което бях оставила на леглото... — Посочи с ръка наляво, където през отворената врата на гардеробната се виждаше леглото от масивен махагон. — Взех го и отговорих...

— Съобщихте ли това на полицията?

— Не, бях забравила за този момент. Странно, как нещата се връщат с течение на времето...

— Кой беше? Кой ви търсеше по телефона?

Бийчъм се замисли за миг.

— Мисля, че обаждането беше от Белия дом. Някакъв служител ми събщи, че са променили часа на заседанието на Националния съвет за сигурност. Вероятно е бил нов, тъй като не разпознах гласа му, освен това спомена за „Старфайър“...

— Това е една изключително секретна програма — отбеляза Джеймс. — Сигурна ли сте, че я спомена по име?

— Да, сигурна съм. Спомних си и какво си помислих — че здравата ще го спастрят за споменаването на такива неща по открита линия. Сигурна съм, че НАС се е заела със случая веднага, но не научих повече подробности...

Колелцата в главата на сътрудника ѝ започнаха да се въртят.

— Какво направихте след разговора?

— Ами тръгнах към банята, защото ваната се беше напълнила и трябваше да спра водата...

— Продължавахте ли да разговаряте по телефона?

— Не, изключих го, преди да тръгна към банята... — Бийчъм говореше бавно, опитвайки се да възстанови действията си стъпка по стъпка. В един момент усети, че я обзема онова особено гадене, което беше изпитала във фаталната нощ. — После... После се съблякох, нали разбираш... — Джеймс кимна с глава, опитвайки се да ѝ спести неудобството. — Мушнах пръст във водата, да проверя температурата ѝ...

— А телефонът? Къде се намираше телефонът в този момент? На леглото ли го оставихте?

Тя се замисли за миг, после поклати глава:

— Не, май остана в ръката ми... Не съм сигурна... — Помълча известно време, после продължи: — Водата беше твърде гореща и реших да звънна в службата и да ти оставя послание. Искан да се оплача от поведението на онзи служител на НСС...

— Направихте ли го?

— Не, защото точно тогава те... той ме нападна изотзад... Излезе от гардеробната... — Тя рязко се завъртя, сякаш беше усетила горещия дъх на нападателя върху тила си. Джеймс разбра, че нещата стават трудни за Бийчъм, но друг начин нямаше. Уликите се намираха единствено в нейните спомени.

— А следващото нещо, което си спомняте, беше бавното ви свестяване на пода, така ли?

— Да, тогава, когато нещата станаха наистина...

— Тогава напипахте пистолета...

— Станах на крака, но се подхлъзнах и паднах върху нещо ръбесто... А после видях пистолета...

— Паднахте върху нещо ръбесто? Какво точно?

— Телефонът. Вероятно съм го изпуснала в момента на нападението...

Джеймс замислено докосна устните си с пръст.

— Разполагате ли с разпечатка на разговорите си от онази вечер? — попита след известна пауза той. — Имам предвид сметката на мобилния ви телефон...

— Разбира се, лежи на бюрото ми. Вече я платих.

— Донесете я, моля.

Той я последва в спалнята, откъдето тя взе плик с логото на „Бордърс Атлантик“. Дръпна го от ръцете ѝ и нетърпеливо проследи с пръст дългата колона от цифри.

— Тук е отбелязано, че сте набрали службата точно в 19:01, госпожо сенатор — подхвърли той. — Едноминутен разговор. Но вие твърдите, че не сте го правили.

— Наистина не съм.

— Може би сте набрали номера, докато сте проверявали температурата на водата във ваната?

— Вероятно бих могла — колебливо отвърна Бийчъм. — Не помня...

Джеймс се замисли.

— Може ли да видя телефона ви? — попита след секунда той.

— Няма го — отвърна Бийчъм. — Прибраха го като веществено доказателство... Беше покрит с кръв... Но аз си взех нов, абсолютно същия модел...

— Като този? — попита той и положи върху дланта си тънкото, блестящо с никелираните си части апаратче. Бийчъм кимна.

— Я се опитайте да ме душите! — извика той и започна да набира някакви цифри на клавиатурата. — Нападнете ме изотзад и се опитайте да ме душите — както го е правил онзи... Хайде, с всичка сила!

Със своите метър и осемдесет и два, Бийчъм беше с цели десет сантиметра по-висока от административния си асистент. По тази причина никак не ѝ беше трудно да заеме позицията зад гърба му и да стегне в мъртва хватка гърлото му.

— Стискайте, по дяволите! — извика той. — Стискайте здраво!

Тя се подчини. Изведнъж усети как отново я обземат чувствата от онази нощ — гняв, страх и дълбока безпомощност... Ръката ѝ се стегна върху ларинкса на Джеймс, принуждавайки го да се надигне на пръсти и да се опита да се освободи от задушавачата хватка. Телефонът остана в дланта му, докато пръстите му се забиха в силната китка на Бийчъм. После тялото му изведнъж се отпусна и падна на пода, симулирайки загуба на съзнание. Ръцете му се разпериха, а телефонът се претърколи върху дебелия персийски килим.

— О, Джеймс, извинявай! — уплаши се внезапно тя. — Добре ли си?

Дребничкият асистент се надигна, взе телефона и го допря до ухото си.

— Я чуйте това — промърмори той и ѝ подаде апарата.

Сенаторката се подчини и мълчаливо изслуша посланието на служебния ѝ телефонен секретар, което звучеше в мембраната.

— Това е вашето едноминутно обаждане — заключи с категоричен тон Джеймс и пъргаво се изправи. — Докато се борите с нападателя, без да искате натискате бутона „сенд“. И в крайна сметка все се обаждате в офиса...

— С какво ще ни помогне това? — недоумяващо го погледна Бийчъм.

На лицето на Джеймс изплува доволна усмивка, а пръстите му механично опипаха възела на вратовръзката, разместен от борбата.

— Ще ни помогне и още как — отвърна той. — Защото означава, че по време на борбата телефонът ви е бил включен. Ако открием

запис на това обаждане в службата, може би ще получим пълната картина на това, което се е случило тук!

В шест без четвърт на следващата сутрин Джеръми побутна Хесус, помагайки му да излезе от състоянието на неспокойна дрямка, в което и двамата бяха изкарали нощта. Облякоха се набързо, събраха багажа си и слязоха долу да чакат колата. По план Пауъл трябваше да отлети обратно за Сана, което означаваше, че веднъж напуснали хотела, двамата агенти на ФБР могат да разчитат само на себе си.

Хесус не обели нито дума по време на пътя до Голдън Махор — красив оазис, сгъстен в долчинката между голите, обсипани с отпадъци хълмове около Аден и яркосините води на Йеменския пролив.

— Виждаш ли палатката горе на хълма? — извика Хесус, опитвайки се да надвика боботенето на големия дизел. Джеръми кимна с глава. Двама войници седяха край пътя, който водеше към един от хълмовете, издигащ се на около 200 метра над пристанището. — Там има една батарея от ракети САМ, руско производство. А през 2000 година задниците, които я обслужват, взеха на прицел самолетите С-5, които докараха екипите, разследващи взрива на „Коул“.

— Сериозно? — учуди се Джеръми. По онова време вестниците се скъсаха да хвалят правителството на Йемен, което сътрудничело по образцов начин на следствието. — Мислех, че са на наша страна...

— Когато работиш в този район, трябва да помниш едно основно правило: всеки е твой приятел и всеки е твой враг — зависи кой плаща сметката. Този хотел е първото място, бомбардирано от Алал-Бин. Майка му е йеменка, но синовната вярност е качество, присъщо само на упадъчния Запад. Тези типове са готови да изнасят собствения си брат, стига това да им донесе някаква изгода.

Джеръми мълчаливо кимна с глава.

— И още нещо — подхвърли Хесус. — Днес си глухоням! — Шофьорът спря в близост до три доста очукани микробуса, около които се суетяха неколцина европейци. — Използвай кодовото си име, измисляй си каквото щеш за живота си в нормалния свят, но помни едно — колкото повече говориш, толкова по-голяма е опасността да се прецакаш. Разбрахме ли се?

— Да — кимна Джеръми.

Изведнъж всичките приказки, изприказвани от Лес Мейсън в класната стая, започнаха да придобиват реален смисъл. Ролята му в тази мисия се изчерпваше със слушане, изпълнение на заповеди и плътно затворена уста до изрична заповед в обратен смисъл. Очевидно някой, разположен далеч по-нагоре по хранителната верига, беше започнал да брои точните изстрели...

Сирад спа добре, стана късно и остана цели два часа в минералния басейн. Мичъл им беше ангажирал най-люксовите апартаменти в „Риц — Карлтън“, надявайки се да демонстрира благополучие и да убеди клиентите си, че рецесията в телекомуникационния бизнес не е засегнала „Бордърс Атлантик“ толкова силно, колкото останалите участници на пазара. Тя се възползва от жеста и побърза да поръча вана със специална кал от Мъртво море, плюс пълна козметична програма за лице.

Крис Бартолъмю се обади малко след дванайсет и я изпрати до колата, която чакаше пред хотела. От изпълнените с уважение погледи на обслужващия персонал заключи, че е избрала правилното облекло. Мъжете са си мъже, независимо дали живеят в Близкия изток, или изповядват друга религия.

Двадесет минути по-късно пристигнаха в „Роял Дубай“ — петзвезден хотел с претрупана архитектура и всевъзможни екстри, който ѝ напомняше за Лас Вегас. На алеята между фонтаните бяха паркирани лимузини с марки като „Бентли Континентал“ и „Астън Мартин“, в разкошния парк се разхождаха майсторски оковани бенгалски тигри, а вътрешният периметър на хотела беше под контрола на гардове със скъпи костюми и миниатюрни микрофони в ушите. Външният бе поверен на войници с безупречно изгладени униформи и готово за стрелба автоматично оръжие. Гостите се проверяваха с магнитометри и рентгенова апаратура, а представителите на медиите бяха задържани на почетно разстояние заедно с многобройните си телевизионни камери и фотоапаратура, пристигнала тук специално за пресконференцията.

Всичко беше позлатено — от автоматичните писалки на регистрацията, до крановете в тоалетните на фоайето. Това беше

място, специално изолирано за богати хора. Ако те няма в някой от стриктно изготвените списъци, значи просто няма да влезеш...

— Как се чувстваш? — подхвърли Бартольмю, докато се отдалечаваха по посока на заседателната зала. Сирад беше облечена с копринена пола от „Хермес“ и жакет в подходящи тонове и снежнобели ревери. Блузката под него се придържаше от голяма диамантена брошка. Косата ѝ беше прибрана назад по начина, заимстван от арабските жени, които беше срещнала вчера в търговския център на летището. Беше си сложила съвсем малко грим и носеше миниатюрна чантичка „Луи Витон“, която беше в тон с елегантното ѝ кожено куфарче.

— Като шибаната Клеопатра — процеди през зъби тя. Ако наоколо имаше чифт очи, които не следяха движението на стегнатия ѝ задник, собственикът им със сигурност беше гей. — Взе ли телефона, предназначен за министъра на вътрешните работи?

— Всичко е наред, не се безпокой. Нашите техници са тук вече цял месец и са направили всичко необходимо, за да пуснат в действие съответните електронни джаджи. Ти се придържай към сценария, а ние ще имаме грижата за логистиката.

Откриха Амуд, секретаря на принца, точно пред входа на заседателната зала. Той ги осведоми, че негово превъзходителство се съгласил да им отдели петнадесет минути от времето си, докато пътува от конференцията към мястото на обяда си. Всички подробности били уточнени: принц Абдула щял да се обади на вътрешния министър по новия си телефон „Куантис“, след което щял да позира за снимки с него.

Двете страни разбираха символичното значение на тази среща. Обширни райони на Близкия изток все още бяха далеч от покритието на мобилните телефонни оператори, а и не разполагаха с обикновени линии. Това пречеше на бизнеса, образованието и културното развитие на региона. И изведнъж се появява новата ССТ технология, която вместо традиционните наземни ретранслатори използва нискоорбитни спътници и по този начин осигурява по-евтино и по-плътно покритие на огромните, доскоро изолирани от света територии в района на Персийския залив. Инфраструктурата вече беше изградена и не след дълго компанията „Бордърс Атлантик“ щеше да превърне Саудитска Арабия в новия комуникационен център на ислямския свят. В

допълнение тя щеше да предостави на принца престолонаследник пълен контрол върху секретните комуникационни честоти, използвани от богатите му и изключително предпазливи съседи.

— Моля ви да запомните, че трябва да използвате обръщението „Ваше величество“ и нищо друго — умолително подхвърли Амуд, докато въвеждаше Сирад и придружителя ѝ в заседателната зала. — Принц Абдула говори перфектно английски, но поради дипломатически и политически причини ще използва услугите на преводач...

Сирад бавно кимна с глава. Тук всичко се подчиняваше на условностите.

— Преди него в залата ще се появят хора от личната му охрана. Не бива да мърдате, освен ако не ви помолят за това. Негово величество ще застане ей там, в близост до лекторската катедра, а неговият вътрешен министър ще ви поздрави с добре дошли в Дубай на английски език. Ще се придвижите дотам, докъдето ви позволи охраната му. Не зная как точно ще му предадете този телефон. Нали го носите?

Сирад кимна и докосна куфарчето си.

— Много добре. Можете да отговорите на евентуалните въпроси, които би ви задал, но в никакъв случай не отваряйте уста, преди да се е обърнал към вас... По принцип на тези географски ширини е крайно необичайно жени да вземат участие в подобни церемонии...

На Сирад започна да ѝ писва от инструкциите на този дебел лакей.

— Много благодаря — кимна тя. — Но все пак не забравяйте, че ние инвестираме милиарди долари в една огромна пясъчна дупка, която никой друг не желае дори да погледне! — Усмихна се широко и кимна с глава на зяпачите, част от които минаваха за втори или трети път покрай нея. — Единственият принц, на когото съм готова да целуна разни атрибути, живее в Минеаполис и най-много си пада по червени плувки марка „Спандекс“. След като твоето високопоставено приятелче не може да пее ритъм енд блус, предлагам да пробутваш глупостите си на някой друг. Що се отнася до мен, аз възприемам цялата церемония като обикновен гъзоблиз, който струва огромна купчина мангизи!

Амуд я гледаше със зяпнала уста. В родината му жените не смееха дори да го заговорят, докато тази тук демонстрираше открито неуважение и го засипваше с обиди. Как бе възможно това?!

Сирад се обърна към Бартольмю, който изглеждаше не по-малко потресен от арабина.

— Надявам се да приключим бързо, защото ще се напикая! — подхвърли тя.

Когато Джеръми и Хесус най-сетне се добраха до базовия лагер в Хадрамаут, и двамата бяха на ръба на изтощението. Това се дължеше както на уморителния преход, така и на смазващото въздействие на часовата разлика. Не помогнаха нито специалният препарат „Амбиен“, нито нощта, прекарана в приличен хотел.

Пътуването до Аниси премина спокойно, без инциденти. На път за летището си размениха няколко реплики, но вътре в хеликоптера беше прекалено шумно за каквито и да било разговори. Цялата сцена се разиграваше без думи, но имаше всичко останало — герои, имена, декори...

— Как ли е завършил последният мач на „Янките“ — промърмори някой и това беше единственият коментар, имащ някаква връзка с Америка. Местните канали на Ал Джазира и Би Би Си не излъчваха резултатите от бейзболните мачове.

Пристигнаха късно следобед в околностите на високопланински проход, който контролираше долината Башар. Склонът от едната страна се спускаше към гола пясъчна низина, а другият се снижаваше към единствения плодороден район на страната, в който бяха разпръснати няколко селца — главно около изворите, достатъчни за напояването на зеленчуковите градини и цитрусовите дръвчета наоколо. Джеръми не виждаше голяма опасност от компрометиране. Археологическата им експедиция беше старателно оборудвана с всичко необходимо — от академични препоръки до правителствено финансиране. Освен това, наоколо нямаше подозрителни личности, никой не ги наблюдаваше. С изключение на две селища със средновековен вид, които бяха подминали по пътя, Хадрамаут беше толкова пуст, колкото вероятно е и обратната страна на луната.

За по-малко от час отрядът разтовари багажа и издигна лагер. Някъде в средата на следобед Джеръми и Хесус разпънаха палатката си, помогнаха в разпределението на кухненската посуда и изкопаха канавка за отпадъците. Докато другите си почиваха на сянка, те подготвиха всичко необходимо за нощувка, след което тръгнаха на малка екскурзия.

— Ще се върнем след няколко часа — обяви Хесус, потупа Джеръми по рамото и кимна на пазачите, които само свиха рамене и налапаха поредната порция тютюн за дъвчене, примесен със сакъз. Плащаха им да носят пушки и да защитават базовия лагер срещу евентуално нападение на бандити — защо трябваше да се интересуват от двама прекалено усърдни учени?

Джеръми и взводният тръгнаха пеш, вземайки със себе си само вода и апарат за сателитно позициониране. В допълнение Хесус пъкна в джоба си малка черна кутийка, която държеше да носи лично. На въпроса на един от сеизмолозите отговори, че в нея имало последен модел апаратура за изследване на почвата.

После казаха сбогом и се закатериха по ръбестите скали, заобикалящи лагера от всички страни.

— Тези хора наистина са отдадени на професията си — промърмори един от другите участници в експедицията, проследявайки с присвити очи как двете фигурки се стопяват в ярката слънчева светлина.

Когато Бийчъм и Джеймс се добраха обратно до службата, рецепционистката Мили вече бе успяла да открие двата кашона, в които се съхраняваха микрокасетите със записите на обажданията в извънработно време. Макар че по-голямата част от Америка отдавна беше преминала на цифрови записи, Бийчъм отказа да изхвърли перфектно функциониращите машини с обикновена магнетофонна лента. Тя отвори капака на първия кашон и се зарови в съдържанието му, а останалите продължиха работата си.

Наоколо цареше пълен безпорядък. Това обаче нямаше значение, тъй като за пръв път от два месеца насам Бийчъм се появяваше в офиса си, без душата ѝ да бъде скована от ужас.

Навсякъде зееха отворени шкафове, пълни с архивни документи или неработеща офис техника, по рафтовете имаше чаши за чай и кафе, потъмнели и немити от седмици. Опразнените от папки

кантонерки нестабилно се поклащаха, но служителите не им обръщаха внимание, заети да търсят касети.

— Два кашона — обяви Мили, възбудена до такава степен, че размахваше ръце като побъркана. — Според мен това е горе-долу всичко. За съжаление, някои касети липсват...

— Какво значи „липсват“? — попита Джеймс, задавайки въпроса, който Бийчъм не смееше да зададе. — Имаме ли шанс да ги открием, или не?

Самият Джеймс беше уверен, че това, което им трябва, се намира тук, в офиса. Той контролираше абсолютно всички операции, а работата на рецепционистката му беше повече от ясна, тъй като именно с нея беше започнал кариерата си преди петнадесет години. Знаеше прекрасно, че изваждането на една микрокасета от телефонния секретар сутрин и прибирането ѝ в специално определен за целта кашон, не е толкова трудна работа, и изключваше някакво по-сериозно объркване.

— Ами... — заекна момичето. — Не е точно така... — Лицето на сенатор Бийчъм видимо пребледня. — Спомням си деня... Онази сутрин чух нещо, но реших, че са сбъркали номера...

— Какво точно чу? — попита Бийчъм, пристъпи към служителката си и хвана ръцете ѝ. Изглеждаше така, сякаш е готова да изтръгне отговора направо от гърлото ѝ.

— Всички сме развълнувани — промърмори с пресилено спокойствие тя. — Успокой се и помисли. Какво направи с онази касета?

— Ами всички бяхме много разстроени от това, което ви беше сполетяло...

Джеймс грабна кашончето с надпис „Меморекс“ от бюрото ѝ и започна да прехвърля малките пластмасови кутийки, подредени в него. Всяка от тях беше номерирана, някои имаха кратки указания като „Сивите пантери“ или НАСА, индикиращи обаждания от по-важни личности или организации, които изискват незабавен отговор.

— Спомням си, че когато дойдох на работа, линиите бяха буквално задръстени. Всеки искаше да получи някаква информация, знаете... Затова помолих младите колеги от съседния офис да ми помогнат при отговорите... Извадих касетата от секретаря, както винаги. Това е първото нещо, което правя сутрин — дори преди да

сложка кафето... Помислих си, че може би сте се обаждала, че сте болна или кой знае какво...

Момичето виждаше, че сенаторката чака незабавен отговор и това я правеше още по-нервна. Ръцете ѝ отново се размахаха.

— После осъзнах, че не мога да прослушам лентата, след като съм я извадила от апарата, сложих я обратно и го пуснах.

Изведнъж разбра какво е направила и очите ѝ се насълзиха.

— Чух тези гласове... Мъжки гласове, малко отдалечени, като фон... После имаше викове и... и нещо като глухи удари. След което нещо прещрака и на линията се появи репортерът на някакъв вестник... По принцип всички обаждания бяха от репортери и...

— Какво направи с проклетата касета? — прекъсна я с леден глас Джеймс.

— Ами там е работата... Реших, че обажданията са само от репортери, бях разстроена заради госпожа сенаторката, предстоеше уикендът на Четвърти юли, а телефоните звъняха и звъняха...

— Какво направи е проклетата касета? — повтори заплашително Джеймс.

Рецепционистката избухна в сълзи и се захлупи по очи на бюрото си.

— Всичко е наред, скъпа — обади се Бийчъм, пристъпи към разстроената жена и я прегърна през раменете. — Изхвърли ли я?

— Трябва да съм я забравила в апарата — изхълца Мили. — И... И сме записвали нови обаждания върху старите...

— Бийчъм протегна ръка и вдигна от бюрото касета с надпис 7/2.

— Ужасно съжалявам, госпожо сенатор! — проплака служителката. — Отивате в затвора, при това по моя вина!

При тези думи Бийчъм видимо потръпна, но бързо се овладя. Нямаше смисъл да ѝ причинява допълнителни страдания.

— Не се безпокой — промърмори тя. — Всичко ще свърши добре.

Не успя да измисли нищо друго.

Обърна се и тръгна към кабинета си.

Секунда след като затвори вратата след себе си, някой почука.

— Може ли да вляза?

Вратата се откряна и в процепа надникна физиономията на Джеймс. Изглеждаше по-нещастен дори от Бийчъм.

— Жестоко е, нали? — промълви тя. Възбудата от вероятността да намери алиби я беше напуснала. Обаждане наистина бе имало и поне един човек извън банята го беше чул.

— Може би ще намерим някой, който да обработи лентата — подхвърли Джеймс. — Може би има начин да се възстанови първоначалният запис. Лабораториите могат да правят истински чудеса с...

— Джеймс — вдигна ръка тя. — Надеждата е хубаво нещо, но фалшивата надежда е по-лоша и от най-черното отчаяние... — Нямаше намерение да звучи като онези картички, които предлагат мъдри съвети, но от време на време думите на татко й сами изскачаха в съзнанието й. Подобно на всички фермери, той също бе получил своята порция от възход и падение...

— Съжалявам, Елизабет — промълви асистентът. — Искрено съжалявам!

Отпуснати върху столовете, двамата безмълвно се потопиха в мрачните перспективи, които им предлагаше бъдещето. Внезапно лицето на Джеймс се озари от усмивка, клепачите му рязко се вдигнаха.

— Ешелон! — извика той.

Бийчъм го чу, но думата не предизвика никаква реакция в съзнанието й. Тежестта на разочарованието беше толкова голяма, че не бе в състояние да мисли.

— Има още един запис!

— Какво?

— Още един запис! Нали казахте, че онзи служител на Белия дом споменал думата „Старфайър“?

Бийчъм сепнато го погледна. Нещо помръдна, дълбоко в душата й.

— Старфайър е една от най-засекретените програми, поставени за обсъждане пред Комисията. Това трябва да е парола ключ, при споменаването, на която автоматически се задейства системата „Ешелон“!

Сърцето на Бийчъм прескочи един такт и отново започна да бие. Би трябвало и сама да се досети. Години наред компютрите на Националната агенция по сигурността, разположени във Форт Мед, сканират ефира с помощта на една изключително сложна програма,

наречена „Ешелон“. Космическата технология за подслушване им позволява да разпознават специфични думи, произнесени по телефон или радиостанция. Тези думи могат да свържат някой от участниците в разговора с определена държава, програма, класифицирана информация, операция или оръжие. „Ешелон“ е една от най-продуктивните системи в историята на разузнаването и ако Джеймс е прав, тя със сигурност би могла да спаси кариерата й...

— Ами ако се е обадил по обикновен телефон? — попита на глас тя. „Ешелон“ прихваща ефирните емисии, но не действа върху кабелните контакти, например обикновените телефонни линии.

— Набрал е мобилния ви телефон. Значи излъчването трябва да е било ефирно.

— Да, ама при първото му обаждане аз затворих. А второто е било съвсем случайно и не съдържа никаква информация...

Настроението й следваше резките промени на логиката, започна да й се завива свят.

— Те прихващат обажданията и вие го знаете. Осъществи ли се обаждане, номерът автоматически се превръща в мишена...

— Ами ако...

— По дяволите, Елизабет! — възбудено я прекъсна Джеймс и скочи на крака. — Стига съмнения! Тръгваме за Форт Мед с намерението да прослушаме определени записи!

Погледна часовника си, който показваше три и петнадесет.

— Ако побързаме, ще изпреварим задръстванията!

Бийчъм също се изправи, но възбудата й беше доста по-умерена.

— Искам да ти кажа, че вече ми отнеха достъпа до секретна информация. НАС няма да ме пусне да припаря до портала на Форт Мед, да не говорим до някой от онези богове на анализа, които работят зад него!

Това накара Джеймс да направи малка пауза, но тя продължи само докато се сети къде беше оставил ключовете от колата си.

— Но моят достъп си е наред! — отсече той. — Да не говорим, че вие сте главната причина агенцията да разполага с „Ешелон“.

Бийчъм се беше борила със зъби и нокти за финансирането на програмата, докато повечето членове на Конгреса бяха на мнението, че това е поредната бездънна дупка за милиарди след програмата „Звездни войни“...

— Тук си прав! — кимва тя. — Искам да погледна в очите онзи, който ще събере достатъчно кураж да ми каже, че не мога да прослушам собствените си телефонни разговори!

15.

Ходенето се оказа трудно, особено през първите два-три километра. Хесус определи височината им на две хиляди метра, но уредът му показваше близо две и четиристотин. Слънцето буквално ги пържеше, особено ръцете и другите незащитени части от тялото. Надвисналите скали и пълната липса на ориентири превръщаше джипиес апаратурата в ненужна вещ, в нещо като транзистор с изтощени батерии.

— Трябва да извървим пет километра — рече Хесус, когато спряха за почивка след близо два часа непрестанно изкачване. Разтвори картата и посочи селище на име Хемфи. — Слушай инструктажа: преди шест месеца един холандски журналист, работещ за „Ню Йорк Таймс“, се появява в американското посолство в Исламабад и заявява, че току-що се завръща от Карачи. Задачата му била да напише материал за евентуалната намеса на разузнавателната агенция „Интер Сървисис“ в отвличането на Дани Пърл. Помниш ли този случай?

Джеръми кимна.

— Холандецът от „Таймс“ твърди, че са го отвели в тайна квартира, където неколцина талибански бойци му показали някакви документи. Тези бойци заявили, че са се сражавали на страната на „Ал Кайда“ в Тора Бора и са помогнали на Алал-Бин да напусне Афганистан, да прекоси цял Пакистан и Белуджистан, за да стигне до Карачи, където подкупил капитана на някакъв либерийски търговски кораб и отплавал. Според личната охрана на Алал-Бин, той заминал за Сомалия, но един от талибаните видял товарните документи на кораба, според които стоката била предназначена за Аден, Йемен...

— И ние бихме всичкия този път на базата на тази информация? — вдигна вежди Джеръми. Често се случва криминални случаи да се крепят на съвсем бегла информация, но това, което чу, беше наистина крайно недостоверно.

— Резидентът по сигурността в Исламабад предал тази информация в Ленгли, откъдето разработили сложна операция с

помощта на средствата за комуникационно прехващане на НАС и Националното управление на разузнавателните спътници. Получените резултати им дават основание да заключат с вероятност 70%, че Алал-Бин, две от съпругите му, дузина деца и лека охрана се намират в нещо като махала — по-скоро струпване на десетина къщи, на пет градуса източно оттук, отвъд онзи баир... — Ръката му махна надясно.

— Май си правиш шибани шегички! — подскочи Джеръми и инстинктивно се огледа. — Открили са координатите на един от най-търсените терористи в света и пращат нас двамата да го хванем? Може би пропускам нещо, Хесус, но искам да те попитам какво пушиш напоследък?

Никога не се беше оплаквал по време на селекцията. Прие безропотно ужасната бумащина на ФБР, включително абсурдните предписания на главната квартира за израстване в кариерата. Не каза нищо дори когато го хвърлиха без бронезилетка в престрелката в Пуерто Рико, но това му идваше вече много. Търпението му наистина се изчерпваше.

— Нямаме оръжие, нямаме апаратура за нощно виждане, нямаме подкрепа от въздуха... Нима си въобразяваш, че ще ни поканят в тази махала и ще ни стиснат ръцете, а после ще ни опаковат въпросния задник за малка разходка до Америка, където го чака електрическият стол?! Как ще реагираме, като започнат да стрелят? С камъни ли ще ги замеряме?

Хесус пресуши първата си бутилка с вода и се изправи.

— Събирай си боклуците! — кратко се разпореди той. — Имаме един час, за да заемем позиция!

Сирад получи достатъчно време да обмисли арогантната си атака срещу Амуд, просто защото срещата на принца престолонаследник Абдула се проточи по-дълго от очакваното. Това означаваше, че тя трябваше да седи и да чака в огромната заседателна зала в компанията на Крис, малък отряд охранители и един много ядосан арабин. Без съмнение нейните язвителни забележки доведоха до значително напрежение на дипломатическо ниво. В един момент в помещението се възцари толкова дълбока тишина, че Сирад чуваше тихото жужене на луминесцентната лампа на десет метра от себе си.

— Харесвам обувките ви — подхвърли най-сетне тя, обръщайки се към Амуд.

— „Бали“ — отвърна той, моментално доловил помирителния й тон. — Швейцарски.

— Откога работите за принца?

— От седем години. Учил съм в Харвард, където бях водач на отбора по гребане, след това се върнах у дома и започнах работа в Министерството на вътрешните работи.

— Водач на отбора по гребане на Харвард? — усмихна се тя, а Амуд наклони глава в опит да разбере дали това означава възхищение, или е поредната подигравка. Той беше човек с максимално добро американско образование, при това получено след колежа „Филипс Ексетър“. От къде на къде тази жена ще...

— Внимание, внимание! — разнесе се висок мъжки глас. — Негово величество току-що пристигна. Моля всички да се подготвят за аудиенцията.

В следващия миг в залата се появи друг сътрудник, очевидно повишаван от Амуд. Беше прехвърлил четиридесетте, с безупречно сресана коса и ушит по поръчка английски костюм в тъмносин цвят. В походката му се долавяше онази особена гъвкавост, която притежават играчите на крикет.

— Госпожице Мално — леко кимна мъжът. Виждаха се за пръв път, но той очевидно беше добре запознат с новата си бизнес партньорка. На практика беше изчел абсолютно всичко, свързано с „Бордърс Атлантик“, беше проучил обстойно биографията на Сирад, търсейки мнението на хора от различни сфери на обществото, с различно влияние. Принцът винаги очакваше задълбочени проверки.

— Здравейте, как сте — протегна ръка Сирад. Амуд отстъпи крачка назад и се присъедини към аудио-визуалния екип, редом с Крис. Личеше, че приема ролята на зяпач с огромно облекчение. Независимо от водещото си място в гребния отбор на Харвард, той явно не заемаше такава позиция в Министерството на вътрешните работи, която би му позволила да отваря уста в присъствието на принца престолонаследник.

— Негово превъзходителство всеки момент ще е тук, но аз бих искал да обсъдим предварително някои неща...

Сирад кимна и се постара да демонстрира най-очарователната си усмивка. Мъжът обаче не ѝ обърна внимание.

— Времето ни е малко, ето защо ще ми позволите да...

Широката двойна врата рязко се отвори и в залата нахлу тълпа от бодигардове, прислужници, политически съветници, дипломати и експерти по протокола — обичайната свита на владетелите. След тях вървяха представителите на печата — повечето от тях местни, тъй като никой самоуважаващ се западен журналист не би се смесил с тълпата на царедворците. Репортерите бяха наобиколили принца — изненадващо висок и едър мъж с черни мустаци, облечен в ослепително бяла роба.

— О, да, да, това е госпожица Мално — обяви той и се плъзна към нея като крайцер в тихи води. Спря на крачка, но вече не беше част от тълпата, която бе изостанала два-три метра назад.

— Аз съм принц Сафир бин Аден Фейсал Абдула, близък приятел на вашия Джордън Мичъл и верен съюзник на Съединените щати — представи се той на перфектния английски, който според Амуд в никакъв случай нямаше да използва. — Добре дошли в царството на Аллаха.

Хесус спря петдесет минути по-късно, точно под арката, образувана от две огромни скали в подножието на върха. Избра си място в сянката, погледна часовника си и извади от раницата си още една бутилка вода.

— Стигнахме ли? — попита Джеръми. Краката му горяха от стръмното изкачване, чувстваше и обща умора от обезводняването и голямата надморска височина.

— Сега ще разберем — отвърна взводният и извади от раницата си мощен бинокъл марка „Бърис“, оборудван с допълнителни увеличителни стъкла. И двамата дишаха тежко в разредения въздух, чувстваха се зле.

— Давай координатите — разпореди се Хесус.

Джеръми натисна две копчета и портативният му джипис локатор се свърза с два от многобройните геостационарни сателити, които кръжаха на сто и петдесет километра над главите им. Само преди пет години апаратурата в ръцете му струваше сто хиляди долара

и за притежанието ѝ се изискваше специално разрешително от една институция, наречена Отдел за сигурността на клетъчната информация. Днес обаче ще ви я подарят за Коледа, стига да си откриете сметка в местната банка.

— Готово — обяви миг по-късно Джеръми, извади геоложките карти от раницата си и маркира един от ламинираните листове с мек молив.

— Сега изстреляй обратния азимут към онези къщи долу — разпореди се Хесус.

Джеръми надникна изпод арката и насочи поглед към стръмния склон, под който зеленееха сочни ниви и пасища. По средата на разстоянието от около километър и половина — точно там, където свършваше каменистият склон и започваше полето, се издигаха няколко хижи с груба каменна конструкция.

— Сто осемдесет и седем градуса, отклонение плюс-минус седем — обяви той.

— Точно — кимна Хесус. — Това е мястото.

Джеръми извади бинокъла си и го насочи надолу. Веднага му направи впечатление, че само основите на къщите бяха от камък, а стените над тях бяха изградени от преплетени клони, замазани с кал. Бяха общо пет, а на празното място пред тях бяха паркирани два новички на вид джипа тойота, от модела „Ленд круизър“. Няколко деца си играеха с пръчки край малък кладенец. Около близката маса се очертаваха по-едри фигури, вероятно на мъже. Миражът пречеше на добрата видимост, особено когато се използваша допълнителните лупи на биноклите „Бърис“.

— Виж какво — промърмори той. — Гледам да си върша работата, без да задавам излишни въпроси, но сега съм длъжен да ти кажа, че това тук никак не ми харесва!

Хесус беше извадил от раницата си тайнствената черна кутийка и се опитваше да открие достатъчно равен камък, върху който да я положи.

— Какво искаш да знаеш? — попита той.

— Искам да знам какво търсим тук, човече! Защото веднага ще те предупредя, че няма да бъда изкушен от никакъв чек, ако трябва да измина километър и половина по голите скали, за да хвана мръсника!

— Няма да го хващаме, нито пък ще го връщаме в Щатите — поклати глава Хесус. — Само ще го убием...

— Ще го убием?! На каква база, по дяволите? — Съжали още в момента, в който думите излетяха от устата му, но вече беше късно.

— Ако имаш проблем с изпълнението на моите заповеди, можеш да си вдигнеш възмутения задник още сега и да го прибереш в базовия лагер! — отсече Хесус и в гласа му се долови мрачна нотка.

— Нямам проблеми със заповедите ти — даде заден Джержъми. — Но продължавам да се питам... Защо само двамата? Дори не разполагаме с оръжие! И откога ФБР провежда на чужда територия операции по ликвидиране на престъпници?

Хесус отвори черната кутия и извади от нея някакво апаратче с триножник, което приличаше на съд за пренасяне на готова храна.

— Времената се промениха — отвърна той. — Вече не сме склонни да чакаме терористите да ни вземат на мушка... Достатъчно ти е да знаеш, че хората, които ни изпратиха тук, отдавна са се погрижили за политическата страна на въпроса. И очакват от теб да си свършиш работата...

Ръцете му внимателно поеа апаратчето с триножника.

— А що се отнася до оръжието, това тук ни е напълно достатъчно. Не ме питай как действа. Знам само, че е безшумно, течно и убива, без да оставя балистични следи. Ще изчакаме да се мръкне и ще се промъкнем на стотина метра от колибата на Алал-Бин, след което ще го задействаме...

Пръстите му сръчно завъртяха някакво копче, разположено на страничната стена на уреда.

— И когато този нещастник се надупи, за да отправи поредната си благодарност към Аллах, който му помага да коли американците, той ще получи послание от небето, при това точно в навирения си задник!

Асам Алал-Бин никога не беше приемал сериозно американските закани за отмъщение, включително и по време на Афганистанската война. Той беше използвал огромното си лично богатство, за да изгради най-голямата терористична мрежа в света и благодарение на нея беше нанесъл многобройни и унижителни поражения на

американците, въпреки огромната им военна машина. Фактът, че на даден етап здравето му се влоши, нямаше абсолютно никакво значение — той вече беше изпълнил това, за което беше мечтал. Историята помни и почита истинските революционери, които променят света. А той със сигурност си беше запазил поне една отделна глава в тази история — в раздела, който се отнася за войната.

— Вечерята е готова, съпруже — обади се Лия.

Въпреки че беше известен като лидер на „Ал Кайда“ и най-жестокия терорист на света, Алал-Бин продължаваше да става преди изгрев-слънце, за да се моли на аллаха, обличаше се като всеки нормален мъж и използваше храната, приготвена от жените му. Правителството на САЩ се опитваше да го обрисова като зъл гений, но той се считаше за съвсем обикновен човек. Ето, неотдавна се разболя. Постоянно изпитва страх. Понякога риде от отчаяние. Но в крайна сметка си остава боец, който води свещена война за спасението на всичко, обещано от аллаха. Неговият народ водеше тази война вече хиляда и петстотин години и той беше твърдо решен да участва в нея до самата си смърт. Но и след него войната нямаше да спре, тъй като мястото му щяха да заемат синовете му. Неверниците никога нямаше да победят дори още хиляда техни поколения да се борят срещу Исляма.

— Тате, тате, виж! — извика един от синовете му. Осемгодишното момче размахваше автомат АК-74 — версия със сгъваем приклад, която беше по-лека и по-удобна за носене от младите бойци. Разбира се, оръжието беше проверено и обезопасено от Ясер — един от личните му телохранители, който имаше грижата за сигурността на момчето. Защото в крайна сметка то си беше само дете, независимо колко пламенно се стремеше към битката. Трябваша му най-малко три-четири години, за да бъде готово за истински джихад.

— Храната е готова, сине — отвърна Алал-Бин. — Сядай на масата.

Бойците му се хранеха сами, но семейството му неизменно се събираше около масата, откъдето отправяше своите благодарности към аллаха. Животът му в момента беше тежък и неблагоприятен, но бог знае какво е добро за него и последователите му. Той разполага с богатство и слава, с милиони пламенни последователи. Това с положителност му

осигуряваше място на небесната трапеза. Сведе глава към гърдите си, благослови храната и започна да яде.

— Тате, искам да те питам нещо — обади се най-големият му син. — Кога ще видим новото оръжие, за което казваш, че ще ни помогне да свалим орела?

Мухамад беше висок и широкоплещест младеж на двадесет и една, който имаше блестящите черни очи на саудитската си майка. Алал-Бин го беше гледал как се сражава в Афганистан и се гордееше с него. Ако не бяха онези огромни Б-52 с техните умни бомби и ракети, „Ал Кайда“ със сигурност щеше да разбие на пух и прах войските на Северноатлантическия съюз.

— Още сега — отвърна той, остави плоското хлебче и бръкна в джоба си. Преди броени часове бе получил дяволския уред, заедно с редовната доставка на хранителните продукти от Нажран.

От шалварите му изскочи сребрист мобилен телефон с размерите на кредитна карта. На челния му панел пишеше „Бордърс Атлантик“, а в десния долен ъгъл бе отбелязан моделът — „Куантис“.

— Какво е това? — сбърчи чело Мухамад. — Някакъв телефон? Възможно ли е подобна дреболия да ни помогне да спечелим свещения джихад?

— Дреболия? — вдигна вежди Алал-Бин, опитвайки се да не повишава тон на младежа, който стърчеше с цяла глава над него. — Убихме три хиляди благодарение на ножове за отваряне на кашони! Джихад не се води с никакви оръжия на Страшния съд, Мухамад, а по-скоро с такива, които врагът нито вижда, нито усеща. Те очакват да ги нападнем с ядрено, химическо или бактериологическо оръжие, но ние им предлагаме само сенки. Сенки във въздуха. Ще видиш...

Хапна няколко залька и се послуша, за да разбере дали мъжете навън бяха приключили. Напоследък разполагаше единствено със сенки и въздух. Имаше хора в Америка, разбира се, но повечето от тях живееха в бедни жилища и си изкарваха хляба с фалшифициране на кредитни карти и дребни кражби. Разузнавателните агенции като ЦРУ и ФБР отказваха да признаят, че не могат да спрат една неорганизирана банда от самотници и по тази причина си съчиняваха страшни конспирации — просто за оправдание на безплодните си усилия.

Естествено, това ставаше възможно единствено благодарение на медиите. Дори най-незначителната атака предизвикваше верижна

реакция на терор, която в рамките на двадесет и четири часа достигаше места, които бяха невъзможни за него — дори и със саможертвата на най-нескопосания самоубиец. Телевизията е навсякъде — от най-бедните квартали до Ситуационната зала в Белия дом, и именно тя, а не бомбите, беше най-страшното оръжие. Тя разпространяваше ужасяващите кадри по целия свят, повтаряше ги до безкрайност и променяше отношението на света към водещата роля на Америка по начин, който не беше възможен за нито една идеология или армия.

Една ръчно направена бомба гръмва и изчезва за секунди, но видеозаписът на събитието се върти със седмици, а дори и с години. Бърборковците от екрана — тъй наречените „експерти“, които фактически си нямаха хабер за него или неговите операции — помагаха с пълна сила за разпространението на страха и несигурността. След тях идваха политиците, които харчеха милиарди долари за засилване на сигурността по летищата, тайни операции и съдебни искове от граждани срещу същото това правителство, което искаше да ги защити. Бизнесмените изтегляха инвестициите си, опасявайки се от икономически колапс. В крайна сметка Западът пръскаше милиарди долари, които биха могли да се използват за строителството на нови училища, магистрали и болници...

— Никога не забравяй, че капиталистическата алчност е нашето най-силно оръжие! — натъртено рече той, взе телефона от ръцете на сина си и го вдигна нагоре: — Американците са продали на Саудитска Арабия съвсем нова технология — тези клетъчни телефони, които работят чрез система от спътници, но са толкова евтини, че всеки селянин може да си ги позволи.

— Значи ще могат да разпространяват повече западна култура сред страните на Исляма — сбърчи вежди Мухамад. — Западната упадъчност... Това е още едно доказателство, че саудитското кралското семейство е лакей на американския президент!

— Почакай малко! — вдигна ръка Алал-Бин. — Използвай главата си, а не сърцето. Спомни си какво ти казах за сенките и въздуха, бъди по-умен от врага. Тези нови телефони осигуряват комуникации — при това толкова защитени, че дори компютрите на НАС не могат да ги подслушват. Те предлагат онази комуникационна система, която ни е нужна за сплотяване на силите. Американското

правителство упорито се противопоставя на намеренията на компанията откривател да продаде технологията в чужбина. Наши разузнавателни източници съобщават за изключителни усилия в тази посока, включително от страна на вестниците и електронните медии.

Алал-Бин си позволи едва доловима усмивка. Винаги изпитваше задоволство, когато имаше предимство пред неверниците. Те се молеха единствено на бога на алчността и печалбата и по тази причина винаги бяха готови да му продадат това, което пожелаеше, включително и в случаите, при които имаше голяма вероятност покупката да бъде използвана срещу собствените им семейства. Уолстрийтските брокери, богатите собственици на телекомуникационни компании и президентите на търговските камари — всички до един бяха негови сътрудници, независимо дали го съзнаваха, или не.

— Добре де, дори всичко това да е вярно — погледна го Мухамад. — Как точно ще ги използваме ние?

— Предстои ни голяма операция — усмихна се Алал-Бин. — Планираме я от месеци. И когато я осъществим, ти ще имаш повод да се гордееш...

Форт Мед, Мериленд, е носител на много рекорди, включително най-високата концентрация на математици на глава от населението, най-скъпата цена на електрическия ток в щата и най-сложната система за събиране и обработка на секретни данни в света. Причината за всичко това беше проста, но малко известна: във Форт Мед е седалището на Националната агенция по сигурността — най-секретното подразделение на Министерството на отбраната. НАС има най-големия бюджет от всички агенции, които се финансират по силата на Закона за набиране на разузнавателни данни.

Елизабет Бийчъм и нейният асистент напуснаха магистралата Балтимор — Вашингтон и завиха на изток по специално построена естакада, чиито многобройни разклонения, мостове и тунели глътнаха трафика буквално за нула време. Движението се следеше от многобройни охранителни камери, а управляваната от Джеймс лимузина се плъзгаше покрай тежковъоръжени мъже в черни униформи и бронезилетки. В далечината се очерта контролно-пропускателен пункт, охраняван от всички страни.

— Добре дошла в Черната дупка на главен кръстопът Анаполис — обяви тържествено Джеймс. От всички секретни държавни обекти, които беше посещавал, придружавайки сенатор Бийчъм, този беше най-потискащият.

— Внимавай какво говориш — усмихна се Бийчъм. — Нали знаеш, че чуват всичко!

„Шифросити“, както го наричаха запознатите, силно наподобяваше шпионските филми от 70-те, в които всички се придвижват с колички за голф и се преструват, че носят имена от сорта на Джон или Джейн. Това беше отделна култура, откъсната от света, едно затворено общество със своите вътрешни правила, училища, полиция и пожарна, кинозали и болници. А дори и със собствен университет — Националната школа по криптология.

Без никакво преувеличение можеше да се каже, че тук, на огромната секретна територия на НАС, човек би могъл да се роди и да умре, без нито веднъж да излезе от периметъра.

Бийчъм разполагаше с максималната за външен човек информация за НАС и нейния закрит град. В качеството си на председател на сенатска комисия тя беше посещавала Шифросити много пъти и ако не беше изпаднала в немилост, някой ден със сигурност щяха да кръстят на нейно име я училище, я друга сграда в района. Нямаше член на Конгреса, който да се е борил с нейния плам за финансирането на проекти, считани от мнозина за излишни и дори фриволни. Ако не бяха нейното влияние, връзки и умно лобиране, едва ли щеше да се роди суперкомпютърът на НАС, благодарение на който армия от анализатори подслушват, превеждат и обработват огромен поток от микровълнови комуникации.

Разбира се, днешното ѝ посещение нямаше да бъде почетено с червен килим. Просто защото Бийчъм беше станала персона нон грата навсякъде, където се изискваше специален пропуск. Джеймс се надяваше да я вкара през КПП-то с помощта на стар свой приятел — полковник от ВВС пред пенсиониране, който спокойно щеше да рискува с рутинно административно нарушение. Бийчъм би могла да получи достъп единствено с някоя от значките, на които пише „само с придружител“ с едно голямо червено V отгоре. Разбира се, беше малко унижително за човек от нейния ранг, но тя разбираше и се примиряваше.

— Джеймс Епълтън и Елизабет Бийчъм.

Джеймс изрече имената им в нещо като гише на драйв-ин заведение. После отчетливо продиктува номерата на социалните им застраховки и името на човека за контакт вътре в затворения град. Няколко секунди по-късно един глас им разреши да продължат и те се насочиха към блиндираната кабина на същинския пропускателен пункт, където офицер във военна униформа провери документите им. Друг пазач им подаде карта на района, временен пропуск за паркиране и брошура с правилата за сигурността. След което отдаде чест на сенаторката и им махна да тръгват.

След броени минути вече влизаха в огромната 11-етажна сграда на Оперативното командване. Тя приличаше на всяка друга корпоративна централа, с бетонни колони и огледални стъкла, но Бийчъм добре знаеше, че това е само привидно. Главната сграда на комплекса на НАС, който включваше още 60 постройки, не беше нищо друго, освен имитация и куха черупка. Подобно на някаква странна архитектурна метафора, истинската структура се криеше зад фасадата — беше сграда в сградата. Тя беше облицована с медни листове, които не пропускаха електронни емисии, а специалните ѝ противошокови прозорци бяха направени така, че да изолират всички звуци и да изключват всякакви опити за подслушване.

— Независимо колко често идвам тук, винаги си представям, че навлизаме в паралелна вселена — промърмори Бийчъм, докато вървяха по широкия коридор. Беше посещавала Ленгли, Кемп Пиъри, Харви Пойнт и няколко чуждестранни обекта, но единствено във Форт Мед изпитваше чувството, че се намира в друг, напълно различен свят.

— Как се чувствате? — попита Джеймс. И неговото сърце беше свито по начин, по който не се беше чувствал отдавна.

— Надявам се, че си точно толкова умен, колкото предполагам — отвърна с въздишка Бийчъм. — Защото ако „Вашингтон Пост“ излезе с материал за опита ми да проникна в Националната агенция по сигурността и да използвам служебното си положение, за да получа строго секретна информация, мен наистина ще ме тикнат в затвора и ще хвърлят ключа в морето!

Бийчъм и административният ѝ асистент се насочиха към автоматичните прегради на главния вход.

— Вече сте обвинена в убийство, шефке — подхвърли Джеймс.
— И според мен отдавна са решили къде точно да хвърлят ключа...

Сирад направи крачка напред и стисна протегнатата ръка на принца.

— За мен е огромна чест, Ваше величество — каза тя със звънлив и ясен глас на безупречен арабски. — Нося ви най-топли поздравии от господин Мичъл и цялото голямо семейство на „Бордърс Атлантик“.

— Какво хубаво костюмче — отбеляза принцът, отново на английски. Телевизионните камери жужаха, проблясваха светкавици, а сътрудниците на кралската особа си размениха учудени погледи. Принц Абдула рядко правеше коментари за неща, които се срещаха по страниците на списания като френския „Вог“, особено пък по време на делови събития, отразявани от пресата. — Сигурен съм, че една от моите съпруги много ще го хареса!

— Благодаря, Ваше величество — отвърна Сирад, отново на арабски. Принцът леко склони глава, наслаждавайки се на финия ливански акцент и блестящите ѝ очи, от които се излъчваше почти хипнотична енергия.

— Моля ви, разкажете ми нещо за новото начинание, което ще стартираме днес следобед — подхвърли той, а ръката му изскочи изпод блестящо колосаната роба и се протегна напред, сякаш чакаше подарък.

— Разбира се — кимна Сирад. В поведението ѝ личеше пълно самообладание, тъй като знаеше, че този кратък диалог ще обиколи света, а утре сутринта репортажите за него ще заемат първите страници на финансовия печат. — Договорът за партньорство между „Бордърс Атлантик“ и кралското семейство ще превърне Саудитска Арабия в световен телекомуникационен лидер, при това във време, когато информационните технологии означават чиста власт.

Помнеше наизуст малката реч, която ѝ беше предал Бартольмю, но говореше така, сякаш думите излитат направо от сърцето ѝ.

— Нашите телефони „Куантис“ се базират на специалната технология за дигитално кодиране, която позволява абсолютна сигурност на гласовите и образните сигнали, при това на

приблизително същата стойност като вече съществуващите системи — продължи с разясненията тя. — ССТ технологията работи с помощта на наша собствена система от сателити, която прави излишни скъпите ретранслатори на конвенционалната клетъчна телефония. А по-малко инфраструктура означава по-малко поддръжка и по-голяма печалба. Поради факта, че нашата система работи в диапазона между 1600 и 1900 мегахерца, тези телефони ще бъдат конкурентоспособни на всички световни пазари.

Принцът кимна с глава и се усмихна. Той си даваше ясна сметка, че и тази негова публична изява е режисирана отначало докрай, както всички останали, а фразите идват от предварително написан сценарий. Това обаче изобщо не го смущаваше, въпреки че част от сътрудниците му изглеждаха притеснени и многозначително поглеждаха часовниците си. Саудитският лидер не бързаше да се отърве от компанията на Сирад.

— И ние сме първата държава в света, която получава това, така ли? — подхвърли той.

— Първата в света — потвърди Сирад.

— Прекрасно! А къде е малкото чудо, което ми носите?

Сирад бавно посегна към чантичката си. Очите ѝ ясно забелязаха ръцете, които докоснаха пистолетите и автоматите наоколо, небрежно покрити от дрехите. В помещението имаше толкова много оръжие, че във въздуха се долавяше леката миризма на оръжейна смазка „Хопс“, която на моменти дори потискаше ароматите на скъпи одеколони.

— Това е първият телефон „Куантис“ от новата технология ССТ, който се използва извън нашите лаборатории — гладко излъга тя. Подобни апарати ползваха неколцина от висшите ръководители на компанията, при това от няколко месеца насам, а Крис твърдеше, че в Близкия изток се срещат толкова често, колкото и будките за продажба на фалафел.

— Ваше величество, програмата ни е много натоварена — обади се един от приближените на кралската особа, който беше достатъчно високопоставен, за да не бъде пренебрегнат веднага.

— Да, разбира се — кимна Абдула и пое от ръцете на Сирад красивата опаковка. Отвори я и спря поглед върху телефона „Куантис“, който Крис беше показал на Сирад. Платинената кутия беше инкрустирана с квадратно изсечени диаманти и изумруди, а над логото

на „Куантис“, издълбано в самороден къс оникс, беше красиво гравирано саудитското знаме.

— Благодаря, госпожице Мално — склони глава принцът престолонаследник. — Доколкото съм информиран, на мен се пада честта да проведе първия разговор в света, базиращ се върху ССТ технологията...

— Точно така, Ваше величество — отвърна със сияещо лице Сирад. — Вашият вътрешен министър в Риад разполага със ССТ телефон и очаква обаждането ви. Номерът му е в директорията за бързо набиране, така че е достатъчно да натиснете бутона „сенд“.

Върху лицето на принца изплува широка усмивка. Тази малка церемония означаваше много повече от обичайните фотографски сесии с новите американски партньори — тя представляваше огромен скок в областта на мобилните комуникации за всички араби от района на Близкия изток. Само след няколко седмици търговците на камили в Йордания щяха да имат пряк достъп до стоковата борса в Чикаго. Днешният ден поставяше началото на една нова ера, която завинаги ще остане свързана с името му.

— Али, здравей! — извика в слушалката той. — Чуваш ли ме?

Джордън Мичъл беше прекарал поне час зад бюрото си, когато Траск влезе да докладва, че сателитното хранване е включено. Спуснаха се по стълбите четири етажа по-долу и влязоха в Бойната зала, където двама специалисти по електроника току-що бяха приключили проверката за подслушвателни устройства. Мичъл прекрасно знаеше докъде може да стигне конкуренцията в опитите си да разкрие тайните му.

— Къде сме? — попита той.

Траск насочи дистанционното в ръката си към стената в дъното.

— Седемнадесетият етаж успя да синхронизира видео хранването на наземните съоръжения. — Две от големите витрини в дъното бавно се плъзнаха встрани и зад тях се разкри редица аудио-визуални екрани, телевизионни монитори и лекторски дъски за записване на информацията. През по-голямата част от деня този телекомуникационен център предлагаше интерактивна конферентна

връзка с всички части на света, но тази сутрин щеше да предложи една далеч по-интересна картина.

— Получихме положителна идентификация — продължи Траск.

— Стрелците са заели позиция на рубежа непосредствено до селото.

— А Сирад? — кратко попита Мичъл.

— Принцът престолонаследник току-що е провел разговор с вътрешния си министър. Всеки момент световните агенции ще излъчат информацията за сделката.

— Отлично.

Мичъл безмълвно наблюдаваше как екраните на трите плазмени телевизора оживяват, захранени с изображение от шпионския спътник КХ-11 на Националната разузнавателна служба, успешно прихванато от ултрамодерните гео синхронизирани самолети и съответните наземни съоръжения на „Бордърс Атлантик“. Въпреки че държавните разузнавателни агенции редовно ставаха обект на опити за проникване от страна на частните телекоми, единствено „Бордърс Атлантик“ беше успяла да пробие защитните им кодове и да получи достъп до предаваните от сателитите изображения. Командният пост на седемнадесетия етаж беше в състояние да прихване абсолютно цялата информация, обработвана с помощта на Националната програма за военно тактическо разгръщане, включително и това, което течеше в момента — емисия в реално време, осъществена от двама мъже в Йемен и предназначена за военновъздушната база Онизука в Сънивейл, Калифорния, откъдето трябваше да бъде препратена в един от националните центрове за фото интерпретация под контрола на ЦРУ, който се намираше във Вашингтон.

В момента на един от екраните беше запечатан широко обективен кадър на пет колиби от кал, разположени в пустинна долина. Другите два предлагаха същата картина, но под различни ъгли. Разделителната способност на кадрите беше безупречна, позволявайки на Мичъл и Траск да различават дори дрехите на стрелците, въпреки зеленикавото сияние, излъчвано от инфрачервените увеличители на образа. Фигурите им се бяха сгушили в сянката на две огромни гранитни скали.

— Кой е Уолър? — попита Мичъл. Беше виждал достатъчно снимки в досието на командоса, разбира се. Беше изчел всичко, свързано с представянето му в ООЗ. Разполагаше дори със снимки на

семейството му. Но нищо от това не му вършеше работа сега, докато наблюдаваше разузнавателните кадри, заснети директно от космоса.

— Онзи вдясно, виждате ли го? Смит е по-нисък и в ръцете му се вижда един ПСТ апарат...

Мичъл сведе поглед към часовника си, който показваше 8:17. Дубай беше в часовата зона Гринуич плюс пет — девет часа преди тукашното време и един час преди Йемен. Текущата операция се провеждаше в три различни часови зони, на хиляди километри разстояние в различни континенти и в абсолютно противоречие с всичко, което само допреди пет години учените считаха за абсолютно невъзможно. Но то беше тук, пред очите му. Кой беше казал, че не всичко се купува с пари?

— И тъй, кога ще се случи? — нетърпеливо попита той. По принцип не обичаше да чака, независимо за какво става въпрос.

— Няма начин да се каже със сигурност, сър. Положително ще бъде в рамките на един час. Обърнали сме внимание на абсолютно всички реални фактори, но за съжаление няма начин да отстраним известен процент несигурност...

Мичъл беше одобрявал лично всеки отделен елемент от сложния план и си даваше ясна сметка, че въпреки задълбочената подготовка, милиардите долари, оперативните съвещания и научно обоснованото отчитане на неподлежащите на статистика рискове, в момента цялото гигантско начинание зависеше единствено от човешките действия — факторът, който никога не подлежи на пълен контрол...

Хесус лежеше в сянката на древен каменен зид и мажеше лицето си с камуфлажен гел в очакване на заповедта за атака. Обърна се да погледне Уолър и загрижено попита:

— И к'во, отпадна от списъка, така ли?

— Какъв списък? — учудено попита Джеръми, проверявайки дали се е намазал добре. Лежеше на хвърлей камък от леговището на най-опасния терорист в света, но нощната тъмнина беше единствената му защита.

— Онзи, с най-добрите стрелци...

Джеръми поклати глава. Списъкът на Лотшпайх с най-добрите снайперисти в отряда му се струваше на светлинни години от тази

забравена от Бога камениста пустош.

— Имах срок до следващия петък да го победя — поясни той. — Как мислиш, ще си бъдем ли у дома дотогава?

— Надявам се — промърмори Хесус, измъкна ПСТ телефона от раницата си и започна да мести капака му с формата на лаптоп, надявайки се да улови сигнала на някой спътник. — За всяко отсъствие над три дни се изисква бележка от доктора.

— Бележка от доктора ли? — втренчи се в него Джеръми. — Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Поискал си болнични за четвъртък следобед и целия петък — поясни Хесус. — Което означава, че лошо ни се пише, ако не се появим на развод в понеделник сутринта!

Джеръми се замисли, а очите му механично следяха действията на взводния, който нагласяше своя хиперсоничен или дявол знае какъв апарат върху един плосък камък. Не искаше да задава глупави въпроси, но тая работа започваше да губи смисъла си.

— Я ми помогни да се ориентирам, човече — изпъшка той. — Искаш да кажеш, че сме взели отпуск по болест, за да свършим тая гадория?!

— А ти к'во си мислиш? Че може да се изпарим, просто ей така, без никой да задава въпроси? Или е отпуск по болест, или е годишен, но ако е годишен, трябва да посочиш телефон и адрес за връзка...

— Значи това тук не се брой за специална задача? Исусе!

— Исусе като името ми, или се обръщаш към онзи горе? — пожела да узнае Хесус.

— Какво? — с недоумение го погледна Джеръми.

— Никога не съм сигурен какво вие, задниците около мен, имате предвид, когато казвате Исусе — поясни Хесус. — С вас човек трябва да притежава ясновидска дарба!

Джеръми облегна глава на камъка и замълча, а Хесус се зае да набира някакви цифри по сателитния телефон. Отново го обзе чувството, че присъства на поредната селекция. Или беше прекалено уморен, за да осмисли всичко около себе си, или просто халюцинираше.

— И преди си участвал в подобни операции, нали?

Хесус кимна с глава и се наведе над микрофона.

— Сиера едно на позиция — обяви той. — Моля разрешение за преминаване към зелена фаза...

Джеръми изчака кимането на взводния си командир, който прекъсна връзката и прибра телефона обратно в раницата.

— Не се обиждай, Уолър. Добре си спомням първата операция на „Делта“, в която участвах. Току-що ме бяха назначили в ескадрон А — това беше в навечерието на иракската агресия срещу Кувейт...

Джеръми заинтригувано вдигна глава. Хесус рядко споменаваше за времето, прекарано в армията.

— Пребазираха ни на онзи природен самолетносащ, наречен „Диего Гарсия“... Командирът дойде и избра мен и още двама за цивилна охрана на някаква мисия. Трийсет и шест часа по-късно се озовахме в бетонен бункер малко отвъд иракската граница, наречен с гръмкото име „Преден разузнавателен пост“. Имахме и пленник... Преди това ме инструктираха по същия начин, по който аз инструктирах теб: с една кръгла нула. Нищо, разбираш ли?

Хесус се намести, опитвайки се да открие по-удобна позиция върху каменистия терен.

— С нас беше един шпионин на агенцията, истински полиглот. Още не бях изкарал езиковите курсове и изобщо нямах понятие за какво се говореше. Имаше много крясъци и дори малко кръв. Човекът от агенцията започна да се нервира, тъй като нямаше никакъв напредък. В един момент командирът на наряда взе една празна бутилка от кока-кола и отиде да я напълни с бензин. Като се върна, пристъпи към врабчето и започна да излива бензина в ботушите му. Никога няма да забравя тези ботуши — кожени, с връзки.

После накара човека на агенцията да възобнови разпита. Очите на врабчето станаха като паници, но продължаваше да мълчи. И командирът му щракна запалката. Нещастникът литна нагоре, сякаш бе избухнала газова бутилка...

Беше прекалено изненадан, за да изкрещи. В продължение на една-две секунди мълчаливо се блещеше към огъня, който бързо обхвана шибаните му ботуши и стигна до гащите му. След което започна да пици, ама яката...

Командирът се изправи пред него. В едната си ръка държеше одеялото, а в другата — бутилката с бензина. Раменете му леко се повдигнаха, сякаш да кажат: „Ти решаваеш кое от двете, на мен ми е все

едно“... Никога няма да забравя това, което последва... Онзи нещастник започна да пее „Били Джийн“, на шибан английски! Пееше си хит на Майкъл Джексън, а гащите му горяха! Никога през живота си не бях виждал по-шантава и по-ненормална сцена!

Хесус поклати глава, сякаш по-късно му беше дошло до гуша от такива сцени.

— Първият човек, когото запалиха жив пред очите ми — промърмори той, помълча малко, после добави: — А ти не се тревожи за отпуска по болест, Уолър. Давай да вършим работа, тъй като току-що получихме зелена светлина.

ФАЗА ТРЕТА

Надолу, надолу, надолу... Няма ли да свърши най-сетне това пропадане? „Чудя се колко ли километра съм пропаднала за това време?“, запита се на глас тя. „Сигурно вече съм близо до центъра на Земята!“

Луис Карол, „Алиса в страната на чудесата“.

16.

Асам Алал-Бин приключи с вечерята си, доволен от изтеклия ден. Въпреки че през последната година жизнената му среда претърпя многократни промени, той все пак успя да съхрани двете най-важни в живота си неща: семейството и „Ал Кайда“. Американските бомби бяха раздробили много квадратни километри от територията на Афганистан, бяха убили хиляди хора, но малцина членове на неговата организация. Повечето жертви бяха талибански пехотинци, които нямаха никаква представа какво е джихад. Те се сражаваха просто защото не можеха да вършат нищо друго. По принцип афганистанците са груби и брутални, без нито един мирен ден в живота си. В страна, изгубила едно цяло поколение във войната срещу Съветския съюз, това беше дреболия и нищо повече.

Американците го принудиха да се премести — той не можеше да отрече този факт, но победата им беше съвсем временна. Американските бомби бяха погнали голяма част от бойците на „Ал Кайда“, но после, за огромна изненада на същите тези бойци, американското командване не предприе мерки да блокира границата и вратата към Пакистан се оказа широко отворена. Това беше толкова арогантна и глупава грешка, че повечето от бойците му я взеха за капан. Но на засади така и не се натъкнаха. След няколко дни на подозрения и проверки те масово напуснаха Тора Бора и се прехвърлиха в една държава, която Съединените щати не можеха нито да бомбардират, нито да окупираат. Пащуните, които населяваха северозападната гранична провинция на страната и които симпатизираха на „Ал Кайда“, предложиха подслон и храна на бойците, а след това ги поведоха на юг, по тайните пътеки за контрабанда на оръжие, наркотици и крадени стоки, които ползваха от векове.

Алал-Бин си спомни как напусна пристанището на Карачи на борда един търговски кораб само пет дни след бягството си от Афганистан. Буш и Ръмсфелд похарчиха няколко милиарда долара в

опитите да пуснат кръв от камънаците, докато той и най-близките му съветници просто станаха и си тръгнаха.

— Тате, тате! Бум, бум!

Край него прелетя друг от синовете му, стиснал тояга в ръце. Играеше си на войници като всички момчета на своята възраст, както всички момчета по света.

— Внимавай! — извика след него Алал-Бин. Тук медицинските доставки бяха доста ограничени и евентуалното падане или нараняване на момчето с тази пръчка биха представлявали сериозен проблем. — Ако се набодеш, майка ти ще те напердаши!

Усмихна се на начина, по който растяха децата му. През целия си живот той мислеше повече за войната срещу Запада, отколкото за семейството си. И в моменти като този изпитваше съжаление. Но тук близките му бяха в безопасност, а и той имаше достатъчно време да бъде край тях. Йемен се оказа перфектното скривалище. Тук беше родината на майка му, а племената, обитаващи пустинните територии, живееха далеч от всякаква централна власт, предпочитайки да се управляват сами. Това бяха неговите близки — братовчеди, чичовци и племенни вождове, които отлично разбираха какви са заслугите му за Исляма. Всички те го почитаха като най-великия арабски войн, мнозина кръщаваха децата си с името му, а обречените на саможертва държаха неговата снимка в камионите, с които се взривяваха.

— Асам — извика един от лейтенантите му. Този човек му служеше вярно още от самото начало, веднага след великата саможертва на онази висококвалифицирана бригада от бойци на Исляма, която срина Световния търговски център и постави Америка на колене. — Асам, време е за телефона!

Алал-Бин излезе навън и тръгна към простата дървена маса, отрупана с документи за следващото нападение. Разбира се, най-важните неща не бяха там. Двама от най-близките му съветници плюс неколцина от охраната стояха прави около нея и със зле прикрито нетърпение очакваха новини за поредното си велико начинание — план, който самият Алал-Бин беше кръстил „Сватбата“.

— Готови ли сме? — попита той.

Един от съветниците — собственик на спедиторска фирма в Йемен, кимна с глава и отвърна:

— Саудитците току-що обявиха сделката си с „Бордърс Атлантик“. Новината беше потвърдена от нашия доверен човек в Риад...

Този тип не беше от приказливите, но казаното от него винаги имаше тежест. В качеството си на търговец, той поддържаше важни контакти с правителствата на редица държави от Залива и имаше правомощията да мести по всяко време цялата група около Алал-Бин, заедно с него.

— Тавакилт ал Аллах — каза Алал-Бин. — Поверявам съдбата си в ръцете на бога.

Внушителната по обем разузнавателна мрежа на „Ал Кайда“ беше одобрила употребата на новия телефон, приемайки мнението на агентите си вътре в саудитския кралски двор, според което технологията е надеждна и сигурна.

— Аллах хуакбар... — мелодично пропя един от мъжете около масата, а останалите бързо се присъединиха към него: — Аллах хуакбар, Аллах хуакбар...

Алал-Бин ги изчака да свършат, после извади от джоба си тънкото като вафла апаратче. За момент всички се втренчиха в него, осъзнали опасността. Въпреки уверенията, че е сигурен, и високата му оценка като средство за комуникация, този телефон представляваше и съвсем конкретна заплаха. Израелските и американските тайни служби бяха слагали експлозивни в клетъчни телефони и ги бяха използвали като средство за покушение. Подобен опит имаше и срещу самия Алал-Бин.

След изпълнена с напрежение пауза телефонът иззвъня. Точен до секундата, един мароканец с постоянен адрес в Дамаск бе набрал номера на Алал-Бин. Подчинявайки се на напълно неправилното становище, че потенциалната телефонна бомба може да бъде взривена само от външно обаждане, вождът подаде апарата на един от понизшите чиновци сред охранителите си, чиято евентуална загуба би прежалил.

— Ало? — обади се без всякакво колебание лейтенантът. И да беше напрегнат, това изобщо не му пролича. — Да, тук е. Почакайте за момент...

Алал-Бин пое телефона.

— Ало, Фауаз, ти ли си?

Гласът му беше твърд, спокоен и ясен.

Йеменският търговец бавно изпусна въздуха от гърдите си, на лицето му изплува усмивка. Телефонът работеше безупречно, точно според уверенията на саудитските му информатори.

— Има ли новини за „Сватбата“? — попита Алал-Бин, след което започна да си записва нещо в бележника, разтворен на масата пред него. Лицето му видимо се разведри. Дръзкият заговор се развиваше отлично, а новият телефон на „Бордърс Атлантик“ надминаваше и най-смелите му очаквания.

В САЩ действат четиринадесет напълно автономни тайни служби и разузнавателни централи. НАС получава 45 процента от общото им финансиране, генерира 90 процента от излъчваните в ефира оперативни данни и носи почти пълна отговорност за електронно кодиращите и декодиращи технологии. Макар че славата почти винаги се пада на ЦРУ и ФБР, от неофициалните твърдения на някои служители на Агенцията става ясно, че тя допринася далеч повече за предотвратяването на терористични актове от всички останали институции в страната, взети заедно. И тези служители вероятно са прави...

— На това място винаги ме побиват тръпки — промърмори Джеймс, изправил се в началото на главния коридор на Оперативната централа. Той беше разделен на два етажа, които се обединяваха пред Центъра за контрол на посетителите, пред който бяха строени десетки терминали. Една от стените беше заета от двуметров печат на НАС, на насрещната беше изобразено логото на агенцията. Според приблизителни изчисления пространството около двамата пришълци се простираше на един милион квадратни метра, плътно запълнено с тайни и заключени врати.

Приближиха се към униформен пазач, който ги посрещна със служебна усмивка.

— Добър ден. С какво мога да ви помогна?

Металните пръчки на входните „таралежи“ непрекъснато се въртяха от потока на служителите. На врата на всеки от тях висеше служебна карта — синя за служителите с достъп до секретни

материали, зелена за подизпълнители, плюс още две дузини цветове за онези между тях.

— Всичко е наред, Фред — обади се един глас зад гърба им. — Те са с мен.

Близкият таралеж се завъртя под натиска на един полковник от ВВС в парадна униформа, който тръгна към тях с протегнатата ръка.

— Полковник Прат, госпожо сенатор — представи се той. — Радвам се да те видя, Джеймс.

Размениха си кратки любезности, след което полковникът ги насочи към таралежите, използва временните им пропуски на посетители и ги поведе към асансьорите. Отгук можеха да стигнат до всички служби на Оперативната дирекция.

Сенаторката беше посещавала повечето от тези служби по един или друг повод, включително и като почетен гост при откриването на Оперативния център по национална сигурност, който се намираше в съседство. Сега нямаше да я допуснат в светая светих, но тя прекрасно помнеше каква анти шпионска параноя цареше там. По стените бяха окачени идиотски плакати, напомнящи на служителите да не говорят помежду си, докато са в коридорите, тоалетната или служебните барчета. Тук секретността не беше празна дума. Сега единствената ѝ надежда бе полковникът да притежава по-открит характер.

След като вървяха доста време, без да говорят, Прат свърна по коридор, който изглеждаше разделен на отделни работни места с помощта на евтини пластмасови панели. Флуоресцентното осветление беше скрито и идваше както отгоре, така и отдолу, придавайки на странно изглеждащите панели вид на някакво авангардно изкуство.

— Предполагам, че трябваше да ви помоля да изключите мобилните си телефони и пейджъри — обади се за пръв път полковникът. — Но вие всъщност го знаете...

Бийчъм кимна с глава. Спомни си първото въвеждане на тези странно изглеждащи „вълнови пътеки“, които имаха за цел да откриват апаратура за електронни комуникации.

— Не ви ли пораснаха допълнителни пръсти на краката от всекидневното преодоляване на тези препятствия? — подхвърли с мрачна ирония Джеймс.

— Не само на краката, а и на ръцете — включи се моментално полковникът. — И благодарение на тях пиша по-бързо на компютър...

Спря пред врата, обозначена със съчетанието 3E132, вкара картата си в процепа и набра шестцифрен код върху монтираната на стената клавиатура. Ключалката щракна и се отвори и тримата се озоваха в претъпкана канцелария, в която миришеше на прясна боя.

— Пазете се от боята... Правим ремонти, тъй като иначе не можем да изхарчим допълнителните средства, които ни се отпуснаха за борбата с тероризма.

Завиха зад ъгъла и почти се сблъскаха с трима мъже в работни комбинезони, които полагаха допълнителна изолация по стените и които явно не са били там, когато полковникът бе тръгнал да посреща гостите си. Той поклати глава и им направи знак да го последват по друг коридор към врата, на която пишеше „Шифровъчна група №4“. Картата му отново влезе в действие и миг по-късно се озоваха на нещо като тераса, от която се разкриваше гледка към по-ниско разположената просторна зала, в която работеха цивилни. Работните им места бяха разделени с военна прецизност на десетки абсолютно еднакви кабинки.

Такива помещения имаше навсякъде по света и Бийчъм беше виждала много от тях. Портрет на президента на стената, неизменно обграден от по-малки снимки на министъра на отбраната и съответния пряк началник. Въздухът беше подчертано хладен и сух. Жуженето на люминесцентното осветление, тихото почукване на клавиатури и приглушеното бучене на твърди дискове навяваше асоциации с университетски компютърен център.

— Добре дошла в Третото око, госпожо сенатор — каза полковникът и им направи знак да го последват към остъклената канцелария в дъното.

— А сега кажете какво мога да направя за вас — подхвърли той, след като гостите му заеха двата метални стола пред бюрото.

Бийчъм забеляза един брой на „Нюзуик“ на плота пред него. Корицата на списанието беше почти запълнена от собствената ѝ фотография, а изписаното с едри букви заглавие гласеше: ЕДНО ЗАГАДЪЧНО УБИЙСТВО — КАКВО СЕ КРИЕ ЗАД НАЙ-СТРАННИЯ СКАНДАЛ, РАЗТЪРСИЛ ВАШИНГТОН?

— Сигурна съм, че разбирате колко важно за нас е всичко това — промълви тя.

Полковникът се усмихна. Той добре помнеше как тази жена се беше борила да осигури бюджет за един от най-скъпите на сърцето му проекти, въпреки силната съпротива на конкурентните служби и висшето ръководство на Пентагона.

— Също така сигурна съм, че това, което ще ви кажа, ще изисква и малко доверие от ваша страна — добави тя думите, които си беше репетирала наум в колата. — Лъжа е всичко, което сте прочели в пресата за мен...

Замълча в очакване на някаква реакция, но лицето на полковника не трепна. Вероятно вече беше взел решение да не вярва на материалите в печата, тъй като в противен случай тази среща просто нямаше да се състои.

— Открихме, че в нощта на нападението сенаторката е осъществила неволно телефонно обаждане по мобилния си апарат — намеси се Джеймс, очевидно решил да пристъпи направо към въпроса. — Фактически това е станало в момента на нападението. Набрала е номера на офиса, където се е включил телефонният секретар. По време на този запис се чуват гласовете на най-малко двама мъже, плюс изстрели. На другата сутрин нашата рецепционистка е прослужала записа, но по невнимание го е изтрила...

— Много необичайно — отвърна с доволен вид полковникът. — Но не виждам как мога да ви помогна... Ако искате някой да обработи съответната касета, по-добре се обърнете към съответния отдел.

— Става въпрос за друго — намеси се Бийчъм. — Малко преди нападението ми се обадиха от Белия дом. Един от младите сътрудници на Съвета по национална сигурност искаше да ме предупреди за промяна в началния час на съвещание, насрочено за другия ден. В хода на разговора той използва фраза, която, спомената по открита линия, моментално задейства... — изведнъж млъкна, несигурна дали правилата за сигурност в момента ѝ позволяват да произнесе думата.

— Няма проблем, госпожо сенатор — успокои я полковникът. — Притежавам всички необходими разрешителни.

— Става въпрос за думата Старфайър — каза Бийчъм. — Така се нарича един проект на...

— Запознат съм със Старфайър — прекъсна я офицерът. — А онзи служител е използвал наименованието по открита линия?

— Да — отвърна Бийчъм. — Тук сме, за да проверим дали думата е действала прехващателната апаратура...

Полковникът се облегна назад и втренчи тежък поглед в лицата на посетителите си.

— Госпожо сенатор, приех да се срещна с вас от благодарност за всичко, което направихте за тази служба през годините. Но сега ме поставяте в много неудобно положение. Вие добре, знаете, че законът забранява да използваме „Ешелон“ за прихващане на частни емисии и телефония. Особено пък когато става въпрос за член на американския Сенат...

— Знам много добре — кимна Бийчъм. — Аз самата участвах в написването на този закон и съм запозната с реалното състояние на нещата. В момента, в който някой някъде спомене думичката Старфайър, вашият компютър автоматично се включва и записва разговора. Вие маркирате номера и в продължение на двадесет и четири часа записвате всичко, което се говори по този телефон. Зная, че разполагате с распечатка на всичките ми обаждания и при добро желание можете да ги възпроизведете. Разбира се, само при добро желание...

В стаята се възцари дълбока тишина. За десетте секунди, през които полковникът мълча, той успя да прехвърли в главата си всички инструкции, свързани с националната сигурност, техните положителни и отрицателни страни. Има случаи, в които националната сигурност означава нещо повече от един наръчник. Понякога тя означава справедливост — основната причина той самият да избере военното поприще.

— Аз не ви моля за отговор — добави Бийчъм. — Моля просто да се приближите до съответния терминал и да поискате тази справка. Прослушайте я сам, без чуждо присъствие. Направете си съответното заключение. Някой е организирал тази работа с единствената цел да ме извади от комисията, да ме отдалечи от нещо, което не е свързано нито с вас, нито с НАС, нито с когото и да било в тази сграда.

— Искате да кажете, че някой ви е поставил капан, така ли? — остро я погледна полковникът.

— Не — отвърна Бийчъм. — Искам да кажа, че това е един много сложен проблем, който самата аз още не съм си изяснила. Всичко, което знам, е, че някой страшно много иска да ме няма в

Комисията по разузнаването — толкова много, че не се колебае да извърши убийство и да го припише на един редовно избран член на американския Конгрес с намерението да го тикне в затвора. Вие сте посветил живота си на защитата на тази страна от подобни нарушения, полковник. Помогнете ми да предотвратят това!

Полковникът я гледа втренчено в продължение на почти цяла минута, после се изправи.

— Моля да ме извините, но се налага да отскоча до тоалетната — промърмори той. — Ще се върна веднага...

Бийчъм преплете пръсти в скута си и наведе глава. Почти никога не се беше обръщала към бога с лични молби, но в живота явно имаше време за всичко.

Към четиридесет и пет минути бяха нужни на Джеръми и взводния му командир, за да покрият разстоянието от скривалището до камънаците, разположени на шейсет метра от скупчените една до друга хижи. Придвижваха се бавно и внимателно направо към мястото, където сенките изтъняваха от бялата светлина на един петромаксов фенер и захранваната от малък генератор настолна лампа.

— Сборен пункт тук — прошепна Хесус. — Ако нещата се объркат, ще се срещнем при тези скали.

— А какъв е планът за изтегляне? — попита Джеръми. Сборният пункт си е сборен пункт, но как ще се оправи, ако се наложи да действа сам? Куонтико беше на много дни плуване от това дяволско място.

— Онова откритото място пред хижите — посочи с пръст Хесус. — Имаме непрекъснат контакт с птичките. Ако ме ликвидират, трябва да изпратиш два червени светлинни сигнала нагоре и те ще разберат откъде да те вземат...

Джеръми поклати глава, а Хесус отново извади малката черна кутийка от раницата си и ѝ счупи капачето. Дотук с доверието, рече си Уолър.

— Какво трябва да правя? — попита след известно време той. Виждаше съвсем ясно Алал-Бин — най-високия от всички мъже около масата. По всичко личеше, че говори по мобилен телефон.

— Изчакваме да падне и последният от тези типове, след което се придвижваме натам, прибираме калашниците и влизаме вътре да

разчистим хижата. Помни, че трябва да действаме тихо, за да нямаме проблеми със съседите. Шумни можем да станем само в най-краен случай.

— Последният ли? — вдигна вежди Джеръми. — Мислех, че сме тук заради Алал-Бин...

— На мен всички тези задници ми изглеждат еднакви, Уолър. Нямам време да им снемам пръстови отпечатъци!

Хесус направи последни корекции върху скалата на апаратчето и вдигна палец по посока на Джеръми. След което набра някакъв номер по сателитния телефон, обърна се към мъжете около масата и зачака действието на малката черна кутийка. Пръв се свлече Алал-Бин, после мъжът до него, а след това и всички останали, седем на брой. Без никакъв шум, без куршуми, без видимо насилие.

— Пресвета... — започна Джеръми, но Хесус вече събираше оборудването и се готвеше да тръгва.

— След мен! — заповяда шепнешком той, скочи на крака и със смайваща скорост се добра до купчината мъртви тела. Джеръми се придържаше на крачка зад него. В движение се наведе и издърпа един автомат от ръцете на най-близкия арабин. Приклезна до масата и насочи автомата си към вратата на хижата, готов да ликвидира всеки, който се покаже. Беше толкова тихо, че успя да долови някакъв глас от мобилния телефон на Алал-Бин. От вътрешността на хижата долитаха приглушени женски гласове.

Хесус бързо огледа падналите мъже. Искеше да се увери, че са мъртви, но това беше повече от очевидно. Лицата им бяха замръзнали в разкривени гримаси, сякаш някой бе взривил гранати в черепите им. Около тях тъмнееха огромни локви кръв, които вече попиваха в пясъка.

Джеръми задържа входа под прицел, докато Хесус се присъедини към него. Тялото му неудържимо трепереше, а в главата му виеха хиляди истерични гласове, единодушно повтаряйки, че това е най-тъпото нещо, което е правил в живота си. Но в мига, в който Хесус го потупа по рамото, той сложи пръст на спусъка и се стрелна напред, озовавайки се в единственото, доста просторно помещение на хижата. Вътре имаше четири жени и няколко деца. Не си направи труда да ги брои, тъй като очите му търсеха оръжие.

Никой не каза нищо, само очите им се изблещиха.

После една от жените се изправи и бавно бръкна под наметката си.

— Ликвидирай я! — изръмжа Хесус и на няколко скока взе разстоянието до вътрешните врати, които очевидно водеха към спалните.

— Ръцете горе! — изкрещя Джеръми. — Нали каза, че ще станем шумни само в...

— Ликвидирай я, за Бога! — изкомандва с нервен глас Хесус.

Но Джеръми замръзна на място, ококорил се към жените и децата насреща си. Не би могъл да си представи, че...

— Аллах хуакбар! — изпищя жената и рязко дръпна наметката си. Под нея мътно проблесна дулото на калашника.

Хесус светкавично се обърна и натисна спусъка. БУМ! Куршумът улучи жената точно под дясното око, тялото ѝ отскочи назад и малко встрани, след което се строполи сред останалите.

Джеръми се приведе напред, стреснат от внезапно избухналото насилие, но някакво движение вдясно привлече вниманието му. Иззад лепената завеса се показва дулото на друг АК-74. Тялото му отскочи назад, пръстът му натисна спусъка. Всичко се сля в едно-единствено движение.

БУМ! Прикладът здравата го ритна в рамото.

Завесата се разлюля и иззад нея политна тялото на малко момче, което безпомощно се просна в краката му. Бедрото му се плъзна и опря в десния му крак — сякаш играч от неговия отбор заемаше мястото си на втора база. Пушката играчка, очевидно обезопасена от баща му, изтрополи на пода едновременно с тялото, от устата му бликна алена кръв.

В този момент го напусна всякакво чувство за реалност. Стаята сякаш изригна в мига, в който и останалите жени извадиха автомати. БУМ, БУМ, БУМ! Грохотът на изстрелите се смеси с неистови крясъци и тропот на крака, настъпи пълен хаос. Опрели гръб в гръб, Джеръми и Хесус стреляха като бесни, въздухът около тях просветваше с пламъчетата на изстрелите.

Куршумите се забиваха в стените, прекършваха мебелите, поваляха тела, разкъсваха плат, чупеха крайници. Джеръми не можеше да каже кой стреля. Беше забравил за всичко на света, крепейки се

единствено на адреналина, насилието и невероятно силното желание да оцелее.

Хесус се прицелваше и стреляше, без да показва никакви признаци на колебание. Децата бягаха насам-натам, опитвайки се да стигнат до вратата, но той ги разстрелваше едно по едно, с методичността на робот. Част от тях се свиха в един от ъглите, но автоматичната му карабина ги намери и там. БУМ! БУМ! БУМ! От дългото дуло излитаха огнени пламъци, един след друг, неумолими като смъртта, която носеха. Спря стрелбата едва когато пълнителят се изпразни, а всички в къщата бяха отдавна мъртви.

Изведнъж настъпи дълбока тишина. Всичко замря.

Петромаксовият фенер тихо съскаше, пламъчето на лампата леко потрепваше. Джеръми се бореше да си поеме дъх.

Хесус стоеше в средата на помещението. Потта се стичаше в очите му, главата му имаше нужда от проясняване. Оръжията мътно проблясваха в ръцете им, нагорещени от стрелбата. Във въздуха се носеше странна миризма — нещо средно между мириса на кръв и къри, на „Шанел № 5“ и кордит. За миг Джеръми опря пушката в рамото си, после я смъкна на нивото на очите си и погледна бялата струйка дим, която се виеше от дулото.

На светлината на фенера проблеснаха златни верижки. Сред купчината женски трупове се виждаха златни пръстени и гривни, кръвта криволичеше между тях на алени ивици, капеше по пода и бързо попиваше в земята.

— Сега вече мръсниците не изглеждат толкова опасни, нали? — задъхано изръмжа Хесус.

— Господи... — понечи да каже нещо Джеръми, но гласът му изведнъж изтъня и прекъсна.

Навсякъде около него се търкаляха трупове. Жени и деца. Момчета и момичета. Майки със синовете и дъщерите си.

— Покрий вратата! — дрезгаво заповяда Хесус, но той не беше в състояние дори да се помръдне. Ужасът от стореното притисна гърдите му с такава сила, сякаш цялата къща се беше сгромолясала върху него.

Хесус пристъпи към фенера и рязко намали фитила. Пламъкът бавно се превърна в оранжева точица, после угасна. Двамата потънаха в непрогледен мрак. За пръв път в съзнателния си живот Джеръми изпита страх от тъмнината.

Джордън Мичъл се облегна в стола и разтърка очи. Ръцете му трепереха. Беше планирал и реализирал поглъщания на гигантски корпорации за милиарди долари, беше сривал индустриални гиганти, беше оцелявал след жестоки атаки на конкурентите си, но нищо не можеше да се сравни с проекта, който току-що беше осъществил.

— Е, хубаво — промърмори той. Екраните бяха помръкнали, само на единия от тях все още личаха светлосивите инфрачервени контури на мъртвите тела. Това беше всичко, което каза.

Траск поклати глава.

— Кога ще се върнат? — попита Мичъл.

Изтекоха няколко секунди, преди Траск да забележи малките светли точки в десните ъгли на затъмнените телевизионни екрани.

— Ако всичко върви по план, трябва да се приберат в неделя вечерта — отвърна той и посочи топлинните сигнатури на реактивните двигатели. — Това трябва да са хеликоптерите...

Мичъл знаеше, че всички детайли на този сложен план са били обсъдени и уточнени предварително, включително оттеглянето на полевия екип, но всичко през този ден беше преминало забележително добре. А това не можеше да не изнерви всички, дори педантичен човек като него.

— В това сме вкарали много пари — промърмори той, стана и закопча сакото си. — Искам да ми се докладва статутът им на всеки два часа, чак до пристигането им на КОНУС.

После, за пръв път от няколко седмици насам, на лицето на Джордън Мичъл изплува истинска усмивка. Това, което беше наблюдавал току-що, никога нямаше да се появи като извънредно съобщение по Си Ен Би Си. Въпреки че днешните акции практически бяха най-шумното навлизане на пазара в съвременната история на бизнеса, цялата сцена се беше разиграла без никакъв звук на двуизмерните екрани на черно-белите телевизори. Иронията в този факт беше почти поетична.

Сенатор Бийчъм мълча почти четиридесет минути, въпреки присъствието на административния си асистент. Седяха в кабинета на

полковника и разглеждаха снимковите спомени от двайсет и седем годишната му служба в авиацията. Завършил Военната академия, той беше летял на бойни изстребители Ф-14 и Ф-18, според голямата снимка на ескадрилата му — 459-та, наречена „Грабливите птици“. 41 бойни полета над Ирак и Кувейт по време на Войната в Залива, Почетен кръст за изключителни пилотски умения, изложен в специална кутия във витрината на малка библиотека, претъпкана с оперативни наръчници за дейности, за които дори Бийчъм не беше чувала.

— Съжалявам, че се забавих...

Полковник Прат влезе в кабинета, затвори вратата зад гърба си и се настани зад бюрото, покрито с казионния изкуствен фурнир. Ръцете му нервно се сплетоха в скута.

— Нека за момент си представим една хипотетична ситуация — подхвърли той.

Бийчъм го гледаше като дете, неочаквано попаднало в кабинета на директора.

— Да допуснем, че съм станал свидетел на огромна несправедливост, извършена спрямо мой близък приятел — започна Прат. — Но имам сериозен проблем, тъй като бих станал обект на тежки обвинения в личен и служебен план, ако разкрия методите, благодарение на които съм се сдобил с доказателства за неговата невинност.

Бийчъм наведе глава на една страна, твърдо решила да не реагира, докато не чуе всичко, което този човек имаше да й каже. В момента й съобщаваше, че е потърсил и открил съответния запис, а след прослушването му се е убедил в нейната невинност. Проблемът му беше там, че не би могъл да признае неговото съществуване.

— Полковник, аз съм била в този бизнес достатъчно дълго, за да са ми ясни правилата и начините, по които понякога ги нарушаваме... — подхвърли тя, после отпрати многозначителен поглед към папката, която лежеше разтворена на бюрото му.

Полковник Прат проследи погледа ѝ и побърза да я затвори. На титулната страница беше изписано кодово наименование, което автоматически я правеше строго секретна и никакви материали, свързани с нея, не биваше да се оставят без надзор.

— Слушам ви — кратко отвърна той.

— Готова съм да се обзаложа, че между петте трилиона страници информация във вашата база данни се крие транскрипцията на телефонен запис с времетраене 60 секунди, която никога не би трябвало да бъде направена според Директива 18 за сигнално разузнавателната дейност в САЩ... — Бийчъм спря да си поеме дъх, после продължи: — Бих се обзаложила и за още нещо: името, свързано с този рапорт — моето име — е било подменено със сериен номер на прехващането и генеричен идентификатор. Ако ФБР изпрати по факса официално искане до Федералната идентификационна служба, вие ще бъдете в правото си да предадете този материал...

Полковникът се замисли за момент, после отвори чекмеджето си и извади някакъв справочник, дебел три пръста.

— Разузнавателни сведения, получени от вътрешни комуникационни източници — дори когато това е станало погрешка, случайно или в резултат на някаква небрежност — трябва да бъдат незабавно унищожени — прочете той.

— Карайте нататък — подхвърли Бийчъм. — Прекрасно знаете, че има и едно изключение...

— Вътрешните комуникации, за които се счита, че съдържат информация за чуждо разузнаване, трябва да бъдат прехвърлени на Федералното бюро за разследване за по-нататъшни процедури на минимализация.

Полковникът неволно се облегна назад, смазан от тежестта на искането на Бийчъм.

— Госпожо сенатор, аз излизам в пенсия след по-малко от месец. Ще направя всичко възможно, за да ви помогна, но хората от записа изглеждат твърдо решени да ви причинят зло. Не ми трябва голямо въображение, за да си представя какво могат да направят на мен...

— Според мен не сте от хората, които се плашат лесно — подхвърли Бийчъм.

Полковникът се замисли.

— За двацет и седем години служба не съм лъгал нито веднъж — промълви той. — Ако изпратите в този кабинет човек от ФБР, който да ми зададе подходящите въпроси, аз ще му отговоря.

Бийчъм стана на крака и протегна ръка.

— Благодаря ви, полковник. Уверявам ви, че съвсем скоро ще се измъкна от тази бъркотия, а след това, ако не ме лъже паметта, ще ми

бъде необходим съветник по въпросите на военното законодателство. Заплатата е добра, но шефката е малко строга...

— Благодаря — сведе глава полковник Прат. — Но мисля, че Вашингтон ми дойде до гуша. Предпочитам да ходя на риба на едно място, на което нито вие, нито НАС и цялото проклето правителство ще се сетят да ме потърсят!

— На мен също — усмихна се Бийчъм. — На мен също...

— Какво става, мамка му? — изрева Джеръми, опитвайки се да надвика пищенето в ушите си. Мракът наоколо беше толкова непрогледен, че той не беше в състояние дори да помръдне, въпреки че сърцето му продължаваше да блъска като чук и цялото му съзнание пицеше час по-скоро да се маха оттук. — Какво по дяволите беше това?

Все още усещаше тежестта на убитото момченце върху крака си.

— Навън! — изръмжа Хесус, наведе дулото на своя АК-47 и извади от джоба си тънко фенерче „Маглит“ с червен рефлексор. Джеръми се ориентира по слабия лъч на взводния и намери пътя навън, където телата на седмината мъже лежаха безразборно около масата.

— Помогни ми! — прошепна Хесус и махна с ръка към двама от бодигардовете на Алал-Бин. — Вземи всичко, после ще го сортираме...

Взводният приклепна и започна да пребърква джобовете на убитите. Документи, карти и всичко останало тикаше в тънък найлонов плик, който измъкна от джоба си.

Джеръми се подчини. Положи автомата в свивката на ръката си и се залови за работа. С дясната си ръка бъркаше в джобовете и вадеше всичко, което напипа вътре — документи, хартии, монети, парцалчета и какво ли още не. Комбинезоните им в защитен цвят бяха лепкави, подгизнали от кръвта, но той упорито продължаваше — надявайки се да намери някакъв смисъл в заповедта на командира си. Да намери нещо в джобовете, което да оправдае това клане.

— Зарязвам всичко! — изръмжа след известно време той. — Какво, по дяволите, правим още тук?

Хесус се изправи и пристъпи към масата.

— Ти изпълняваш заповеди, Уолър! — отсече той. — Но защо винаги мърмориш?

Взводният използва ботуша си, за да отмести три от телата от пътя си, след което се наведе над лицето, което Джеръми беше виждал хиляди пъти: лицето на митичния Асам Алал-Бин, който вече не беше нищо друго, освен един изстиващ труп. Дългата му брада беше доста посивяла и значително оредяла.

— Защото за такива гадости няма заповеди! — изръмжа раздражено той, издърпа окървавените си пръсти от последния джоб и се изправи, за да види какво е привлякло вниманието на командира му. — Имам право да получа отговор!

— Нямах никакви права! — отсече Хесус, изправи се и плъзна лъча на фенерчето по масата. Няколко жълтеникави листа хартия изшумоляха на лекия ветрец. Той ги взе, сгъна ги и ги тикна в найлоновия плик при останалите вещи. — Но аз все пак ще ти дам отговор, защото знам какво е да изпълняваш чужди заповеди, без да знаеш за какво става въпрос. Целта на нашата мисия не беше да види сметката на Алал-Бин, а ей това!

Найлоновият плик се вдигна пред очите на Джеръми.

— От известно време насам „Ал Кайда“ подготвя мащабна операция под кодовото название „Сватбата“. За пръв път се споменава за нея на 16 октомври миналата година, в един от всекидневните рапорти, пристигащи в ЦРУ. По тази причина я наричат „Матрица 1016“. Но независимо от имената, с които я кръщават, Агенцията е на мнение, че става въпрос за атака срещу Федералния резерв, която предстои съвсем скоро. Ето това е причината, поради която сме тук!

— Какво значи „съвсем скоро“? — попита Джеръми и рязко вдигна глава. Ушите му доловиха далечното свистене на хеликоптерни витла, влизащо в дисонанс с тишината на пустинната нощ.

— Според НАС това тук е била последната им оперативка... — Хесус се наведе и вдигна ССТ телефона, използван от Алал-Бин за връзка със задграничните ядра на организацията му. — За съжаление мръсниците вече разполагат с абсолютно непробиваеми комуникации и никой не може да чуе какво си говорят. Това е другата причина да нанесем удар веднага, без никакво отлагане.

— Какво е това, мамка му? — изведнъж извика Джеръми и посочи към някакъв неясен силует, който летеше ниско над хоризонта.

— Руски хеликоптер МИ-28, управляван от йеменски пилот, който в момента прави такава пачка, че изобщо не го интересува какво става долу. Качваме се и пътуваме, ясно?

На хоризонта се появиха светлини. Двамата едновременно отбелязаха, че те не идват от хеликоптера, а са светлини от автомобилни фарове.

— А какво ще стане с онези хора от петролната компания, които оставихме на лагер? Кой ще ги прибере?

— Не ги мисли, те не са от петролната компания — отсече Хесус, после извади от джоба си миниатюрна инфрачервена „светулка“, натисна едно копче и я вдигна над главата си. Грохотът на хеликоптера се засилваше. Джеръми се запита дали невидимата птичка ще изпревари фаровете, които едва ли бяха на повече от петстотин метра от хижите.

— Виж какво... — Хесус изчака още секунда, за да се увери, че пилотът е уловил сигналите му, после тикна апаратчето обратно в джоба си. — Откак съм завършил гимназия, все съм войник. Но никога не съм искал да измислям правилата, само съм ги следвал. Защо според теб оставих Сребърната си звезда в чекмеджето? Защото жена ми и децата ми и до ден-днешен мислят, че съм един шибан готвач!

Джеръми се разтрепери. Не знаеше дали е от студа, тъмнината наоколо, или от обезводняването.

— Това не ти е „Делта“, Хесус — с мъка промърмори той. — Ние сме агенти на ФБР и не бива да убиваме цивилни!

Хеликоптерът увисна на метър от земята, лъхна ги горещ въздух. Не се виждаше дори една светлинка. Джеръми го различи едва когато кацна, и то, защото вдигна облак прах, малко по-светъл в мрака. Витлото причини буря от ситни камъчета, които забарабаниха наоколо.

Хесус побутна партньора си към машината, която щеше да ги отведе обратно в цивилизацията. Автомобилните фарове бяха на не повече от двеста метра и бързо се приближаваха. Нямаше никакво време за губене.

— Животът е сложен — промърмори взводният. — Крайно време е да пораснеш и да си вършиш шибаната работа!

17.

— Тате, тате!

Джеръми прекрачи прага на дома си малко преди часа за лягане в неделя вечерта и стана обект на радостните възгласи на Мади. Нищо от това, което беше вършил през последните няколко дни, не можеше да се сравнява с гласа на малкото му момиченце.

— Мадстър! — извика той, грабна я и обсипа личицето ѝ със серия „картечни“ целувки — стар техен патент. Кристофър чакаше ред на крачка зад каква си. В едната си ръка държеше Боб Гъбата, а в другата — тоалетна четка.

— Две бебета, тате! Две бебета! — извика той. Това беше призив към татко му да ги вземе и двамата на ръце.

— Добре, две бебета! — изръмжа с престорена ярост Джеръми, отпусна се на колене и сграбчи децата в прегръдките си. В следващия миг тримата се търкулнаха на килима, надавайки радостни крясъци.

— Хей вие, двамата! — извика Каролайн, изправила се на прага. — Я оставете татко да си влезе у дома!

Имаше вид на разтревожена майка, която с тревога очаква завръщането на немирния си син.

— Къде ми е подаръкът? — изпищя Мади.

— Ами моят? — пропя Кристофър.

Джеръми усети как сърцето му се свива. Този път изобщо не беше помислил за подаръци.

— В дневната са — обади се Каролайн, предвидлива както винаги.

Джеръми побутна децата към вътрешността на къщата, където пое от жена си подаръците, които би трябвало да купи сам.

— Благодаря — каза по-късно той и понечи да я целуне, но тя побърза да се отдръпне.

— Хей, какво става?

— И още питаш? — втренчи се в него Каролайн. — Изчезваш за четири дни, а след това се прибиращ ни лук ял, ни лук мирисал! През това време Кристофър получи възпаление на ухото, Мади хвана

ечемик в училище, а аз получих предложение за по-отговорна работа! — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ти обаче дори не се обади!

— Нямахме как — промърмори той и в душата му се надигна раздразнение. Как да ѝ обясни какво се беше случило? Дори той самият все още не можеше да обхване всички детайли на нощната операция. — Нали знаеш, че понякога се налага да изчезвам без предупреждение? Би трябвало да звънеш в службата...

— Направих го! Но оттам ми казаха, че си взел отпуск по болест!

Тя чакаше отговор. Отдавна беше изминала трудния път от страха до гнева. Съпрузите, които изчезват с дни, трябва да имат някакъв отговор. Включително и онези от тях, които работят в ООЗ.

— Не знам защо са ти казали подобно нещо — сви рамене той. — Получих заповед за изпълнението на спешна задача. В чужбина... Вдигнаха ме направо от стрелбището на Морската пехота и се осъзнах чак в Йемен... Шантава работа!

В следващия миг си даде сметка, че отново са се върнали във вестибюла, а Каролайн е препречила вратата за кухнята. Изведнъж изпита странното чувство, че се е озовал в чужд дом и жената насреща му не желае да го пусне.

— Йемен?

— Да, в Близкия...

— Знам къде се намира Йемен! — рязко смени изражението си тя и той смаяно млъкна. — Това, което не разбирам, е защо ФБР не ми казва, че си напуснал града за изпълнението на задача! Позволих си дори да позвъня на някои други съпруги и...

— Звънила си на жените на колеги? — Двамата отдавна се бяха разбрали да избягват тъй наречената „Група за взаимна подкрепа“. Повечето момчета от отряда се оплакваха, че тя е само гнездо за клюки, в което се събират жени без работа...

— А какво според теб трябваше да направя? Не се прибираш за вечеря, няма те в продължение на дни. Уплаших се, че ти се е случило нещо!

Мади и Кристофър се появиха тичешком от дневната.

— Какво има, мамо? — уплашено попита момиченцето. Баща ѝ и майка ѝ почти никога не се караха пред тях.

— Няма нищо, скъпа — отвърна Джеръми, а Каролайн ги изпрати да си играят с новите играчки.

— Съжалявам, искаше ми се да ти дам по-добър отговор...

Той е агент на ФБР. Той трябва да има отговори.

— Единственото, което мога да ти кажа, е, че мисията беше строго секретна... — Протегна ръка да я докосне, но тя се дръпна. От очите ѝ потекоха сълзи. — Никога не съм те лъгал, Каролайн! — прошепна настоятелно той. — Беше мисия, повярвай ми!

Протегна ръце да я вземе в прегръдката си и този път тя не се отдръпна. Сълзите ѝ рукоаха като река.

— Тревожа се за теб — изхлипа тя. — Адски е гадно, когато не знаеш нищо!

— Знаем, скъпа — прошепна той. — Това няма да се повтори. Обещавам.

Сирад си позволи един свободен ден в Париж, след което все самолета на „Ер Франс“ за Ню Йорк — отпочинала и доволна, но въпреки това леко напрегната. Личните поздравии на Мичъл, придружени от дванадесет разкошни розии, подсладиха пребиваването ѝ в „Риц — Карлтън“, но не успяха да премахнат огорчението, породено от недоверието му. Само две бяха причините за неговото поведение: или е искал да я подложи на последен тест, преди да ѝ даде пълен достъп до програмата, или е отгатнал намеренията ѝ спрямо Хамид. Първото означаваше благоразумие и предпазливост, а второто — истинско нещастие.

Самолетът ѝ се приземи на летище „Кенеди“ в понеделник сутринта. Пред терминала за ВИП персони я очакваше лимузина на „Бордърс Атлантик“. На задната седалка бяха оставени сутрешните издания на „Ню Йорк Таймс“ и „Вашингтон Пост“, които съобщаваха с едри букви за сделката, сключена от „Бордърс Атлантик“. На пода на купето беше паднал един брой на „Ню Йорк Пост“, чието водещо заглавие привлече вниманието ѝ.

НАБЕРЕТЕ „П“ ЗА ПРЕДАТЕЛ! — гласеше то, пресичайки физиономиите на Джордън Мичъл и Асам Алал-Бин, заели изцяло титулната страница. Всички вестници публикуваха остри коментари и анализи на саудитската сделка, включително и такива, които бяха приписани на „неназовани правителствени източници“. Всички поддържаха становището, че тази сделка ще се отрази зле на войната

срещу тероризма, но финансовите анализи показваха, че за два дни акциите на „Бордърс Атлантик“ са скочили с 14 процента.

Телевизионните канали реагираха по същия гневен начин. Всички популярни предавания нарекоха Джордън Мичъл безсрамен печалбар, чиято корпоративна алчност е надделяла над националните интереси. По ирония на съдбата сочеха свалянето на сенатор Бийчъм от председателския пост на Комисията по разузнаването като главна причина за успешната реализация на тази сделка. В същото време Марселъс Парсънс намекваше, че ако бъде избран на нейно място, той незабавно ще се заеме с ревизията ѝ.

Малко преди осем Сирад се появи в апартамента на Хамид на Осемдесет и втора улица.

— Европа ти се отразява добре — подхвърли той, докато куфарите ѝ звучно падаха на пода. Тя изобщо не си направи труда да му отговори. А когато новият ѝ костюм „Гучи“ последва багажа, вече не можеше да я чуе, дори и да искаше. Комбинацията от френски дантели и специален парфюм превърна входното антре в един чудесен секс кабинет от мрамор и махагон, изпълнен с различни части от облекло, стенания и онези специфични звуци, които тя умееше да издава точно когато трябва.

Когато най-сетне приключиха, Хамид се озова легнал по гръб на пода в хола. Втренчил поглед в платното на Дега, той си задаваше въпроса дали тази картина, пък и всичко останало в живота му, изобщо струва нещо.

— Е, какво искаше да ми кажеш? — върна го в действителността гласът на Сирад. Той се обърна да я погледне и видя как пръстите ѝ откъсват нежното цветче на една петуния от вазата в средата на хола и го поставят върху добре коафираното триъгълниче, маркиращо венериния ѝ хълм.

Главата му се поклати в знак на уважение. Тази жена умееше да управлява поведението си така, че да направи околния свят блед и незначителен. Отвеждаше го на места, за които дори не беше подозирал.

— Ходих на пазар, макар и не в мащабите, в които си го направила ти — отвърна най-сетне той. — И ти купих малък подарък, с който искам да те поздравя за отлично изпълнената задача...

— О, така ли? — възкликна тя, играейки си с цветчето в очевиден опит да го възбуди. — И какъв е той?

— Искаш ли да го видиш?

— Разбира се, че искам. Нима има жена, която да не иска подаръци от любимия си?

Хамид се изправи и придърпа две възглавнички от дивана, за да прикрие голотата си. Нещо в красотата на Сирад винаги го караше да се чувства неудобно от собствената си физика.

— Чакай тук!

Тя се изтегна като котка, питайки се дали седемнадесетият етаж беше успял да оборудва апартамента с микрофони и видеокамери. Хох твърдеше, че е обект на постоянно наблюдение. Мичъл сигурно се е възползвал от отсъствието ѝ, за да изпрати тук своите магьосници с черни торби.

— Само не ми казвай, че не е трябвало да го купя, окей? — промърмори Хамид, появил се обратно с малка, красиво опакована кутийка в ръка. — Жената не бива да казва това, никога!

Коленичи до нея и ѝ протегна кутийката.

— Защо пък да ти го казвам? — вдигна вежди тя. — Обичам подаръците, особено когато са от теб.

Претърколи се на една страна, вдигна ръка и рязко дръпна възглавницата, която прикриваше мъжествеността му. Тикна я между бедрата си и едва тогава поднесе разтворената си длан да получи подаръка, умишлено докосвайки бързо наедряващия му член. Той побърза да премести другата възглавница пред себе си и едва тогава ѝ подаде кутийката. Беше красива, светлосиня на цвят, с изящно преплетените инициали на „Тифани“, завързана с традиционната панделка.

— Любимият ми цвят — отбеляза Сирад, после хвана едната безупречно оформена панделка, а другата пъхна между зъбите си. Самата кутийка остана затворена малко по-дълго, отколкото очакваше Хамид. Тя умееше да изчака подходящия миг, знаеше как да го накара да потръпва от нетърпение, независимо за какво става въпрос.

— Все се питам нещо... — проточи Сирад.

— Какво се питаш? — вдигна глава той.

— С какво точно се занимаваш... — Наведе се да помирише кутийката, след което я притисна към гърдите си и затвори очи.

Подаръкът почти изчезна между стегнатите ѝ гърди — на мястото, където би трябвало да бъде женското сърце.

— Знаеш с какво — усмихна се Хамид, протегна ръка и издърпа кутийката. — Търгувам с парите на другите, като задържам малко и за себе си...

— Задържаш много за себе си! — поправи го със смях Сирад.

Той също се засмя.

— Това тревожи ли те?

Синята кутийка леко се плъзна по бронзовата кожа на бедрото ѝ, редовно разтривана със специален гел за слънце „Бранкузи“.

— Не, разбира се. Просто ми напомня, че аз също имам своите цели... Никога не съм толкова арогантна, че да не допускам евентуалната полза от чуждия опит.

Ръката ѝ бавно повдигна нежното листенце от триъгълника между бедрата ѝ и го плъзна по голия крак на Хамид. Когато пръстите ѝ най-сетне докоснаха члена му, той вече потрепваше от възбуда и прилив на гореща кръв.

— Няма ли да я отвориш? — дрезгаво попита той.

— Закъде бързае? — прошепна Сирад и го приближи до устата си. — Нощта е наша...

— Чакай! — спря я той. Изгаряше от желание да я люби отново, но все пак не забравяше, че изгуби почти цял ден да избира подаръка ѝ. — Искам първо да го видиш! Искам да си го сложиш, преди да...

Езикът ѝ го докосна по начин, който го накара да млъкне насред изречението.

— Е, хубаво...

Тя се отдръпна назад и пое кутийката от ръцете му. Лицето ѝ беше леко нацупено, а очите ѝ се заковаха в неговите, докато пръстите ѝ бавно повдигаха капака. Сиянието на диамантите се отрази в зениците ѝ още преди да погледне надолу.

— Е, харесва ли ти?

— Страхотна е, Хамид! Но най-вече защото ми я подаряваш ти! Със същата радост бих приела и пакетче пуканки! За мен означава много, че си я избрал лично...

Обсипаната с розови сапфири и диаманти гривна беше наистина величествена. Изработена от масивна платина и безупречно

шлифовани скъпоценни камъни, тя беше колкото сияйна, толкова и безсрамно тежка.

— Искам да си я сложиш — прошепна Сирад, уви я около китката на Хамид и щракна закопчалката. — Искам да я гледам на теб, докато проникваш в мен...

Хамид седна на пети и потъна в очите ѝ, които блестяха по-ярко дори от диамантите. Тази жена го приемаше заради личността му, заради това, което крие в сърцето си, а не заради парите или поста му. Подозренията на Дитер бяха напълно безпочвени.

Тя се приведе напред и го целуна. В докосването ѝ липсваше дивата страст, която беше демонстрирала при последното си пътуване до Ню Йорк, нямаше го дори онзи плам, с който бяха правили секс преди малко. Хамид за пръв път изпитваше подобно нещо. Дълбоко, искрено, абсолютно лично...

Няма жена, която да прави това, без да изпитва чувства, рече си той, докато стройните ѝ бедра леко се разтвориха да го приемат. Спокойно мога да ѝ се доверявам за всичко.

— Как така не можете да изискате подобен род информация?

Сенатор Бийчъм седеше срещу агент на ФБР на име Уедърбай, разделяше ги правоъгълна заседателна маса с евтино изкуствено покритие. Това беше същият човек, който най-безцеремонно я изхвърли от мустанга при първия случай, в който се беше предоверила на информатор.

— Ние дори не бива да водим този разговор! Вие имате адвокат, което означава, че сте се възползвали от правата, които ви дава законът. Следователно...

— О, майната им на правата ми! Аз съм достатъчно възрастна, за да ви бъда майка, агент Уедърбай. Знам всичко за законните си права!

Джеймс слушаше и мълчеше. Беше посъветвал шефката си да проведе тази среща в присъствието на адвокат, но тя категорично отказа.

— Съжалявам, госпожо сенатор, но дори да се откажете от правото си на адвокат, аз не мога да обсъждам с вас уликите по това дело, особено онези от тях, които са събрани с помощта на специални разузнавателни средства.

— Нямам предвид улики срещу мен, а уликите, които ще оневинят...

Вратата се отвори и на прага се изправи дребна червенокоса жена с блестящо сини очи, зад която надничаше униформен войник.

— Здравейте, сенатор Бийчъм, аз съм специален агент Милбанк, ръководител на този сектор. С какво мога да ви помогна?

Агент Уедърбай сякаш се смали в присъствието на червенокосата си началничка и изведнъж заприлича на кученце, което очаква наказание от господаря си.

— Зависи, агент Милбанк — отвърна Бийчъм. — Този човек насреща, агент Уедърбай, нямаше никакви проблеми да ме измъкне от една кола и да ме изправи пред федералния съдия с абсурдни обвинения за някаква касета, но сега отказва да завърти един телефон и да поиска информация, която напълно ще ме оневини. — Нищо не можеше да я вбеси повече от бюрократичния инат.

— За какво телефонно обаждане става въпрос? — попита агент Милбанк и хвърли неодобрителен поглед към подчинения си. — Какво си й отказал?

— Госпожа Бийчъм...

— Все още съм сенатор! — изгледа го ледено Бийчъм. — И ще продължавам да бъда дълго след като вие бъдете изритан заради това тъй наречено дело! Затова ще ви бъда благодарна, ако се обръщате към мен с необходимия респект!

Уедърбай погледна шефката си.

— Сенатор Бийчъм... Сенатор Бийчъм твърди, че НАС разполага със запис на телефонно обаждане, което е направила от дома си в нощта на нападението... — Гласът му потрепна от неудържим сарказъм, лицето му се разкриви в иронична усмивка.

— Наистина ли? — изгледа го продължително Милбанк. — Защо това не е отбелязано в предварителния полицейски рапорт?

Джеймс най-сетне откри сгодния момент да изскочи от клетката.

— Госпожа сенаторът си спомни за този разговор доста време след нападението — намеси се той. — Става въпрос за посттравматичен спомен. Един сътрудник на Съвета за национална сигурност се е свързал с нея по клетъчния телефон.

Началничката на сектора се втренчи в него.

— А вие кой сте?

— Моят административен асистент — изграчи Бийчъм. — Който ви каза чистата истина. Този служител на Съвета не само се свърза с мен, но и прояви неблагоразумието да спомене по открита линия кодовото наименование на един секретен проект, което автоматически е задействало системата „Ешелон“. Във Форт Мед се съхранява запис на този разговор... а ние имаме основание да вярваме, че те са записали и друг разговор, който проведех малко след това — по време на самото нападение...

— А мога ли да попитам как се добрахте до подслушвателен запис на НАС? — попита секторната началничка и седна до Уедърбай. — Доколкото съм информирана, срещу вас вече е повдигнато обвинение за неоторизирано притежание на поверителна информация. Фактически аз съм загрижена, че този разговор попада в опасната територия на Петата поправка. А вие имате адвокат...

Джеймс отново пое инициативата:

— Госпожа сенаторът е набрала телефона в службата с идеята да ми остави послание. И точно в този момент е била нападната. По време на борбата неволно е натиснала бутона за задействане на разговора и нашият телефонен секретар е записал всичко.

— В такъв случай къде е касетата? — попита Милбанк. — Ако разполагате с доказателства, които се отнасят пряко до разследването, защо не сте ни ги предали?

— Защото не разполагаме с тях.

— Как така? Защо?

— Защото секретарката неволно е изтрила записа. По онова време в службата цареше пълен хаос...

— Но НАС разполага с този запис! — извика Бийчъм, на която започна да ѝ писва.

— А вие откъде знаете това? — втренчи се в нея старшата агентка на ФБР. — Като бивш председател на Комисията по разузнаването не може да не сте информирана, че Националната агенция по сигурността няма право да подслушва американски граждани в границите на САЩ. Дори и да сте получила достъп до техните файлове, те по закон не би трябвало да осъществяват вътрешно прехващане.

— НАС осъществява пълен мониторинг на ефирното пространство, плюс още куп електронни вибрации — възрази Бийчъм.

— Как, по дяволите, биха могли да направят разлика коя идва от американци и коя не, ако не ги прихванат?

И нещата изведнъж спряха на място. Агент Уедърбай гледаше старши агент Милбанк. Бийчъм гледаше Джеймс. И двете страни правеха усилие да запазят чинопочитанието.

— Не мога да ви кажа как разбрах за съществуването на тези записи — почти умопително каза Бийчъм. — Но мога да ви уверя, че ги има. А вие имате право по закон да ги потърсите и изискате...

Милбанк прецени ситуацията за част от секундата, след което поклати глава.

— Страхувам се, че не можем да ви помогнем. Прихващането на вътрешни комуникации от страна на НАС — ако такива наистина са направени — няма да бъде прието от нито един граждански съд.

— Ако вие си свършите работа и проверите тези записи, няма да има никакъв граждански съд! — извика Бийчъм и стовари юмрука си върху масата. — Държа да ви предупредя, че преди да стана сенатор, бях адвокат, госпожице Милбанк! И като такъв мога най-отговорно да заявя, че през последните няколко седмици ние открихме убедителни доказателства, които не само ме оневиняват напълно, но и доказват, че някой се е опитал да ме обвини в престъпление, което не съм извършила! На вас ви плащат, за да разследвате — какво повече искате?

— Искаме правосъдие — отвърна старши агент Милбанк. Гласът ѝ прозвуча спокойно, но решително.

— Как можете да твърдите такова нещо, когато не желаете дори да приемете преки доказателства по делото, което разследвате! — скочи на крака Бийчъм.

Червенокосата агентка не каза нищо, но от лицето ѝ личеше, че няма нищо против да я изслуша.

— Нима не ви безпокои фактът, че все още нямате труп? — без колебание продължи Бийчъм. — Ами кървавата диря, която изведнъж прекъсва на прага на къщата ми? Никой не е видял този вероятно тежко ранен мъж да напуска дома ми — въпреки че е било в края на работния ден, а по това време кварталът ми е винаги оживен... — Бийчъм започна да изброява доказателствата или липсата на такива по начина, по който ги беше изложил Филип: — Как така никъде из

къщата няма отпечатъци от този мъж? Как е проникнал вътре? Как е излязъл?

Ако съм имала връзка с този мъж, нямаше ли да остане някаква следа от него? Освен една локва кръв?

— Убийството не е федерално престъпление, госпожо сенатор — поклати глава Милбанк. — Изреденото от вас засяга градската полиция. Намесата на ФБР се основана изцяло на причини, свързани с националната сигурност. Уверена съм, че и вие го знаете...

— Каква национална сигурност е онази касета? Осъзнайте се, агент Милбанк! Вие ме подведохте да се появя на онази среща, вие я контролирахте. Такива ли са стандартните процедури при случаи, в които е застрашена националната сигурност? А между другото, вашето разследване отбеляза ли, че изхвърлих проклетата касета през прозореца, без изобщо да я прослушам?

— Не съм длъжна да ви давам отчет за нашите методи на разследване, госпожо сенатор! — отсече дребната агентка. — Нито пък да ви помагам да градите защитата си. Аз имам пълно доверие в хората, с които работя!

След тези думи стана да си върви.

— Почакайте, моля ви! — стегна се за последен напън Бийчъм. — Аз винаги съм подкрепяла ФБР, тъй като уважавам вашата обективност и професионализъм. В момента ви моля само за едно — погледнете отвъд вестникарските заглавия. И ако наистина държите на правосъдието... помогнете ми!

— Добре, госпожо сенатор — неочаквано бързо се съгласи Милбанк и с това предизвика учудването на всички присъстващи. — Дайте ми доказателства в подкрепа на вашите твърдения и аз ви обещавам да ги разгледам!

Джордън Мичъл пристигна в отлично настроение с хеликоптер от имението си в Бъркшир. През последните три дни започна да дава признаци на живот най-старата му мечта — да вдигне на крака цялата индустрия, свързана с трансфера на електронна информация. Нямаше никакво значение, че медиите го нарекоха вътрешен терорист, нито пък че различни държавни институции (начело с Министерството на правосъдието и Комисията по ценните книжа) го заплашиха с

разследване. Тук вече не ставаше въпрос за схема, родена само във въображението на Мичъл — налице беше живо същество, което само в рамките на няколко седмици щеше да промени начина, по който се прави бизнес.

— Добро утро — поздрави го Траск, щом влезе в кабинета си.

— Добро утро — отвърна Мичъл. — Къде е тя?

— Чака отвън.

Офисният комплекс на магната имаше както обществени, така и частни входове и изходи — включително вътрешна приемна, до която се стигаше само с асансьор, управляван с персонален ключ.

— Сирад! — възкликна той, преминавайки в преддверието, където Сирад прелистваше един брой на „Таун енд Кънтри“. — Моите поздравления!

— Благодаря, господин Мичъл — усмихна се тя. — Радвам се, че нещата се развиха добре.

— Заповядайте, влезте! — махна с ръка той към кабинета, заливайки я с ентузиазма си. Хиляди служители на компанията мечтаеха да надзърнат в това помещение, за което от години се носеха легенди.

Тя се подчини и изведнъж се закова на място. Това, което видя, беше прекалено дори по стандартите на Мичъл. Кабинетът беше с размери десет на тринадесет метра, а таванът му беше двойно по-висок от нормалното, заемайки два етажа. Прозорците гледаха на запад, към Сентрал Парк, а останалите стени бяха плътно покрити със старинни пушки и револвери, чиито приклади бяха инкрустирани със сребро. До високите библиотечни лавици се стигаше по специални стелажи, наподобяващи изящно скеле. Парапетът му беше от ковано желязо и дъски от черен бук, а над него сред красиви фигурки от същия материал бяха окачени платна на стари американски майстори: Ейкинс, Уинслоу Хомър и Франсис А. Силва.

Блестящият паркет на пода беше почти изцяло покрит с оригинални килими „Фарук“ в кървавочервен цвят, а обзавеждането беше в имперски стил — солидно, в тъмни тонове и специално обработено оловно стъкло. Но най-много я впечатли писалището, разположено между два разкошни стола „Ланиер“. Беше огромно и солидно като боен кораб, оформено като лъвска глава и изработено от изключително скъпи и редки материали: пурпурно сърце, тигров клен

и розово дърво от Мадагаскар. Плотът му беше покрит от цяла биволска кожа, обработена ръчно в Англия преди стотици години.

В единия край на писалището беше поставена изящна лампа „Тифани“, а в другия — кожен поднос за входящи документи. Между тях лежеше мастилница с изчистени линии и комплект писалки „Картие“, няколко снимки на деца и млади брачни двойки.

— Какво величествено място — промълви с уважение Сирад, докато заемаше кожения стол пред писалището.

Мичъл заобиколи и седна на мястото си. Разстоянието между тях беше поне метър и половина, заето изцяло от масивно дърво.

— Искам да ми отговорите на един въпрос — започна без заобиколки той. — Готова ли сте да оглавите новото ни начинание?

— Да, разбира се — кимна тя, запазвайки нормално изражение на лицето си. В рамките на няколко секунди трябваше да реши колко точно да поиска. — Но преди това трябва да си изясня въпроса с вашето доверие, сър. Искам да кажа, че никой не благоволи да ме инструктира до момента на...

— „Бордърс Атлантик“ работи много усърдно по защитата на инвестициите си — прекъсна я Мичъл, отвори горното чекмедже на писалището и измъкна оттам обикновен месингов ключ. — В случая нещата се развиха толкова бързо, че не успяхме да ви въведем изцяло, но аз не бих се извинявал за начина, по който ви удостоихме с доверието си... Да го наречем на порции...

Сирад огледа ключа, после вдигна очи към лицето на шефа си. Все още нямаше представа доколко е наясно с плановете ѝ по отношение на Хамид.

— Заповядайте — рече той и ѝ подаде ключа.

— Какво е това?

— Ключ за вашия нов апартамент. Разбира се, в Риад също ще разполагате с подходящо жилище, но ние си позволихме да ви потърсим нещо и тук — нещо, подобаващо на новите ви отговорности...

Сирад протегна ръка и прие подаръка.

— Предполагам, че трябва да кажа благодаря — промърмори тя.

— Сигурен съм, че ще прозвуча малко рязко, но все пак ще ви го кажа — изгледа я тежко Мичъл. — Ако искате да успеете, винаги трябва да помните, че „Бордърс Атлантик“ е пълна с тайни, всички без

изключение мои. Този проект се развива бързо, а вие ще получавате информацията, от която се нуждаете.

— От която вие се нуждаете, господин Мичъл — поправи го тя, после кимна с глава: — Добре, съгласна съм.

Направи сериозно усилие да скрие усмивката си. Софтуерът, който бе качила на персоналния компютър на Хамид, вече заливаше Хох и неговите анализатори от ЦРУ с огромен поток информация за секретните програми на „Бордърс Атлантик“. Хох беше убеден, че Хамид държи важна допълнителна информация на дискети и дискове в апартамента си, до които Сирад щеше да има достъп през следващите двадесет и четири часа.

— Много добре — кимна Мичъл. — Получавате неограничени права да ползвате самолетите на компанията, както и да осъществявате аквизиции до един милион долара. Сделки над тази сума трябва да обсъждате с Траск или с мен. А това ще ви е нужно за покриване на разходите...

Подаде ѝ една черна карта „Американ Експрес“. До този момент тя само беше виждала такива, но никога не беше притежавала някоя от тях. Сумата от 160000 долара годишно за лични разходи ѝ се стори достатъчно добра, за да затопли кръвта ѝ.

— Не знам какво да кажа...

— Не е нужно да казвате каквото и да било — махна с ръка Мичъл. — Чака ви много работа. Втората фаза от инициативата „Куантис“ ще ви изстреля в Лондон още следващата седмица — Траск вече ви е запазил място. В два следобед ще проведем подробен инструктаж.

Сирад пусна ключа в джоба си и протегна ръка:

— Благодаря за шансовете, които ми давате — отривисто рече тя. — Бъдете убеден, че няма да ви подведа!

— Няма, разбира се — кимна Мичъл. — Защото няма да ви позволя.

Джеръми се появи на сутрешния развод в понеделник, точно според думите на Хесус. Били Лутър вече беше започнал проверката.

— Изглеждаш скапан — констатира Лотшпайх, когато партньорът му се плъзна на обичайното си място. Джеръми не си

направи труда да му отговори, просто защото все още не си беше отспал.

— Къде е Хесус? — попита след малко той, успял да установи, че столът на взводния им командир е празен. По принцип никой тук нямаше запазено място, но ООЗ операторите бяха хора на навика, превърнали се в такива по силата на своите задължения. Вършеха всичко по точно определен начин — от пиене на кафе в любимата си чаша, до маниера, с който вкарваха патроните в пълнителите. Затова и избягваха да сядат на място, което някой друг си беше избрал.

— Да пукна, ако знам! — сви рамене Лотшпайх.

Хесус летя с Джеръми от Аден през Найроби за Лондон, където двамата се разделиха. Джеръми взе първия самолет за Ню Йорк, докато взводният остана в английската столица, заедно с документите на Алал-Бин и странното оръжие.

— Хей, Лангдън каза ли ти? — смени темата Лотшпайх, докато Лутър обикаляше екипите и отбелязваше кой присъства.

— Какво да ми каже?

— Успя да свали Бъди от първото място. Вчера, по време на упражненията на четвърти полигон, улучи един кълвач от осемстотин метра разстояние. Чист късмет, ако питаш мен, но това те поставя на трето място в класацията. Разполагаш с три дни, за да реагираш...

Джеръми само поклати глава. След преживяното в Йемен, тези състезания му се струваха съвсем като детски игри. Понечи да отговори нещо, но погледът му беше привлечен от някакво движение около вратата. Беше Хесус. Ветеранът влезе в класната стая с праметната на рамото раница, сякаш се беше накарал да присъства на поредния скучен работен ден. Кимна с глава на един-двама свои набори, след което здравата плесна Лутър по гърба. Върху лицата на операторите се появиха широки усмивки.

— Внимавай, ще прочета програмата за пътуването до Пиъри — извика Лутър. — Първи са екипите „Ехо“ и „Рентген“, сборен пункт тук, в четиринадесет нула-нула. Взводните да бъдат тук в един и половина.

Прекрасно, въздъхна Джеръми. Беше забравил напълно, че днес им предстои пътуване до полигона на ЦРУ в Уилямсбърг, популярен в разузнавателната общност с наименованието „Фермата“.

Това означаваше още минимум седмица далеч от дома — факт, който едва ли щеше да очарова Каролайн.

— Пръв на стрелбището ще мине екипът „Рентген“ — добави Били. — През това време „Ехо“ ще изпълни няколко тактически маневри. Ротация в шестнайсет нула-нула. Въпроси?

Въпроси нямаше.

— В такъв случай да се залавяме за работа — кимна Били и затвори журнала си.

Помещението изведнъж се изпълни с команди, закачливи викове и подмятания. Джеръми видя взводния си да се насочва към изхода и забърза след него. Настигна го чак пред редицата писоари в тоалетната.

— Как спа? — подхвърли той. Въпросът му прозвуча по-скоро като обвинение.

— Като пеленаче, защо?

В тоалетната се появиха двама бойци от други екипи, но Хесус с нищо не показва, че ги е забелязал.

— Нещо не ми харесваш — промърмори той, оглеждайки го отгоре до долу. — Добре ли си?

Пред писоара в съседство застана щурмовак от екипа „Хотел“.

— Искам да знам какво ме очаква сега... — прошепна Джеръми. — За какво да се подготвя...

Обърна се и погледна Хесус. Косата му беше още влажна от гребена, а кожата на лицето му — позачервена от палещите лъчи на пустинното слънце. Под жадните му за сън очи се бяха образували тъмни торбички.

— Да се подготвиш ли? — попита Хесус, изглеждайки искрено объркан. — Какво имаш предвид?

— Стрелбата. Съхранението на веществените доказателства, които събрахме. Предполагам, че пак ще ни посетят представители на Съвета за професионална отговорност...

Хесус дръпна ципа си и се извърна надясно.

— Нямам представа за какво говориш — отсече той достатъчно ясно, за да бъде чуто от щурмовака пред съседния писоар. — Но ще ти кажа едно: от онази операция в Пуерто Рико насам се държиш като пълен задник! Ако не се стегнеш, хората ще започнат да те одумват! —

Здраво стиснатите челюсти доказаха, че изобщо не се шегува — също като ледения му поглед.

— Хей, почакай... — извика подире му Джеръми, дал воля на гласа си.

— Няма за какво да те чакам, Уолър! — рязко се обърна Хесус. — В четиринайсет нула-нула ни предстои стрелба във „Фермата“. Имаш право на избор: или си вдигаш задника и отиваш да се приготвиш, или намираш Лутър и искаш да те прикачи другаде! Съжалявам за емоционалните ти проблеми, но ни предстои охрана в Ню Йорк и екип „Рентген“ има нужда от стрелци! Хората трябва да са наясно на кого могат да разчитат!

18.

Дитер надникна в кабинета, кимна с глава и влезе.

— В момента съм зает, Дитер — опита се да го спре Хамид.

Но шефът на сигурността в „Бордърс Атлантик“ се насочи право към бюрото му, отмести с ръка чертежите и тръсна един обемист плик върху безупречно подредения плот „Дънхил“.

— Хей, какво правиш? — инстинктивно се дръпна Хамид, тъй като от плика потече струйка ситен пясък.

— Хвърли им едно око — процеди Дитер и скръсти ръце пред гърдите си. — Нали точно това чакаше?

Хамид използва правоъгълната канцеларска гума, за да раздели и нареди пред себе си две подчертани в жълто изрезки и пет написани на машина страници. Всички бяха прегънати няколко пъти и изглеждаха доста износени.

— Това оригинални документи ли са? — попита той и изведнъж се приведе напред, забравил за праха. — Приличат ми на някакви боклуци!

— А ти какво очакваш от бегълци, които се крият из пясъците? — процеди все така враждебно Дитер. — Хайде, прочети ги!

Германецът владееше арабския не по-зле от Хамид, но част от страниците съдържаха само цифри. Именно за тях му беше необходим превод.

След няколко минути Хамид се облегна назад и прокара пръсти през косата си.

— Невероятно! — прошепна той и изпусна въздуха от гърдите си. — Тук има най-малко 250 шифровани банкови сметки. Плюс инструкции за трансфери, имена и адреси на Интернет кафенета из цяла Европа. Започна ли да проверяваш някоя от тях?

— Не — отвърна Дитер, отпусна ръцете си покрай тялото и заобиколи бюрото. Пръстът му се заби в лаптопа, легнал кротко до кошчето за входяща кореспонденция. — Само ти и Мичъл притежавате достъп до рутинната схема и шифрите...

— Стига бе! — засмя се Хамид. — Нима твърдиш, че има тайни, до които дори прочутата „Заешка дупка“ няма достъп?

— Провери сметките! — сухо се разпореди Дитер.

Хамид се поколеба, после включи лаптопа и започна серия от движения с мишката. На три пъти набра пароли, за да преодолее засекретен достъп, след което започна да преглежда един файл, за който всички индустриални нации без колебание биха влезли във война.

— Първата страница представлява списък на рутърни номера от „Фед Уайър“, плюс поредица от трансфери, направени от Федералния Резерв — обяви след известно време той.

— И? — погледна го с очакване Дитер.

— Федерален резерв Лос Анджелис... Атланта... Чикаго... Маями... Далас... Всички са тук. Някои вътрешни кодове, пароли за персонални лаптопи, но... Господи! Тези номера на банкови сметки! Няма никаква информация за средствата, които се крият зад тях!

— А рутърните кодове? — попита Дитер. За него достъпът до един куп лични сметки не означаваше нищо. Целта му беше да обхване генералната схема...

Хамид отново задвижи мишката и курсорът се плъзна върху серия от полиномни шифровъчни алгоритми, използвани от националната банкова система за движението на почти всички парични масиви в страната. За да се сдобие с тях, „Бордърс Атлантик“ беше изразходвала милиони долари, три години напрегнат труд и немалка доза късмет. И ето че дойде времето да ги използват по предназначение — насочвайки ги към купчина измачкани жълти листа от бележник, намерени някъде в йеменската пустиня.

— Тук са! — прошепна Хамид и пръстите му нервно затичаха по клавиатурата. В паметта на лаптопа му се съхраняваха страници със секретна информация от банки и други финансови институции на четири континента. Малайзия, Швейцария, Венецуела, Обединените Арабски Емирства, Камерун, Иран... Списъкът покриваше няколко десетки страни.

— Това е много по-задълбочено, отколкото сме очаквали! — поклати глава Хамид, докато ръцете му продължаваха да работят със светкавична бързина. — Ясно е, че разполагат с вътрешен човек...

— Какво ще рече това? Само пари ли придвижват, или...

— Не, съвсем не се занимават само с парични трансфери — сбърчи чело Хамид. — Тук има неща, за които дори аз не съм подозирал!

— Какво искаш да кажеш?

Дитер се занимаваше с куп деликатни проблеми, но в такава огромна и сложна корпорация като „Бордърс Атлантик“ беше невъзможно един човек да обхване всичко.

— Парите никога не спят — поясни Хамид. — Всяка вечер притежателите на банкови сметки и ценни книжа, от пенсионираните автомобилни монтажници в Детройт и фермерите в Канзас до спекулантите в Ню Йорк, си лягат с мисълта, че парите им също почиват в хранилището на някоя банка. На практика обаче техните спестявания обикалят света, играят на международните финансови пазари, фондови и стокови борси. С тях се купува петрол, покриват се ипотеките, плащат се лихви... И докато собствениците им кротко спят, те нарастват и се свиват, а понякога и напълно изчезват... В Съединените щати всичко това се осъществява на практика от дванадесет банки на Федералния резерв, пръснати по всички краища на страната...

— За какви суми говориш? — попита Дитер. — Милиарди? Десетки милиарди?

— Тук не става въпрос за конкретни суми, Дитер — поклати глава Хамид. — Става въпрос за брутния вътрешен продукт. За обединения ресурс на най-могъщата икономическа сила в света!

Мишката в ръката му щракна два пъти и на екрана се отвори ДОС прозорец, който примигна два пъти и се превърна в искане за парола.

— Става въпрос за финансовите причини, поради които Америка е люлка на свободата и роден дом на силните и смелите...

— Това ли искат да притежават? — присви очи Дитер.

Хамид обърна гръб на екрана и плъзна пръст по първите две страници, гъсто изписани с текст на арабски.

— За съжаление все още не мога да кажа какво искат да притежават — промърмори той. — Това тук доказва, че имат достъп до системата и притежават уменията да я манипулират, но нищо не сочи как и къде планират да нанесат удар. Може би търсят начин да откраднат огромни парични средства или просто да разбият системата, на която се крепи доларът. Няма начин да узнаем това, тъй като в

момента, в който се опитахме, компютрите ни предлагат чертеж за ключалката, но никаква идея за ключа, който я отваря...

Очите на двамата се сведоха към измачканите листове. В свят, в който парите са най-силното оръжие, очертаващият се от тези документи заговор можеше да се окаже по-опустошителен от водородна бомба.

— Трябва да ти призная, че особено ме тревожи една от датите, които са описани тук... — загрижено подхвърли Хамид и посочи с молива си към датата върху първата страница на документа. — Всичко това трябва да се задейства през следващата седмица!

— По дяволите, Елизабет! — огорчено изръмжа адвокатът на Бийчъм. — Защо не дойде първо при мен? — Филип Матюз крачеше напред-назад из кантората си като ранено куче, търкайки чело в опит да разбере защо клиентката му е говорила с ФБР без него и е обсъждала следствието, което лесно би могло да я вкара в затвора до края на дните ѝ. — Не можеш да отидеш направо при хората, които искат да те унищожат, и да им поднесеш информацията на сребърна тепсия!

Бийчъм седеше на дивана с кръстосани крака.

— Нищо не съм им поднесла, Филип — успокоително промърмори тя. — Ние с Джеймс разполагаме с информация, която ще докаже, че всичко е една зле скроена игра. Именно ФБР може да докаже невинността ми.

— ФБР не доказва ничия невинност, Елизабет. Тяхната работа е да доказват точно обратното и да вкарват хората в затвора. А това е едно от най-важните им следствия от няколко години насам, тъй че едва ли ще си позволят да загубят заради някаква техническа подробност!

— Те са длъжни да проверят всяка улика, включително и онези, които ме оневиняват. Мисля, че агент Милбанк е честна жена, която ще ми помогне. Наистина го мисля!

— О, я стига! Спомни си с кого имаш работа! А по въпроса за честността не е зле да се обърнеш към Ричард Джуъл... Ето какви са фактите: ФБР разполага с изобилни преки и косвени доказателства, че

ти си застреляла служител на Съвета за национална сигурност, в нарушение на федералните закони.

— Но те не разполагат нито с труп, нито с пръстови отпечатъци! — извика Бийчъм. — Да не говорим за тромавата работа около онази касета! Не съм виждала по-зле скроено следствие!

— Първо на първо, на тях изобщо не им трябва труп! — мрачно поклати глава Матюз. — Член на президентския екип е изчезнал, а кръвта му е по цялата ти къща. Твоите отпечатъци са върху пистолета, с който е стреляно, а полицията счита, че разполага с достатъчно логичен мотив. В допълнение има доказателства, че този човек е разполагал със значителна информация за ново секретно оръжие, срещу което сте се обявили ти и твоята Комисия по разузнаването. Това са открили на касетата. И докато този човек не се предаде в полицията, предлагайки своето логично обяснение на събитията, ние ще трябва да доказваме, че ти не си го убила!

— Не съм, разбира се — промърмори тя.

Джеймс, който до този момент седеше и слушаше, реши, че е време да се намеси.

— Ти не разбираш, Филип — обади се той. — Тук не става въпрос за някакъв отчаян ход на защитата. Ние наистина разполагаме със запис, който я оневинява напълно. Запис, който доказва, че някой се е опитал да ѝ припише престъпление, което не е извършила.

Но Филип почти не го чу.

— Ще ти кажа какво ще направим, Елизабет — замислено промърмори той.

— Хей, ти слушаш ли какво ти казвам? — повиши тон Джеймс. — Ключът към спечелването на делото не е да обявиш клиентката си за невменяема, а да докажеш, че е станала жертва на заговор! Ако искаме да ѝ спасим живота, ще трябва да намерим начин да се сдобием със записа на НАС.

— Стига с този проклет запис! — избухна адвокатът. — Какво ще ни помогне той в съда? След като вече сте казали на ФБР за неговото съществуване, обвинението ще заяви, че всичко е предварително планирано. Никой не познава по-добре от Елизабет тайните техники за подслушване. Дори да убедим съдебните заседатели, че вашата теория е вярна, държавата ще обяви, че става въпрос за строго секретна технология за събиране на секретна

информация, която е пряко свързана с националната сигурност, след което ще откаже всякакво сътрудничество. Надеждите ви са абсолютно безпочвени!

— Забравяш, че става въпрос за живота ми — обади се Бийчъм.

— Не го забравям, Елизабет. Но ти си допуснала огромна грешка... — Замълча за момент, после продължи, но вече с по-спокоен тон: — Ако искаш да имаш някакъв шанс да завършиш дните си в тютюневата плантация на баща си, най-добре е да забравиш тези глупости и да оставиш защитата на мен!

Елизабет мълчливо го изгледа, след това премести очи върху Джеймс.

— Ценя това, което се опитваш да направиш за мен — надменно промълви тя, опитвайки се да уязви човека срещу себе си. — Но ние с Джеймс имаме по-важни задачи от празните приказки с разни наемници. Можеш да процедираш както намериш за добре, но Джеймс и аз имаме работа!

След това двамата с асистента станаха и си излязоха. Ей така, без дори да кажат сбогом.

Филип изчака малко, после стана и набра един номер. Насреща отговори спокоен мъжки глас. Каза само ало.

— Има някаква касета — направо започна адвокатът, сигурен, че гласът му ще бъде разпознат. — Запис на телефонно обаждане, който може да се превърне в проблем...

— Ясно — отвърна гласът. — Къде да я търся?

— Няма да я търсиш. Тук нещата трябва да се обмислят добре. Дай ми два часа, след това пак ще ти позвъня. Трябва да действаме много внимателно.

— Знаеш къде да ме намериш — рече гласът.

Филип прекъсна връзката и разтърка очи. Винаги се беше гордял с логиката на мисълта си, винаги беше убеден, че като адвокат по граждански и наказателни дела може да предвижда пет-шест хода напред и да изпреварва противниците си. За нещастие този път беше направил пропуск. Много важен пропуск. Разполагаше със съвсем малко време да поправи грешката си, а начинът беше само един...

В късния следобед Джеръми пристигна в Кемп Пиъри. Двата часа шофиране бяха достатъчни, за да се отърси от напрежението на последните няколко дни, но не и за да обмисли бъдещето. Ако каже истината на Каролайн, тя положително щеше да поиска от него да напусне отряда, да подаде молба за работа в Съвета за професионална отговорност или още по-нагоре — в самото министерство на правосъдието. Защото сегашната му работа не беше свързана с налагането на закона, а с чисти убийства.

Но убийства, поръчани от кого? Разрешението за такива операции със сигурност идва от най-високо място. Фалшиви паспорти, корпоративен самолет, контакти с резидента на ЦРУ в Аден, изтегляне на боен кораб с помощта на морската пехота... Списъкът беше доста дълъг. Някой е дърпал доста конци, за да организира операцията на такова ниво, да вкара и изкара от Йемен двама професионални командоси, като преди това ги снабди със секретно оръжие. За подобна операция е нужно участието на трима директори с ранг министри, плюс решение на Съвета за национална сигурност. И благословията на президента...

Ами документите на онази маса, прибрани от Хесус? Те очевидно са съдържали доказателства за подготовката на много опасен за страната заговор, за да предизвикат подобна реакция. „Матрица 1016“? Нападение срещу американски цели? Това не е ли работа на ФБР?

Много неща го смущаваха. На кого може да се довери? Знаят ли колегите от отряда? Дали и те са правили подобни пътувания? Хесус със сигурност, но това вероятно се дължеше на факта, че е бил в армията и има опит в „мокрите“ операции.

Порасни и си гледай шибаната работа, звъннаха думите на Хесус в съзнанието му.

Точно така, кимна той. Мотото на ООЗ е кратко и ясно: *Servare vitas* — спасявай живот. Това е мисията му. Този път вероятно нямаше да стигне до СПО, но спокойно можеше и сам да провери как стоят нещата.

— Име? — върна го в действителността грубият глас на постовия.

— Уолър. Джеръми Уолър — отвърна той и извади от джоба си служебната карта на ФБР. Човекът до бариерата беше облечен в

камуфлажен комбинезон и носеше автоматична пушка МП-5.

Надписът над главата му гласеше МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА, но и децата бяха наясно с истинското предназначение на Кемп Пиъри. Огромната площ от 10000 акра беше превърната в център за обучение на специални части от всички видове — от начинаещи агенти и анализатори на ЦРУ до щурмови формирования на страни от Третия свят.

— Моля ви, отбийте се в приемния център, сър — кимна войникът. — Там ще ви насочат...

Джеръми му благодари, прибра си документите и подкара към малкия паркинг пред едноетажна сграда с изцяло остъклени стени. Местата бяха почти запълнени от автомобили на ООЗ, а половината отряд се беше наредил на опашка пред гишето за инструктаж и временни пропуски. И тук витаеше духът на секретността.

Гледай си шибаната работа, напомни си той, докато слизаше от камионетката и се насочваше към опашката. Някой някъде притежаваше отговори на всичките му въпроси, но на този етап най-важното беше да реши дали да ги задава...

Бийчъм не се поколеба да стартира личния си кръстоносен поход в търсене на истината. Докато по-голямата част от колегите ѝ се занимаваха с обичайните депутатски неща — заседания на комисии, служебни обеда и мероприятия за набиране на средства, тя се затвори в кабинета си и захпа телефоните. По време на дългата си служба във Вашингтон си беше създавала много връзки, разчиташе на информация от всички страни — от служители на Капитолийския хълм, анализатори на разузнавателни сведения, репортери, всезнайковци от Пентагона. Започна да им върти наред, опитвайки се да открие някой, който познава Крейг Слейтър — мъжа, в чието убийство я обвиняваха. Каква е връзката му с всичко това, искаше да знае тя. Защо бяха избрали за жертва именно него?

Първоначалните резултати бяха доста обезкуражаващи. Онези, които познаваха Слейтър, твърдяха, че е бил тих саможивец, теоретик и човек на науката, изпратен на работа в Съвета за национална сигурност от екипа на ЦРУ, действащ в Пентагона. Харесвал археологията, шаха и радиопредаванията на живо. Ерген, без деца.

Животът му, подобно на живота на повечето шпиони, беше протекъл между секретните операции и поверителната информация. Джеймс откри една карта с пръстови отпечатъци, няколко служебни и частни снимки, плюс телефона на родителите му, на който и двамата бяха единопдушни, че не бива да звънят. Ако изобщо имаше причина, поради която са го избрали за участник в такава трагедия, Бийчъм просто не можеше да я открие.

Интеркомът зажука в момента, в който Джеймс реши да смени посоката на разследването.

— Съжалявам за безпокойството, госпожо сенатор, но тук една жена настоява да ви види — прозвуча гласът на секретарката. — Казва, че било спешно. Името ѝ е майор Елсуърт...

Бийчъм сви рамене и хвърли поглед по посока на любопитно вдигналия глава Джеймс. За пръв път чуваше това име.

— Пусни я да влезе.

Вратата се отвори почти веднага и в кабинета влезе дребна жена в безупречно изгладена униформа на военновъздушните сили и къса коса, срасана във формата на момчешки перчем. Бийчъм си спомни, че тя е един от телекомуникационните експерти на НАС и беше давала показания срещу Джордън Мичъл по време на приключилото в началото на есента разследване.

— Благодаря, че ме приехте, госпожо сенатор — отривисто изрече майор Елсуърт, направи няколко крачки и застана мирно пред писалището. — Надявах се, че ще можем да поговорим насаме... — Опитваше се да не гледа Джеймс, но присъствието му видимо я притесняваше.

— Всичко е наред, майоре — успокоително подхвърли Бийчъм. — Това е моят административен асистент, не се притеснявайте от него. Аз лично предпочитам да остане...

— Слушам, госпожо сенатор. Съжалявам, че ви отнемам от времето, но просто не можех повече да седя и да гледам как ви... Да гледам всичко това!

Безупречно стегнатата жена офицер бръкна в уставната си черна чантичка и извади касетка марка „Меморекс“. Държеше я внимателно между палеца и показалеца си, сякаш демонстрираше важно вещественно доказателство пред съда.

— Трябва да чуете този запис, госпожо.

Бийчъм се поколеба за миг, спомнила си какво се случи при последната подобна оферта, после протегна ръка и пое касетката. Джеймс вдигна вежда, наблюдавайки я как се насочва към малкото стерео, монтирано на една от махагоновите лавици. Ръката ѝ не трепна, когато вкара касетката в леглото на апарата и натисна бутона за възпроизвеждане.

— Побързай! — изръмжа нисък мъжки глас и тонколониите бръмнаха. Силен южняшки акцент.

— Това е той! — ахна Бийчъм и прикри устата си с длан. — Господи! Това е мръсникът, който ме нападна! Всяка нощ сънувам, че чувам този глас!

— Нали е в безсъзнание?

Отговори му друг глас, далечен и неясен.

— Няма да е задълго! — изръмжа мъжът. — Дай ми пистолета!

За миг настъпи тишина, после тонколониите се разтресоха от оглушителните изстрели. БУМ! БУМ!

— Господи, каква дандания! — промърмори вторият мъж. — Хайде, побързай! Разливай тая кръв и да се махаме, преди някой да е повикал ченгетата! Не там... Ей тук, до вратата!

Последваха приглушени звуци от движение, после — вече доста по-тихо:

— Хайде, човече! Ей там! Дръж по-далеч тая гадост! — Отново южняшкият акцент. — Гледай да оплескаш и стените... Точно така. Парсънс е...

ЩРАК. Касетата спря, записът беше свършил.

Бийчъм протегна ръка и натисна бутона за пренавиване.

Наведе глава и се заслуша в свистенето на лентата, после пръстът ѝ светкавично се прехвърли на бутона за възпроизвеждане:

— ... Оплескаш и стените... Точно така. Парсънс е...

Щрак.

— Парсънс ли каза? — попита тя, след което повтори цялата процедура по прослушването.

— Откъде разполагате с това? — обади се Джеймс.

— Бях дежурна вечерта, в която дойде обаждането — поясни униформената жена. — Една от колежките анализаторки хвана кодовата дума, а „Ешелон“ се включи във вашия телефон и направи този запис само няколко минути по-късно... Това беше прехващане

вътре в територията на страната и по тази причина не му обърнах внимание. Но когато историята се раздуха от медиите изведнъж си дадох сметка, че в онази нощ нещата са се развили по-различно... Затова реших да ви потърся. Не можех просто да стоя и да гледам какво ще се случи!

Ето... така... Парсънс. Щрак.

— Бихте ли занесли този запис във ФБР? — попита Джеймс. — Ние не можем да го сторим, тъй като сме засегнатата страна...

Раменете на жената леко увиснаха. Очевидно беше обмисляла вариантите.

— Имам две деца, госпожо сенатор, отглеждам ги сама — прошепна тя. — А това би сложило край на кариерата ми...

Бийчъм кимна с глава.

— Всичко е наред, госпожо майор. Разбирам ви много добре...
— Вече беше осъзнала, че не могат да искат от жената толкова много.
— Оттук нататък ще се оправяме сами.

Ръката ѝ измъкна касетата от леглото на стереото, а Джеймс скочи на крака и попита:

— Ленгли, нали?

Вече бе отгатнал намеренията на шефката си и в очите му се появи възбуден блясък.

— Първо Филип! — вдигна ръка да го спре тя. — После отиваме в Ленгли, всички заедно. Може би няма да успеем да използваме този запис като доказателство в съда, но със сигурност ще го използваме като лост!

— Отивам за колата! — извика Джеймс и изчезна.

Бийчъм благодари на смелата си посетителка и протегна ръка към телефона. Набра номер, който знаеше наизуст, след което зачака. Обратният път към живота щеше да започне от главната квартира на ЦРУ, където се намираще може би единственият човек, все още готов да я изслуша. Картонената кула на Марселъс Парсънс започваше да се разпада.

Джеръми подкара камионетката към Пайн Кебин — хижа в стил Втората световна война, сгущена в гъстите гори отвъд Парч Роуд. Там разтовари личните си вещи и забърза след Кокс, който вече беше

тръгнал към стрелбището. Макар че откритият полигон на Агенцията изглеждаше малко недодялан в сравнение с Тренировъчния център за употреба на тактическо оръжие на ООЗ — едно истинско произведение на изкуството — той предлагаше на операторите онзи простор, който снайперистите приемат на драго сърце след продължителната диета сред едни и същи стени и врати...

— Подгответе се! След десет минути поемаме рубежите! — подвикна Хесус, докато Джеръми мъкнеше екипировката си към момчетата, скупчили се на тясната пътека. Взводният навлезе в периметъра, за да провери на мишените, докато останалите снайперисти от екипа „Рентген“ разтвориха черните си щурмови торби и започнаха да изваждат бронезилетки, пълнители, радиостанции и щурмови гранати — всичко необходимо за следващите два часа, през които щяха да се упражняват в стрелба от близко разстояние и ръкопашен бой.

— Е, ще кажеш ли за какво става въпрос, или ще продължаваш да си траеш? — изведнъж изтърси Кокс, подбрал удобния момент да зададе въпроса си така, че да го чуят и всички останали.

— Какво да ти кажа? — погледна го с недоумение Джеръми.

— Какво става — процеди колегата му. — През целия уикенд жена ти звъня на моята, тъй като ти беше потънал вдън земя... Имаш три деца, човече! И това не ти дава право да лъжеш!

— Какви ги дрънкаш? — кипна Джеръми. — Изобщо не ми е минавало през акъла да изневерявам на жена си! Изпълнявах мисия в чужбина! — Прехапа устни почти веднага, но вече беше късно — думите излетяха от устата му.

— Мисия ли? — обърна се да го погледне Бъки.

Хесус го беше предупредил да си държи езика зад зъбите, но връщане нямаше.

— Как ще реагираш, ако ти кажа, че в края на миналата седмица Хесус и аз излетяхме от летище Манасас на борда на корпоративен самолет, приземихме се в Йемен, използвайки фалшиви паспорти, след което видяхме сметката на Алал-Бин!

Сега вече целият взвод го гледаше.

— Бих казал, че онази стрелба в Пуерто Рико здравата те е повредила — обади се след доста продължителна пауза Кокс. — Не е зле да идеш да се прегледаш...

— Казах ти истината! — тръсна глава Джеръми. — Открихме и документи, от които се разбра, че са готвили ново нападение срещу Щатите... Всъщност, откри ги Хесус... — Замълча за момент, после объркано поклати глава: — Не знам, момчета... Имам чувството, че сме започнали война срещу тероризма, но аз съм проспал инструктажа!

Тайни избухна в смях.

— Проспал си го, разбира се — извика той. — Не видя ли ордена, който ми окачиха, защото съм свитнал Осама Бин Ладен?

Бъки щраква пълнителя на своята МП-5.

— Виж к'во, Джеръми — подхвърли загрижено той. — Най-добре иди да видиш някой от психолозите, преди това да се е превърнало в проблем. А междувременно си дръж плювалника затворен. Ако шефовете те чуят какви ги дрънкаш, като нищо ще те преместят във взвода на онези с гумените пушки...

Хората го гледаха втренчено, чудейки се как да му помогнат.

— Хей, к'во става тук? — подвикна Хесус, приближил се неусетно към групата. — Ще тренирате ли, или ще си бърбите?

По лицето му Джеръми отгатна, че вече знае какво е станало.

— Хайде, строй се и ходом марш! — подвикна Хесус и ги побутна към входната врата. — Кокс, днес ти ще бъдеш номер едно... — Това съобщение предизвика обръщането на няколко глави. Обикновено Джеръми беше този, който заемаше водеща позиция при атаките. — Тайни ще покрива с халосни евентуален обход на противника. Въпроси?

Въпроси нямаше. Промяната на задачите обикновено се посрещаше с намигвания и смушкване в ребрата, но днес подобни закачки не се получиха. Нещо се беше променило. Нещо по-важно от учебните задачи.

— Окей, започваме — подвикна Хесус.

Джеръми се плъзна покрай него и се насочи към последния рубеж. Очите им за миг се срещнаха. Тези на взводния бяха изпълнени с подозрение. Останалите от екипа опряха приклади в раменете си, вдигнаха предпазителите и се приведоха до стената. Той обаче усещаше, че признанието му не беше прието само като временна лудост.

— Готови, аз поемам контрол — пропя Хесус, симулирайки атака по инициатива на оперативното командване. Кокс насочи оръжието си към фалшивата входна врата, а Джеръми се облегна на Кокс, който беше непосредствено пред него. Взводът притихна, очаквайки началото на стрелбата с бойни патрони.

— Атака, атака! — изрева Хесус.

Всички се втурнаха напред със светкавична бързина, оръжията им изригнаха къси пламъчета. Щурмът на къщата бе проведен според стандартната тактика — по трима в по-големите помещения, по двама в по-малките. Тайни изстреля „лепка“ по посока на една от вътрешните врати — специален експлозив, който се залепяше за преградата, която трябваше да бъде взривена. Бъки отвори друга с помощта на щурмова граната „Хатън“. Всичко потъна в дим и пламъци, сред които яростно тракаха автомати и се чуваха войнствени викове.

Джеръми се понесе напред, като унищожаваше мишените там, където ги засичаше. „Заложниците“ поваляше на пода, с оглед да ги изтегли от огневата линия, а след това да ги изведе навън. След броени секунди се озова пред последната врата — „горещата зона“.

Залегна под ъгъл спрямо рамката, насочи дулото си в центъра на затворената врата и направи знак на партньора, който го следваше, да гръмне препятствието. Здрави пръсти върху рамото му съобщиха, че ще има компания за последната атака. В следващия момент видя взводния да се плъзга отляво и да нанася силен ритник на вратата. Ръката му се стрелна напред и нагоре, в помещението литна специалната бикфордова нападателна граната.

БУМ!!!

Джеръми се гмурна след взрива, пусна два куршума в челото на ухиления терорист, появил се вдясно, после светкавично се извъртя към пет манекена с превръзки през устата, нахвърляни върху раздърпан диван. Това очевидно бяха заложниците, тъй като бяха без оръжие.

— Чисто! — подвикна той, свали дулото към пода и се обърна към Хесус и останалите.

Но в момента на завъртането видя нещо, което накара напомпаното му от адреналин сърце да пропусне един такт. Хесус се беше изправил до стената в дъното, на три-четири метра от него,

заковал мерника си точно между очите му. Ако лазерът му беше включен, щеше да маркира челото му с червената си бенка — точно като някоя достолепие индийка от Ню Делхи.

Пук, пук!

Двата куршума бръмнаха покрай лицето му — единият отляво, другият отдясно. Толкова близо, че усети топлината им върху кожата си. Ако беше помръднал, единият със сигурност щеше да го убие.

— Хей, какво по дяволите... — започна той, но изражението в очите на Хесус го накара да млъкне. В рамката на вратата се появи фигурата на Кокс, който ги поздрави с вдигнат палец и извика:

— Тук е чисто!

Джеръми се обърна към заложниците и едва сега забеляза, че зад тях се е скрила мишена, полулегнала на дивана. В бързината я беше пропуснал. Челото ѝ беше продупчено от двата куршума на взводния.

— Веднъж вече ти казах да си гледаш работата! — изръмжа Хесус, свали оръжието си и на два скока се изправи до него. Раменете им почти се докоснаха. — Имаш проблем с възприемането на генералната схема, но фактът, че си пропуснал нещо дребно, не означава, че то няма да те убие!

Беше ясно, че няма предвид мишената на дивана. Това беше предупреждение.

19.

Сирад се измъкна от работа малко след четири под претекста, че трябва да си купи дрехи за предстоящото посещение в Лондон. Спусна се с асансьора до фоайето и излезе на улицата. Смени три таксита, с които направи продължителна обиколка на центъра. Използваше контраразузнавателните си познания, придобити в школата на ЦРУ Харви Пойнт в Северна Каролина — достатъчно солидни, за да изпотят и най-опитните агенти по проследяването от седемнадесетия етаж. Когато най-сетне се увери, че след нея няма опашка, тя се спусна в метрото и хвана Шеста линия, която я отведе на една пресечка от апартамента на Хамид на Осемдесет и втора.

Портиерът я поздрави по име и предложи да съобщи за пристигането ѝ, но тя размаха под носа му ключа, който беше получила от Хамид, след което се насочи към асансьора.

— Ало, има ли някой? — попита тя, затваряйки вратата на апартамента зад гърба си. Огромното жилище изглеждаше самотно и стерилно, напоено с онази особена неподвижност, характерна за музеите и раковите отделения.

Не получи отговор и побърза към контролния панел за дезактивиране на алармената инсталация. После тръгна по главния коридор, подминавайки голямата спалня, в която все още висяха дрехите ѝ. Интересуваше я кабинетът на Хамид. Специализираният софтуер на Хох бе копирал стотици страници документи — списъци с инвеститори, номера на рутери, схеми на бъдещи трансакции, замразени активи, лични досиета — но всичко това предполагаше съществуването на допълнителна информация, която отсъстваше от хард дисковете на финансиста. Сирад беше решила да открие именно нея.

Влезе в кабинета и се зае с претърсването. Като IT вицепрезидент на „Бордърс Атлантик“ тя имаше достъп до повечето главни файлове на компанията, но в момента я интересуваха многобройните дискети и сидита, запълнили повечето чекмеджета в бюрото на Хамид. Мнозинството бяха надлежно надписани, но

съкращенията и абривиатурите на финансовия мениджър не й говореха абсолютно нищо. Единствената възможност беше да прехвърли всичко в своя персонален лаптоп, но щеше да е дълго и отегчително.

Отвори куфарчето си и понечи да извади лаптопа, ала в същия момент вратата тихо изскърца и тя рязко се завъртя.

— Мислиш се за много умна, а? — прогърмя груб мъжки глас. Фигурата му се очертаваше на прага, но осветлението откъм коридора скриваше чертите на лицето му.

— Кой си ти? — скочи от стола си Сирад, опитвайки се да реши как да действа. Вероятно беше включила някаква допълнителна аларма — само картините на Хамид струваха около 20 милиона долара, а тя очевидно беше подценила охраната на жилището му.

— О, извинете — усмихна се тя. — Задействала съм алармата, нали? Всичко е наред, имам си ключ. — Вдигна ръка, за да го покаже: — Хайде, обадете се на Хамид.

— На никого няма да се обаждам! — изръмжа онзи. — Знам защо си тук!

После прекоси разстоянието до нея на три скока и я сграбчи за гърлото — точно по начина, на който я бяха учили по време на обучението в Кемп Пиъри.

Сирад инстинктивно притисна длани и с рязко движение нагоре успя да разхлаби хватката му. Устните на мъжа се разтеглиха в лека усмивка — той явно приемаше съпротивата й като приятна шега.

— Във Фермата ли те научиха на това? — попита.

Сирад си даваше сметка, че никоя от глупавите защитни тактики, на които я бяха учили, няма да издържи дълго. Тежеше едва 55 килограма, докато мъжът насреща й не само беше едър, но и се придвижваше като професионалист.

В следващия миг той потвърди мнението й, заемайки бойна поза. Придвижи се така, че да й отсече пътя за отстъпление към вратата и да я притисне в ъгъла. Тоя тип явно не беше от охранителната компания. Приличаше на израелец — вероятно от Мосад, а може би от Шин Бет или дори на тяхната група за мокри поръчки — Китон...

Със светкавично движение, изпреварващо реакцията на Сирад, мъжът се гмурна надолу и я сграбчи за косата. Тя реагира със саблен удар и навря пръсти в очите му.

— Кучка! — изрева той. По бузите му се плъзна кръв, а адреналинът накара телата им да потръпнат. Край на преструвките, край на театъра. Някой тук щеше да умре.

Мъжът ѝ нанесе страхотен удар, ушите ѝ писнаха. Но това не намали желанието ѝ за борба и тя отново замахна.

Кракът ѝ успя да улучи меката тъкан между краката му, но преди да затвърди и разшири атаката си, рамото му я тласна с огромна сила и я залепи за стената. Долната част на ръката му се стрелна нагоре и притисна ларинкса ѝ, лишавайки дробовете ѝ от въздух.

Очите на Сирад изскочиха, ръцете ѝ се вкопчиха в него. Колената ѝ започнаха да работят с бясна скорост, като на полудял велосипедист, ритайки и блъскайки този великан без никакъв ефект. В съзнанието ѝ проблеснаха картини от един живот, изпълнен с болка и предателства. С лъжи и манипулации, с всички гадории, до които беше прибъгвала, за да получи това, което иска. И в крайна сметка стигна дотук...

След миг на агония болката започна да стихва. Съзнанието ѝ се замъгли и престана да регистрира паренето на дробовете, останали без кислород. Всичко пред очите ѝ започна да избледнява — стаята, Мичъл, ЦРУ, животът...

После изведнъж се озова просната на пода и отново дишаше. Над нея шаваха неясни фигури. Чуха се остри подвиквания, последвани от удари. Нещо тежко се стовари на пода. Две силни ръце я изправиха на крака.

— Къде е дискът? — попита рязък мъжки глас, който ѝ беше смътно познат. — Онова сиди... Къде е?

Понесоха я към дневната. Стана ѝ лошо. Отворила широко уста, тя гълтеше въздуха на едри гълтки, връщайки се към живота. Кой бяха тези мъже, защо я бяха спасили?

Джеръми приключи със свалянето на бронезилетката в момента, в който колата на Мейсън закова отпред. Проверките по време на обучение бяха нещо нормално за командира на ООЗ, особено на отдалечени полигони като този. Но когато той слезе от джипа и се насочи право към декорите на неотдавнашната стрелба, в корема му се образува огромна буца.

— Главите горе! — подхвърли с напрегнат шепот Кокс. — Старецът току-що пристигна.

Мейсън направи знак на Хесус и го дръпна встрани. Двамата размениха няколко реплики на тих глас, след което Хесус се обърна и махна по посока на Джеръми.

— Уолър! Лотшпайх!

— Сега пък в какво ни забърка, копеле? — полугласно подхвърли Лотшпайх.

Джеръми го стрелна с поглед, дръпна ципа на комбинезона си и запретна ръкавите. Изпълняваше една от заръките на баща си, която гласеше: Никога не им позволявай да видят, че се потиш...

— Здравсти, шефе — поздрави той, приближавайки се към двамата командири. — Какво има?

— Имам една задача за вас двамата — лаконично отсече Мейсън, който по принцип не обичаше да говори много. — Току-що ми се обадиха от Държавния департамент. Обектът за охрана пристига по-рано от предвиденото. От вас искам да отлетите за Ню Йорк и да се заловите с професионалното наблюдение на хотела.

— А останалите от взвода?

Джеръми си даваше ясна сметка, че този въпрос не подхожда на статута му, но тази задача изглеждаше малко прибързана за двамата най-нови оператори на екип „Рентген“.

— Остават тук, ще работят по движението на превозните средства заедно с „Ехо“. По някое време през нощта също ще тръгнат на път. — Мейсън рядко си правеше труда да разяснява заповедите си. — Защо? Да не би да имаш предвид нещо по-добро?

— Не, шефе. Готов съм да тръгна.

Каролайн щеше да побеснее, но това в случая нямаше никакво значение. Мейсън се беше женил три пъти. Но ООЗ винаги беше на първо място, независимо от характера на конкретната мисия.

— Добре — кимна той. — Уолт ви чака на пистата. Той ще ви откара до Ричмънд, откъдето ще хванете някой граждански полет...

Без да каже нито дума повече, Мейсън се качи в своя „Експлорър“ и изчезна по Парч Роуд.

Три часа по-късно Джеръми, Лотшпайх и две препълнени тактически раници излетяха от международно летище Ричмънд към нюйоркското летище „Кенеди“. Малко преди излитането му се удаде

възможност да звънне у дома, но никой не отговори и той остави съобщение.

— Ще ти обясня по-подробно като се видим — гласеше то. Във всички случаи Каролайн нямаше да го разбере.

Бийчъм караше на изток по Рок Крик Паркуей, избраше по-късия път между главно шосе 266 и Ленгли. Беше си направила труда да позвъни предварително и да поиска среща със заместник-директора по контраразузнаването Джордж Шеридан, когото познаваше още от времето му на говорител на малцинството в Сената. Дългогодишен приятел на президента, Шеридан си беше спечелил недосегаем статут благодарение на важната информация за ръководителите на „Ал Кайда“, събрана от неговия екип. Двамата с Бийчъм бяха добри приятели, въпреки че той беше заклет републиканец. Едва ли някой от политиците във Вашингтон имаше повече познания от него за разузнавателната общност. И ако някой изобщо можеше да ѝ помогне в сегашната ситуация, това несъмнено беше Шеридан.

Паркира вдясно от главния вход и влезе във фойето за издаване на временен пропуск. Получила документа, тя се върна в колата и подкара по серпентината на покрития гараж. Намери място чак най-горе, редом с микробусите за спешен превоз. Хора от екипа на Шеридан я чакаха пред новата административна сграда. Три минути по-късно тя вече влизаше в кабинета му на седмия етаж.

— Как си, Елизабет? — попита я с искреност в гласа той.

Вместо отговор тя извади от чантичката си портативен касетофон „Олимпс“ и натисна клавиша за възпроизвеждане. Шеридан изслуша записа на касетата мълчаливо, но с видим интерес.

— Какво беше това?

— Запис на нещо, което никога не се е случвало.

Той се облегна назад и прекара длан по грижливо сресаната си коса.

— Ще трябва да ми разкажеш малко повече...

— Добре, слушай — кимна тя. — Става въпрос за малко сладко проникване в частен дом, отговарящо на инструкция 101. За вкус е прибавена инфантилна паравоенна операция, подходяща за начинаещи

курсанти. Секретна, разбира се. Или, казано иначе — една шибана акция за изграждане на фалшиво обвинение.

— Не разбирам накъде биеш — поклати глава Шеридан.

— Вечерта, когато бях нападната, един млад служител от Съвета за национална сигурност ми позвъни във връзка със заседанието за „Старфайър“, насрочено за определен час в Белия дом. Помниш ли го?

— Разбира се. Ти не се появи.

— Той употреби думата Старфайър по открита линия — поклати глава Бийчъм. — С което, естествено, е задействал системата „Ешелон“, която автоматично маркира моя номер за 24-часово подслушване.

— Не могат да го направят, защото ти си...

— Не ми цитирай инструкциите, Джордж — прекъсна го тя. — Нали знаеш манталитета — записвай всичко, пък после нека Господ да се оправя. Записали са две обаждания. Това тук ме оневинява.

Скептичното му изражение се запази.

— Записът от НАС ли е свален?

— Да, но без регистрация. Искам да ме снабдиш с копие по официалните канали.

— Знаеш, че не мога, Елизабет — поклати глава Шеридан.

— Обвинена съм в убийство, Джордж — хладно го изгледа тя. — А тази лента доказва, че не съм го извършила. Чуй я пак... — Пусна финала на записа и поклати глава: — Парсънс е... Споменават името му.

— Стига, Елизабет — усмихна се Шеридан. — Това може да е всяко друго име. Ти твърдиш, че е Парсънс, но едва ли можем да сме сигурни без професионален анализ...

— Затова съм тук. Твоите хора ще му направят професионален анализ.

— Аз съм заместник-директор по контраразузнаването, Елизабет — напомни ѝ той. — Ако изпратя тази касета в лабораторията и поискам да докажат връзката ѝ с някаква конспиративна теория, цялата тази сграда ще си умре от смях!

— Ти си политически назначен да отговаряш за девет самостоятелни шпионски централи, занимаващи се с психологически операции, кампании по проникване, скрито финансиране за милиарди долари — все програми, които са толкова секретни, че ще ти трябва

разрешение от господ бог, за да прочетеш само етикетите върху папките им. По дяволите, Джордж, трябва да го признаеш — там навън има един свят, в който ти не можеш да си пъхаш носа! А аз те моля за помощ, защото това трябва да се докаже.

Шеридан замълча. Той прекрасно знаеше, че като много ръководители на отговорен пост, и на него му се спестяваха част от мрачните тайни на собствения му бизнес.

— Да речем, че си права — бавно промълви той. — Но защо един сенатор на Съединените щати ще прояви желание да те компрометира и унищожи? И за целта да стигне до убийство? При това не на кого да е, а на юрист в СНС. Абсурд!

Бийчъм усети как гръбнакът ѝ се вдървява от справедливо негодувание.

— Не ми трябва обяснение, трябва ми име! — отсече тя. — Анализ на три секунди аудиозапис. Три секунди истина. Ти си единственият човек, който може да ми помогне.

Той помълча известно време, после кимна и си записа нещо в бележника.

— Остави ми касетата. Ще видя какво мога да направя.

— Има и още нещо — погледна го настоятелно Бийчъм. — Мъжът, който ме нападна, има татуировка на ръката, най-вероятно направена по време на военната му служба... — Извади от чантичката си рисунка, върху която работеше от известно време. Чифт зарове, единият обърнат с цифрата едно нагоре, а другият — с две от страните си, на които са изписани двойки. — Надявам се да я проследиш...

Шеридан плъзна пръст върху рисунката.

— Имам желание да ти помогна, Елизабет, в името на дългогодишното ни приятелство — промълви той. — Но ако чуя за този разговор от устата на друг човек, категорично ще отрека всичко!

— Разбирам те, Джордж — кимна Бийчъм. — И ти благодаря.

Категоричното отрицание е крайъгълен камък в тяхната работа. Просто част от играта...

— Добре ли си?

Сирад лежеше на дивана със златиста дамаска в хола на Хамид, а наоколо се движеха петима-шестима мъже. Двама от тях теглеха за

краката безжизненото тяло на онзи, с когото се беше борила.

— Можеш ли да дишаш? — попита Джордън Мичъл, който се оказа мъжът над нея.

— Какво стана? — безсилно прошепна тя. — Какво правите тук?

Надигна се до седнало положение и бързо вдигна ръка към гърлото си. Не беше в състояние да преглътне, адска болка пронизваше слепоочието ѝ. Малко над лявото ѝ ухо се беше оформила цицина с големината на топка за голф.

— Какво стана? — повтори тя.

— Мисля, че ние трябва да ти зададем няколко въпроса — поклати глава Мичъл и махна с ръка. Напълно безчувствен, мъжът, който я беше нападнал, изчезна през една от вратите, влачен от двама непознати.

Сирад направи усилие да разпръсне мъглата, която се стелеше в главата ѝ.

— Лошо ми е... — прошепна тя, наведе се над кошчето за боклук и повърна. — Извинете... — Нов пристъп я принуди да остави фразата си недовършена.

— Вероятно си получила сериозна контузия, но ако не бяхме се появили, той със сигурност щеше да те убие.

Сирад вдигна глава и срещна очите на Крис — офицера от сигурността, с когото беше пътувала до Дубай.

— Слушай ме внимателно, Сирад — погледна я настойчиво Мичъл. — Нашият специален отдел откри, че от момента на твоето завръщане някой се опитва да проникне в най-секретните ни файлове. Не знаем кой е той, но съществува вероятност твоята поява тук да е свързана с евентуалната кражба на част от личните файлове на Хамид...

Сирад замълча, но умът ѝ трескаво работеше. Дали я подлагаха на поредния тест?

— Къде го отнесохте? — попита тя.

— Не се безпокой за него — отвърна Крис. — Повече няма да те безпокои, но неговите хора — които и да са те, сигурно ще дойдат да го потърсят...

Сирад направи опит да разсъждава въпреки гаденето и болката.

— Какво ти каза той? — попита Крис. — Познаваш ли го?

Сирад само поклати глава. Не беше го виждала никога през живота си.

— Попита ме за някакъв диск — промърмори след кратка пауза тя. — Искаше някакво сиди, което съм била взела...

Мичъл се изправи и започна да крачи напред-назад. Устните му се превърнаха в тънка черта, а на слепоочията му започнаха да пулсират тънки венички. В очите му се четеше обвинение.

— Казах ти проклетото нещо да не напуска седемнадесетия етаж! — изкрещя той към някого вляво от себе си. Сирад надникна натам и видя бледата физиономия на Хамид, облегнал се на стената до камината. Изглеждаше дълбоко разстроен, страхуваше се.

— Съжалявам, господин Мичъл — смотолеви той. — Мислех си, че тук ще е на по-безопасно място.

Сирад понечи да повърне отново, но с върховно усилие на волята ограничи процеса до две дълбоки хълцания.

— Почистете я, за Бога! — изръмжа Мичъл.

Крис и двама от хората му изправиха Сирад на крака и я поведоха към кухнята. Мичъл остана в присъствието на Хамид и Дитер. В ранния следобед Траск бе напуснал града, поемайки грижата за други неотложни дела.

— Дали е успяла да запише нещо? — попита магнатът, след като вратата се затвори зад хората от охраната.

— Не, но е имала такива намерения — поклати глава Дитер. — Все още не е ясно какво знае за мащабната операция — разбира се, ако изобщо знае нещо...

— Не би могла да се добере до нищо съществено, с изключение на няколко копия от сметки — позволи си намеса Хамид. — Просто това е всичко, което държа тук. Документите на Алал-Бин никога не са копирани, никога не са напускали сградата!

— Ти все много знаеш! — сряза го Мичъл и отново закрачи напред-назад. — Искам да я държите под ключ! Нямаме време да се занимаваме с нови проблеми!

— Ако позволите, господин Мичъл... — обади се колебливо Дитер. — Задържането ѝ ще предизвика нови проблеми и нищо повече. Ако наистина се е научила да краде от нас, по-добре да я пуснем да си върши обичайната работа и да я следим. Само по този начин можем да разберем за кого работи...

— Хамид? — рязко попита Мичъл и се обърна към човека, който познаваше най-добре както Сирад, така и търговията с периферни книжа.

— Съгласен съм — кимна финансистът. — Тя ми се доверява, господин Мичъл. Оставете я тук още един-два дни и аз ще разбера какво знае. — Интимните му интереси бързо избледняваха, просто защото тази жена можеше да му причини огромно зло. — Ако датите в документите на Алал-Бин са верни, разполагаме с още четиридесет и осем часа, за да обърнем нещата в наша полза.

Мичъл престана да крачи и кимна с глава. След два дни Съединените щати щяха да бъдат подложени на най-жестоката атака в своята история — атака срещу паричните потоци на страната, която, в случай на успех, щеше да даде на организаторите си реален контрол върху най-мощната икономика на света. Той беше инвестирал милиарди, за да се предпази — а дори и да реализира известна печалба, но нещата бързо излизаха от контрол. Хамид бе прав — времето е малко, но няма причини за паника.

— Добре — съгласи се Мичъл. — Но искам да бъде наблюдавана неотстъпно, двадесет и четири часа в денонощието! — Пръстът му се заби на сантиметър от гърдите на Хамид: — До утре сутринта на бюрото ми да е пълният анализ на трансакциите! Уолър току-що пристигна в Ню Йорк, а нашите станции улавят подозрително оживление по ССТ телефонията. В същото време Агенцията си трае и това не може да не буди подозрения. Нещата трябва час по-скоро да приключат!

Дитер кимна с глава. И той като Мичъл беше наясно, че несигурността е най-вредното нещо за бизнеса. Но когато нещата опрат до нея, пак става въпрос за бизнес.

— Прекрасни са, нали?

Филип Матюз спря пред един от остъклените щандове на третия етаж на Националния музей по история на Америка, очите му с възхищение опипаха цигулките от XVIII век, изложени вътре. Винаги беше предпочитал този музей пред останалите, събрани под шапката на Института Смитсън.

Обърна се към висок мъж с нищо незабележителна физиономия, облечен в тъмнозелен блейзър и панталони в защитен цвят. Би могъл да бъде както обикновен посетител, така и туристически гид. Косата му беше подстригана късо и стърчеше право нагоре — нещо, което намекуваше за отдавна приключила военна кариера.

— Да — отвърна Филип. — Тази най-отпред е „Страдивариус“ направена през 1762 за французин на име Анри Ларус Д’Атансион, чийто единствен исторически принос се състои във факта, че през нощта, преди да бъде хвърлена в затвора, Мария-Антоанета е слушала изпълненията му на тази цигулка... И тя вероятно е издала последните приятни звуци за ушите й...

— Красиво — кимна високият. Гласът му остана тих, тъй като около тях се точеха в непрекъснат поток групи от студенти и ученици. Току-що беше пристигнал със совалката на „Делта“ от Ню Йорк и нямаше време за празни приказки. — Какъв е проблемът?

Филип се направи на много заинтригуван от страдивариуса.

— Бийчъм има запис.

— Какъв запис? — едва забележимо се приведе мъжът.

— От онази нощ. По всяка вероятност е успяла да набере някакъв номер на клетъчния си телефон и целият инцидент се е записал на телефонния секретар в офиса й.

— Какво доказва този запис? — пожела да узнае мъжът. — Прибягвайки до услугите на някое професионално звукозаписно студио, тя би могла да си компилира каквото пожелае... Въпросът е дали някой ще й повярва.

— Сдобила се е с копие от НАС.

— Но как, по дяволите...

— Не знам и не ме интересува. Най-лошото е, че вътре се споменава името на Парсънс...

— Парсънс ли? Че кой, по дяволите, е споменал името му? Той дори не е...

Една цяла група „Сиви пантери“ се извърна към тях, а някаква дребна бабичка приближи пръст до устата си.

— Ти прослуша ли лентата? — попита мъжът.

— Да, по телефона. Тя ми заяви, че имала да урежда някои неща, а след това щяла да я занесе във ФБР.

— Други неща?

— Допускам, че се е сдобила със записа по неофициален път и сега се опитва да го легализира...

— Значи все още не може да го използва, така ли?

— Не може — кимна Филип. — Тя не разполага с достатъчно пълномощия, за да получи законно информация от подобен род.

Мъжът отметна глава и заби поглед в тавана.

— Аз съм й адвокат — прошепна Филип. — Мисля, че ще успея да забавя нещата с двадесет и четири часа, но ти трябва да се погрижиш за това...

— Не, ти трябва да се погрижиш! — решително възрази мъжът. — Нямам никакво намерение да си рискувам задника заради твоя грешка. Или вземаш мерки да я поправиш, или ние вземаме мерки срещу теб!

— Не ме заплашвай! — процеди през стиснати зъби Филип. — Аз съм адвокат и имам достатъчно опит с подобни неща...

Джон Траск — дясната ръка на Джордън Мичъл, остана с поглед, забит в тавана, сякаш искаше да разгледа добре това, което можеше да се окаже единствената слаба брънка в една отлично планирана операция.

— Не разчитай прекалено на силата на закона — предупредително изсъска Траск. — Помни, че и ние разполагаме с опит, при това в повече сфери!

20.

Джеръми и Лотшпайх кацнаха на летище „Кенеди“ малко преди мръкване. На паркинга ги очакваше служебен джип със затъмнени стъкла, стълбичка за багажника на покрива, солидна броня и силно издадени встрани стъпенки. Фактът, че този боен автомобил стърчи сред море от лимузини изобщо не смущаваше шофьора с прическа „канадска ливада“ и бицепси като локомотивни буфери. Стажант трета година във ФБР, който очевидно искаше да направи впечатление на командосите от ООЗ и с удоволствие приемаше стреснатите погледи на останалите участници в движението. От момента, в който ги натовари на летището, до спирането на огромния джип пред командния пункт в съседство с моста Трайбъро, той не спря да им задава въпроси.

Джеръми предвидливо се настани отзад и остави партньора си да отговаря. В главата му непрекъснато се въртяха картини от операцията в Йемен, а тревогата му за документите, които Хесус събра от мъртвите мъже там, ставаше все по-силна. Имена, лични карти, снимки, адреси, кредитни карти — всичко това той видя много добре, въпреки слабото осветление пред хижата. Но онези гъсто изписани жълти листове, които взводният събра от масата? Дали това бяха плановете, за които по-късно стана въпрос? Плановете за „Сватбата“, за тази странна „Матрица 1016“?

Когато пристигнаха на командния пункт, той вече беше стигнал до заключението, че отклонението на Хесус по обратния път за дома е било свързано с оставянето на тези документи на някого в нюйоркската централа. Тази централа се беше занимавала както с нападението срещу Световния търговски център и със заговора на Слепия шейх за взривяване на мостовете и тунелите в града, така и с минирането на самолетоносача „Коул“ и нападенията срещу американските посолства в Дар Ес-Салам и Найроби. Беше напълно логично нюйоркската оперативна централа да прояви най-голям интерес към Алал-Бин и готвената атака срещу Федералния резерв.

— Уолър! — извика мъжки глас, когато двамата влязоха в просторното, напомнящо склад помещение, разположено на самия

бряг на Ийст Ривър. Акцентът беше типично детройтски, а гласът — плътен бас. — Къде се изгуби, бе човече?

Обърна се и се озова лице в лице с мургав брадат мъж от италиански произход. Казваше се Анди Амустифано и двамата бяха споделяли една стая по време на началната им подготовка в академията на ФБР.

— Мусто! — извика Джеръми и с нескрита радост разтърси ръката на стария си другар. — А ти какво правиш тук?

Мусто беше бивш банков счетоводител, който, според последните им телефонни разговори, беше получил назначение в един от оперативните отряди за борба с престъпленията на „белите якички“. Джеръми доста се учуди, че агент с подобна квалификация е командирован в звено за ВИП охрана, но войната срещу тероризма беше променила много неща. Сякаш в потвърждение на тази мисъл, на колана на Мусто се поклащаше изящен 10-милиметров глок.

— Прехвърлиха ме в ОЧБТ на щата Ню Йорк — поясни Мусто. Беше ясно, че Обединените части за борба с тероризма го бяха изстреляли право на улицата. — В продължение на почти цяла година правех експертни криминологически анализи на финансовите трансфери на „Ал Кайда“, но няма какво да ти обяснявам... И без това няма да повярваш, ако почна да ти описвам с какви глупости се занимаваме тук... Но като те гледам, ти си добре — истински командос от ООЗ в пълно бойно снаряжение. Винаги съм твърдял, че по един или друг начин, ти в крайна сметка ще стигнеш до директорския стол!

Джеръми се разсмя и очите му пробягаха по вътрешността на командния пункт. Всяка от петдесет и шестте централи на ФБР в страната вече разполагаше с ОЧБТ и по всичко личеше, че именно тези части бяха поели охраната на Г-8. Десетки хора щъкаха насам-натам в огромната зала, други работеха на компютърните терминали, обслужваха специално осигурените телефонни линии и копирните машини, взираха се в телевизионни монитори. Истинска лудница.

— Хей, Уолър! — извика Лотшпайх. Дватамата с шофьора с огромните бицепси разговаряха с някакъв нисък мъж в черен комбинезон. Изглеждаха като на рекламен плакат за набиране на доброволци в армията. — Я си домъкни задника насам!

Джеръми подхвърли на Мусто, че по-късно пак ще се видят, и отиде да се представи на координатора на нюйоркския снайперистки

екип и бивш оператор от ООЗ — ветеран на име Накамото и истинска легенда сред колегите си. Той не само беше единственият мормонски епископ на служба в ООЗ, но и най-добрият стрелец в цялата двайсет и една годишна история на отряда. Дребничкият и винаги усмихнат американец от японски произход беше застрелял четирима опасни терористи в три различни акции.

— Радвам се да ви видя — протегна му ръка Джеръми. За миг се запита дали в неофициалната класация на убитите врагове при акции в чужбина се включват жените и децата. Ако е така, той със сигурност вече е оставил дребното японче далеч зад себе си.

Онзи с бицепсите се обърна и ги поведе към едно от страничните помещения, изпълнено с около две дузини мъже и жени на сгъваеми столове. Пред тях стоеше мъж по риза и вратовръзка, но без сако. В ръката си държеше лист хартия. Той вдигна глава, видя Накамото в компанията на двамата снайперисти от ООЗ и се извърна към аудиторията.

— Внимание, започваме!

Хората утихнаха. Джеръми и Лотшпайх си намериха места в близост до стената.

— Няма да ви губя времето с представяне, но все пак ще ми позволите да посоча хората, които не са членове на ОЧБТ. — Ръката му махна към трима мъже на първия ред, всичките бели и около четиридесетте. — Те са представители на Центъра за борба с тероризма към ЦРУ, Следствената служба на военноморския флот и Отдела по сигурността към Държавния департамент. Бих ви ги представил и поименно, въпреки че със сигурност ще наруша някакви протоколи. Но за съжаление не мога да го направя, защото тъй и тъй имената им няма да са истинските...

Помещението се разтърси от смях. В сравнение с други инструктажи, настроението тук изглежда доста весело, отбеляза Джеръми.

— При нас са и двама снайперисти от ООЗ, пристигнали направо от Куонтико преди колегите си. Добре дошли, господа...

Джеръми и Лотшпайх кимнаха с глави.

— И накрая, тук присъства и един армейски екип за медицинска подкрепа, състоящ се от двама хирурзи — травматолози и трима ординатори, който ще бъде прикачен към оперативно-тактическата

група. Имам уверенията им, че ако нещо се случи, пострадалите ще бъдат откарани директно в „Белвю“, където е организиран временен полеви лазарет...

След тези встъпителни думи специалният агент на ФБР, отговарящ за контратерористичните разследвания на оперативната централа в Ню Йорк, премина към същинския инструктаж. Той се оказа изключително задълбочен, без да пропусне нито една техническа подробност — почти като онзи преди акцията в Пуерто Рико. Съдържаше пет основни точки, които засягаха разстановъчни проблеми, оценка на рисковете, пътища за евакуация, метеорологични прогнози — включително лунните и слънчевите цикли — радиочестоти, транспортни средства и какво ли още не, включително кодовия номер на операцията, който даваше възможност за правилното попълване на съответните документи. Както винаги, всичко, което се случваше във ФБР, трябваше да бъде регистрирано върху хартиен носител. Не се ли направеше, значи не се бе случило...

— И още нещо, преди да ви разпусна — подхвърли агентът. — Повечето от вас вероятно са чували по нещо за „Матрица 1016“ и една операция на „Ал Кайда“ с кодовото име „Сватбата“. Тя е насочена срещу Федералния резерв, но все още не знаем точно по какъв начин. Може би става въпрос за вирусна атака, може би за употребата на някаква нова хипертехнология...

Джеръми гледаше втренчено и не можеше да разбере за какво точно става въпрос на този инструктаж. Разбира се, че агентът, който отговаря за охраната на срещата на Г-8, на която присъстват и част от най-големите световни финансови експерти, би трябвало да знае нещо за това, което двамата с Хесус бяха открили в Йемен. Според казаното от Хесус, убийството на Алал-Бин е извършено по време на едно от последните заседания с най-близките му сътрудници. А това означаваше документите на масата да съдържат конкретни детайли и време за извършване на операцията. Но след като специалните части за борба с тероризма не разполагаха с тези детайли, кой ги притежаваше?

— Искам да подчертая, че нямаме информация за конкретна заплаха към някой от нашите обекти, но ние по принцип ги разглеждаме като мишени. Нашият приятел от ЦРУ, който присъства тук, ни предостави изключително секретна и достоверна информация за една техническа клетка в Малта, която може би ще играе централна

роля в споменатата „Сватба“. За съжаление всички, които държим под око, преминаха на новата ССТ телефония, и това се отрази фатално на възможностите ни да ги подслушваме. Първоначалните надежди, че ще получим технология за проследяването на тази телефония, се оказаха напълно безпочвени.

Залата се изпълни с дюдюкания, стенания и викове. „Бордърс Атлантик“ бе надминала Джейн Фонда като намразено име в разузнавателната и правоохранителната общност, а Мичъл беше синоним на предател.

— На този етап работим на сляпо, що се отнася до сигналното разузнаване — продължи агентът. — А това означава, че дори и да липсва конкретна заплаха, трябва да се държим така, сякаш я има.

Джеръми усети студени тръпки по гърба си. След дванадесет часа екипът оператори от ООЗ и още двеста професионалисти от други агенции щяха да започнат охраната на най-важните финансови брокери в света. Информацията, която бяха открили в Йемен, би трябвало да има важно значение за тяхната среща, но по всичко личеше, че най-голямата и най-добре информирана служба на ФБР в страната не знаеше нищо за нея.

Изчака да завърши инструктажът, излезе от стаята и отиде да намери Мусто, който се оказа затънал до гуша в току-що получени по факса оперативни сводки, изпратени от отдела за контратерористични действия към Центъра за стратегическа и оперативна информация.

— Мусто, искам да ми направиш услуга — рече той. Двамата с Лотшпайх имаха задачата да огледат на място два хотела и четири евентуални маршрута на автомобилния конвой в центъра на града. Онзи тип с бицепсите вече ги чакаше отвън. — Нали имаш достъп до всичко?

— Горедолу — отвърна Мусто. — Защо? Какво ти трябва?

— Да речем, че разполагам с информация за определен разговор по сателитен телефон — дата, час, адрес на чуждестранния контакт и всичко това с точността на джипиес координати. Можеш ли да го проследиш? Можеш ли да ми осигуриш начална и крайна информация за него?

От момента, в който напусна Йемен, Джеръми беше наясно, че координаторът на мисията им беше направил всичко възможно да прикрие следите. Малко преди да напусне Лондон, той върна на Хесус

фалшивия паспорт и останалите документи. А данните за излитането и кацането от журнала на летище „Манасас“ бяха регистрирали фалшив фюзелажен номер на онзи елегантен „Гълфстрийм“. Покупки с кредитни карти не бяха правени, нямаше телеграфни преводи или подобни действия, които биха могли да бъдат проследени. Хесус се беше погрижил за всичко, с изключение на онзи разговор по сателитния телефон. Вероятно беше преценил, че докато държи апаратурата у себе си, никой не може да го засече.

— Възможно е, защо не — сви рамене Мусто. — Но такава неща ще задейства няколко червени лампички.

— Важно е! — настоя Джеръми, надявайки се приятелят му да не прояви повече любопитство.

— Добре. Дай ми двадесет и четири часа и ще ти кажа какво съм открил, окей?

— Хей, Уолър, време е да тръгваме! — извика откъм вратата Лотшпайх.

— Обаждането беше осъществено от пустинен район на Йемен, казва се Хадремаут — забързано рече Джеръми, след което надраска на лист хартия деня, часа и джипиес координатите на разговора, който беше провел Хесус. — Продължителността му беше не повече от двадесет секунди, почти сигурен съм, че е бил насочен към някоя част от територията на САЩ... — Приближи се към приятеля си и се наведе над ухото му: — Освен това не разполагам с двайсет и четири часа, пич. Разполагам най-много с дванайсет, а може би и по-малко...

— Ще видя какво мога да направя — промърмори Мусто. От изражението на стария си съквартирант разбра, че нещата са твърде сериозни.

Сирад знаеше, че отсега нататък ще следят всяка нейна крачка, но нещата се развиха толкова зле, че разговорът с Хох се превърна в приоритет. Откъдето и да го разглеждаше, нападението в апартамента на Хамид нямаше никакъв смисъл. Естествено, „Бордърс Атлантик“ го беше задръстила с камери и микрофони, но преди да влезе там, тя бе взела всички мерки да се освободи от евентуалната опашка. Проследяването ѝ от страна на седемнадесетия етаж беше напълно

изключено. Което автоматично поставяше въпроса: кой беше онзи мъж?

Остана в леглото за около час, опитвайки се да прогони пулсиращата болка от главата си, а и да намери отговорите на дълъг списък с въпроси. Нея ли беше дебнал онзи тип? Дали не беше проникнал в апартамента със същата цел? Как Мичъл и горилите му се озоваха толкова бързо там, дори да са били предупредени от алармата?

Изчака известно време след като си тръгнаха Мичъл, Хамид и докторът, когато бяха повикали да я прегледа, после скочи от леглото и навлече дънки и проста памучна блузка. Разбира се, че са я поставили под наблюдение, но положението беше такова, че нямаше голям избор.

Смени няколко таксита, разхождайки се в различни посоки из центъра на Ню Йорк. Използваше същата контраразузнавателна техника, до която беше прибегнала и по-рано през деня. Този път обаче носеше само пари в брой — никаква чантичка, никакъв телефон или електронни карти, които биха могли да скрият евентуалния издайнически чип.

Когато най-сетне реши, че се е отървала от наблюдението, Сирад слезе от поредното такси и хлътна в едно Интернет кафе в центъра. Поръча си чаша диетично соево мляко и седна пред един от обществените терминали. Докато течността в чашата ѝ изстиваше, тя успя да се свърже с електронния вестник на студентите от Щатския университет на Индиана и се регистрира в неговия уебсайт. След броени секунди за нея се лепна абонат с име АПЕКС575. Всеки страничен наблюдател би стигнал до заключението, че последвалият диалог не е нищо повече от обичайното празно дърдорене в мрежата, но на практика АПЕКС575 беше електронното име на един офицер от ЦРУ с работно място в Чантили, Вирджиния. Студентският вестник беше явката за спешни контакти на всички агенти под прикритие, изпаднали в неприятна или опасна ситуация. В нейния случай АПЕКС575 беше пътят ѝ към свободата...

Зае удобна позиция пред клавиатурата и набра собственото си Интернет прозвище.

*ПОРТИА27 Животът се обърква. Искам съвет.
АЛЕКС575 С какво мога да ти помогна?*

ПОРТИА27 *Трябва да се срещна с ментора.*

АПЕКС575 *Невъзможно. Какво ти трябва?*

ПОРТИА27 *Указания.*

АПЕКС575 *Претърси домашната база. Веднага.*

Времето изтича.

ПОРТИА27 *Периферни данни?*

Тук ѝ се наложи да почака. Бе поискала среща с Хох на предварително определено място, но ѝ отговориха, че той е извън Ню Йорк. Той обаче ѝ беше оставил разпореждане час по-скоро да влезе в служебния компютър на Хамид, който се намираше в кабинета му в „Бордърс Атлантик“. Не знаеше защо получава подобна заповед, може би такива са стандартните изисквания.

АПЕКС575 *Да. Времето е малко. Няма допълнителна информация.*

Сирад се изключи от чата, огледа се във всички посоки за евентуален наблюдател, след което излезе от Интернет. Допи млякото си, после стъпи на тротоара, спря такси и се насочи към една пътническа агенция. Там изразходва по-голямата част от парите си за покупката на еднопосочен билет първа класа за Белиз. Билетът беше издаден на името на Марта Родригес — псевдоним, който си беше избрала отдавна.

Никога не скачай без резервен парашут, предупреждаваха я инструкторите от школата по парашутизъм в Северна Каролина. Нещата започнаха да се развиват прекалено бързо, дори и за нейния вкус — Сирад Мално искаше да е сигурна, че ако се наложи, отново ще може да се превърне в жена, която никога не е съществувала...

Заместник-директорът на ЦРУ Джордж Шеридан се обади още преди Елизабет Бийчъм да се беше върнала в офиса си. Новината бе, че е успял да открие първообраза на татуираните зарове. Те били измислени от малък екип за специални операции, охранявал известно

време някакви оръжейни складове в Туйли, Юта. Няколко бойци от 62-ри пехотен полк били командирани за специална съвместна операция между ЦРУ и Министерството на отбраната, възложена на специален отряд „Медина“. Задачата му била да търси скрити химически и биологически оръжия. Три седемчленни екипа, състоящи се от сапъори, химици и специалисти по биологически оръжия, били пръснати в различни части на Ирак да търсят доказателства за съществуването на различни програми на Саддам за създаване на оръжия за масово унищожение.

Единият от тези екипи бил напълно унищожен при засада на проправителствени федаини, вторият загинал при катастрофа с хеликоптер, но третият все пак изпълнил задачата си — въпреки изключителните трудности, които срещнал по пътя си. Четирима от седемте му членове били учени, а трима — бойци от специалните части. Именно последните носели татуировки с търкалящи се зарове. С тях се играела специална игра, особено популярна сред командосите. Единицата отговаряла на една от най-популярните им поговорки.

— „Един задник спасява всички останали“. Трите двойки пък символизирали числото 32 — спомен за някогашния им взвод в Юта. Двама от бойците били прехвърлени в щаба на Седма група в Панама, а третият бил осъден за извращения над пленници в Киркук и уволнен от армията след една година в дисциплинарна рота.

Името му било Едгар Джийн Валез — старши сержант, роден на 27 юли 1962 г. в Оксфорд, Мисисипи. Според информацията на Шеридан, последният му адрес за контакти бил Форт Ли, Ню Джърси, 79-та улица, номер 178.

— Ало, Джеймс? — притисна мобилния телефон до ухото си Бийчъм. Според изискванията на гаранцията тя нямаше право да се отдалечава на повече от 30 километра от Вашингтон, но просто не можеше да седи и да чака намесата на ФБР. И въпреки че съзнаваше тежките последици от своите действия, тя беше скочила в първия самолет на „Делта Еърлайнс“, летящ по маршрута Вашингтон — Ню Йорк и обратно.

— Ама вие добре ли сте? — бяха първите му думи. Преди да отпътува, му беше оставила съобщение на гласовата поща с кратко описание на това, което възнамеряваше да направи. Искаше да го подсети и за нещо, което и двамата бяха пропуснали по време на

огледа в дома ѝ. — Как е възможно да изчезвате така?! Полицията всеки момент ще издаде заповед за издирването ви!

— Каква заповед?

— Ама не гледате ли новини?!

— През последния час и половина бях във въздуха, Джеймс — поясни тя. — Случило ли се е нещо?

— Случило се е и още как! Адвокатът ви току-що обяви, че се отказва от делото. Като причина посочи различия по защитната стратегия, но отнякъде се появиха съобщения, че сте признала за специфични нарушения на националната сигурност, които сте поискала да скриете зад поверителните отношения между адвокат и клиент. Утрешният „Пост“ ще публикува информация за посещението на Филип във ФБР, където обявил, че има „моралното задължение“ да се оттегли от случая и да ви издаде...

— Ах, този кучи син! — изръмжа Бийчъм. С Филип се познаваха точно от двадесет години.

— Къщата ви е обсадена от репортери, а полицията проверява дали спазвате условията на гаранцията. И ще издадат заповед за ареста ви в момента, в който разберат, че сте в Ню Йорк. Затова трябва да се върнете тук колкото може по...

— Никъде няма да се връщам! — отсече Бийчъм. — Единственият начин да спрем тази лудост, с да открием човека, който ме нападна!

— Как? Ще му позвъните на вратата и ще го помолите да се яви в съда и да заяви, че ви е накиснал за убийство? Вероятно веднага ще ви ликвидира!

Бийчъм не обърна внимание на гневното му избухване и побърза да се смеси с тълпата, която се насочваше към терминала.

— Не се безпокой за мен! — отсече тя. — И престани да ми се правиш на началник, ами казвай какво откри!

Настъпи кратка пауза. Джеймс явно се опитваше да избере някаква линия на поведение. Беше му ясно, че няма никакъв смисъл да спори.

— Ами... Трябва да ви призная, че бяхте права за онзи тунел — неохотно промърмори той. — Върнах се в къщата, качих се горе и открих тайната врата — точно по начина, по който предложихте вие... Пъхнах се вътре и пропъльзах цялото разстояние до мазето и градината

на съседите. Добре, че имах фенерче, защото вътре е тъмно като в рог. Открих ясни доказателства, че вратата е била насилвана. А когато се върнах обратно на втория етаж, частните детективи, с които сте се свързала, вече бяха там. Те свалиха два комплекта латентни отпечатъци, единият отговаря на самоличността, която ви е дал Шеридан — Едгар Джийн Вalez, роден на 27 юли 1962-ра, но с друг адрес: Деветдесета улица — Запад, номер 271, апартамент 7А, Ню Йорк. Не знам къде живее, но на този адрес си плаща всички текущи разходи...

На лицето на Бийчъм разцъфна широка усмивка. Ускори крачка, заобиколи гълпа шумни туристи и се насочи към изхода. Джеймс беше открил неоспоримо доказателство за начина, по който нападателите са проникнали в къщата и са се измъкнали от нея. Просто бяха повторили номера на Елингтън Пийч и бойците му преди 140 години по време на Гражданската война. Това доказваше категорично, че тези хора са разполагали с пълна информация за дома ѝ. За съществуването на тунела са знаели само близките приятели на Пол и студентите от Джорджтаун, имали честта да бъдат поканени на вечеря.

— А другият? — попита на глас тя.

Отвърна ѝ мълчание.

— Джеймс? Нали каза, че са свалили два комплекта отпечатъци? Успя ли откриеш самоличността на втория нападател?

— Да — едва доловимо прошепна асистентът ѝ. Бийчъм почти не го чу, заета да се качва в наетата кола, с която щеше да се придвижва из града.

— Е, и?

Джеймс помълча една секунда по-дълго от необходимото, после реши да смени темата:

— Детективите прибегнаха до спектрален анализ, за да открият капчиците кръв по стълбите надолу, а също така и по тайната врата на тунела. За ДНК тест ще е нужно повече време, но аз съм уверен, че отново ще опрем до Крейг Слейтър...

— Хей, кажи ми за втория отпечатък! — не му позволи да се разсейва Бийчъм. — Нали каза, че са били два?

Джеймс изпусна въздуха от гърдите си.

— Детективите го пуснаха за проверка по свои канали. Оказа се, че е на Филип...

Бийчъм подскочи толкова рязко, че замалко не си удари главата в тавана.

— Филии Джеймс Матюз, роден на 16 януари 1942-ра, номер на социалната осигуровка 003-56-1189, Маршфийлд Мюз 27, Арлингтън, Вирджиния. Това е вашият адвокат, госпожо сенатор! — Асистентът замълча за момент, после добави: — Веднага след като го помолите да престане да ви представлява, бихте могла да го попитате какво е правил в тайния тунел под къщата ви с окървавени ръце!

— Е, къде е тя?

Мичъл бе заел председателското място на масивната заседателна маса. Вляво от него се бяха настанили Дитер и Хамид, а вдясно седеше Траск. Президентът на фирмата изглеждаше стегнат, целенасочен и твърд — като командващ армия пред решителното сражение.

— Напусна апартамента на Хамид малко след инцидента — отговори Траск. — Екипът на наблюдателите я изгуби в трафика, но по-късно я открихме в едно Интернет кафе в Сохо. Продължаваме да търсим подробности от дейността ѝ, но вече е сигурно, че е осъществила достъп до няколко офшорни банкови сметки, които притежава под различни псевдоними.

— Добре.

Мичъл отдавна подозираше какви са мотивите на Сирад по отношение на ССТ телефонията. Вече нямаше съмнение, че е успяла да вкара секретен софтуер в персоналния компютър на Хамид, но той се възхищаваше именно на безпардонността, с която тази жена пренебрегваше всички над себе си. А и седемнадесетият етаж бе засякъл машинациите ѝ достатъчно рано, за да не нанесат вреда на търговията с периферии.

— Къде е тя в момента?

— Преди десет минути влезе в сградата и се насочи право към кабинета си — отговори Траск. — При последната ми проверка се занимаваше с логистични проблеми — нали ѝ предстои пътуване до Лондон? С нищо не показва, че има идея за крайния срок...

— Добре, а сега ми покажи с какво разполагаме.

Траск натисна един бутон на дистанционното пред себе си и стената — екран оживя, запълнена с графики, диаграми и различни

часови извадки.

— Честотните анализи и поточните графики показват няколко неща — започна обясненията си той. — Началниците на отделните клетки не са осъществили контакт със спусъка, но според нас той е някакъв оперативен мениджър с достъп до „Фед Уайър“, тук, в Ню Йорк.

Стана и се приближи до един от мониторите, на който имаше графика с първите седемнадесет ръководители на „Ал Кайда“. Най-отгоре беше изписано името на Алал-Бин, а надолу следваха шефовете на различните клетки в Судан, Индонезия, Пакистан, Мароко и Канада.

— Някъде към четири часа сутринта те възнамеряват да атакуват системата на Федералния резерв със залпови трансфери по посока на Азия. Малко по-късно на същата атака ще бъде подложена и Япония, след това и Европа. Ще се получи последователна верига от чудовищни фалити, които ще сринат банките и фондовите борси по света.

Мичъл и останалите мълчаливо слушаха секретната информация, която „Бордърс Атлантик“ прехващаше чрез своите ССТ телефони. Мрежата работеше безотказно. Въпреки че всички — от оперативните ръководители на „Ал Кайда“ до петролните шейхове, бяха сигурни в непробиваемия шифър на новата технология и пълния си имунитет по отношение на подслушвателните станции на НАС, всяка дума от техните разговори се насочваше към седемнадесетия етаж, където екип преводачи и анализатори прецеждаха чисто разузнавателната информация, произтичаща от обикновените разговори. Впоследствие тя стигаше до кабинета на Мичъл — разбира се в силно конспектиран вид.

— Нещата леко се усложняват поради огромния обем цифри, с които боравим, но главната цел остава непроменена — в момента, в който „Ал Кайда“ започне операцията си, ние пускаме в действие собствения си софтуер и неусетно поемаме управлението на целия дерайлирал влак... Нашата намеса ще бъде напълно прозрачна — нещо като кибер огледало, но ефектът ѝ ще е опустошителен. Ще установим контрол не само върху периферните инвестиции на Хамид — с твърди аргументи срещу всеки, който си позволи да обяви някаква загуба — но в хода на този процес ще успеем да смъкнем от един до три процента от всички отклонени капитали. И докато регулаторите се

ориентират сред пламтящите останки на влака, ние отдавна ще сме изчезнали...

— С нула отпечатъци — подхвърли Мичъл.

— С нула наши отпечатъци, сър — поправи го Траск. — Вината ще се стовари върху „Ал Кайда“. Можем само да предполагаме каква ще бъде реакцията на Белия дом, чийто стопанин ще е много, много бесен...

Джордън Мичъл пристъпи към източния прозорец и насочи поглед към нощната панорама на Ню Йорк.

— А с Бийчъм какво ще стане? — попита изведнъж той.

— Нещата се развиват според плана — отвърна Траск и хвърли на масата предварителни копия от статиите на „Вашингтон Пост“ и „Ню Йорк Таймс“, които вече бяха излезли в електронните им издания.

— Адвокатът ѝ се оттегля от делото. ФБР и областната полиция ще искат да я затворят за нарушаване на гаранцията. Положението ѝ бързо се влошава. Наела е частни детективи да претърсят къщата ѝ. Те са открили известно количество отпечатъци, но ние ще имаме грижата. В момента, в който Америка прочете историята, която сме ѝ скалпили, никой няма да иска да я чуе...

— А другите елементи? — попита Мичъл, обърна се и вдигна някакво досие от масата.

— Всичко е готово. Времевата последователност изглежда безупречно. Напълно сме убедени, че нашите линии към йеменската операция са били на сто процента защитени. В момента, в който получим прехващането, „Бордърс Атлантик“ ще бъде готова за преврата. Точно по график.

— Добре.

Мичъл пристъпи към една от витрините и плъзна пръст по стъклото, което предпазваше най-ценното му старинно оръжие — изработената от бронз и никел карабина „Хенри“, калибър 5440. Тя е била предложена в дар на Лудия кон, в знак на добра воля непосредствено преди насилственото преместване на сиуксите в резервата Пайн Ридж. Но обзет от подозрението, че индианският вожд може да я използва срещу американските войници, Юлайсис С. Грант наредил на личния си оръжейник да ѝ изпили ударника...

— Как са продажбите? — попита той. Дори изложен на публично презрение и изолация, заплашен от разследване на сенатски комисии и

ФБР, той продължаваше да жъне успехи на писателското поприще — книгата му се продаваше като топъл хляб, доказвайки на практика правилото, че лоша реклама няма...

— Осемдесет хиляди през последната седмица — отговори Траск. — Току-що пуснахме две реклами на по цяла страница в „Ню Йорк Таймс“, насочени към младите и образовани хора във възрастовата група 21–30. А ако настоящата операция продължава да се развива по план, продажбите ще скочат до небето.

Мичъл кимна. За добро или за лошо, той беше капиталист. Дори и сега, по-малко от осем часа преди организираната атака срещу финансовите устои на държавата, която щеше да се разпростре и върху цялата световна икономика, той пак искаше да е сигурен, че всичките му бази са покрити. Силните ще оцелеят и когато това стане, той ще бъде най-силният между тях...

21.

Джеръми погледна часовника си, преди да влезе в асансьора на „Есекс Хаус“ — един от най-хубавите хотели в района на Централ Парк. Цифрите показваха 23:17. За четирите часа откакто двамата с Лотшпайх напуснаха командния пункт, те бяха проверили всяка врата, коридор, гардероб и пожарогасител на четиринадесетия етаж. Бяха осигурили асансьорните шахти и разчистили забранените за външни лица зони от покрива до кухнята в приземието. Освен това пуснаха списъка на гостите през компютрите на Националния криминологичен център, митническите и имиграционни власти, ЦРУ и Сикрет Сървис.

Всичко изглеждаше наред, а до пристигането на конкретния клиент — министъра на външните работи на Афганистан, насрочено за 6:15 сутринта, имаше още много време. Джеръми беше доволен от бързия им напредък, но всичко това отстъпваше пред първата и най-важна задача — телефонния номер, който очакваше от Мусто.

— Какво ще кажеш за една проверка на маршрута? — подхвърли Лотшпайх, докато асансьорът ги сваляше към фоайето. Някой все пак трябваше да разиграе придвижването на охранителния взвод от хотела до мястото на срещата на Г-8, намиращо се на Тридесет и втора улица.

— Да я оставим на Хесус и останалите — поклати глава Джеръми. — Те още не са се включили, а на нас ни предстои да проверим калибровките на контролния скенер и да сверим списъка на притежателите на пропуски...

Двамата партньори бяха покрили почти всички точки от десетте страници на наръчника за проверка на терена, при това за почти двойно по-кратко време от нормалното. Тъй като оставаха по-малко от седем часа до кацането на клиента, беше разумно Хесус да разпредели другите задачи между останалите членове на екипа.

Асансьорът спря на партера.

— Виж какво, трябва да проведе един спешен телефонен разговор — рече Джеръми. — Защо не отскочиш да провериш скенера, докато аз потърся колегата от командния пункт, който трябваше да направи някои допълнителни проверки...

Лотшпайх кимна с глава и се насочи към главното фоайе, където вече се беше събрала малка тълпа от костюмирани агенти на ФБР, които щяха да поемат сградата през следващите няколко дни.

— Не забравяй да питаш за превозните средства — подхвърли през рамо той. — Искам да съм сигурен, че няма да ни набутат някой боклук. Имаме нужда от три автомобила с повишена проходимост.

— Ясно — отвърна Джеръми и свърна наляво, където се намираше една пригодена за нуждите на охраната канцелария — задушно, лишено от прозорци помещение с електронен часовник на стената и дъска за съобщения, запълнена докрай с разни вътрешно хотелски разпореждания.

Вдигна слушалката на един телефон, натисна деветката, а след това набра номера на Мусто в Командния център.

— Амустифано — обади се плътен тембър насреща, заглушавайки глъчката в залата наоколо.

— Мусто, обажда се Джеръми. Откри ли нещо?

— Открих, пич. Едно голямо „благодарско“, което ми дължиш. Куп народ се изреди да ме пита какво по дяволите искам да направя, проследявайки някакво сателитно обаждане от Йемен — особено след като се логнаха и видяха файловия индикатор.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джеръми и нетърпеливо погледна часовника си. Хесус и останалите всеки момент щяха да са тук.

— Искам да кажа, че няма и три минути след твоето сателитно обаждане Националната агенция по сигурността прихваща опит за комуникация, идващ от Хамбург, Германия. Местоположението му е на по-малко от сто метра от джипиес позицията, която ми предаде. Използван е един от новите ССТ апарати, който е осигурен срещу подслушване, но времето на излъчване и близостта в позициите на двете комуникации наистина повдигат определени въпроси. Хората са се побъркали около тая „Матрица 1016“, Джеръми. Отвсякъде ме натискат да оправдая искането си.

Джеръми се замисли за момент, после тръсна глава:

— Направи каквото считаш за необходимо, Мусто. Аз нямам какво да крия.

Лъжеше, разбира се, но друга възможност нямаше. Евентуалното официално разследване щеше да стартира от някой служител на средно

ниво в Националната агенция по сигурността и щеше да му трябва доста време, за да си пробие път до претоварения Център за терористични заплахи. А докато стигнат до Джеръми, той щеше да знае това, което му трябваше.

— И какво, откри ли го? — попита в мембраната той.

Мусто понижи глас до нивото на околния шум, след което започна да диктува десетте цифри.

— Номерът е от Ню Йорк. Записан е на един инвестиционен филиал на „Бордърс Атлантик“. Не знам какво си намислил, Джеръми, но според мен трябва да го споделиш с щаба... Тук току-що пристигнаха купища с препоръки за санкции и гневни писма срещу Джордън Мичъл и неговата сделка със саудитците. А когато НАС извърши честотен анализ на твоя разговор, новината ще бъде изстреляна направо в Белия дом!

— „Бордърс Атлантик“? Сигурен ли си?

— Абе ти да не си оглушал! — сопна се приятелят му.

— Трябва да съм абсолютно сигурен, Мусто... Къде точно в „Бордърс Атлантик“? Разполагаш ли с конкретно име? Етаж? Дай ми да се заловя за нещо, по дяволите!

— Опитвам се да ти помогна, Джеръми! И едновременно с това те предупреждавам да си пазиш задника. Тая работа няма да спре дотук. Някой непременно ще тръгне да те търси...

— Благодаря ти, Мусто — промърмори Джеръми и погледна цифрите, които беше надраскал върху лист хартия. — Не се опитвам да те прецакам, друже, а просто се опитвам да откроя някои отговори... Повярвай ми — успея ли, ти ще бъдеш първият, с когото ще ги споделя!

След тези думи прекъсна разговора и напълни дробовете си с кислород. Защо Хесус е звънил в една от най-големите корпорации на света, запита се той. — При това точно в онази, която всички — от „Вашингтон Пост“ до президента на Съединените щати, плюят за безсрамната търговия с националната сигурност! Нима са успели да купят и Хесус?

Какъв мръсник, мамка му, мрачно си рече Джеръми.

Вдигна слушалката и отново набра деветка. Кой друг, освен Мичъл с неговите огромни мангизи и влияние би могъл да организира подобен удар? Кой друг, освен Мичъл би могъл да има връзка със ССТ

телефона на Алал-Бин? Кой друг, освен Мичъл би демонстрирал подобна наглост и безсрамно пренебрежение към законите? Но защо?

Беше набрал половината от цифрите, които му продиктува Мусто, когато вратата на канцеларията се отвори и на прага застана Хесус.

— Чух, че си бил доста зает — промърмори намръщено взводният.

Джеръми затвори телефона и спокойно се обърна да го погледне.

— Подранил си...

Хесус огледа стаята, сякаш за да се увери, че е празна.

— Лотшпайх каза, че сте приключили.

— С изключение проучването на маршрута. Предположих, че вие ще ни подадете една ръка, тъй като имаме да довършваме тук...

Хесус мина на сантиметри от мястото, на което седеше Джеръми. Ръката му се стрелна към масата и грабна листчето, върху което беше записан служебният телефон на Мусто.

— Един човек иска да те види — отчетливо каза той, заби поглед в очите на Джеръми и леко поклати глава. Думите бяха излишни.

— Специален агент Уолър?

Гласът беше приятен и леко снизходителен. Принадлежеше на една миловидна жена, която се появи на прага в компанията на двама едри бойци от специалните части. Единият беше шофьорът с огромните бицепси.

— Аз съм Шийла Рейнолдс от нийоркската оперативна централа, „Програма за подпомагане на служителите“. Мисля, че трябва да си поговорим...

Стомахът на Джеръми се качи в гърлото му. ППС се занимаваше с онези служители на ФБР, които имаха проблеми с наркотиците или алкохола... И с онези, които бяха превъртели.

— Моля, елате с нас — добави жената. Тонът ѝ беше все така мек и приятен, но в гласа ѝ се долови и стоманена нотка.

Джеръми погледна към вратата, после измести очи по посока на специалните агенти и Хесус.

— Добре — каза той и бавно се изправи.

— Един момент, Уолър — спря го Хесус и протегна ръка. — Ще те затворим в изолирано помещение до момента, в който решим, че си

годен за някоя опресняваща главата и тялото операция. Дотогава ще задържа пистолета и служебната ти карта...

Наетата лимузина на Бийчъм спря в близост до пресечката на Бродуей и Деветдесета улица. Навън се сипеше топъл августовски дъждец. Първият адрес на Шеридан в Ню Джърси се оказа пощенска кутия, значи този трябваше да е верният.

Без да слиза от колата, тя огледа фасадата от потъмнели тухли. Светеха само три прозореца, но това беше нормално за късния час.

— Чакайте тук, ако обичате — каза на шофьора тя.

Слезе от колата и изтича под дъжда към входа на сградата. Разбра, че има проблем, едва когато стигна вратата. Пътят към асансьора беше препречен от униформен портиер.

— Мога ли да ви помогна? — попита той. Очите му внимателно пробягаха по чертите ѝ, а на лицето му се появи леко недоумение. Сякаш не можеше да повярва, че убийцата от телевизията изведнъж е решила да се появи пред него посред нощ — мокра и премръзнала.

— Аз... Аз... О, по дяволите! Вие вероятно вече знаете коя съм...

Мъжът избягваше да поглежда към таблоида „Глоуб“ на масичката. На цялата първа страница на вестника беше поместена снимката на Бийчъм, а над нея с големи букви беше изписано **ПРЕДАТЕЛКАТА БЯГА!**

— Да, знам коя сте — кимна той. Портиерите виждат какво ли не.

— Искам да говоря с един от наемателите ви — поясни тя, решила да бъде откровена. — Човек на име Валез, обитава апартамент 7А. Мисля, че именно той ме нападна в дома ми и вероятно е участвал в заговор за моето дискредитиране.

Портиерът кимна с глава, но му личеше, че се чуди какво да прави. После вдигна един ламиниран картон от масичката си и прокара пръст по имената на обитателите.

— Вижте, сенатор Бийчъм — започна той. — Брат ми излежава присъда на остров Райкърс, но твърди, че никого не е убивал. Един мой приятел от училище лежи за въоръжен грабеж, но и той твърди, че са го накиснали. Затова би трябвало да ви кажа право в очите, че сте

престъпничка, която е предала доверието на избирателите, убивайки онзи човек от Белия дом... Но в продължение на повече от две години аз виждам този Валез всеки ден — „добро утро, господин Валез, лека нощ, господин Валез“... Проявявал съм любезност, но той нито веднъж не си направи труда да ми отговори.

Бийчъм трепна и отмести поглед, тъй като на малкото телевизорче до мониторите на охранителните камери изведнъж цъфна собствената ѝ физиономия. Предаваше Ен Би Си, а заглавната заставка гласеше ПОЛИЦИЈАТА: БИЙЧЪМ ВЕРОЯТНО Е БИЛА ШПИОНКА. Маслото в огъня се доливаше и от подвижната лента на топ новините отдолу, която обяви: ИЗТОЧНИЦИ НАРИЧАТ ВРЕДИТЕ ЗА ДЪРЖАВАТА „ОПУСТОШИТЕЛНИ“.

— Бих ви помогнал, госпожо сенатор — продължи монолога си портиерът, докато пръстът му продължаваше да тича по списъка. — За съжаление обаче сте закъснели с двадесетина минути. Днес следобед Валез неочаквано си изнесе багажа, а преди малко му поръчах такси за гарата. Съжалявам, мадам, но той замина...

Повечето служители говореха за седемнадесетия етаж на централата на „Бордърс Атлантик“ шепнешком, тъй като добре знаеха, че там се съхраняват тайните на най-голямата телекомуникационна корпорация в света. И наистина беше така — на този етаж се пазеха както личните досиета на служителите, така и чертежите на всички важни проекти, като например ССТ телефонията „Куантис“. Но „Заешката дупка“ беше много повече от пазител на патентни и кадрови тайни. Тук се събираха и обработваха корпоративните секретни сведения, данни за сигурността и различни комуникационни проекти, за които имаха представа само хора от най-близкото обкръжение на Дитер Планк.

— Къде сме? — попита Мичъл, докато следваше Траск от асансьорите към обикновена на вид приемна. Зад бюрото вляво седеше униформен гард, вдясно имаше два еднакви дивана за посетителите. Точно насреща беше тежката двойна врата от масивен бук.

— Разполагаме с точен час, но засега липсват данни за конкретна атака — подхвърли Траск, докато вкарваше магнитната си карта в процепа и набираше петцифрен код на клавиатурата до вратата.

Системата следеше всички влизания и излизания. — Прихващачите на трафика сочат шест сутринта по Гринуич — а това е малко повече от час...

— Добър вечер, господин Мичъл — надигна се да ги посрещне Дитер. Шефът по сигурността на „Бордърс Атлантик“ носеше обичайните си очила с телени рамки и тъмносин костюм на райета с широки ревери. Направи знак на гостите си и ги поведе към съседното помещение, почти изцяло запълнено от масивна работна маса, върху която бе монтиран терминал от последната версия на „Епъл И — Мак“. Пред клавиатурата се беше настанил мъж с разрошена коса и разкопчана лабораторна престилка, на ревера, на която имаше табелка с надпис „Ръс“.

— Това ли е? — попита с нескрито разочарование Мичъл. Машината изглеждаше съвсем невзрачна.

— О, не се заблуждавайте — подхвърли Ръс. — Пред вас е само потребителският интерфейс. А това, което не виждате, е една мейнфрейм серия „Грей“, благодарение на която системата работи. Наричаме я Оз, тъй като е в състояние да извади на бял свят всичко, от което НАС се срамува... Описва кръгове около „Седемте джуджета“...

— Около какво? — вдигна вежди Мичъл.

— Главният център за информационна обработка на ЦРУ — поясни Ръс. — Седем последователно включени платформи, които работят в синхрон. Но това тук ги праща буквално в шеста глуха — Оз е най-мощната и модерна система за обработка на информация в света.

Джордън веднага хареса този човек. Говореше с малко, но точни думи, познаваше работата си и явно беше запален от идеята да държи „Бордърс Атлантик“ на почетно разстояние пред бавния външен свят.

— Дайте да видим какво може — подхвърли на глас той.

— Веднага — кимна Ръс. Няколко щракания с мишката бяха достатъчни, за да напълнят екрана с красиви графики. Те бяха създадени така, че да улеснят максимално потребителя при навлизането му във високоскоростния Интернет. Стрелката на курсора се спря върху икона с надпис „Трансфери“ и на екрана се появи един делови, но едновременно с това и изпълнен с въображение декор. В най-горния му край изплува прозорче с три опции: „трафик“, „произход“ и „рутинг“.

— Готови ли сме? — попита Мичъл.

Ръс посочи иконата „трафик“ и кликна с мишката.

— Ще ни трябва малко време да стартирам пожара — обясни той. — То е от чисто технологичен характер, за достъп до счетоводните и шифровъчни кодове. Но в Средния Запад сега е късна сутрин и там вече очакват някакви признаци за проблеми.

— А ние готови ли сме за тях?

— О, да... Чуйте това...

Мишката кликна върху иконата с надпис „произход“. На екрана се появи карта на света, върху която Ръс се зае да демонстрира качества — изолираха се отделни региони, страни, градове и отделни финансови институции — частни и държавни.

— Това е нашата програма за проследяване. Тя обединява в себе си джипиес локатор и телефони от системата „Куантис“ с електронни индикатори на серийния номер, автоматично обновяване на информацията за финансови трансакции и счетоводен софтуер на много високо ниво.

На екрана се появи графика и текстова справка за потребителите на „Куантис“ — къде се намират и какво точно си говорят.

— Всяка дума, образ и отделен бит информация, които пътуват по нашата мрежа, могат да бъдат достигнати чрез този или други подобни терминали. Ето, вижте... Вече имаме първия си байт...

Дитер активира вътрешните тонколони и електронно изолираната стая се изпълни гласовете на двама мъже, които разговаряха на арабски. Миг по-късно се включи и гласът на преводача. Разговорът се оказа тривиален — двамата просто изпробваха новите си телефони.

— Министерството на външните работи в Дамаск търси либийски търговец на килими в Александрия, Вирджиния — обади се предупредително Ръс.

— По всяка вероятност ще се окаже, че тези могат да експортират стоката по-бързо и от нас — промърмори Мичъл.

— Ди Ейч Ел, ама денонощно и без почивен ден — жлъчно добави Дитер.

— Ето, стартираме...

Оз изчисли и засече милионите клетъчни комуникационни контакти — от граждански и военни комуникационни спътници, включително тези на НАС и Националната разузнавателна служба.

След броени секунди екранът закипя от информация и пред очите на Мичъл зейна черната бездна на международната алчност и подлост, разкрита му от уникалната електронна апаратура.

Поклати глава, вътрешно смаян от лекотата, с която беше проникнал в най-ревниво пазените тайни на правителството. Пари. Все някой трябва да произвежда шпионското оборудване, с което да се следи алчният външен свят. И кой е по-подходящ за това от най-голямата телекомуникационна компания на същия този свят? „Бордърс Атлантик“ беше направила офертите си по-ниски от тези на конкуренцията, давайки си ясна сметка, че в дългосрочен план информацията ще ѝ донесе далеч по-големи печалби от усъвършенстването на продуктовата гама.

Невероятно, промърмори на себе си той. ЦРУ и НАС са превъртели на тема лична сигурност, издават какви ли не електронни карти и цифрови кодове, но в същото време не проявяват никакъв интерес към собствениците на корпорациите, на които поръчват въпросната техника. Хора като Робърт Хансен и Олдрич Еймс^[1] са като пеленачета в сравнение с големите развойни компании като „Форд Аероспейс“ или „Ранд Корпорейшън“. Именно тези компании са създали софтуера, разработили са продуктите и са напечатали указанията за тяхното ползване, които впоследствие се наизустяват от всеки американски шпионин. Все едно че са заключили буркана със сладкото, но са забравили за човека, който притежава рецептата за неговото приготвяне...

— Ето, господин Мичъл! — извика със зле прикрито вълнение Дитер и побърза да увеличи звука. Прозвуча разговорът между сирийското външно министерство и либийския търговец на килими, установил се в Съединените щати.

— Този разговор го чакаме отдавна! Знам, че ще прозвучи банално, но фактът си е факт: след по-малко от час „Бордърс Атлантик“ ще стане господар на света, в съвсем буквалния смисъл на думата!

Джеръми се отпусна на едно от двете широки легла. Стаята на осмия етаж на „Есекс Хаус“ беше обзаведена много приятно.

Служителката на ДПС зае удобното кресло вдясно, а онзи с бицепсите остана прав до вратата.

— Искате ли да ви поръчам нещо? — попита жената. — Чай, безалкохолно?

Безалкохолно ли, изкрещя безгласно Джеръми. Светът се сгромолясваше върху главата му, а тази насреца го третираше така, сякаш е хванал грип!

— Не, благодаря — отвърна на глас той, опитвайки се да се държи нормално. Нямахше представа какво са й казали: ирационално поведение, халюцинации, неочаквано изчезване от работното място. А и онзи инцидент във Фермата — каква глупава разсеяност, господи!

Спомни си изражението върху лицата на колегите си, докато се качваха тук. Единствен Лотшпайх му пожела всичко хубаво. Останалите просто го зяпаха, а в очите им имаше нещо средно между симпатия и презрение. Седнал върху хотелското легло, Джеръми изведнъж се запита дали и Каролайн ще го гледа така.

Направи опит да си припомни телефонния номер. Трябваше на всяка цена да се измъкне от тази стая, трябваше да открие тайната, която Хесус толкова ревниво пазеше от него.

— Всъщност, няма да откажа чаша горещ чай — подхвърли той. Трябваше да е нещо, което жената не може да му предложи веднага. Трябваше да е нещо, което да поръча отвън. — Нали ще ме извините за минута? Искам да отскоча до тоалетната...

Жената го дари с онази съчувствена усмивка, с която го беше посрещнал психологът след акцията в Пуерто Рико.

— Вървете — кимна тя. — А през това време аз ще позвъня на румсървиса...

Джеръми стана и бавно тръгна към банята, плъзгайки се покрай безмълвната грамада от мускули до вратата. Наблюдаваше го с периферното си зрение, надявайки се да открие някаква слабост, някакъв шанс да нанесе удар и да изчезне.

— Съжалявам, пич, но трябва да те виждам през цялото време — изръмжа онзи, изпъна рамене и тръгна след Джеръми към банята.

— Що не вземеш да се гръмнеш — безразлично сви рамене Джеръми и се изправи над тоалетната чиния. Онзи улови отражението си в огледалото и наду перки. Лявата му ръка се протегна встрани, бицепсът заигра като жив. На лицето му изплува лека усмивка на

одобрение, тялото му се завъртя. Искаше да се наслади и на раменете си, също оформени изключително добре. Вдигането на щанги в тренировъчната зала положително щеше да му помогне да влезе в ООЗ, унило си помисли Джеръми.

Боецът разкърши вратните си мускули, продължавайки да следи отражението си в огледалото. Изобщо не обърна внимание на затворника, който си свърши работата и пусна водата. Така и не видя светкавичната полудъга, описана от юмука на Джеръми, който се стовари в слепоочието му. Без да осъзнае какво е станало, гардът изведнъж подгъна крака и се строполи на пода, приемайки формата на прекалено голям куп мръсно бельо.

В момента, в който се възстанови до степен да чуе изненадания вик на жената, човекът с бицепсите осъзна, че затворникът беше изчезнал. Мръсно копеле, изруга се мислено той. Дори пронизителното пищене в ушите не му попречи да разбере, че шансовете му да постъпи в ООЗ току-що се бяха изпарили. Там не приемаха чак такива некадърници!

Сирад за трети път опита да се свърже с Хох, но отново без успех. Седеше в новия си кабинет в централата на „Бордърс Атлантик“, разкъсвана между неотклонното наблюдение от хората на Мичъл и гадното чувство, че нещо много лошо се е случило в ЦРУ. Хамид не беше в кабинета си и не отговаряше на мобилния си телефон.

Показалецът ѝ с изящен маникюр замислено почука по телефонната поставка. Трябваше да реши какъв ще бъде следващият ѝ ход. Не изключваше възможността нападението в апартамента на Хамид да е било дело на мутрите от седемнадесетия етаж, отговарящи за сигурността на Мичъл. Което означаваше, че ако не намери бърз начин да се измъкне от тази ситуация, следващата атака сигурно няма да има толкова благоприятен край.

Скочи на крака и грабна чантичката си. Лишена от инструкциите на Хох, тя можеше да направи само едно — да отстрани Мичъл със собствените си ръце. Но това означаваше достъп до всички онези тайни, за които босът продължаваше да говори. Означаваше проникване в „Заешката дупка“.

На около три километра южно от империята на Джордън Мичъл се намираше друг просторен офис, чиято тишина се нарушаваше единствено от тихото бръмчене на флуоресцентното осветление. Тиъдър Алън Докс се наведе да вдигне кошчето, препълнено с празни чаши от кафе „Старбъкс“, изписани на ръка бележки и недоядени понички с конфитюр.

— Бизм Аллах ал-Рахман ал-Рахман — изрече поредния цитат от Корана той. Само преди година беше избрал правата вяра, но вече беше доста напреднал в нейните постулати. След няколко бързи посещения при своя молла, той уточни новото име, което легализира по съдебен път и което най-пълно отразяваше новото му преклонение: Мустафа Али Мохамед. Звучи като боец от свещения джихад, рече си. Беше избрал името в знак на почит към двамата си любими бойци — Еди Мустафа Хамшо и някогашния Касиус Клей.

Докс изпразни кошчето в специалната количка на почистващия персонал, избърса праха от монитора на най-близкото работно място и се прехвърли на следващото. Това вършеше всяка вечер. Задълженията му включваха два пъти седмично да почиства работните места на арогантните американци, които насочваха империалистическите си пипала към ислямския свят. Преди пет години бе влязъл в затвора за притежание на наркотици, осъден от гадното правителство на белите потисници. По този начин изгуби всички шансове да се измъкне от родния си Южен Бронкс. През всеки един ден от тази безкрайно дълга присъда бе изпитвал разяждащо чувство на омраза към проклетото правителство, но едва след като се запозна с моллата от блок Е, стъпи на върнатата пътека към истинския бог.

В момента, в който сърцето му прие новата вяра, нещата изведнъж се промениха. Вече имаше основна посока, имаше чувство за принадлежност. Престана да гледа на себе си като на нещастен общ работник, тъй като се превърна в свещен войн, в оператор под прикритие, който набираща ценна информация от кошчетата за боклук, компютърните екрани и пластмасовите папки — тук, в една от най-могъщите банки на Съединените щати.

— Аллах хуакбар — промърмори под нос Докс, обръщайки се за миг към Мека. Съдържанието на кратката му молитва беше

тазвечерната му работа да се окаже поне толкова полезна, колкото на братята, отдали живота си на Аллах. Не, тук не ставаше въпрос за самоубийствена мисия, но въпреки това мястото му сред безсмъртните щеше да бъде запазено. Така каза ръководителят на неговата клетка. В момента, в който звънна красивото малко апаратче, което наскоро му бяха подарили, той щеше да използва компютрите на финансовата система за нейното собствено унищожение.

Аллах хуакбар. След по-малко от час щеше да обяви джихад на Западния свят, при това по начин, в сравнение, с който предишните атаки срещу Ню Йорк ще приличат на детска игра. Поне така му казаха...

Докс изпразни поредното кошче за боклук, после отново провери дали е включен новият му телефон „Куантис“, произведен от компанията „Бордърс Атлантик“. Беше твърдо решен да не пропусне най-големия и вероятно последен шанс в иначе пропиляния си живот.

[1] И двамата свързани с нашумели съдебни процеси за промишлен шпионаж. — Б.пр. ↑

22.

Джеръми пробяга първите десет пресечки в западна посока, към Хъдзън, после сви на север по Бродуей, а след това на изток към Сентрал Парк. Даваше си сметка, че оставайки на улицата, ще бъде изложен на опасност от засичане. Но гората му предлагаше надеждно прикритие, а мракът сред дърветата беше най-удобната среда за всеки снайперист. Там той щеше да остане невидим, щеше да има свобода на придвижване и щеше да сменя позициите си, докато се увери, че е далеч от всякаква опасност.

Малко след полунощ изскочи на някаква пътечка за джогинг в източния край на парка, на табелата, над която пишеше СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА УЛИЦА. Наоколо беше пълно мъртвило, а дъждът неусетно се беше превърнал в порой. Тротоарите бяха абсолютно пуссти, по платното нарядко профучаваха таксита. По лицето му се стичаше вода и пречеше на зрението му. Гърдите му уморено се повдигаха и отпускаха.

Ето там! Оттатък платното се виждаше редица от три улични телефона, които възприе почти като исторически паметници, тъй като отдавна беше свикнал с клетъчните апарати. Огледа се внимателно в двете посоки, после се втурна напред. Десет секунди по-късно вече беше под прозрачния навес, наведе се над единия от апаратите и започна да набира домашния си телефон.

— Каролайн, слушай! — извика той, щом жена му във Вирджиния вдигна слушалката. Ако не броеше посланието, което ѝ остави, не беше се чувал с нея от сутринта, когато излезе за работа.

— Къде си? — пожела да узнае тя. — Обадиха се от службата ти... Казаха, че ще те откарат в Чикаго за някакви психологически оценки... Джеръми, какво става, за бога?...

— Млъкни и слушай! — изкрещя той и веднага съжали за невъздържаността си. — Чуй ме, скъпа... Съжалявам, но в момента не мога да ти предложа никакви обяснения... В замяна на това искам да направиш нещо за мен.

Замълча, очаквайки някаква реакция. Но чуваше единствено плющенето на дъжда.

— Искам да ми изпратиш кола — по същия начин, по който го направи преди време във Вашингтон. Помниш ли? — Присви очи и направи опит да прочете уличната табела на ъгъла. ОСЕМДЕСЕТ И ПЪРВА УЛИЦА. — Този път обаче съм в Ню Йорк... Кажим им да ме вземат от... — Изведнъж се спря. Говореше по уличен автомат. А онези, които организираха сложната операция в Йемен, положително разполагат с начини да проследяват тези незащитени разговори. — Вземи нашата годишнина и прибави шейсет, окей?

— Денят или месецът? — делово попита Каролайн и Джеръми неволно се усмихна за пръв път от седмици насам.

— Денят — рече в слушалката той. — Денят плюс шейсет. Кажим им да ме вземат от тази улица, на...

Спря и се замисли. Какво по дяволите може да използва като конкретно указание?

— Сентрал Парк изток. Номерът и Сентрал Парк изток...

Прецени, че Пето авеню ще бъде най-вероятното предположение на диспечера, но нямаше време за игри.

— По най-бързия начин, скъпа! Ще го направиш, нали?

Каролайн потвърди, а той набързо сканира улицата.

— Ще се обадя, когато мога... Хей, Каролайн! — замълча, опитвайки се да намери най-подходящите думи. — Помни, че те обичам! Не вярвай на това, което ще ти кажат, и помни, че те обичам!

Окачи слушалката и изтича обратно към гората. Надяваше се да използва нейното прикритие до мига, в който щеше да се появи лимузината на спасението.

Гара Сентрал Стейшън представлява огромно хале от мрамор, бетон и история, но влязлата откъм Четиридесет и втора улица Елизабет Бийчъм не виждаше нищо друго, освен кратките, бързо стопяващи се мигове от живота, които се сменяха в съзнанието ѝ като някаква любителска лента, пусната на бързи обороти. Някъде между този вход и влаковите коловози се намираще доказателството, че всичко натрупано срещу нея — обвинения, подмятания, заговори и конспирации — е само една подла лъжа.

Закрачи бързо към пероните, следвайки оскъдната информация за Вalez, с която разполагаше. Портиерът ѝ беше показал видеозаписи, направени при влизането и излизането му от сградата, тъй че вече разполагаше и с лице. Физическото описание ѝ осигури Джеймс, който бе извадил данните от шофьорската книжка на мъжа. Едно обаждане до информацията ѝ беше дало списъка със заминаващите влакове и съответните перони, тъй че имаше и конкретна цел. Единственото нещо, което решително не ѝ достигаше, беше времето...

В момента, в който черният кадилак намали ход и спря до пресечката на Осемдесет и първа, Джержми изскочи иззад ниския хвойнов храст, полетя към него и светкавично се тръшна на задната седалка.

— Телефонът ви, моля! — извика на шофьора той. — Имам нужда от мобилния ви телефон!

Сирад знаеше, че никога не биха я допуснали на седемнадесетия етаж. А и нямаше смисъл. Отговорите, които ѝ трябваха, несъмнено се намираха в служебния компютър на Хамид.

Малко след полунощ тя стана, излезе от кабинета си и взе асансьора за двадесетия етаж. Там просто прекоси коридора и влезе в луксозно обзаведения офис на финансовия директор. Компютърният му терминал кротко дремеше вдясно от писалището. Отляво беше лаптопът, с който обикновено работеше по сделките с перифериите.

— „Бордърс Атлантик“ е пълен с тайни и те всичките са мои! — напевно прошепна тя, иронизирайки думите, с които я беше посрещнал Джордън Мичъл. Вътрешната заповед, която забраняваше на служителите да заключват кабинетите си, вероятно беше свършила работа по отношение на дребните риби, но сега вършеше добра работа и на нея.

Седна, без да пали осветлението, и се наведе да включи и двете машини. Слабият блясък от екраните ѝ беше напълно достатъчен.

Сега ще видите за какво става въпрос, копелдаци, закани се тя, докато пръстите ѝ тичаха по клавиатурата. Трябва ми само един миг сред вашите малки тайни и те вече няма да са такива!

Мичъл се отдръпна от терминала на Ръс, убеден в успешния край на операцията, в която бе вложил толкова труд и нерви. Стартовото броене беше започнало.

— Значи приемаме, че арабите са сигурни в системата? — попита той.

— Да, сър — отговори Траск. — Би Би Си излъчва материал за ССТ телефони, открити в тайни квартири на терористи в Кайро, Каракас и Манила. Трите кабелни канала съобщават за намерението на ФБР да поиска заповед за обиск още утре сутринта. Претендентите от Демократическата партия заклеиха „Бордърс Атлантик“ и лично вас, обвинявайки ви в предателство към интересите на САЩ в името на финансовата печалба. Ако изключим името на сенатор Бийчъм, в момента вашето име и името на компанията са най-мразени в Америка.

— Добре — кимна Мичъл и скръсти ръце на корема си, както го правеше в редките моменти на задоволство. — Нещо за нивото на заплахата?

— Департаментът по вътрешна сигурност възнамерява да го повиши до червено, главно заради „Матрица 1016“. Не са определили точно кога, ето защо не знаем дали ще е утре, или по-нататък през седмицата. Според някои спекулации, този ход може да окаже значителен натиск върху цената на нашите акции в посока надолу...

— Няма да има значение — поклати глава Мичъл. — Ние ще бъдем на сигурен бряг далеч преди това да е станало...

— Момент — изведнъж се обади Ръс. — Регистрирам нерегламентиран достъп до базата данни на перифериите. Току-що се появи!

— Къде? — попита Мичъл. Беше по-скоро любопитен, отколкото разтревожен.

— В кабинета на Хамид. Някой използва неговия терминал и парола...

Мичъл се извърна към най-светлия финансов ум на корпорацията.

— Нали ти казах, Хамид? — подхвърли той. — Красивото ти гадже проявява интерес към далеч повече от твоята топла усмивка!

Само три минути след проникването в кабинета на Хамид, Сирад успя да влезе в програмата за търговия с периферии на компанията, в различните сметки и папки с информация — на практика всичко, което Хох бе поискал да получи, когато я изпрати в апартамента на финансовия директор. Прехвърли всичко върху дискове и поклати глава, смаяна от мащабите на сделките и измамите, ръководени от Мичъл. Стотици милиарди долари, клиенти от Близкия изток, Европа, Азия, а дори и вътре в Съединените щати. Ако това тук попадне в ръцете на финансовите органи, с Мичъл ще бъде свършено.

Докато работеше, държеше под око и приемната. Беше съвсем наясно, че активирането на компютрите в този кабинет вероятно е регистрирано някъде из огромната сграда. Може би мутрите горе, на седемнадесетия етаж, вече знаят за присъствието ѝ тук.

— Хайде, скъпи — прошепна тя, докато набираше последната си команда, и извади петия диск, запълнен докрай с информацията от лаптопа. Захранването бе прекратено, машината утихна. На екрана не се появиха никакви сигнали, че някой някъде се интересува от включването ѝ.

Сирад тикна дисковете в джоба на жакета си и забърза към вратата. Нейният събеседник в чата беше дал да се разбере, че информацията им трябва спешно. Сега ѝ оставаше да намери някое Интернет кафе, за да си уговори срещата.

Излезе в коридора и се насочи към асансьорите. Вратите се отвориха след цяла вечност и тя понечи да влезе.

— Много работите! — стресна я мъжки глас.

Джордън Мичъл се беше изправил в средата на кабината, на лицето му играеше усмивка. На крачка зад него стояха Хамид, Траск и Дитер.

Бийчъм го засече от двадесетина метра. Беше се изправил пред един от павилионите за закуски и плащаше кафето си. Носеше бейзболна шапка, дънково яке и каубойски ботуши. Бившият военен изглеждаше доста по-наедриял, отколкото го помнеше, но това без съмнение беше той. Животното, което я беше нападнало...

— Извинете, господин Валез — изправи се зад гърба му тя. — Нищо лично...

Говореше тихо, но самоуверено — точно както ѝ беше говорил той при последния им контакт.

Без да се обръща, мъжът, който седмици наред беше смущавал съня ѝ, махна капачето от димящата чаша и започна да разбърква кафето с мляко в нея. Якето скриваше татуировката му, но Бийчъм съвсем ясно си представи как силната му ръка беше притиснала гърлото ѝ.

— За да го направиш лично, трябва да си бая куражлия — небрежно промърмори той.

Изправена на една ръка разстояние от гърба му, Бийчъм си даваше съвсем ясна сметка, че ако се обърне и замахне, този тип вероятно ще я пречупи на две. Но той не го направи. Беше военен, освен това се намираха на обществено място. Военните знаят кога да признаят поражението си.

— Искам само едно име — промълви Бийчъм, заобиколи го и застана така, че да вижда лицето му. Очите му бяха изненадващо сини, със силно изрусели вежди над тях. — Искам да разбера кой ви нае за тази работа...

Валез вдигна глава от кафето си. Изобщо не изглеждаше притеснен, че трябва да я погледне в очите.

— Знаете, че не мога да го направя — промърмори той. — Дори и да се чувствам неудобно от това, което ви причиних, няма как да изпълня желанието ви...

Не ѝ каза, че никога няма да забрави инцидента, който преживя на Пето авеню, не спомена нито дума за твърдото си убеждение, че онези хора могат да го премахнат в момента, в който решат, че това им е изгодно.

— Никой няма да разбере, че сте говорили с мен — обеща Бийчъм.

Валез се изсмя, а очите му се плъзнаха покрай нея и спряха върху един мъж, изправил се в другия край на просторната зала. Афроамериканец със скъп костюм, който изобщо не се смути от погледите им.

— Те знаят всичко — рече Валез.

— Кой са те? — засече го Бийчъм, после започна да се обръща:
— Всъщност, вървете по дяволите! И сама ще го разбера!

— Хей! — спря я Валез. — Не сте чак толкова глупава!

— Вероятно съм, защото искам да сложа край на всичко това! —
отсече тя. — Разполагам с отпечатъците ви, открити в тунела под
къщата ми. С тези на адвокатата ми — също. Разполагам с магнетофонен
запис на всичко, което сте казали и извършили!

— В такъв случай какво искате от мен, госпожо сенатор? —
погледна я с лека ирония Валез. — Имате всичко, което ви е
необходимо!

— Искам да чуя кой ви нае за задачата!

— Елате да се поразходим — промърмори Валез, отпи една
глътка и я поведе към перона, от който възнамеряваше да вземе влака.

— Вероятно знаете, че не разполагам с такава информация —
промърмори той. — При мокрите поръчки винаги е така. Сенки,
предположения, отричане... Единствено мангизите са истински. —
Напълни гърдите си с въздух и замислено добави: — Аз съм само
изпълнител, госпожо сенатор... Малко винтче от един голям проект...

— Но все пак трябва да сте имали някакъв контакт! — възрази
Бийчъм и замалко не се блъсна в купчината вестници, оставени до
някаква сергия — „Вашингтон Пост“, „Ю Ес Ей Тудей“, „Ню Йорк
Таймс“. Първите им страници си делиха две снимки — на Джордън
Мичъл и нейната.

— Потърсиха ме по телефона — промърмори Валез. — Не съм
се срещал с никого.

— А Филип? Той ли беше връзката ви? Какво точно ви каза?

— Ако имате предвид човека, с когото проникнах в дома ви,
също не го познавам. Изглеждаше така, сякаш знае къде се намира, и
нищо повече. Тогава го видях за пръв и последен път...

Излязоха на перона. Бийчъм забеляза, че същото стори и
афроамериканецът с хубавия костюм. Този път обаче спря на два пъти
по-близко разстояние.

— Помогнете ми поне с нещичко! — примоли се Бийчъм. От
ФБР ѝ бяха дали да разбере, че ще я изслушат само ако им предостави
някакво име. Разбира се, ако това име е Марселъс Парсънс, ще им
трябват и някакви доказателства...

— Има едно нещо — промърмори Валез, бръкна в джоба си и извади някакъв странен електронен уред. Бийчъм веднага го позна — беше един от новите телефони „Куантис“ на „Бордърс Атлантик“, срещу чиято продажба толкова енергично се беше борила. — С това поддържахме контакт — подаде ѝ го той. — Но на ваше място не бих го включвал... Замалко не ме убиха с него!

Джордън Мичъл, сепна се тя. Нима би стигнал чак дотам, за да продава проклетите си телефони?

— Като ви казах, че в цялата работа няма нищо лично, аз наистина бях убеден в това, госпожо сенатор — добави едрият мъж. Влакът безшумно спря на перона, вратите тихо изсъскаха. — Не знам дали някога ще се отърва от тези хора, но мисля да опитам... Бих посъветвал и вас да сторите същото.

Валез се обърна, но Бийчъм го хвана за ръкава.

— Не можете да си тръгнете просто ей така! — умолително го погледна тя.

Той внимателно се освободи от пръстите ѝ, а чернокожият наблюдател направи още няколко крачки към тях.

— Желая ви късмет.

Бийчъм с отчаяние остана да гледа как последната ѝ надежда за оправдание влиза във вагона и вратата се затваря след него. Чернокожият продължаваше да се приближава.

Джеръми освободи шофьора и излезе от приятно затопления кадилак. Намираще се на ъгъла на Шейсет и седма и Парк авеню. Бързата връзка с Мусто и автоматичният указател му дадоха достатъчно представа за това, което предстоеше през остатъка от нощта. Според Мусто нийоркската централа на ФБР бе издала заповед за издирването му, разпространена сред всичките шейсет и шест подразделения на Бюрото в страната. В нея изрично било посочено, че той представлява „реална и непосредствена заплаха“ за текущи разследвания.

Добрата новина беше, че Мусто успял да локализира номера, на който се е обадил по сателитния телефон Хесус. Оказало се, че е централата на компанията „Бордърс Атлантик“ на две пресечки от командния пункт. Джеръми нямаше представа какво очаква да открие

посред нощ в една празна офис сграда, но в този момент просто нямаше къде другаде да отиде. Нещо интуитивно му нашепваше, че ако проникне вътре, може би ще успее да разсече Гордиевия възел, който стягаше живота му.

Сирад седеше в тежкото орехово кресло, поставено в близост до огромните прозорци на Бойната зала, и поройният нюйоркски дъжд плющеше зад тях. Ръцете ѝ бяха извити и завързани на гърба — толкова високо, че беше принудена да заеме доста болезнена приведена поза. Краката ѝ бяха широко разтворени и оковани с вериги за крачетата на креслото. Бяха свалили дрехите ѝ, оставяйки я по бельо.

— Пак ще попитам: за кого работите?

Разпитът се водеше пряко от Мичъл, останалите не бяха обелили нито дума.

— Знаете за кого! — рязко отвърна Сирад. Опитваше се да демонстрира кураж, въпреки че лицето ѝ гореше от няколкото тежки плесника, с които я беше възнаградил Дитер. Кръв нямаше, но ударите с отворена длан винаги причиняваха силна болка. Към която се прибавяше и унижението от провалената мисия. — Работа за вас!

ПЛЯС!

Този път плесникът на Дитер беше достатъчно силен, за да разкървави долната ѝ устна.

— Нали разбирате, че това не може да е вярно — снизходително подхвърли Мичъл. — Хората, които работят за мен, не крадат като вас. Моите служители не преспиват с хора от висшето ръководство на компанията, за да измъкнат поверителна информация. Моите служители не ме предават, защото прекрасно знаят какво правя за тях. Вярно ли е това, Сирад?

Мичъл заобиколи Дитер и се изправи на една ръка разстояние от лицето ѝ. Пръстите му проследиха елегантната извивка на шията ѝ и се плъзнаха надолу, към голото рамо. Хамид стоеше точно зад него и наблюдаваше сцената с абсолютно равнодушно лице.

Мичъл рязко дръпна презрамката на сутиена ѝ.

— Вие може да получавате заплата от „Бордърс Атлантик“ и пак да не работите за мен — промърмори той. — Кой ви изпрати тук?

ПЛЯС!

Този път плесникът беше нанесен лично от Мичъл, който стреснато отстъпи назад, сякаш ужасен от собствената си постъпка. Гледаше ръката си с изражението на дете, което току-що е получило фантастична нова играчка.

— Така нищо няма да стане — обади се Траск.

— Съгласен съм — кимна Дитер, наклони глава и започна да разглежда Сирад като някакъв рядък екземпляр. — Времето ни изтича. Ако тя знае за търговията с периферии, вероятно знае и за матрицата. Което означава, че сме изправени пред изключително трудна ситуация.

— В такъв случай да опитаме с водната дъска — кимна Мичъл. — Тя може би ще възвърне дар словото на тази хубава уста!

Джеръми нямаше време за планиране. От разговора с Мусто бе разбрал с кого говори Хесус по сателитния телефон, но едновременно с това почти сигурно се беше разкрил. В момента можеше да се надява само на едно — да предизвика достатъчно смут, за да принуди Джордън Мичъл да се върне в сградата. Успее ли да се добере до него, преди да бъде засечен от ФБР, може би щеше да разиграе картата „Хесус“. И междувременно да спре началото на онова, което Хесус наричаше „Матрица 1016“ или „Сватбата“...

Проникването в сградата се оказа лесно. Предизвикването на смут също. Просто бутна въртящата се входна врата и се насочи към нощния пазач с наднормено тегло и недостатъчно висока заплата, който вдигна глава прекалено късно, за да избегне добре премереното кроше в слепоочието му.

Би трябвало да изпита угризение на съвестта от това непровокирано нападение, но в състоянието, в което се намираше — подгизнал, изтощен и почти неспособен да разсъждава — един добре премерен удар наистина беше милосърдно решение.

— Мичъл! — изкрещя той, вдигнал глава към десетметровия свод над главата си. Размаха ръце, надявайки се да привлече вниманието на охранителните камери и другата специализирана техника. — Мичъл, мръсно копеле! Аз съм тук!

Нищо не се случи.

Джеръми пристъпи към гишето и издърпа телефонния указател изпод неподвижното туловище на пазача. Пръстът му се плъзна по стотиците вътрешни номера и спря едва когато намери цифрите, които му продиктува Мусто.

Стая 3171.

— Това ми стига — промърмори той, после издърпа 10 милиметровия глок от кобура на пазача и го тикна в колана си. — Сега вече ще те принудя да се появиш!

Мустафа Али Мохамед изчака определеното време и включи фантастичното ново апаратче, което бе получил по Ди Ейч Ел направо от Париж. Инструкциите бяха прости, но въпреки това тон непрекъснато си ги повтаряше, за да ги запомни. След като включи точно определения компютър, който му бе посочен предварително, той вкара в него диск, пристигнал със сутрешната поща.

Набра командата на клавиатурата и направи няколко кликания с мишката. В крайна сметка на екрана се появиха точно онези икони, които му бяха казали да очаква.

— Аллах хуакбар — прошепна той, питайки се какво ли са виждали през стъклата на пилотската кабина онези герои, които се врязаха в Световния търговски център и в Пентагона. После се замисли за другите братя, които се бяха борили до смърт да запазят властта си в пътническия самолет, паднал в полето на Пенсилвания. Представи си как целият свят тръпне от уважение, докато повтаря името му — новото му мюсюлманско име...

Мустафа Али Мохамед се облегна в креслото и извърна глава към вратата — просто да се увери, че някой от останалите чистачи няма да се появи.

Търпение, рече си той и докосна с върха на пръстите си новия телефон на „Бордърс Атлантик“, благодарение на който ставаше възможна тази сложна операция. Те всеки момент ще се обадят.

Сирад се бореше с всички сили, но Траск беше доста по-як, отколкото изглеждаше. Освен това на помощ му се притекоха Дитер и

Хамид, които с общи усилия я привързаха към масивната заседателна маса, извивайки главата ѝ почти перпендикулярно на тялото.

— Това едва ли ще ти е приятно — изръмжа Дитер, а тя най-сетне разбра защо този човек никога не я беше харесвал. Садистите не харесват никого.

Наля известно количество газирана вода в ноздрите ѝ и тя се задави. Миг по-късно мускулите ѝ се напрегнаха до скъсване, тъй като мехурчетата проникнаха в кривото ѝ гърло, а оттам — в белите дробове.

— За кого работиш? — отново попита Мичъл. Той продължаваше да изглежда изненадан от ужасните трудности, кои то носеше процедурата на разпита. Тестът с полиграф изглеждаше далеч по-чист и изтънчен.

Сирад направи безуспешен опит да освободи крайниците си, а очите ѝ уплашено се извъртяха към масата. Беше сигурна, че следващата доза ще я изпрати в небитието.

— Пак? — подхвърли Дитер, поглеждайки въпросително към шефа си. Мичъл за пръв път виждаше толкова голям интерес върху лицето му — нещо близо до сексуална възбуда...

— Да, пак — кимна той.

Дитер вдигна шишето с газирана вода.

— Назад! — изкрещя непознат глас. — Всички да се дръпнат от масата!

Мичъл се обърна към масивната входна врата, в чиято рамка се беше изправил мъж с подгизнала военна униформа и отчаяно изражение на лицето. В протегнатата си ръка държеше тежък пистолет, а по очите му личеше, че изгаря от желание да го използва.

— О, това е специален агент Уолър! — възкликна с престорена изненада той.

Джеръми стоеше на място и усещаше как водата от дрехите му се стича право върху уникалния килим „Ушак“. Обзавеждането го впечатли, особено ламперията от солидно дърво и пушките и сабите по стените. А жената върху масата беше същата, с която бяха пътували до Йемен.

Мичъл се обърна и тръгна към него с протегнатата ръка.

— Забавихте се повече, отколкото очаквах — подхвърли той. — Вероятно сте имали трудности при влизането...

— Стой! — вдигна ръка Джеръми, а дулото на пистолета направи кратка обиколка на стаята — колкото да напомни на Дитер, Хамид и Траск, че не ги е забравил.

— Отдръпнете се от нея! — заповяда той, пристъпи към масата и развърза въжетата с лявата си ръка. Сирад скочи на пода и се запрепъва към дрехите си, струпани на един стол до стената.

— Искам да знам защо, предателско копеле! — изръмжа Джеръми. — Защо правиш всичко това с нещастния ми живот!

— Вече чух, че задавате прекалено много въпроси, агент Уолър. Но това вероятно е нормално за хора от вашата професия... — Мичъл направи леко движение по посока на Траск: — За съжаление, в момента не разполагаме с достатъчно време...

Траск посегна да вземе дистанционното, с което се управляваше медийният център.

— Не мърдай! — изрева Джеръми, но онзи все пак успя да натисне копчето. Облицованата с ламперия стена се плъзна встрани, зад нея се показва редицата от телевизионни и аудио монитори, благодарение на които беше проследена и йеменската експедиция на самия Джеръми.

— Казах ти да не...

Преди да успее да завърши изречението, някой безшумно се изправи зад гърба му. Той го усети с периферното си зрение и започна да се обръща, но един глас го накара да се закове на място. Мъжки глас, на чиито заповеди беше свикнал да се подчинява.

— Достатъчно, Уолър! — изръмжа Хесус. — Хвърли пистолета!

Джеръми примигна два пъти, опитвайки се да прогони дъждовната капчица, паднала от мократа му коса. Как, по дяволите, ме е проследил дотук, механично се запита той.

— Нищо няма да хвърля! — тросна се той и насочи пистолета право в челото на Мичъл. Дулото се оказа толкова близо до президента, че в носа го удари миризмата на оръжейна смазка. — А ти какво ще направиш? Нима ще застреляш в гръб колегата си? Убийствата в Йемен ти се разминаха, но тук това едва ли ще стане!

В следващата секунда главата му бе прорязана от остра, зашеметяваща болка. Испита чувството, че се е изправил пред гигантски високоговорител, от който обаче не излизаха никакви звуци.

Политна, стисна слепоочията си с две ръце и бавно рухна на колене. Пистолетът глухо изтрака на пода пред него.

— Тук оръжията присъстват само в колекции, господин Уолър — усмихна се Мичъл. — И мястото им е на стената. Новите технологии отдавна са ги заместили...

Направи знак към глока на пода и Хесус се наведе да го вдигне. В момента, в който го стори, болката в главата на Джеръми изведнъж изчезна, а очите му възстановиха фокуса си. От върха на носа му увисна малка капчица кръв.

— Хох, доведи ги! — разпореди се Мичъл с леко повишен глас.

През една от страничните врати се появиха трима мъже и една жена. Сирад беше първата, която демонстрира смайване. Пресвети Боже, ахна безгласно тя. Първият от влезлите мъже беше Хох.

— Позволете да ви представя нашите гости — подхвърли Мичъл и скръсти ръце пред себе си, сякаш откриваше заседание на борда. — Това е господин Чарлс Хох, армейски полковник на работа в Централното разузнавателно управление.

Хох се изправи до стената със сабите, лицето му беше напълно безизразно. До него застана мъж, чиято физиономия Джеръми смътно познаваше — най-вероятно от телевизионните репортажи, свързани със скандала около сенатор Бийчъм.

— Това е господин Крейг Слейтър от Съвета за национална сигурност — продължи представянето Мичъл. — Може би ще разпознаете в него жертвата на сенатор Елизабет Бийчъм, която, сигурен съм, няма нужда от представяне...

Джеръми и Сирад гледаха опулено, без да могат да повярват на очите си. Бийчъм наистина стоеше пред тях, редом със Слейтър, който изглеждаше здрав и в добра форма, въпреки многобройните репортажи, уверяващи в обратното. Никой от останалите присъстващи в помещението не изглеждаше впечатлен.

— И накрая, но не на последно място, позволете ми да ви представя Филип Матюз — вашингтонски адвокат с безупречна репутация. — Мичъл замълча за момент, очите му с наслада огледаха присъстващите. — Май всички сме тук... Добра работа, господин Траен.

Началникът щабът склони глава в знак на благодарност, после посегна към апаратчето за смяна на каналите. Щракна веднъж и на

мониторите се появи лицето на мъж, заснето от непосредствена близост. Никой от присъстващите не го познаваше по име, но това беше Мустафа Али Мохамед — чистачът, на когото се падаше честта да задейства „Матрица 1016“.

— Знам, че някои от вас имат въпроси — продължи Мичъл. — На тях ще отговоря след минутка, а сега трябва да свършим една дреболия...

Траск усили звука и присъстващите получиха възможност да проследят разговора между чистача и неидентифициран глас от другата страна мобилната връзка.

— Здравей, храбри рицарю на „Ал Кайда“ — прозвуча поздрав на английски със силен арабски акцент, усилен многократно от тонколониите в залата. — Време е, Мохамед. Време е да осакатим тлъстите и богати американски свине!

— Ей затова ни мразят — промърмори Мичъл. — Заради парите. Съединените щати са най-великата имперска сила в историята на планетата не заради военната си мощ, а заради богатството си.

Сякаш подчинявайки се на тази констатация, Хамид се приближи към един от терминалите и започна да чука по клавишите. Останалите гледаха екраните, опитвайки се да разберат какво става.

— Това е причината, поради която толкова трудно се борим с „Ал Кайда“ — поясни Мичъл. — Те набират бойците си с помощта на идеологията — в случая фундаментализма, която не познава географски граници. Те са в състояние да стигнат до на пръв поглед съвсем обикновени граждани — включително и вътре в САЩ, които да надъхат с омраза и страх. Наречете ги както искате — спящи или замразени агенти, резултатът винаги е един и същ. Те искат да ни причинят зло, но едновременно с това са умело законспирирани и разкриването им е изключително трудно.

— Започва — обади се Хамид, без да сваля очи от екрана. — Следвам клавишите, които натиска, вече е...

— Вече затвори — допълни Дитер. Всички се обърнаха към стената от екрани, която примигна и потъмня. — Камерата работи само когато линията е активирана.

— Ясно — кимна Мичъл, решил временно да се откаже от разясненията. — Все пак не разполагаме с много време и трябва да ги следим отблизо...

Джеръми успя да възстанови равновесието си, но се чувстваше толкова нестабилен, че потърси опората на стената. Забеляза, че Хесус е насочил дулото си към пода, но продължава да проявява по-голям интерес към него, отколкото към събитията на електронната стена.

— Получи се! — извика Хамид, начука нещо на клавиатурата, после вдигна глава да види резултата. — Всички международни финансови трансфери на Федералния резерв са депозирани в наши сметки. Господин Мичъл, от този момент нататък вие сте най-богатият човек в историята на земята!

— Много добре — кимна Мичъл. — Убийте го!

Без повече въпроси и разяснения Дитер извади един „Куантис“ и набра няколко цифри на клавиатурата. Екраните светнаха в мига, в който чистачът Мохамед натисна копчето за връзка.

— Ало? — обади се той. Вградената камера показва изображението му съвсем ясно. След миг объркано мълчание Мохамед се стовари на пода, а телефонът излетя от безчувствените му пръсти и се плъзна под близкото бюро. Камерата за миг улови разкривените черти на лицето му. От носа и ушите му рукна кръв. Човекът беше мъртъв.

— Кой, по дяволите, сте вие? — изкрещя Джеръми, обръщайки се към Мичъл. Беше видял достатъчно.

— О, да... Отговорите, които ви бях обещал... — Мичъл леко се извърна: — Господин Хох, може би вие ще ни помогнете...

— Преди тридесет и седем години един току-що завършил Датрмут младеж подаде молба за работа в Централното разузнавателно управление — не чака втора подкана агентът. — Ние го приехме, финансирахме дипломирането му в Харвард, а след това му предложихме специализирано обучение във Фермата. Последва едногодишен договор в Перу, просто за да си наточи зъбите... Между другото, това се случи през 1967 — исторически момент, в който се раждаше взаимноизгодното сътрудничество между държавните разузнавателни институции и частния бизнес. В конкретния случай представител на бизнеса беше Ай Ти Ти — най-голямата мултинационална корпорация. Поради обща стачка в Чили, откъдето Ай Ти Ти се снабдяваше с мед за своите телефонни кабели, а и поради нашата битка на живот и смърт с комунизма, двете страни постигнаха взаимноизгодно споразумение. Те предоставиха средствата, а ние —

оперативна подкрепа при организирането на преврата срещу Салвадор Алиенде.

Хох огледа присъстващите, сякаш искаше да се увери, че е задържал вниманието им.

— А когато Оперативната дирекция реши да потърси доброволци, това хлапе от Дартмут моментално сграбчи шанса. В рамките на шест месеца успя да превърне 400 хиляди долара от парите за вербовка в малък, но печеливш бизнес, внасяйки минно оборудване в страната и експортирайки разузнавателни сведения. Нещо като „Еър Америка“, но в по-малък мащаб...

Постепенно това, което стартира в един тесен офис с двама търговци и една секретарка, се превърна в процъфтяваща южноамериканска фирма за внос-износ. След година имаха два самолета и още двадесет и седем служители. След още една компанията стана три пъти по-голяма. В края на осемдесетте тя пое по пътя на диверсификацията и навлезе в областта на телекомуникациите, финансите и дори в Интернет технологиите — един на пръв поглед безспорен успех. Оказа се, че президентът на новата компания имаше толкова нюх към бизнеса, колкото и към разузнаването.

И това бе прекрасно, тъй като той бе в състояние да даде на американското правителство това, към което със зъби и нокти се стремят всички правителства по света: ДОСТЪП. Със своите сто двадесет и седем хиляди работници и служители, с филиали и подразделения в банковото дело, корабостроенето, промишленото производство и легални търговски отношения със сто и седемнадесет страни в света, неговата компания бе в състояние да отваря врати, недостъпни за никой друг.

Хох направи кратка пауза, после се обърна надясно и тържествено обяви:

— Този човек е Джордън Мичъл, дами и господа!

Джеръми и Сирад си размениха смаяни погледи.

— Искате да кажете, че една от най-големите американски корпорации е фасада на ЦРУ? — подхвърли Джеръми. — Но защо, по дяволите, ЦРУ ще продава сигурни комуникации на...

На Сирад й светна едновременно с него. Лицето й все още гореше от побоя, но нещата в главата й започваха да се подреждат.

— Защото е знаел, че те ще ги използват — подхвърли тя.

Бийчъм кимна с глава. Явно я бяха запознали със ситуацията в колата, на път от централната гара насам.

— Това бе единственият начин да ги спрем — каза тя. — „Ал Кайда“ планира нападенията си в продължение на години. От разговорите по уж сигурните линии разузнавателната общност научава, че Алал-Бин и неговите сподвижници планират нападение срещу федерално учреждение — това, което ние нарекохме „Матрица 1016“, но без никаква представа за какво точно става въпрос — химическа атака на Уолстрийт, портативно ядрено устройство вътре в Нюйоркската банка, кибер престъпление...

Тук думата взе Траск.

— Джордън Мичъл доброволно се остави да бъде демонизиран и мразен от цялата страна, с единствената цел да я спаси...

— А парите? — попита Джеръми, който все още не разбираше подробностите. — Вие току-що откраднахте парите на терористите!

— Само за момента — поясни Хамид. — Няма начин да спрем всички трансфери, стартирани от „Ал Кайда“. По тази причина прехвърлихме процеса през нашите защитни сървъри. Сега вече всичко е наред. Никой няма да разбере какво изобщо е станало, с изключение на нас...

— Нас? — вдигна вежди Джеръми. — Какво имате предвид?

— Светът вече е друг, агент Уолър — обади се Мичъл. — И изисква нов подход спрямо тероризма. Това, което виждате в тази зала, представлява основата на един изцяло нов начин за водене на бой: никакви следи, абсолютно отрицание, незабавен отговор — дълбоко секретна операция, за която дори президентът знае само в най-общи линии.

От изражението на Хесус личеше, че е бил посветен в плановете още от самото начало. Останалите очевидно бяха посветени на различни етапи от действието.

— От всичките двеста и осемдесет милиона американски граждани, аз трябваше да откроя трима, които да притежават нужните умения и постове за реализацията на проекта — подхвърли Мичъл, после се изправи и направи няколко крачки към новите посветени — Джеръми, Сирад и сенатор Бийчъм: — Филип и останалите помогнаха за изграждането на мрежата, но ние имахме нужда от действащи

представители на силите на реда, разузнавателната общност и политиката. Вие тримата оцеляхте, поздравявам ви...

— Това селекция ли е? — възкликна Джеръми. — Разбихте ни живота в името на някаква шибана селекция?

— Разбихме ви живота ли? — викна Мичъл. — Едва ли, агент Уолър. Това, което ви беше отнето, може да се възстанови още преди закуска. Животът понякога е странно нещо. Всичко опира до шанса и начина, по който избираме да се възползваме от него...

Мичъл замълча, позволявайки на кандидатите си да обмислят това, което им предстои. Ангажимент като този неизбежно се опира повече на вярата и убеждението, отколкото на логиката.

— Вие сте патриоти — добави той. — Доказахте го по категоричен начин. — Тази вечер видяхте какво можем да направим, когато сме разделени. Опитайте да си представите колко повече можем, ако сме заедно!

ФАЗА ЧЕТВЪРТА

Изведнъж тя се озова пред малка трикрака масичка, изработена от дебело стъкло. Върху нея лежеше само едно златно ключе... Пристъпи към малката завеска, която не беше забелязала до този момент. Зад нея се оказа вратичка, висока не повече от половин метър. Пъхна златното ключе в ключалката и с огромно удовлетворение установи, че то е точно за там!

Луис Карол, „Алиса
в страната на чудесата“.

23.

Джеръми Уолър се беше настанил на задната седалка на кадилака последен модел. Вестникът до него съдържаше два особено интересни материала. На първа страница, с достатъчно дебел шрифт, за да се вижда ясно дори в полумрака, крещеше заглавието БИЙЧЪМ, ОБЕКТ НА ЗАГОВОР! По всичко личеше, че най-сетне са открили Крейг Слейтър, вече напълно възстановен от лошото падане, което му се беше случило по време на археологическа експедиция в Турция. Неназовани източници твърдяха, че ФБР допуснало грешка в ДНК анализа, свързал Слейтър с кръвта в градската къща на Бийчъм, а вашингтонската полиция призна, че няма никаква представа кой стои зад реалното нападение над сенаторката.

На трета страница имаше репортаж за срещата на високо равнище на Г-8, която продължаваше своята работа без никакви инциденти, въпреки твърденията на източници от разузнавателните среди, че „Ал Кайда“ е направила опит да атакува Федералния резерв. ФБР и ЦРУ са се опитали да си припишат заслугите за това, но неколцина разследващи репортери са научили, че гладката работа на срещата се дължи на нова антитерористична организация, която действа на тъмно, без никакви официални изяви.

Клетъчният му телефон иззвъня.

— Ало?

— Тате, исках да ти кажа лека нощ — звънна сладкото гласче на Мади.

— Лека нощ, скъпа — усмихна се той. Не успя да се прибере навреме, за да я сложи в леглото, но напоследък много рядко го правеше. Новият координатор по селекцията на ООЗ изключи светлината в купето и кимна на шофьора си. Слабичкият пакистанец подаде газ и лимузината се отлепи от тротоара пред египетското посолство. Фаровете примигнаха два пъти, после колата ускори ход и се скри зад завоя.

— Следва индивидуална акция с неизвестна продължителност — прошепна той. — Вашата нова цел е...

Човек само си въобразява, че се е доказал. На практика никога не е така...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.